

Lorraine Heath

A hercegné szeretője

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2019 - Vinton Kiadó Kft., 2021

Eredeti címe: *The Duchess in His Bed*

(HarperCollins Publisher LLC, New York, U.S.A.)

• *Magyarra fordította:* Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-236-6

• *Borítókép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója:* Kayla Marie Photography

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

LORRAINE
HEATH

*A hercegné
szeretője*

VINTON

Rosalyn Rosenthalnak
A szeretetteljes kedvességéért és nagylelkűségéért

Köszönetnyilvánítás

A brit arisztokrácia öröklési szabályai lenyűgöző példái a primogenitúrának, időnként azonban meglehetősen bonyolultak tudnak lenni. Szeretnék köszönetet mondani Mr. Grant Bavisternek, a londoni Címerhivatal irattárvezetőjének, amiért türelmesen elmagyarázta nekem, miként működik a rendszer, amikor nincs férfiörökös, a cím pedig kihalásra ítéltetik. Ezenkívül arról is felvilágosított, hogy férfiörökös híján mi történik az elidegeníthetetlen birtokokkal. Felbecsülhetetlen értékű információval szolgált, bármiféle esetleges hiba vagy félremagyarázás az én számlámra, illetve a művészi szabadság számlájára írható.

Előhang

London

1840

Elverton grófja bosszús arckifejezéssel nézett a legújabb fattyára, egy pirospozsgás, meztelen kisedre, akit a bába úgy tartott a magasba, mintha az egyiptomi romok között vagy Pompeiben felfedezett kincs lenne. A férfi elgondolkodott, hogy ezt talán oda kellene adnia a feleségének, és bejelenthetnék a világnak, hogy ő szülte.

A grófnéját vajon mi az ördögért nem tudta teherbe ejteni, amikor másutt ilyen sikeresnek bizonyult? Mindenütt, kivéve otthon. Talán ha lelkesebb lenne, amikor a feleségéhez akar közeledni...

Az asszony azonban egyszerű, engedelmes teremtés volt, egy márki lánya, akinek feleségül vételére az apja kényszerítette, amikor tizenkilenc éves volt, és semmi nem volt benne, ami felgerjesztette volna a férfiúi vágyakat, bár Elverton azért nem vallott kudarcot. Csakhogy az eltelt egy évtized során egyetlen magva sem fogant meg az asszonyban.

Talán meg kellene szabadulnia tőle. A grófné esetleg legurulhatna a lépcsőn, kieshetne a csónakból a mély vízben, lepottyanhatna a lováról. Elverton elintézhetné, hogy baleset történjen. Tett már ilyet máskor is, egy bátyjal, aki megelőzte őt az öröklési sorrendben.

Egy *vadászbaleset*, amely akkor történt, amikor fajdra vadásztak. Az igazi örökös sosem tudott bánni a fegyverekkel. „A ravaszon volt az ujsa, amikor megbotlott” – mondta mindenkinek Elverton. – „A fegyver véletlenül elsült.” Senki nem kételkedett a szavában, senki nem gyanította, hogy az ő ujsa volt a ravaszon, amely kioltotta a bátyja életét, főleg, amikor zokogni kezdett. Ő lett az áldozat, mindenki őt vigasztalta, amiért át kellett élnie a bátyja ügyetlensége miatt bekövetkezett szörnyűséget. Bolondok.

A bömbölő csecsemőről az ágyban fekvő asszonyra fordította a tekintetét, aki a megpróbáltatásain túlesve, a döntésére várva nézte őt. Ha úgy döntene, hogy a törvényes örökösöként prezentálja ezt a fattyút, akkor a nőt a Temze fenekére kellene küldenie, hogy biztosítsa a hallgatását. Nem olyan ember volt, aki hajlandó kockáztatni a lebukást. Noha jelen pillanatban – a loncsos hajával és a verejtékben úszó bőrrel – a nő nem nyújtott valami vonzó látványt, amikor szépsége teljében volt, ő volt a leggyönyörűbb, legizgalmasabb teremtés, akivel valaha is közösült. A szája is meglehetősen érzéki volt, és jól tudta, hogyan kényeztesse egy férfi farkát. Elvertonnak már attól merevedése lett, hogy elképzelte, amint ismét bedugja az övét abba az érzéki szájba.

– Pólyázza be! – utasította a férfi a bábát.

– Nem tarthatom meg? – kérdezte a kedvenc szeretője.

Elverton körbepillantott a fényűző bútorokon, amelyekkel az általa bérelt városi házat berendeztette.

– Csak ha az utcán akarsz élni vele. A fattyak idegesítőek, egy ilyen terhet nem vagyok hajlandó magamra venni.

– De elintézed, hogy gondoskodjanak róla és szeressék, igaz?

Semmi értelme nem lenne változtatni a tervein, de mit árthat egy aprócska hazugság, ha így a nő továbbra is lelkesen fogadja majd a lába közé? Elverton jól begyakorolt, megnyugtató mosolyt erőltetett az arcára.

– Érted szinte bármit megtennék.

Talán még a feleségét is lecserélné rá, amikor eljön az ideje, ha eljön, amennyiben a grófné nem termékenyül meg hamarosan.

A férfi kivette a kisfiút a bába kezéből, és elhagyta a szobát. Mivel azért fizetett, hogy a fattyait „eltüntessék” – megöljék a bébifarmokon –, szerette szétszórni őket, vagyis egy bébifarmert nem

használt néhány alkalomnál többször. Nemrég kapott egy új nevet, egy nőét, akinél még nem járt. Boldogan fogja kifizetni Ettie Trewlove-nak a kért összeget, hogy ez a poronty soha többé ne okozhasson neki kellemetlenséget.

1. fejezet

London

1872. március eleje

Szüksége volt egy férfira.

De nem egy akármilyen férfira. Egy bizonyos férfira.

Az Elysium Klub – egy kizárólag női vendégek számára fenntartott szórakozóhely – egyik sötét sarkában álldogálva Selena Sheffield, Lushing hercegnéje nézte, ahogy a klub tulajdonosa ruganyos léptekkel járja a felségterületét. A férfi egy ereje teljében lévő, ragadozó és veszélyes oroszlánra emlékeztette a hercegnét. A fekete, méretre szabott felöltő szinte simogatta széles vállát, ahogy bizonyára számtalan nő is megtette már ugyanezt. Fekete brokátmellénye tökéletesen rásimult karcsú felsőtestére. Makulátlanul tiszta, hófehér inge és nyakkendője éles kontrasztban állt napbarnított bőrével. A férfi nem olyan embernek tűnt, aki az ideje nagy részét a négy fal között tölti.

Selena előző nyáron figyelt föl rá először, még hozzá Lady Aslyn Hastings esküvőjén, amikor is a megboldogult Eames grófjának lánya és Hedley hercegének gyámleánya hozzáment Mick Trewlove-hoz. Selena addig a napig semmit sem tudott Trewlove-ékről, akkor azonban az emberek suttogásából kiderült, hogy a rossz hírű család csupa fattyúból áll.

Aztán Thornley hercege elvette Gillie Trewlove-ot – egy kocsma tulajdonosnőjét, az ég szerelmére –, és a tiltakozó hangok felerősödtek. Nemrég pedig az egyik Trewlove fiú elvette Lady Lavinia Kentet, Collinsworth grófjának hűgát, és hirtelen mindenki a Trewlove-fattyakról kezdett beszélni, és arról, hogy úgy vágnak utat maguknak a felsőbb körökben, mint Dzsingisz kán hordái, akiknek feltett szándéka volt elfoglalni azt, ami korábban elfoglalhatatlannak tűnt.

Selena úgy gondolta, hogy ő immunis a varázsukra, bár azt el kellett ismernie, hogy Aiden Trewlove azóta izgatta a fantáziáját, amióta meglátta őt az oltár előtt a fivére mellett, akivel egyáltalán nem hasonlítottak egymásra, de hát a jó ég tudja, vajon kik lehettek a szülei. Ennek ellenére nem pusztán a férfi borostás állkapcsának íve, arisztokratikus orra, vagy a telt, érzéki ajka tehetett arról, hogy alig bírta levenni róla a szemét.

Inkább az, hogy jól láthatóan szórakoztatta az egész esemény. Ahányszor csak hátrapillantott a válla fölött, vagy végignézett a sorokban összezsúfolódott embereken, akik mind látni akarták, amint egy jó famíliából származó nő hozzámegy egy ilyen botrányos hírű családból származó férfihoz, mintha fel akarta volna mérni őket, és félig lehunyt szemhéjával akarta volna leplezni, hogy valójában milyen rossz véleménnyel van róluk.

Amikor azonban Lady Aslyn végiglépkedett a sorok között, a férfi olyan melegen mosolygott rá, hogy azzal világosan kifejezte, elfogadja őt, és befogadja a családjába, ez pedig nemcsak azt mutatta, hogy kedves ember, hanem azt is, hogy megközelíthető.

Selenának pedig olyan férfira volt szüksége, aki mindkét tulajdonsággal rendelkezett, hogy megnyugtassa a felborzolt idegeit, és enyhítse a büntudatot, amely elevenen fel akarta falni őt. Olyan helyen volt, ahol nem lett volna szabad lennie, a hátát a falnak vetve állt, királykék ruhát és hozzáillő álarcot viselve, mivel Aiden Trewlove bünt és titkokat kínált a nőknek. Nem minden nő viselt álarcot, a merészebbek és azok, akiknek nem volt vesztenivalójuk, nem takarták el az arcukat. Selena elképzelte, milyen felszabadító érzés lehet álarc és félelem nélkül sétálgatni ezekben a termekben, neki azonban mindenképpen titokban kellett tartania, hogy megjelent az Aiden Trewlove által biztosított, botrányos helyszínen.

A férfi a mennyek kapuját nyitotta meg a nők számára, ahol az istenek az összeesküvéseiket szövögették, és csodálatos rejtélyeket fedtek fel. A klubról a nők csak egymás között suttogtak, az apák, a fivérek és a férjek pedig semmit sem tudtak róla. Olyan birodalom volt ez, ahol a nők

uralkodtak, és azt csináltak, amihez csak kedvük szottyant. Aiden Trewlove megnyitott nekik egy paradicsomot London árnyai között, amely az övék és csakis az övék volt. A férfi tudta, hogy mit akarnak, mire van szükségük, és megadta nekik mindezt.

Egy férfi, aki mindezt létrehozta, aki ilyen jól megértette a nőket, aki tudta, milyen szórakozásra vágnak, biztosan nem ítélkezik, és pontosan tudja, hogyan nyújtson menedéket a nőknek, ahol azok azt tehetik, amit nem lenne szabad megtenniük, anélkül, hogy félniük kellene a lelepleződéstől.

Selena nézte, ahogy Aiden Trewlove belesúgott valamit az egyik hölgy fülébe, aki erre felnevetett, aztán a férfi szavai pirulásra készítették egy másik hölgyet, akinek az ajka közben szégyenlős mosolyra húzódott. Trewlove több nőnek is odabiccentett, egyesekre pedig rámosolygott – méghozzá olyan lassan és csábítóan, mintha az illető nő lenne az egyetlen lélek a teremben, aki érdekli a férfit. Az egyik nő kezére rátette a kezét, ezzel megakadályozva, hogy az egy egész kupacnyi fakorongot az asztal közepére toljon, majd egy olyan ellenállhatatlan kacsintás kíséretében, amely minden bizonnyal elakasztotta az illető nő lélegzetét, egyetlen korongot dobott a kupacra.

Aztán továbbhaladt, át a birodalmán...

Nem, nem át. Felé. A férfi őfelé haladt.

Selena szíve hevesen kalapálni kezdett, tenyere izzadt a kesztyűjében. Még nem állt készen arra, hogy kilépjen az árnyékból a gázzal működő csillárok árasztotta fényre. Még nem készült föl arra, hogy találkozzon és beszéljen ezzel a férfival, aki talán a megmentője lehet – ha nem hagyja el a bátorsága.

Selenát nemcsak a férfi megnyerő külseje ejtette zavarba, hanem az a mód is, ahogyan mozgott. Olyan volt, mintha minden mozdulatát gondosan eltervezte volna, hogy magára irányítsa a figyelmet, közben pedig úgy nézzen ki, mintha cseppet sem vágná figyelemre. Ezenkívül olyan éles szemmel figyelt meg minden apró részletet, mintha semmilyen rejtély nem maradhatna előtte titokban. Az, hogy Selena őt választotta, kolosszális hibának bizonyulhat, mivel a lánynak volt titkolnivalója. Ha lenne esze, sarkon fordulna, és elmenekülne innen, de ha a házassága körülményei elől nem menekült el, akkor most egészen biztosan nem fog megfutamodni csak azért, mert a férfi fürkésző tekintete ennyire zavarba ejtő. Még soha egyetlen férfi sem nézett rá úgy, mintha egy édesség lenne, amelyet élvezettel kell elfogyasztani.

Aiden Trewlove belépett a fényről az árnyékba, és az egyik vállával hanyagul nekitámaszkodott a sötét burgundi, illetve világos rózsaszín kacsaringókkal mintázott tapétának. Selena a félhomályban nem tudta megállapítani, pontosan milyen színű a szeme, de azt látta, hogy élénk érdeklődést mutat iránta, ahogy azt is, hogy a szája sarka halvány mosolyra húzódik.

– Maga új itt.

A férfi kiejtése csiszoltabb és kifinomultabb volt, mint amilyenre Selena számított, nem teljesen arisztokratikus, de majdnem. A lány eltűnődött, hogy az apja vajon taníttatta-e. Nem mintha a férfi iskolázottsága bármilyen módon akadályozta volna őt a terve végrehajtásában; nem, ezt az idegei fogják megtenni. Végül valahogy sikerült összeszednie minden magabiztosságát, és beleerőltetnie a hangjába, amikor válaszolt.

– Ezt nem tudhatja, hiszen álarcot viselek.

– Én képes vagyok megkülönböztetni az idelátogató hölgyeket, akár viselnek álarcot, akár nem. Az embert nem csak az arcáról lehet felismerni. – Aiden tekintete lassan végigsiklott a lány alakján, de nem sértő vagy kéjvágó módon, hanem olyan elismerően, hogy Selenának bizseregni kezdett a bőre, mintha csak a férfi közelségére vágyott volna. Aiden aztán ismét a lány szemébe nézett. – Mi a neve, kedves?

Selena nem akart visszagondolni arra, hogy egykor mennyire szeretett volna valakinek a kedvese lenni, hogy mennyire vágyott arra, hogy becézéseket suttogjanak a fülébe bocsánatkérés helyett.

– Lena.

A neve rövidített alakja, amelyre senki nem fog ráismerni, aki véletlenül meghallaná. Egy név, amelyet sosem használt.

Aiden oldalra billentette a fejét, megint alaposan végigmérte, aztán megrázta a fejét.

– Nem hiszem el. Túl egyszerű név ez egy ilyen bonyolult nőnek. Helena talán, mint trójai

Heléna. Vagy valami cifrább.

A lány megnyalta a szája szélét, majd idegesen körbepillantott, észrevéve, hogy felkeltette néhány hölgy figyelmét. Azokat, akik nem viseltek álarcot, ismerte, tehát ők is ismerték őt, ahogy nyilván az álarcot viselők többsége is. Bele sem mert gondolni, mekkora szégyen lenne, ha fény derülne az ittlétére.

– Nem akarom, hogy bárki meghallja a nevemet.

– A mi titkunk lesz – mormolta a férfi halk és csábító hangon, amelytől Selenát váratlanul melegség töltötte el, valamint a vágy, hogy teljesen megbízzon a férfiban, azonban nem volt olyan bolond, hogy átadja magát ennek.

– Selena – válaszolta suttogva, közben pedig arra gondolt, hogy az ő szájából egyetlen szó sem hangozhat olyan érzéken, mint a férfiéből egyetlen szótag.

– Selena – ismételte Aiden még halkabban. A hangja bársonyos simogatásnak hatott, amely kis híján arra készítette a lányt, hogy közelebb hajoljon hozzá és az ajkához, amely ilyen ígéző hangokat adott ki. – Aiden vagyok.

– Igen, tudom. – Miért kell hirtelen ilyen izgatottnak hangzania? – A tulajdonos. Ez egy rendkívül figyelemreméltó hely.

– Honnan tudja? El sem mozdult innen azóta, hogy belépett az ajtón.

Atyaég, ez a férfi túlságosan is jó megfigyelő. Lehet, hogy nagy hibának fog bizonyulni, ha őt választja. Azon nyomban távoznia kellene, Aiden tekintete azonban foglyul ejtette, és úgy fürkészte őt, mintha egy pillangó lenne a nagyítóüveg alatt.

– Az egész termet belátom innen.

– Ó, de ez a terem csak egy kis része annak, amit kínálok. – A férfi Selena felé nyújtotta kesztyű nélküli kezét, amely nagy volt és kérges. Az egész melle beleférne. Ez a gondolat meg honnan jött? Ebben a pillanatban azonban tökéletesen el tudta képzelni, hogy a hosszú, karcsú ujjak azt a testrészét kényeztetik, amelyet férfi még sosem érintett. – Jöjjön, hölgyem, engedje meg, hogy körbevezessem.

Selena majdnem kijavította Aident, hogy az ő helyes megszólítása nem *hölgyem*, hanem *kegyelmes asszony*, de minél kevesebbet tud róla a férfi, annál jobb. Ezen kívül, figyelembe véve, hogyan nézett végig rajta az imént, a lány nem volt biztos benne, hogy Aiden hivatalos megszólításként használta a szót, vagy egyszerűen csak a *saját hölgyének* titulálta őt. Buta gondolat. Az pedig még butább, hogy ő egy cseppet sem bánná, ha az utóbbiról lenne szó, pedig fontos lenne, hogy egyikük se kezdjen el ragaszkodni a másikhoz, hogy a ma esti kis kaland ne hagyjon hátra kellemes emlékeket, amelyeken az elkövetkező napokban és években merengeni lehet.

Selena nagyot nyelt, aztán Aiden kezébe tette kesztyűs kezét. Meglepetten konstataálta, hogy a férfi bőrének melege szinte átégeti a selymet. Aiden a könyökhajlatába húzta a kezét, aztán kivezette őt az árnyékból.

– Már nagyon várom, hogy bevezessem magát a bűnös élvezetekbe.

Aiden Trewlove kivezette a nőt a tompa fényre, ahol jobban szemügyre vehette. Az övével ellentétben a nőnek búzaszőke haja volt egy hangyányi vörös beütéssel, mintha gyerekkorában sok epret evett volna, ami aztán a lényé részévé vált. Leginkább azonban a szeme fogta meg őt, amely a legforróbb lángok kékjében tündöklött, neki pedig az a nyugtalanító gondolata támadt, hogy ezzel a nővel megégetheti magát.

Á, nem valószínű. Ő nem az a fajta ember volt, aki hajlamos túlságosan belehabarodni egy nőbe. Miután végignézte, hogy a fivérét majdnem tönkretette egy lány, amikor még fiatalok, zabolátlanok és vadak voltak, Aiden megfogadta, hogy az ő szívét egy nő sem fogja elrabolni. Élvezni fogja a társaságukat, gondoskodik róla, hogy ők is élvezzék a vele töltött időt, de abban a pillanatban odébb fog állni, amint esetleg fellobban egy szikra, amely azzal fenyeget, hogy több lesz belőle egy kellemes hancúrozásnál a takaró alatt.

Erre a nőre azonnal felfigyelt, amikor belépett a létesítményébe, bár egyébként is mindenkit számontartott, aki jött és ment. Nem szokatlan dolog, hogy egy nő, aki először jár nála, egy kissé

szégyenlősen viselkedik, meghúzódik egy sarokban, és habozik belevetni magát abba, amit Aiden kínált, ez a nő azonban nem volt szégyenlős, nem húzódott meg, és nem is habozott. Ő figyelt. De nem a kockajátékot, a kártyázókat vagy a rulettet. Nem is a jól öltözött férfiakat, akik pezsgőt, brandyt és portóit kínálva jártak körbe. Nem a fiatal piperkőcöket, akik a hölgyek válla fölé hajolva tippetek és bókákat súgtak a fülükbe. Nem, ezek egyike sem keltette föl a figyelmét és érdeklődését. Ez a nő őt figyelte.

Aiden szinte érezte, ahogy tekintete az egész testét végigsimogatja, és hirtelen késztetést érzett, hogy illegetse magát. Csakhogy ő nem szokta illegetni magát. A nőnek vagy tetszett, amit látott, vagy nem. Abból, hogy a keze most az ő könyökhajlatában nyugodott, Aiden arra következtetett, hogy tetszett.

A férfi nagyon szerette volna látni őt az álarca nélkül, amely az arca háromnegyed részét eltakarta, és csak a száját és az állát láttatta. Az álla egy szív alsó felére emlékeztette Aident, de még annál is finomabb vonalú volt. Az istenek jó munkát végeztek, amikor őt teremtették.

A nőnek érzéki ajka volt, rózsaszínű, nem piros. A férfi gondolatai más dolgok körül kezdtek keringeni, amelyek rózsaszínűek lehetnek, de aztán gyorsan elhessegette ezeket. Még túl korai ilyesmiről fantáziálni. Ezen kívül nem kellene úgy járkálnia a teremben, mintha egy sátorvasat dugott volna a nadrágjába. A bűnbe akarta bevezetni ezeket a hölgyeket, nem a dekadenciába.

– Érdeklík ezek a játékok?

– Nem tudom, még sosem próbáltam ki őket.

– Ezek szerint csak azok a dolgok érdeklik, amelyeket ismer? Hol van a kalandvágya, kedves?

– Itt vagyok, nem? A jelenlétem azt bizonyítja, hogy van bennem bőven.

– De nincs teljesen kibékülve a környezettel, és azzal a ténnyel, hogy idemerészkedett.

– Feltételezem, az álarcom árult el, de nem, tényleg nem vagyok teljesen kibékülve a dologgal.

Többször is győzködnöm kellett magam, hogy eljöjsek.

– Itt semmi olyan nem fog történni kegyeddel, amit nem akar, hogy megtörténjen.

Miközben Selena fölnevetett a férfira, kék szeme huncutul csillogott.

– Szóval nem veszítem el a pénzemet, ha leülök az egyik asztalhoz?

Aiden fölnevetett, aztán a lányra mosolygott.

– Jogos.

Selena szája sarka megrándult, a férfi pedig egy pillanatra már azt hitte, talán megajándékozta őt egy mosollyal. Szerette volna látni, ahogy a nő ajka örömteli mosolyra húzódik. A szomorúság és a bánat, ami körülengte Selenát, előhozta belőle a védelmező ösztönt, ezt a bosszantó tulajdonságot, amely komoly áldozatok meghozatalára készítette anélkül, hogy tekintettel lett volna önmagára. Ez volt az oka annak, hogy most az övé volt ez a klub, amelyet Finn öccse ajándékozott neki, aki miatt egyszer megalázkodott a féreg apjuk előtt. Finn úgy érezte, így visszafizetheti Aidennek az adósságot, amellyel tartozott neki, hiába mondta Aiden, hogy erre semmi szükség. A késztetés azonban, hogy megvédelmezze ezt a hölgyet, sokkal erősebb volt, mint amelyet valaha is érzett. És tökéletesen nevetséges is, hiszen nem ismerte a nőt, és semmit sem tudott róla. Nyilván volt már valakije, aki megvédelmezi.

Arisztokrata nő volt, ehhez nem fért kétség. A ruhája finom anyaga és szabása is erről árulkodott, a kiejtése és a magatartása pedig csak még jobban megerősítették ezt, hiszen úgy viselkedett, mint aki hozzá van szokva, hogy az emberek engedelmessé válnak neki. Aiden sosem kedvelte az arisztokratákat, bár a pénzüket, amelyet a klubjaiban költöttek el, szívesen fogadta. Tizenkilenc évesen nyitotta meg a Cerberus Klubot azzal a szándékkal, hogy a lehető legtöbb lordból a lehető legtöbb pénzt szedje ki a saját boldogulása céljából. Kétségtelen, hogy a kevésbé tehetősek látogatták a játékbarlangját, amikor azonban pénzről volt szó, ő nem volt finnyás. A fiúkat, fivéreket és férjeket kopasztotta meg, most pedig, az Elysium Klubbal a lányokat, nővéreket és feleségeket.

Finn tervezte meg ezt a klubot, mielőtt a szerelem elterelte volna róla a figyelmét. Ő London egyik külvárosában élt, ahol boldoggá tette a feleségét, és lovakat tenyésztett. Amikor átadta Aidennek az Elysiumot, a klub alig egy tucat vendéget vonzott egy-egy este, és egy kissé elegánsabb és kifinomultabb hangulatú volt. Aiden megváltoztatott néhány dolgot, hogy a létesítmény jobban

megfeleljen a hölgyek titkos vágyainak.

Az álarcviselés is az ő ötlete volt, mert tudta, hogy sok nő kíváncsi lenne a helyre, csak fél megmutatni az arcát. Igen, akik beléptek az ajtón, azoknak titoktartási fogadalmat kellett tenniük, bár Aiden tökéletesen tisztában volt azzal, hogy ezt a fogadalmat már többen is megszegték. Ezért aztán kellett valami, aminek a segítségével megvédhette azokat, akiknek védelemre volt szükségük, ugyanakkor menedéket is nyújthatott nekik, és lehetővé tette a számukra, hogy megtöltsék a bukszáját.

A játékterem, amelyen most keresztülvágtak Selenával, nagyjából ugyanolyan maradt, mint amilyen Finn idejében volt. Itt mindenféle játékot lehetett játszani, és Aiden bevételének nagy része ebből a teremből származott.

– Nem számítottam arra, hogy férfiak is játszanak – mondta Selena.

– Tanítják a partnereiket. Ezek nem azok a játékok, amelyeket a hölgyek a délutáni tea közben játszani szoktak. Szeretné, ha hívatnék magának egy tanárt? – Noha a szavak megszokásból csúsztak ki a férfi száján, a gyomra összeszorult, amikor arra gondolt, hogy esetleg valaki más hajol a lány válla fölé, és suttog tanácsokat a fülébe.

– Nem érdekelnek a kártyajátékok.

Aiden eltűnődött, hogy vajon mi érdekelheti, de mi abban a pláne, ha rögtön a tárgyra térnek? Inkább maga mellett akarta tartani még egy kicsit, hogy többet megtudhasson róla.

– Talán ez jobban érdekli majd.

Átvezette a nőt abba a helyiségbe, amelyet a fivére elegáns étkezésekhez szánt, fehér abrosszal takart asztalokkal és pislákoló gyertyafénnyel. De mi értelme lenne kalandvagyó nőknek ilyen unalmas termet berendezni? A pislákoló fény megmaradt, de a gyertyák magas tartókon kaptak helyet, így kellemesen tompa fényt biztosítottak a szófák és párnakupacok fölött, amelyeken a hölgyek heverészhettek, miközben férfiak szőlőszemeket tettek a szájukba, vagy borral kínálták őket. Jóképű fiatalemberek térdeltek előttük, és tartották a tányérjukat, miközben ők annyit ettek, amennyit akartak. Egyes nők meghívták ezeket a férfiakat, hogy tartsanak velük, miközben vacsoráztak, mások csak azt akarták, hogy kiszolgálják őket. Akármilyen volt is a kívánságuk, az urakat azért fizették, hogy teljesítsék azokat.

– Esetleg nem kínozza éhség, amelyet csillapítani kell? – kérdezte Aiden szuggesztíven. – Vagy szomjúság?

– Sem az ételek, sem a bor nem érdekel, de lenyűgöz ez a dekadencia.

Selena Aiden szemébe nézett, és a férfinak minden önuralmára szüksége volt, hogy ne merüljön bele a kék lángokba. Egy ilyen csábító nő vajon mit keres egy olyan intézményben, amely leginkább a magányosan petrezselymet árulók igényeit elégítette ki?

– Ebben a helyiségben a hölgyek istennőnek érezhetik magukat – folytatta Selena.

Aidennek tetszett, hogy a nő megértette, mire törekedett a helyiség berendezésekor.

– Ezért is hívjuk az Istennők Szalonjának – felelte mosolyogva.

– Egy nő is segített a berendezésben?

A férfi úgy érezte, mintha Selena hangjába egy cseppnyi féltékenység vegyült volna, de az lehetetlen volt, hiszen nem ismerték egymást elég jól ahhoz, hogy efféle érzelmek szökkenjenek szárba közöttük. Bár, ha a nő úgy döntött volna, hogy ezek között a falak között akarja eltölteni az idejét, Aiden valószínűleg minden más férfit elküldött volna mellőle, aki elég közel merészkedik ahhoz, hogy érezze Selena eperillatát.

– A sógornóm szerint a hölgyek örülnek neki, ha különlegesnek érezhetik magukat.

– Melyik sógornője? Lady Aslyn vagy Lady Lavinia?

Egészen biztosan arisztokrata. Olyan természetességgel ejtette ki a neveket, mintha azok ismerősek lennének a nyelvének, Aiden pedig igyekezett nem arra gondolni, hogy mivel szerette volna még megismertetni Selena nyelvét.

– Lavinia. A *lady* megnevezést elhagyta a neve előtt. – Kivéve, amikor csípős nyelvű cikkeket írt a leányanyákkal és a törvénytelen gyerekekkel való igazságtalan bánásmódról. Ilyenkor kihasználta a Társaságban elfoglalt pozícióját annak érdekében, hogy az a jó ügyet szolgálja. – Meglehetősen

sokat tud rólam.

– A családja folyamatosan beszédtémát jelent felsőbb körökben.

– A családom igen, de én nem.

– Maga is. Mit gondol, honnan szereztem tudomást erről a helyről? És miért nyújt ilyesmit a nőknek?

– Férfiak számára fenntartott játékbarlangom is van, de az nem ilyen elegáns, és ott csak kártyázni lehet. Néha-néha egy-egy nő is eljött oda játszani, szóval azt gondoltam, miért ne lehetne nekik is egy helyük, ahol szórakozhatnak? Miért töltsék az estéiket hímzéssel?

– Mert így illendő.

– Maga pedig illedelmes, igaz?

– Az voltam. A múltban.

– És most?

– Most a jelek szerint már nem annyira.

Aiden némi büntudatot vélt kihallani a hangjából, és talán még szégyenkezést is. Sebaj, majd elmúlik. Selena hozzá fog szokni ahhoz, amit itt kínálnak. Még nem hordott a hátán a föld olyan nőt, aki bemerészkedett a barlangjába, és aztán nem tért vissza.

– Lehet, hogy nem kívánja a bort, de egy kicsit kényelmesebben is megízlelheti a szalon atmoszféráját.

2. fejezet

Amikor a férfi a terem egyik hátsó sarkában álló, hatalmas kerevet felé kezdte vezetni, Selena már majdnem tiltakozni kezdett, de a terve sikeréhez az kellett, hogy fenntartsa Aiden érdeklődését. Ezenkívül az sem árt, ha egy kicsit jobban megismeri a férfit. A pamutbársony borítású kerevet nagyobb volt, mint amelyet a lány valaha is látott, egyértelműen arra tervezték, hogy elnyújtózzanak rajta. Aiden leültette a lányt a szélére, ő pedig már arra készült, hogy illedelmes testtartásban elhelyezkedjen, ám ekkor a férfi a lábát is fölrakta, és úgy fordította, hogy nekidőlhessen a párnahalomnak. Selena a férjén kívül még soha senkinek a társaságában nem heverészett így.

– Összekoszolom.

– Majd kitisztítják. De nyugodtan le is veheti a cipőjét. – A lányéval szemben Aiden hangja könnyeden csengett, mintha már ezerszer elmormolta volna ezeket a szavakat.

Selene észrevette, hogy más nők is így tettek a teremben, a szoknyák alól több helyütt is csupasz lábujjak vagy harisnyába bújtatott lábfejek tűntek elő, és élvezték a gondoskodó kezek kényeztetését.

– Inkább magamon hagyom. – Biztosan nem maradnak itt sokáig.

Aiden váltott néhány szót az egyik inassal, aztán ő is leült a kerevetre, méghozzá úgy, hogy a csípője a lány csípőjének támaszkodott. Selena utálta, hogy a közelségétől összerezett, mert ennél sokkal kifinomultabban szeretett volna viselkedni.

– Maga nagyon feszült. Szeretné, hogy megmasszírozzam a vállát?

A lány tekintete idegesen villant Aiden nagy keze és erős ujjai felé.

– Most nem, köszönöm.

– Miért ilyen feszült, édesem?

Egy újabb becézés. Selena eltűnődött, hogy a férfi hányat ismerhet, és vajon mindegyikkel illetni fogja-e őt, hogy vajon az összes nőnek ugyanezeket a szavakat mondja-e, és azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak lenne egy olyan szó, amelyet a férfi csak neki tartogat. De ostoba dolog volt azt feltételeznie, hogy többet jelentene Aidennek pusztán üzletnél.

– Az igazat?

– Az igazat mindig könnyebb felidézni, mint egy hazugságot, ha a téma ismét szóba kerülne.

– Aiden félkönnyekre ereszkedett, aztán a szabad kezének egyik ujjával finoman végigsimított a lány vádliján. Selena csak ekkor vette észre, hogy a szoknyája feljebb csúszott, és nem takarta el illendően a bokáját. Az első gondolata az volt, hogy elhessegeti Aiden kezét, aztán behúzza a lábát a szoknya alá, hogy elrejtse, amit nem szabadna megérinteni, de aztán eszébe jutott abbéli reménye, hogy a férfi az éjszaka folyamán ennél sokkal több mindent is meg fog érinteni.

A harisnyáján keresztül érezte Aiden ujjainak gyengéd és figyelemreméltóan intim érintését, nyelt egy nagyot, és igyekezett nem teljesen átadni magát a kellemes érzéseknek. Észnél kell lennie, és tanúk előtt nem szabad semmilyen illetlen dolgot cselekednie, még úgy sem, hogy álarcot visel.

– Még sosem csináltam semmilyen illetlen dolgot.

A férfi fölemelte a tekintetét a vádlijáról, és a szemébe nézett.

– Miért pont ma este?

Selena megrázta a fejét, aztán megkönnyebbüléssel fogadta, hogy az inas félbeszakította a beszélgetésüket, amikor odalépett hozzájuk egy tálcával, amelyen egy pohár vörösbor állt. Aiden Trewlove felegyenesedett, elvette a tálcáról a poharat, majd a lány felé nyújtotta. Hiába mondta korábban, hogy nem kíván bort, Selena most úgy gondolta, egy-két kortyocska talán megnyugtathatja valamelyest az idegeit.

– Maga nem tart velem?

– Hogy venné az ki magát, ha a tulajdonos becsípne?

– Én sem fogok becsípni. – A lány belekortyolt a borba, aztán mosolyogva konstataulta, hogy a finom nedű milyen kellemesen felmelegítette. – Remek évjárat.

- A nővéremnek, Gillie-nek kocsmája van. Meg is ölné, ha nem a legjobb borokat szolgálnám föl.
- Ő ment hozzá Thornley hercegéhez.
- Újabb dolog, amit tud rólunk.
- Mint már mondtam, mindenki magukról beszél.

A férfi visszaereszkedett a könyökére.

- Így aztán hátrányban vagyok, mivel nagyon keveset tudok magáról.
- Egyáltalán semmit sem tud rólam.
- Azt tudom, hogy valakinek a felesége.

Selena megfeszült, de a férfi ujjá megint végigsiklott a vádliján, ezzel némileg ellazítva őt.

- Csak találgat.
- Noha kesztyűt visel, látom, hogy a bal kezén jegygyűrűt hord. Bölcs dolog lett volna levennie, mielőtt idejön.

Igen, le kellett volna vennie, de már majdnem hét éve viselte, és egészen megfélemedkezett róla. Nyugtalanító volt a tudat, hogy még a legalapvetőbb óvintézkedést sem jutott eszébe megtenni, hogy eltitkolja a személyazonosságát, ezért a lány ivott még egy kortyot, abban a reményben, hogy...

- Lefogadom, hogy egy herceg.

Selena majdnem félrenyelte a bort. Köhögni kezdett, a szája elé kapta a kezét, közben pedig alig volt tudatában annak, hogy a férfi kiveszi a kezéből a poharat. Csak arra figyelt, hogy visszanyerje az önuralmát, és ne fulladjon meg a burgunditól. Aiden gyengéden megveregette a hátát. Amikor egy kisse magához tért, visszavette a poharat Aidentől, és óvatosan belekortyolt a borba, hogy visszanyerje a higgadságát.

- Miből gondolja ezt?

– Abból, ahogy viselkedik. Megszokta, hogy minden kijár magának, azt érezteti, hogy maga magasan e fölött a hely fölött áll, és egyáltalán nincs ínyére, hogy egy olyan férfival sétáljon körbe, aki még arra sem méltó, hogy a cipőjét megpucolja.

– Ebben téved, Mr. Trewlove. Úgy sejttem, a saját előítéleteit vetíti ki rám. Nem mintha hibáztatnám ezért, ha a pletykák, amelyeket hallottam, igazak. Azt beszélnek, hogy az apja nemesember.

Aiden ujjai úgy feszültek meg Selena vádliján, mintha a lány megütötte volna őt.

- Nem beszélek az apámról. Soha.

Szóval igaz volt. A férfi ereiben nemesi vér csörgedezett, ami jól beleillett a lány terveibe.

– Én pedig nem beszélek a Társaságban betöltött vagy nem betöltött helyemről – mondta Selena csípős hangon. – Ezek szerint az életünk ezen aspektusát illetően egyetértünk.

Aiden ismét visszahanyatlott a könyökére, az ujjai pedig folytatták útjukat, mégpedig minden simításnál egyre följebb és följebb merészkedve, már vészesen közel jártak a lány térdéhez. Ez nagyon illetlen dolog volt, Selena azonban úgy érezte, mintha a férfi próbára tenné őt, mintha kihívná, hogy tiltakozzon. Vagy egyszerűen csak szerette simogatni a női lábakat.

- Ha elfújnam azt a két gyertyát maga mellett, és sötétbe burkolnám magát, levehetné az álarcát.

– A sötétség soha nem teljes. Ebben a helyiségben semmiképpen sem veszem le az álarcot. Meg lenne lepve, hogy egyik-másik hölgy milyen jó megfigyelő.

Aiden hosszú másodpercekig csak nézte a lányt, aztán elkezdte kigombolni a cipőjét.

– Azt mondtam, hogy a cipő rajtam marad. – Selena elhúzta volna a lábát, ha Aiden nem fogja meg azt közvetlenül a bokája fölött rögtön az után, hogy megszólalt.

- Kényelmesebb lesz cipő nélkül. Tiszta a padlóm.

A férfi a félig leeresztett szemhéja alól nézett rá, ugyanúgy, ahogy az összegyűlt arisztokratákat nézte a templomban, és Selena hirtelen megmagyarázhatatlan vágyat érzett az iránt, hogy Aiden ne találjon benne kivetnivalót, és ne higgye gyávának.

- Mikor járkált utoljára mezítláb?

Furcsa, de a lány jól emlékezett arra az alkalomra.

– Kilencéves voltam, és egyszerűen képtelen voltam ellenállni annak a lóheremezőnek. – Olyan érzés volt, mintha bársonyon lépkedne. Selena megrázta a fejét. – A nevelőnőm megküzdött azért, hogy a lábamon tartsa a cipőt.

Azon a napon azonban az anyja alaposan megmosta a fejét, és meggyőzte arról, hogy ő már túl idős az efféle ostobaságokhoz. Azóta mindig cipőt hordott. Attól, ha a szüleinek vagy bárki másnak csalódást okozott, mindig romlottnak érezte magát.

Kiitta a maradék bort a pohárból, és már ott is volt az inas, aki egy újabbal kínálta. Selena elfogadta az italt, aztán Aidenre pillantott, aki a furcsa testhelyzete ellenére úgy tűnt, jól érzi magát. Az ő lába a földön volt, és a lány egy pillanatra eltűnődött, vajon mit szólna, ha utasítaná, tegye föl a lábát a kerevetre, hogy ő levehesse a csizmáját. A bor a jelek szerint meghozta a bátorságát. De azért nem teljesen. Finoman biccentett, mire Aiden ujjai azonnal folytatták a félbehagyott műveletet.

Amikor levette a lány lábáról a cipőt, átadta azt egy másik inasnak, aki hirtelen mellettük termett. Selena úgy sejtette, valahogy jelzett neki, bár ő semmi ilyesmit nem vett észre.

– Adja oda Angie-nek, és az én nevem alatt tegyék be a ruhatárba!

– Igen, uram.

– Kifelé menet felveheti az előcsarnokban – mondta Aiden a lánynak, miután a szolga elsietett.

Selena befelé jövet ott adta le a köpenyét, egy pultnál, amelyet egy útiköpenyekkel teli helyiség előtt állítottak fel. A ruhatáros lány nem kérdezte meg a nevét, egyszerűen csak adott neki egy számot. Selena eltűnődött, vajon van-e egy külön helyiség, amelyben a férfi nevére betett női holmikot őrzik, és hogy a nők vajon milyen tárgyakat bíztak Aidenre.

Aztán hirtelen már semmin sem tűnődött, amikor a férfi a hüvelykujja külső felével végigsimított a rüsztyjén, majd a két kezébe fogta a lábfejét, és masszírozni kezdte. Ez még a lóheréknél is kellemesebb volt. A lány már-már azt kívánta, bárcsak ne viselne harisnyát. Aztán hirtelen elszégyellte magát, amiért ennyire élvezi a kényeztetést.

– Hol tanult? – kérdezte, hogy elterelje a saját figyelmét a kellemes élményről.

– Az utcán.

Selena megrázta a fejét.

– Biztosan része volt valamilyen oktatásban. Hallani lehet a beszédén.

– Az Gillie műve. Szerinte az, hogy az ember rendesen tud beszélni, az első lépcsőfok ahhoz, hogy boldogulni tudjon az életben. Fiatalabb korunkban egy asszonynál dolgozott, aki megtanította, hogyan kell szépen, akcentus nélkül beszélni, ő pedig átadta a tudását nekünk is.

– Ha a híre nem előzné meg magát, észre sem lehetne venni, hogy az utcáról jött. – Selena bókolni akart a férfinak, ő azonban egyszerűen csak megvonta a vállát, mintha a legkevésbé sem érdekelné, mit gondolnak az emberek. A lány azt kívánta, bárcsak ő is elmondhatná magáról ugyanezt. Az ő Társaságban elfoglalt pozíciója azonban megkövetelte, hogy óvatos legyen, és soha ne hozzon szégyent a családjára.

– Miért döntött úgy, hogy játékbarlangot nyit? – Selena őszintén kíváncsi volt erre a férfira, aki szakértő mozdulatokkal masszírozta a lábát, miközben egy pillanatra sem vette le a szemét az arcáról.

– Ez az este magáról szól, drágám, nem rólam.

Ezek a szavak ugyanúgy elolvasztották a lányt, mint a talpa közepén érzett hüvelykujjak. Már nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára valaki figyelmének az abszolút középpontjában, és mikor voltak utoljára fontosabbak az ő vágyai, szükségletei és élvezete másokéinál.

– Ha tényleg ez a helyzet, akkor nekem örömet okozna, ha megismerhetném a történetét, úgyhogy muszáj lesz kielégítenie a kíváncsiságomat.

Aiden arcán olyan férfiasan érzéki mosoly terült szét, hogy a lány attól félt, ismeretlen vizekre téved vele.

– Ez az érvelés egy kissé nyakatekert – mondta Aiden, majd megint vállat vont, és továbbra is a lány szemébe nézve oldalra billentette a fejét. – Játszott már „itt a piros, hol a pirost”?

– Azt hiszem, nem.

– A fecsegőnek – így hívják a játékvezetőt, mivel végig fecseg – van három pohara. A játékos szeme láttára betesz egy szem borsót, egy golyót, vagy valami más, apró tárgyat az egyik pohár alá, aztán elkezd gyorsan mozgatni azokat, közben pedig folyamatosan beszél. Amikor megáll, feltesz egy összeget arra, hogy a játékos nem tudja, melyik pohár alatt van a tárgy. Ha a játékos eltalálja,

megnyeri a fogadást, ha nem találja el, akkor ő fizet. Általában nem nagy összegekről van szó, három penny, hat penny. Attól függ, hogy a játékos ránézésre mit engedhet meg magának.

– Maga pedig mindig kitalálta, hol a borsó.

Megint ez a mosoly, amelynek láttán a lány mellkasa annyira összehúzódott, hogy alig kapott levegőt.

– Én voltam a fecsegő, és mindig pontosan tudtam, hol a borsó. A tenyeremben. Szóval mindegy volt, melyik poharat választják, tévedtek. Amikor azt a poharat emeltem föl, amelyik alatt a borsónak lennie kellett volna, ügyesen alácsempésztem. „Sajnálom, pajtás, de itt van”, mondtam, és begyűjtöttem a nyereményt.

– Szóval csalt. – Selenát elborzasztotta a gondolat, az pedig még jobban, hogy ugyanakkor le is nyűgözte a férfi stratégiája és ügyes keze.

Aiden sötéten kuncogni kezdett.

– Hát persze.

– Így szerezte meg a tőkét a vállalkozásához? Csalással szerzett pénzzel?

Úgy tűnt, a reakciója mulattatja a férfit, ugyanis még szélesebben elmosolyodott.

– Nem. Volt egy rozoga, egy lábú kis asztalkám, amelyet mindig magammal vittem, mert folyton mozgásban voltam, egyik helyről a másikra mentem. Meg volt három poharam és egy borsószemem. Egy nap nagy tömeg gyűlt össze. Odajött egy fickó puccos ruhában. Vörös brokátmellénye volt. Erre emlékszem a legjobban, mert lenyűgözött az a mellény, és az alapján ítélt meg. Tizenegy éves voltam. Már jó ideje sikeresen alkalmaztam a trükköt, és el voltam telve magammal. Úgy ítélt meg, hogy a ficsúrnak van pénze. Egy guinea-ben akartam fogadni vele. Elmondtam a feltételeimet, és ő belement a játékba.

– Szóval szépen végigcsináltam a szokásos mozdulatokat. Megmutattam neki a borsót a pohár alatt, kicsentem a borsót a pohár alól, aztán elkezdtem gyorsan tologatni a poharakat, közben pedig buzdítottam a férfit: „Hol van a borsó? Hol van a borsó?” Aztán megálltam. „Mit gondol, uram, hol van?” Már egészen diadalittas voltam, de akkor fölemelte az egyik poharat, és a fenébe is, volt alatta egy borsószem.

Selena fölnevetett, mert váratlanul érte, hogy a férfi ilyen természetességgel szitkozódott a jelenlétében – soha senki nem szokott csúnyán beszélni a jelenlétében –, illetve, hogy ilyen önironikusan mosolygott, mintha úgy gondolta volna, megérdemelte a büntetést az arroganciájáért.

– Szóval ő is csaló volt?

Aiden bólintott.

– Az utcán nőtt fel, ismerte a játékot. Saját borsószemet hozott, és gyorsan a pohár alá csúsztatva, miközben fölemelte. Aligha bizonyíthattam volna rá a csalást a nélkül, hogy felfedjem a saját trükkömet.

– Szóval ki kellett fizetnie neki egy egész guinea-t?

A férfi megrázta a fejét.

– Azt mondta, sose engedjem, hogy a játékos maga emelje föl a poharat. A jelek szerint egy ideje már figyelt engem. Aztán bemutatkozott. Jack Dodger volt az.

Selena szeme elkerekedett.

– Az a Jack Dodger? – London egyik leggazdagabb embere, sőt, egész Nagy-Britanniáé, ami azt illeti.

Aiden bólintott.

– Igen. Az ő játéklarlangjában kezdtem dolgozni, ott tanultam ki a mesterséget. Végül díler lettem, a legfiatalabb, aki valaha náluk dolgozott. Én azonban az az ember akartam lenni, aki a galériáról szemléli a birodalmát, nem az, aki odalent van, és akit figyelnek. Így aztán amikor tizenkilenc éves lettem, önálló vállalkozásba kezdtem. Úgy gondoltam, nem lenne helyes konkurenciát teremteni annak a férfinak, akinek olyan sokat köszönhettem, úgyhogy megnyitottam a Cerberus Clubot Whitechapelben, inkább a söpredéknek, mint a krémnek, de hát a söpredéknek is van pénze. Én a nemesek közül sem látok mindenkit szívesen a finomabb körökben.

– Aztán úgy döntött, hogy a nőknek is szükségük van egy helyre.

– Az nem az én ötletem volt, hanem a fivéremé, de ő sosem adta bele igazán a szívét-lelkét, úgyhogy végül nekem adta a helyet.

– Magának adta? Viszonzás nélkül? Csak úgy?

– Úgy érezte, tartozik nekem.

– Miért?

– Ó, kedvesem, az már egy egészen másik történet. – Aiden elengedte Selena lábát, felegyenesedett, és a lány felé hajolt. – Most maga meséljen nekem! Mi hozta ide ma este?

– Egy kocsi.

A férfi kuncogni kezdett a gyors és határozottan kitérő válasz hallatán. Ez a nő tele volt titkokkal. Erre az egész aznapi bevételt fel merete volna tenni. Aiden képtelen volt rájönni, mi fogta meg annyira ebben a nőben, hogy el sem mozdult mellőle. Általában nem szokott sokáig ugyanazzal a nővel maradni, mert egyiket sem akarta féltékennyé tenni – a féltékenység ártott az üzletnek. Ettől a nőtől azonban valamilyen furcsa oknál fogva képtelen volt távol tartani magát. Talán a szeméből sugárzó szomorúság lehetett ennek az oka, vagy az, hogy láthatóan kényelmetlenül érezte magát. A legtöbb nő kellemes izgalmat érzett, amikor idejött, Selena azonban úgy nézett ki, mint akit a legkevésbé sem érdekel a hely, de valamiért kötelességének érzi, hogy itt legyen. Valamit keresett, és azt gondolta, itt megtalálja, Aiden azonban felvilágosíthatta volna, hogy ezek között a falak között nem rejtőznek kincsek, itt csak pillanatnyi örömeket nyújtanak. Ennek is megvolt a maga varázsa, de ez hamar elillant. Ezért jöttek vissza a vendégek újra és újra. Mert nem tudták magukkal vinni az itt felfedezett örömeket. Ezek azonnal szertefoszlottak, amint kitétték a lábukat az ajtón.

Ez pedig jót tett az üzletnek. Gondoskodott arról, hogy a vendégek visszatérjenek.

A következő pillanatban megjelent egy inas, újratöltötte a nő poharát, aztán elment. Selena nem tiltakozott, amiből Aiden úgy gondolta, sikerült egy kicsit ellazulnia. A férfi megfogta a lány szabad kezét, és elkezdte lehúzni róla a kesztyűt. Vajon miért viselnek a nők olyan ruhákat, amelyek csupaszon hagyják a karjukat, hogy aztán egy kiegészítővel eltakarják azt?

– Mit csinál? – kérdezte Selena kissé riadt hangon.

– A kesztyűk csak nyűgöt jelentenek.

A lány tehetetlenül ökölbe szorította a kezét.

– Kérem, ne vegye le!

Aidennek eszébe jutott a gyűrű, amely esetleg felismerhető lehetett azok számára, akik ismerték a nőt.

– Beletehetjük a gyűrűjét az egyik kesztyűbe. Biztonságban lenne, itt nincsenek tolvajok. Vagy betehetem az egyik zsebembe.

Selena megrázta a fejét, Aiden pedig arra a férfira gondolt, aki az ujjára húzta a gyűrűt, valamint arra, hogy a nő mennyire a helyén akarta tartani. Ha szeretné a férjét, itt lenne? Az ördögbe is, Lady Aslyn is eljött néha-néha, pedig ő imádta Aiden bátyját. Egy hölgynek néha egyszerűen csak ki kellett szakadnia a hétköznapokból.

A férfi visszacsúsztatta a kesztyűt a helyére, aztán finoman végigsimított a selymes bőrön Selena karjának belső felén, ameddig a kesztyű már nem ért el.

– Várom a történetét, édes.

Selena az ajkához emelte a poharát, hogy késleltesse a vallomást, Aiden pedig már-már megbánta, hogy nem tartott vele, de hát neki volt egy szabálya arra vonatkozóan, hogy nem barátkozik össze túlságosan a vendégekkel, mert az árt az üzletnek. A testvéreihez hasonlóan ő is tudatában volt annak, hogy az anyagi biztonsága a vállalkozása sikerétől függ. A családja tagjai botrányos körülmények között születtek, és ez időnként még mindig kihatott az életükre, Aiden pedig néha ugyan illetlenül viselkedett, de sosem itt. Ez a nő azonban annyira vonzotta, mint eddig még senki.

Miután megnyalta a szája szélét, Selena az árnyékok felé fordította a tekintetét.

– Már beszéltem magának a lóherékről.

– Ennél érdekesebb történetei is vannak.

A lány tekintete visszatért Aidenre.

– Nem igazán. Ezért is vagyok itt.

A férfi egy pillanatig sem hitte el, hogy Selena ilyen unalmas lenne, de tudta, mikor nem szabad tovább erőltetnie a dolgot.

– Igya meg a borát, aztán mutatok magának még egy termet, ahol szórakozni lehet.

Aiden élvezettel nézte, ahogy a lány nyakának finom izmai mozogtak nyelés közben. Nem volt Selenában semmi olyasmi, ami ne vonzotta volna. Eltűnődött azon, vajon ha bevinné a lányt egy teljesen sötét szobába, hajlandó lenne-e levenni az álarcát, és megengedni neki, hogy az ujjával kitapogassa az arcát. Mindig is különleges érzéke volt a rajzoláshoz, és úgy gondolta, hogy ha végigtapinthatná a nő vonásait, akkor le tudná rajzolni őt.

Selena alig nyelte le az utolsó korty bort, amikor az egyik jóképű fiatalember – mind jóképűek voltak, Lavinia meggyőzte Aident, hogy a hölgyek nagyra értékelik a tetszetős környezetet, miközben a létesítményben járnak-kelnek – már el is vette tőle az üres poharát, hogy egy újabb telivel kínálja.

– Itt végeztünk – mondta Aiden a szolgának, és saját maga is meglepődött önnön hangjának gorombaságán.

Jaspert a jelek szerint szintén meglepte a dolog, mert elkerekedett a szeme, aztán kurtán biccentett, és sietősen távozott.

Aiden inkább érezte, mintsem látta a lány rá szegeződő, elgondolkodó pillantását. Késztetést érzett, hogy bocsánatot kérjen a lánytól és a fiatalembertől is, de nem volt szokása bocsánatot kérni, és különben is, ha bocsánatot kért volna, akkor kénytelen lett volna bevallani, hogy nem akarta, hogy bármelyik alkalmazottja is Selena körül legyeskedjen – még akkor sem, ha ezért fizette őket. Éreztetni kell a hölgyekkel, hogy különlegesek, és akkor visszatérnek, mert ismét különlegesnek akarják érezni magukat.

– Szükségem lesz a cipőmre. – Selena meglepte a férfit azzal, hogy nem kommentálta az iménti reakcióját.

– Nem, nem lesz rá szüksége. Mint már mondtam, a padló tiszta. Miért zárjuk bőrbe a gyönyörű lábát, ha nem muszáj?

Azzal fölállt, megfogta a lány kezét, és talpra segítette. A cipője nélkül Selena a férfi válláig ért, Aiden pedig nem akart arra gondolni, milyen érzés lenne, ha a lány a vállára hajtaná a fejét. Fura gondolat volt egy olyan férfitől, aki soha nem ölelgette a nőket. Szerette őket, és igencsak élvezte a társaságukat, de nem az a típus volt, aki megölelgette őket, ha szükségük volt rá. A könnyek általában menekülésre készítették. Nem szokott csak az ölelgetés és a vigasztalás kedvéért ölelgetni és vigasztalni. Ő jól akarta érezni magát.

Ma valahogy nem volt önmaga: egyetlen nővel heverészett itt, és az összes többit elhanyagolta. Talán pusztán csak a nőt körülengő rejtélyesség tehetett erről. De hát mások is viseltek álarcot, ő mégsem sóvárgott az után, hogy többet tudjon meg róluk. Rá kellene bíznia őt az egyik alkalmazottjára, de attól félt, hogy akkor meg azon bosszankodna, hogy az illető mennyi figyelmet szentel neki. Ha nem eleget, akkor azért, mert Selena nélkülöz, ha túl sokat, akkor meg azért, mert nem ő kényezteti.

Ha a lány tudatában volt is Aiden felkavaró gondolatainak, nem mutatta, hanem egyszerűen csak belekarolt a férfiba, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. A bor megtette a hatását. Selena sokkal nyugodtabb volt, sokkal ellazultabb. Furcsa, hogy Aiden viszont ugyanennyivel feszültebb lett.

Kényelmes léptekkel átvezette Selenát a következő helyiségbe, amely Lavinia szerint nagyon tetszett a hölgyeknek, és amelyet ő baráti körben csak a Petrezselymet Árulók Szalonjának nevezett. A vendégei számára ez egy egyszerű bálterem volt, olyan, mint bármelyik másik, amelyben eddig jártak, itt azonban egészen biztosan keringőzhetnek egy elbűvölő fiatalemberrel. Noha Aiden szeretett a szegényebbeknek munkalehetőséget biztosítani, a hölgyek szórakoztatásához olyan kaliberű férfiakra volt szüksége, akik viszonylag kulturáltan beszélnek, és jól néznek ki felöltőben, mellényben és kravátliban. A szem előtt lévő férfialkalmazottai többségét arra képezték ki, hogy inasként dolgozzanak valamelyik előkelő háztartásban. Itt kétszer annyit kereshettek, mint bárhol máshol.

– Nem számítottam táncolásra – mormolta Selena.

A parkett szélén néhány hölgy álldogált a sorára várva. Tudták, hogy hamarosan ők következnek. Itt soha, egyetlen nőt sem hanyagoltak el.

– Lenne kedve keringőzni egyet? – Aiden sosem táncolt a vendégeivel, de Selenát a karjában akarta tartani, és körbe akart siklani vele a kifényesített parketten. A tény, hogy még soha életében nem keringőzött, aligha akadályozhatta meg abban, amire vágyott. Lavinia persze megtanította az alapokra, mert úgy gondolta, még szüksége lehet erre a tudásra, hogy egyszer talán táncolni akar majd az egyik vendégével. Aiden utálta elismerni, hogy igaza volt. Az asszony most már a sógornője volt, ő azonban még mindig nem tudott teljesen megbocsátani neki azokért a szörnyűségekért, amelyeken a fivérének keresztül kellett mennie miatta.

Selena megrázta a fejét.

– Nem azért jöttem, hogy táncoljak.

– Nem érdeklí sem a játék, sem az evés, sem a tánc. Akkor miért van itt, kedvesem?

A lány merészen Aiden szemébe nézett.

– Azért vagyok itt, hogy ágyba vigyenek.

3. fejezet

Az, hogy a szegénynegyedben nevelkedett, megtanította Aidennek, hogy soha ne mutassa ki az érzéseit, ezért egyetlen arcizma sem rándult a válasz hallatán, de a nő nyers őszintesége készületlenül érte. Ahogy az is, hogy Selena továbbra is állta a tekintetét, mintha az égvilágon semmi botrányosat nem mondott volna. A férfi le akarta tépni az arcáról a maszkot, hogy lássa, elpirult-e. Ha igen, akkor csak az arca, mert az álla továbbra is alabástromfehér volt.

Egyáltalán nem tetszett neki, hogy a lány kizárólag ebből az egyetlen okból jött a klubjába, és ennek az iróniája sem kerülte el a figyelmét. Ő kedvét lelte a bűnben, és élvezettel vezette be az embereket ebbe a világba. Nem tartotta valószínűnek, hogy a mennybe kerül majd, ezért elhatározta, hogy a pokolba vezető út minden percét ki fogja élvezni. Tudta, hogy az embereknek vannak szükségletei, és sosem értette, miért baj, ha valaki ki akarta elégíteni ezeket – házasságon belül vagy kívül.

Ebben a pillanatban azonban azt kívánta, hogy a lány bárcsak egy kicsit józanabb lenne a vágyaival kapcsolatban. Nem akarta, hogy Selenát csak maga az aktus érdekelje. Azt akarta, hogy azért érdekelje az aktus, mert örülten vonzódik valakihez, mégpedig hozzá. Mi az ördög üthetett belé?

– Ha figyelmesen körülnéz, láthatja, hogy egyes urak piros gombot viselnek a bal hajtókájukon. Ők készek arra, hogy efféle szolgáltatást nyújtsanak. – Aiden közömbös hangon beszélt, mégis olyan kellemetlen feszültség kezdett felgyűlni a bensőjében, amely leginkább egy kitörni készülő vulkánra emlékeztetett.

– Engem nem ők érdekelnek, hanem maga, Mr. Trewlove. Én magát akarom.

– Sajnos én nem keverem össze az üzletet az élvezetekkel. – A férfi majd belehalt ebbe a kijelentésbe.

– Akkor tekintse az egészet színtiszta üzletnek.

– Nem szoktam közel kerülni a vendégeimhez.

– Nem azt kérem, hogy kerüljön közel hozzám, hanem azt, hogy vigyen ágyba.

Aiden ahhoz volt hozzászokva, hogy ő a vadász, nem pedig a vad. Noha értékelte a lány merészségét, sőt, nagyon is tetszett neki a dolog, mégis elbizonytalanodott tőle. Nem arról volt szó, hogy nem akarta volna ágyba vinni a nőt, hanem arról, hogy gyanús volt neki a motivációja. Vajon a hölgyek, akik iránt korábban érdeklődést tanúsított, ugyanígy éreztek? Aggódtak, hogy megbánhatják a dolgot?

Lehetséges volt egyáltalán úgy lefeküdni vele, hogy ne kerüljön közel hozzá? Persze, voltak már olyan találkái, amelyeknek kizárólag a vágyak csillapítása volt a célja, Selena azonban olyan hölgynek tűnt, aki ennél többet érdemel. A lány vajon tisztában volt azzal, milyen magányos érzés keríti hatalmába az embert, ha a test jóllakik, a lélek viszont éhen marad? Mivel csak most találkoztak, Aiden számára furcsa érzés volt rádöbbenni, hogy nem akarja pusztán csak lefektetni a lányt, hogy aztán vége legyen mindennek. Egy kicsit több időt akart, hogy jobban megismerhesse.

– Álldogálhatunk itt, miközben vitatkozunk, de akár keringőzhetünk is. – A férfi egy kissé, talán némileg gúnyosan meghajolt, aztán a táncparkett felé intett. – Szabad?

– Nincs rajtam cipő.

– Annál jobb.

Selena már olyan sokszor ábrándozott arról, hogy kibújjik a cipőjéből, hiszen a szoknyája úgymint eltakarná a lába csupaszságát tánc közben. Utálta a cipőket, utálta, hogy gyakran annyira szorították a lábát, hogy sajogtak a lábujjai. A szabadság, amelyet most élvezett, miközben a talpa a fényes parketten lépdelt, pontosan olyan csodálatos érzés volt, amilyennek mindig is elképzelte.

És persze az sem volt hátrány, hogy egy jóképű férfi vezette, akinek a tekintete végig órá

szegeződött.

– Sokkoltam magát a nyíltsággal. – Az igazat megvallva, saját magát is sokkolta. Nem tervezte, hogy csak így kiböki a dolgot, némileg kifinomultabb módszerekkel akarta elérni a célját.

– Nem sokkolt. Inkább meglepett. Nem maga az első, aki azért jött ide, hogy komolyabb bűnöket kövessen el. Boldogtalan feleségek, magányos özvegyek, elveszett vénkisasszonyok. Miért ne táncolnának át egy éjszakát az ördöggel?

– Nem hiszem, hogy az ördög visszautasított volna.

– Túlságosan is jól tudom, mi az a kísértés, a bűnbeesés és a függőség. Sosem játszom a saját asztalomnál. Sosem iszom a saját italomból. Sosem heverészek a saját kerevetemen. Eddig a pillanatig még sosem táncoltam a saját parkettemen.

Selena óvatosan a férfira mosolygott.

– Akkor hát nyitott arra, hogy kivételeket tegyen.

– Úgy tűnik.

A lány kis híján felnevetett. Túl régen nevetett utoljára.

– Ennyire azért nem kell bosszúsnak hangzania.

– Csak kíváncsi vagyok. Mondták már magának, hogy gyönyörű?

– Olyan sokszor, hogy a szónak már semmilyen jelentősége nincs.

– Szerelemből ment férjhez?

– Nem.

– A férje nem elégíti ki magát?

– Ki lehet egy nőt elégíteni?

– Egy kiadós szeretkezéssel igen. A kiadós szeretkezés pedig csábítással kezdődik. – Aiden azzal a kezével, amellyel a lány derekát átkarolta, finoman még közelebb vonta őt magához, amíg a lába hozzá nem ért Selena szoknyájához, a csizmája pedig a lány lábához, de Selena bízott benne, hogy nem lép rá a lábára, és nem bicegve küldi haza.

– Maga azóta csábít engem, amióta odajött hozzám a sarokba.

A férfi ajka féloldalas mosolyra húzódott.

– Lefogadom, hogy már régebb óta.

Selena önkéntelenül is szélesen elmosolyodott.

– Szóval a korábbi parádézása a játéktéren nekem szólt?

– Felfigyelt rám, nem igaz? – Aiden megcsóválta a fejét, miközben önkritikus mosoly terült szét az arcán. – Maga eléri, hogy az összes szabályomat megszegjem.

– Nem olyan embernek tűnik, akit különösebben érdekelnek a szabályok.

– Arra törekedtem, hogy tiszta lappal indulhassak. Hogy tiszteletreméltó legyek.

– A tiszteletreméltóságot túlértékelik.

– És maga ezt onnan tudja, hogy rossz a híre?

– Onnan tudom, hogy szeretnék rossz hírű lenni. Egész életemben csak az illendőséggel kellett foglalkoznom. Már belefáradtam.

– Van még egy szabályom, édesem. Férjes asszonyokkal sosem fekszem le. Ezt a szabályt pedig még sosem szegtem meg.

– Akkor az a szerencsém, hogy özvegy vagyok. – Persze, valójában ez nem volt szerencse. Ha nem lenne özvegy, nem is lenne itt, és nem kereste volna meg Aiden Trewlove-ot. Eredetileg nem akarta felfedni a családi állapotát, de még ha Aiden el is olvassa Lushing gyászjelentését az újságban, valószínűtlen, hogy hozzá kötné a herceget, mert biztosan nem számít arra, hogy egy három napja megözvegyült asszony ilyen hamar ellátogat egy bűnbarlangba. Persze, minél kevesebbet tud róla a férfi, annál jobb. Selena maga sem tudta, miért árul el neki olyan dolgokat, amelyeket nem kellene. Már nagyon fiatal korától kezdve megtanulta, hogy jobb, ha megtartja magának a gondolatait, és sosem ad hangot a valódi véleményének és érzéseinek, most pedig úgy locsog itt összevissza, mint egy halaskofa, akinek nem kell tartania a tettei következményétől.

Másrésről viszont semmi rossz nem volt abban, amit elárult. Ha a férfinek sikerül is kiderítenie, hogy ki ő, akkor sem áll hatalmában keresztülhúzni a számításait. Selena hozzá volt szokva, hogy

a legtöbb dologban teljesülnek a kívánságai. Ez a kiváltság a rangjával járt, és azt is észrevette, hogy a férfi kívánja őt. De akkor miért játssza a nehezen kaphatót? Tapasztalatai szerint a férfiakat az alapvető ösztöneik irányítják, és mi lehetett alapvetőbb ösztön annál, hogy kielégítsék a vágyaikat? Miért kell Aidennek ilyen átkozottul nehézkesnek lennie? Miért nem kísérte őt azonnal egy félhomályos helyiségbe, és hajtotta föl a szoknyáját? Az érdeklődése nyilvánvaló hiányánál már csak a barna szemében megjelenő együttérzés volt bosszantóbb.

- Mióta? – kérdezte a férfi.
- Annak nincs jelentősége.
- Hiányzik magának?

Ebben a pillanatban nagyon hiányzott, a hallgatása legalábbis, és az, hogy ő sosem bombázta Selenát kérdésekkel annak érdekében, hogy alaposan kiismerje.

– Nem szeretne ágyba vinni engem? – A lány hangja türelmetlenül csengett. Céllal jött ide, a férfi pedig hátráltatta.

Aiden még közelebb vonta magához, már-már botrányosan közel, amíg a combja gyakorlatilag a lány combjai közé került. Selena attól tartott, hogy a lába bele fog gabalyodni a szoknyájába, de a férfi a jelek szerint túl ügyes volt ahhoz, hogy ilyesfajta katasztrófa fenyegetse. Aiden pontosan tudta, mit csinál, pontosan kiszámította, hogy milyen közel húzhatja őt magához anélkül, hogy balul ütne ki a dolog. Vagy lehetséges, hogy ezekben a pillanatokban egyszerűen csak egyé váltak. Selena furcsa módon úgy érezte, sokkal bensőségesebb viszonyban vannak, mint amelyet valaha is megtapasztalt az ágyban.

– Maga sokkal többet érdemel annál, hogy csak úgy ágyba vigyék. – Aiden halk hangja a lány minden idegvégződését felborzolta. – Maga botrányos és alapos csábítást érdemel.

A férfi tekintete összekapcsolódott Selenáéval, és olyan ígéretet tett, amelyről a lány nem tudta, lesz-e bátorsága elfogadni. Szinte képtelen volt levegőt venni. Hirtelen úgy érezte, hogy hihetetlenül vakmerő dolog volt idejőnnie, a heves szívdobogása ellenére azonban, amelyet a férfi egésze biztosan megérezett még az ujjai hegyén is, mégsem tudta rávenni magát, hogy távozzon. Huszonöt éves volt, de ez alatt a huszonöt év alatt még sosem csábították el úgy igazán. Sőt, még azt sem állíthatta, hogy egy kicsit is elcsábították.

Az utolsó akkordok úgy időztek a levegőben, mint annak a virágnak az illata, amely éjszakára becsukódik. Ők is megálltak, Aiden azonban egy kicsit sem lazított az ölelésén.

– Nem ismer engem. – Selena hangja rekedt volt, mintha időtlen idők óta nem használta volna. – Nem tudhatja, mit érdelek.

– Minden nő többet érdemel egy egyszerű aktusnál. Mind megérdemli, hogy elcsábítsák. De azt gyanítom, ezzel együtt is jobban ismerem magát, mint hiszi.

Selena örült, hogy az álarc eltakarja a reakcióját, így a férfi nem láthatja rajta, mennyire vágyik arra, hogy valaki igazán ismerje őt, ismerje a gondolatait, a félelmeit és az álmait.

– Ami a korábbi kérdését illeti azzal kapcsolatban, hogy nem szeretném-e ágyba vinni – nos, biztos lehet benne, hogy szeretném, méghozzá nagyon. Ha itt most bármelyik másik férfi felé fordítaná a figyelmét, sajnos kénytelen lennék megölni az illetőt.

A lány nagyon szégyellte, hogy ennyire örül, amiért Aiden féltékenynek mutatkozott.

Ekkor felcsendült egy újabb dallam, a férfi pedig ismét vezetni kezdte Selenát a parketten. A lány keringőzött már gyakorlottabb és kifinomultabb úriemberekkel is, de akkor mindig csak a lépések helyessége volt a lényeg. Aidennek sokkal vadabb, nyersebb és csábítóbb volt a stílusa. Folyamatosan a lány szemébe nézett, mintha a szemkontaktus megszakítása egyenlő lett volna a vereséggel. Botrányosan szorosan simultak egymáshoz, nem mintha ennek lett volna bármi jelentősége ezen a helyen. Volt valami primitív abban, ahogy a párok együtt mozogtak a bálteremben. Selena a szeme sarkából látta, hogy a többi úriember is úgy néz a partnerére, mintha a holdat és a csillagokat látná a szemében.

Aiden Trewlove azonban tökélyre fejlesztette azt a képességét, hogy úgy nézzen ki, mint aki teljesen el van bűvölve. Még ha csak néhány pillanatra vagy egy tánc erejéig is, de a partnere azt érezhette, hogy imádják. *Selena* is úgy érezte, hogy imádják. Nem számított és nem is vágyott erre

ezen az estén. Gyengének érezte magát tőle, pedig erősnek kellett lennie, hogy véghez tudja vinni a tervét.

– Furcsa, hogy a kesztyűjét nem akarja levenni, nem akarja, hogy a csupasz kezem a magáéhoz érjen, mégis abban a reményben jött ide, hogy a tenyerem minden porcikáját simogatni fogja – mondta Aiden halkán. – Képzeld csak el, mennyivel kellemesebb lenne, ha ez a selyem nem választana el minket.

A lány elképzelte, és attól tartott, hogy a szíve, amely továbbra is hevesen kalapált, még az előtt feladja a küzdelmet, hogy véget érne az éjszaka. A halála senkinek sem jönne jól, a legkevésbé neki. Csak tovább növelné a büntudatát, amelyet magával vinne a mennyországba. Már ha az angyalok odaviszik, noha a ma éjszakai kaland után könnyen lehet, hogy egyszerűen ledobják a pokolba. Ettől tartott egészen egy órával ezelőttig. Most azonban már vigaszra lelt abban a gondolatban, hogy Aidennek is minden bizonnyal az lesz a végső célállomása. Szinte látta maga előtt, ahogy a férfi hangosan felkacag, megcsodálja a környezetét, aztán eltereli az ördög figyelmét valamivel. A lány ezt szívesen végignézte volna.

– Az ember anélkül is lefeküdhet valakivel, hogy minden ruháját levennie – közölte olyan fennhéjázóan és tudálékosan, ahogy csak tudta. Lushing sosem akarta, hogy teljesen levetkőzzenek, szóval hogyan akarja Aiden *minden porcikáját* simogatni? Ezekkel a tenyerekkel. Azzal, amelyik úgy tartotta a kezét, mintha egy törékeny madár lenne. És azzal, amelyik betakarta a dereka nagy részét.

A férfi ajka szemtelen és kihívó mosolyra húzódott.

– Abban meg mi a pláne?

Selena már majdnem megkérdezte, hogy mi a pláne az egész együtthálásban. Számára ez mindig inkább feladat volt, kötelesség, a házasság velejárója. Azért volt itt, mert valami többen reménykedett, de hogy pontosan mit is jelent az, hogy *több*, azt maga sem tudta. A meztelen bőr simogatása. *A. Meztelen. Bőr. Simogatása.* A szavak mintha csapdába estek volna az elméjében, mintha fölültek volna egy körhintára.

Az eddigi simogatásokból az derült ki, hogy a férfi kezét eldurvította a munka, bármi volt is az, viszont tiszta volt és szépen manikűrözött. Volt egy sebhelye, amely a mutatóujja oldalán futott végig, és a kézfejen ért véget. Vékony, fehér csík volt. Már régóta meglehetett. A lány eltűnődött, vajon hogyan keletkezhetett.

A csábításba vajon az is beletartozik, hogy újabb történeteket mesélnek el egymásnak magukról? A lány majdhogynem reménykedett ebben.

A zene megint elhallgatott, jelezvén a többieknek, hogy cseréljenek partnert, Aiden azonban továbbra is a karjában tartotta a lányt, és türelmesen várta, hogy megint táncolni kezdhessenek. Egy bálteremben botrányosnak számít, ha valaki három egymást követő táncot is ugyanazzal az úriemberrel jár el. Itt senki nem foglalkozott ilyesmivel. Selena nem aggódott a hírneve miatt.

– Még hányat táncolunk? – kérdezte.

– Egyet.

– És aztán?

– Aztán addig csókolom magát, amíg el nem gyengül a térde.

A nő tekintete egy pillanatra felragyogott, az ajka pedig kinyílt, mire Aiden férfiassága úgy reagált, mintha Selena a kezébe vette volna, és végigsimított volna rajta. Jóságos ég, mi az ördög üthetett belé? Általában élvezte a nők társaságát, de még soha egyik miatt sem vesztette el a fejét, ebben a nőben azonban volt valami, ami felébresztette a legősibb ösztöneit, a neandervölgyit, aki birtokolni és védelmezni akart – és igen, elintézni minden más férfit, aki csak hozzáér a lányhoz.

Egészen eddig idegen volt számára a féltékenység, és most, hogy az érzés bemutatkozott, egy kicsit sem örült, és nem is értette az okát. A nőnek igaza volt. Egyáltalán nem ismerte őt. A kíváncsiságon kívül bolondság volt bármi mást érezni iránta.

Más nők is viseltek álarcot ezen a helyen. Voltak néhányan, akik még sosem vették le a maszkjukat, de az ő rejtélyességük egyáltalán nem izgatta a férfit. Őt Selena izgatta. Méghozzá

nagyon. Visszavonhatatlanul. Elképesztően. Mindent tudni akart az asszonyról.

Nem, nem ezt akarta. El akarta csábítani, le akarta fektetni, el akarta felejteni. Olyan könnyedén, ahogy a jelek szerint Selena is el akarta felejteni őt. És itt volt a bökkenő, az ok, amiért csábításra volt szükség – Aiden azt akarta, hogy a nő könyörögjön a dologért, hogy őrá emlékezzen a halála óráján, mindegy, hány férfi jön még őutána.

Az, hogy Selena bármiféle érzelmek nélkül jelentette ki, hogy ágyba akarja vitetni magát, illetve hogy láthatóan elvárta, hogy Aiden ugorjon, és teljesítse a kívánságát, egyszerre izgatta és dühítette a férfit. Aiden Trewlove nem szokott csak úgy engedelmeskedni a nemesség akaratának. Az anyjával ellentétben őt nem fogják csak úgy kényük-kedvük szerint *használni*. Ha hajlandó is élvezetet nyújtani, kizárólag a *saját* feltételei szerint. Az édesanyjáról egyáltalán semmit sem tudott, de az alapján, amit az apjáról kiderített, szegény asszonynak valószínűleg nem volt beleszólása a fia sorsába. Őröla ezt nem lehetett elmondani. Ő mindig uralni szokta a helyzetet, és mindig ő hozta meg a döntéseit.

Amikor megszületett, talán nem volt beleszólása abba, hogy mit tettek vele, most azonban már kizárólag ő uralta a sorsát. Senki más nem parancsolhatott neki.

Eltűnődött rajta, hogy talán az előtte álló asszonynak sem volt egykor választása, talán éppen azért volt most itt, mert özvegyként végre hatalmában állt a kezébe venni a sorsát. Így aztán azt kereste, amiben sosem volt része: szenvedélyt.

Mert nyilván többre vágyott érzelmek nélküli közösülésnél.

– A térdem meglehetősen stabil – mondta végül Selena, a férfi pedig önkéntelenül is elmosolyodott azon, milyen sokáig tartott, mire megemésztette az ígéretét, és előállt egy válasszal.

– Szándékomban áll zselévé változtatni.

A lány megnyalta az alsóajkát, amelyet Aiden már alig várta, hogy megízlelje.

– Maga meglehetősen pimasz.

– Ezért is választott engem.

– Beismerem, hogy vonzónak találok magát.

– Találkoztunk már? – Aiden nem hitte, hogy így lenne. Biztosan emlékezett volna erre a szájra, a formájára, a telt alsó ajakra, amely úgy nézett ki, mintha folyton lebiggyesztették volna, és a masni alakú felsőre, amely feleolyan telt volt, mint az alsó. A lány szája tökéletes párna lesz az övé számára.

– Nem, de távolról már láttam magát, és hallottam történeteket a... merészségéről.

– Én nem szoktam fecsegni, és azt hittem, hogy a hölgyek, különösen a felsőbb körökbe tartozók, szintén diszkrétek.

– Senki sem fecsegett ki semmilyen titkot. Csak arról van szó, hogy a maga nevét mindig szinte már sóhajtozva ejtették ki, amiből arra következtettem, hogy rejtett képességei lehetnek. Meg aztán itt van ez az egész hely is. Miért tenné lehetővé az ilyesfajta dekadenciát, ha nem akarja kivenni a részét belőle?

– Talán jobban szeretek a háttérből szemlélődni.

– Hogy néző lenne? – A lány megrázta a fejét. – Nem, én aktív résztvevőnek látom magát. Túl sok magában a férfiasság ahhoz, hogy ne így legyen.

És ez a férfiasság most teljes egészében őrá irányult egy olyan parázsló pillantás formájában, amelynek hatására kis híján megbotlott. Selena könnyed évődéshez és flörtöléshez volt szokva, nem olyan pillantásokra a félig lehunyt szemhéj alól, amelynek láttán a pórusai szinte gőzölni kezdtek, a testét kiverte a veríték, a mellbimbója megmerevedett, a lába közti érzékeny terület pedig az után sóvárgott, hogy nekinyomódhasson valaminek. A férfi kezének. A combjának. Az ágyékának.

Jóságos ég, honnan jöttek ezek a gondolatok?

A vágyai kiülhettek az arcára, mert Aiden a következő pillanatban egy kissé lejjebb csúsztatta a kezét a dereka alsó felére, és finoman még közelebb vonta őt magához, éppen annyira, hogy érezhesse, a férfi teste is ugyanaz után sóvárog, ami után az övé.

Megkapta a választ a korábbi kérdésére: Aiden szeretett volna lefeküdni vele. Még hozzá kétségbeesetten, ha az őt fogadó keménységnek hinni lehetett.

Aztán a férfi egy kissé elhúzódott, mire Selena azon kezdett tűnődni, hogy vajon azért-e, mert bosszantani akarta őt, vagy azért, hogy emelje a tétet. Arra a következtetésre jutott, hogy az utóbbiról lehet szó. Egy férfi, aki testi sértéssel fenyegeti az alkalmazottait, nem fed fel a vágyait, hacsak nem biztos benne, hogy azok viszonzásra találhatnak.

Végül elhallgatott a zene, ők pedig megálltak. Ezúttal azonban nem váraoztak. Aiden gondosan a könyöke hajlatába tette a lány kezét, aztán levezette a táncparkettről, ki a teremből egy sötét folyosóra, aztán szobák, folyosók és átjárók labirintusán haladt vele végig. Az épület minden zegzugát jól ismerte, úgyhogy nem volt szüksége fényre, hogy tájékozódni tudjon. Furcsa volt, hogy Selena habozás nélkül vele tartott, és ugyanolyan biztos léptekkel haladt, mint ő. Megbízott a férfiban. Különös volt teljesen rábízni magát egy szinte teljesen idegen emberre.

Élete nagy részét úgy kellett leélnie, hogy nem bízhatott meg az őt körülvevő emberek szándékaiban, Aiden esetében azonban nem volt oka a gyanakvásra. Lehet, hogy a férfi egy bűnbarlangot üzemeltet, de nem árul zsákmacskát – ahogy azzal kapcsolatban is nyíltak voltak a szándékai, amire most készültek. Ő nem játszadozott.

Selena azt kívánta, bárcsak ezt ő is elmondhatná magáról.

A fémcsikorgás azt jelezte, hogy a férfi kinyitott egy ajtót. Alig lassított, miközben kitérte a faajtót, aztán a résen keresztül bevezette a lányt egy gyéren megvilágított folyosóra. Selenának alig volt ideje szemügyre venni a folyosóról nyíló ajtókat, mert már mentek is fölfelé egy lépcsőn.

A fordulóban látta, hogy további lépcsősor vezet fölfelé, Aiden azonban nem arra indult, hanem az egyik ajtón keresztül átvezette egy újabb folyosóra, onnan pedig egy szobába, amelyben egy vörös bársonnyal borított kerevet állt. A férfi elengedte Selena karját, a lány pedig beljebb ment. A falakat festmények díszítették, amelyek meztelen alakokat, egyedülálló nőket, férfiakat, párokat és csoportokat ábrázoltak. A sarkokban szobrocskák álltak, amelyek szuggesztív módon ölelkező és csókolózó párokat mintáztak.

Az ajtózár kattánásának hallatán a lány hátrafordult. Aiden karba fonta a kezét, és az ajtónak dőlve egyszerűen csak nézte őt, és várt.

Selena figyelme a kerevetre tévedt. Valamilyen oknál fogva úgy gondolta, hogy a férfinak egy hatalmas ágyra lesz szüksége, amelyen elterülhetnek, és..., nos, a képzelete eddig még nem vitte tovább az elnyúlásnál. A kerevet nem tűnt megfelelőnek.

De hát a férfi volt a szakértő, annak ellenére, hogy ő hét évig volt férjnél.

– Nem egészen erre számítottam – mondta végül őszintén, amikor szembefordult Aidennel.

– Arra gondoltam, biztosan jól jön majd a kerevet, ha a térde megadja magát.

– Mint már mondtam, a térdemet kemény fából faragták.

A férfi mosolya szemtelen és elképesztően férfias volt.

– Sose állítson kihívások elé, édes, hacsak nem áll készen arra, hogy viselje a következményeket. Vegye le az álarcot!

– Nem. – A lány hangja határozott és eltökélt volt.

– Senki nincs itt, aki megláthatná és felismerhetné magát.

Aiden látná őt, bár valószínűleg nem tudná, hogy kicsoda. Selena azonban hirtelen nagyon is szükségét érezte, hogy megőrizze az inkognitóját. Ha felfedné az arcát, kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezné magát. Amit tenni készült, az sok szempontból helytelen volt, ő pedig annyira diszkrét akart lenni, amennyire csak lehetséges volt.

– Nem lehet.

Arra számított, hogy a férfi ultimátumot ad neki, és az álarc levételét szabja annak feltételül, hogy teljesítse a kívánságát, Aiden azonban ehelyett egyszerűen csak ellökte magát az ajtótól, és az elszántságtól sötétlő szemmel elindult feléje.

Selena hirtelen azt kívánta, bárcsak mégis közelebb húzódnak volna a kerevethöz, mert a férfi tekintetéből sugárzó vágy és sóvárgás már most elgyengítette a térdét.

Aztán Aiden gyengéden a tenyerébe fogta az arcát, és fölfelé fordította. Butaság volt magán

tartani az álarcot, ám az mégiscsak nyújtott valamiféle védelmet, és azt az illúziót keltette, hogy az ő kezében van az irányítás, holott azt abban a pillanatban elvesztette, amikor a férfi odalépett hozzá. Nem, már azelőtt. Amikor a férfi elindult feléje. Ebben rejtett Aiden hatalma és vonzereje. Átvette az irányítást, és a kezében tartotta.

Már ez a gondolat is elég volt ahhoz, hogy elgyengüljön a lány térde. Még sosem állt ilyen közel egy férfihoz, aki tökéletesen képes volt arra, hogy szíveken uralkodjon. Ő nem fogja nekiadni az övét. Csak azt engedi meg, hogy Aiden használja a testét, cserébe pedig ő is használni fogja a férfit.

Aiden folyamatosan a szemébe nézett, közben pedig lehajtotta a fejét, de éppen csak egy kicsit, mire a lány még levegőt venni is elfelejtett, a gyomra pedig beleremegett a várakozásba. Megnyalta a szája szélét, és elégedettséggel töltötte el, hogy a férfi pillantása a nyelvére tévedt, amely megnedvesítette azt, amire lecsapni készült. Aiden tekintetének izzásától furcsa módon úgy érezte, hatalma van, és némiképp visszanyerte az irányítást.

Amikor azonban a férfi ajka az övére tapadt, rá kellett jönnie, hogy mindez pusztán illúzió volt. Semmiféle hatalom nem volt a kezében. Se gondolatok, se tervek, se célok – csak az élvezet, amelyet az ajkak és a nyelvek egyszerű táncában, a sóhajtásokban és a nyögésekben lelt. Aiden ujjai újra és újra végigsiklottak az állkapcsán és az állán, mintha örökre az emlékezetébe akarta volna vésni a formájukat. Miután elvégezte a feladatát, a férfi keze lesiklott a nyakán, végig a vállán, aztán le a hátán, hogy még szorosabban magához vonja őt. Selena karjai Aiden dereka köré fonódtak, kezei szétterültek a széles hátán, de a felöltő sajnos megakadályozta, hogy kitapintsa a kidolgozott izmokat. Hamarosan azonban erre is nyilván sor kerül, hiszen a férfi bizonyára leveszi legalább a felöltőjét, mielőtt a magáévá teszi őt.

De erről majd később. Most éppen elég volt a csók, amely meghazudtolta a korábbi állítását arról, hogy milyen erős a térde. Aiden lassan, érzéken és alaposan csókolta. Értette a dolgát, tudta, hogyan fedezze fel, izgassa és ismerje meg bensőségesen a lány ajkát. Selena úgy sejtette, hogy ha akarná, pontosan le tudná rajzolni a szája minden szegletét, ugyanis egyetlen hajszálnyi területet sem hagyott feltérképezetlenül. Mindeközben pedig hagyta, hogy a lány hasonló felfedezéseket tegyen az ő ajkával kapcsolatban. Durvaság, selymesség, keménység, lágyság. A lány minden felfedezésben élvezetét lelte, miközben a nyelveik párbajt vívtak, de nem ellenségesen, hanem úgy, mintha egy ősi rituálé szabályait követnék, és egy olyan utazásra indulnának, amely egyenlőként ismeri el őket.

Aiden tettei megérintették a költőiséget a lány lelkében, és olyan vágyakat ébresztettek fel benne, amelyeket eddig sosem mert felébredtetni. Selena tudott ezeknek a vágyaknak a létezéséről, de elnyomta őket magában, mert attól félt, hogy megbántaná a férjét, ha az tudná, hogy őt milyen éhség kínozza, amikor az éjszaka közepén egyedül fekszik az ágyában a férfi távozása után, és csendesen sírdogál.

A lány térde, hogy az ördög vigye el, megroggyant. Aiden anélkül, hogy megszakította volna a csókot, könnyedén a karjába vette őt, odavitte a kerevethöz, lefektette, letérdelt mellé a padlóra, és tovább falta az ajkát. A férfi nyögései szinte átjárták Selena testét, miközben az egyik karja a lány hátát karolta át, hogy a mellkasuk egymáshoz simuljon, a másik kezével pedig az arcát tartotta a megfelelő szögben. Selena nem akart belegondolni, hogy hány nőt csókolt meg, mire tökélyre fejlesztette ezt a mozdulatot.

Ő csak élvezni akarta az eredményt.

Mindig is azt hitte, hogy a csókok csak amolyan felületes gesztusok, amelyekkel az ember reggel köszönti a másikat, este pedig jó éjszakát kíván neki. Aiden azonban az összes érzékét és minden testrészét belevonta a dologba, nemcsak a száját és az áruló térdét, hanem a begömbülő lábujjait, a nedvesedő ágyékát és a hevesen dobogó szívét is.

A férfi ajka végigvándorolt Selena arcának maszk által szabadon hagyott részén, aztán lesiklott a nyakán, egészen a kulcsontjáig. A lány nyöszörögni kezdett, amikor Aiden finoman harapdálni kezdte a melle domborulatát, amikor pedig a férfi ajka a ruhán keresztül a mellbimbójára tapadt, a teste majd elolvadt.

Aztán Aiden teljesen mozdulatlaná dermedt. Selena tudta, hogy továbbra is lélegzik, mert

érezte a forró leheletét, és az általa keltett nedvességet a mellbimbóján. A férfi elhúzódott tőle, a tenyerébe fogta az arcát, és a szemébe nézett.

– Ideje indulnia, édes.

Selena megrázta a fejét.

– De hát még nem vitt ágyba.

– Remek megfigyelés.

– Hát nem ez a funkciója ennek a szobának? Nem ide hozzák a vörös gombot viselő férfiak a hölgyeket, hogy ágyba vigyék őket?

– Ide azokat a hölgyeket hozzák, akik azt szeretnék, ha kiadósan megcsókolnák őket. Azokat, akik némi kényeztetésre vágynak.

– És azokat hová viszik, akik azt szeretnék, ha lefektetnék őket?

– Arra is vannak megfelelő szobáink, amelyekben hatalmas ágyak várják a vendégeket.

– Akkor most egy ilyen szobába fog vinni engem?

– Nem.

– De én azt akarom, hogy ágyba vigyenek. Megmondtam magának. Nem fogok tiltakozni az ellen, hogy a magáévá tegyen.

– Lehet, hogy ezt akarja, édesem, de nem vágynak rá. Addig nem fektetem le, amíg nem ez minden vágya.

4. fejezet

Aiden a kocsijához kísért a lányt. A kocsin nem volt címer, Selena férje akkor használta, amikor olyan helyre ment, ahol nem akarta, hogy megtudják, ki ő. Aiden Trewlove végig szorosan magához ölelve tartotta a lányt, mintha vonakodott volna elengedni. Selena szerette volna azt hinni, hogy így is volt.

A férfi adott neki még egy utolsó csókot, ezúttal a kézfejére, aztán besegítette a kocsiba, ahol nekidőlhettek a kényelmes párnáknak. Lushing mindig is ragaszkodott a kényelemhez.

Aiden Trewlove az ajtókeretnek támaszkodott, és fürkésző tekintettel nézett a lányra. De lehet, hogy csak azt próbálta kitalálni, hogyan hívhatná őt vissza anélkül, hogy csorbát szenvedjen a büszkesége.

– Ha holnap még mindig kitart az elképzelése mellett, jöjjön vissza ide.

Mintha a kérése csak valami hóbort lenne, amellyel kapcsolatban idővel majd meggondolja magát.

– Túlbecsüli a vonzerejét, Mr. Trewlove. Maga visszautasította az ajánlatomat. Nem nagyon számíthat arra, hogy visszajövök.

A férfi azt a pimasz mosolyát villantotta fel, amely már kezdte bosszantani Selenát, ugyanakkor a szívét is megdobogtatta.

– Meglátjuk, holnap hogyan fog érezni, miután magával visz engem az álmaiba ma éjjel – felelte Aiden, majd becsukta a kocsiját, és felkiáltott a kocsisnak, aki a lovak közé csapott. A lánynak minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne hajoljon ki a kocsijából, és ne nézze, ahogy a férfi egyre kisebbnek és kisebbnek látszik, majd teljesen eltűnik a szeme előtt.

Miután hazaért, az Aiden Trewlove-tól kapott lázas csóktól egy kissé még kótyagosan vette ki a kulcsot a retiküljéből, és nyitotta ki a bejárati ajtót. A palotát körülvevő kertek, téglafalak, sövények és fák eltakarták őt a kíváncsi szomszédok szeme előtt, bár ebben a késői órában valószínűtlen volt, hogy bárki is ébren legyen, és kipillantson az ablakon. Csak ketten tudtak arról, hogy elment: a komornája, Bailey, aki segített neki felöltözni, és a kocsis, aki elvitte a hírhedt klubhoz. Selena mindkettőjükben megbízott, hogy megtartják a titkát.

Miközben fölfelé ment a lépcsőn, és az álarca szalagját bontogatta, visszagondolt azokra a lázas pillanatokra, amelyeket a klubtulajdonos karjában töltött. Ki hitte volna, hogy egy csók ennyire magával ragadó is lehet?

Legalább ezerszer megcsókolta Lushingot, de egyszer sem nyitotta ki közben a száját, a férfi pedig sohasem vetemedett arra, hogy az ajka közé dugja a nyelvét, és mindenestül a magáénak követelje őt. Aiden Trewlove vajon azért engedett meg magának ilyesmiket, mert közrendű volt? Lehet, hogy a Selena osztályához tartozó emberek túl civilizáltak voltak ahhoz, hogy ilyen állatias reakcióik legyenek?

A lány kinyitotta a hálószobája ajtaját, bement, becsukta maga mögött az ajtót, aztán nekidőlt a mahagóninak, közben pedig arra gondolt, hogy Aiden ugyanígy tett. Az ágyra pillantott, amelyet az éjjeliszekrényen álló egy szem lámpa fénye világított meg. Selena nagyot sóhajtva döbrent rá, hogy még fel kell készülnie az alvásra. Aiden vajon mire készült fel, amikor nekidőlt az ajtónak? Talán arra, hogy ne rohanja le őt. Selena ajka halvány mosolyra húzódott. Eddig még sosem érezte, hogy kívánják. Hihetetlen érzés volt, hogy...

– Sikerült ágyba bújni valakivel?

A lány halkán felsikkantott, és a sötét sarokba pillantott, ahol a bátyja ült, méghozzá úgy, hogy csak a kinyújtott lába látszott. Selena meg sem próbálta véka alá rejteni a bosszúságát, miközben a fésülködőasztalához lépett, letette rá az álarcát, majd elkezdte levenni a kesztyűjét.

– Mit keresel te itt?

Camberley grófja lassan talpra állt. Huszonhét éves létére nem volt valami robusztus termetű

férfi, de örökölte apjuktól azt a képességet, hogy félelmetesnek tűnjön. Ennek ellenére a lány biztos volt benne, hogy Aiden Trewlove úgy söpörné félre őt, mintha csak egy bosszantó légy lenne.

– Ellenőrzöm, hogy teljesítetted-e a kötelességedet.

Selena úgy sejtette, hogy a bátyja mindenkinél jobban gyászolja a sógora elvesztését, mert amikor az ágy végében álltak, és nézték, ahogy Lushing kileheli a lelkét, a gróf ránézett, és azt mondta neki:

– Kérlek, mondd, hogy terhes vagy, máskülönben tönkrementünk.

A lány azonban nem mondhatta neki azt, amit hallani akart. Annak ellenére, hogy a férje időnként meglátogatta őt az ágyában, hét éven keresztül meddő maradt. Fiúörökös nélkül a cím kihal, a hozzá tartozó birtokok pedig Őfelsége Kincstárának fennhatósága alá kerülnek. Úgy tűnt, sem a férje, sem annak nem túl kiterjedt rokonsága nem jeleskedett a gyermeknemzésben, illetve abban, hogy hosszú ideig éljenek. Talán egy olyan életerős férfi, amilyen Mr. Trewlove, megadhatja neki azt, amire szüksége lenne.

A családjá ugyanis, annak ellenére, hogy a bátyja grófi címmel rendelkezett, olyan szegény volt, mint a templom egere. Neki pedig nagyon rövid időintervallum állt a rendelkezésére ahhoz, hogy teherbe ejtesse magát. Még akkor is a hercegének vallhatja a babát, ha az a férfi halála után tíz hónappal születik meg. A gyerekek néha késnek. De az után...

Ha pedig a baba kislány lenne, a cím ugyan kihalna, a birtokok azonban idővel a lányra szállnának, mert a hitbizomány megengedte, hogy lányok örököljenek, ha azok egyenes ági leszármazottai az első hercegnek – amit Selena minden kétséget kizáróan elhíthetne a világgal.

Amire az asszony készült, az álnok és becstelen dolog volt, de neki szüksége volt a birtokokra, a Koronának pedig nem. Ha Lushing azt akarta volna, hogy minden a Kincstárra szálljon, akkor sosem vette volna őt feleségül, és nem igyekezett volna teherbe ejteni. A férfi keményen dolgozott azért, hogy a birtokai Anglia büszkeségévé váljanak. Nyilván azt akarta, hogy az örökségét továbbvigyék. Kinek ártanának azzal, ha a világ azt hinné, hogy a gyermek az ő ágyékának gyümölcse?

Selena mindig is jó és hűséges feleség volt. Amikor hideg szelek kezdtek fújni a lóp fölé, amikor leesett a hó, és amikor a herceg beteg lett, a lány éjt nappallá téve ápolta őt, törölgette a verejtéket a homlokáról, lecserélte a hálóingét, amikor átnedvesedett, győzködte, hogy egyen, felolvasott neki, amíg be nem rekedt. Aztán őszintén gyászolta a férfi elvesztését, és büntudatot érzett, amiért nem volt képes megadni neki azt az egy dolgot, amit szeretett volna tőle: egy örökösöt.

Selena leült a párnázott padra, és elkezdte kiszedegetni a tüket a hajából, közben pedig a bátyjára meredt a tükrön keresztül.

– Talán mindnyájunknak jobb lenne, ha a saját kötelességeiddel foglalkoznál, én ugyanis tisztában vagyok az enyémeikkel.

– Azt látom. – A férfi az ajtó felé indult.

– Winslow?

A gróf megtorpant, de nem nézett vissza Selenára. Az apjuk tönkretette a családot azzal, hogy képtelen volt bölcsen befektetni a pénzét, hogy felelőtlenül költekezett és hazardírozott, és nagyon szerette a brandyt. Lushingot felvetette a pénz, de takarékos volt – valószínűleg ezért is sikerült ilyen nagy vagyont felhalmoznia. Noha bizonyos határok között hajlandó volt segíteni a lány családján, ez a segítség nem volt elég ahhoz, hogy rendeződjön a helyzetük.

A birtok vagyongazdái jelenleg korlátozták a forrásokhoz való hozzáférést, amíg ki nem derül, hogy Selena gyermeket vár-e. A jelek szerint nem akarták, hogy a lány eltűnjön azzal, ami szerintük jogilag nem illette meg őt.

– Ha bárki tudomást szerez erről...

– Senki nem fog róla tudomást szerezni – felelte a gróf türelmetlenül. – Csak te meg én tudjuk, hogy még nem vagy várandós. Csak te meg én tudjuk, hogy a következő hét folyamán orvosolni fogod ezt a dolgot. Amíg a szeretőd nem tudja, hogy a méhed üres volt, amikor hozzámentél... de még ha gyanítaná is, akkor is az ő szava fog állni a miénkkel szemben. Ki adna hitelt egy közrendű férfi zagyválásának? Mert egy közrendűt választottál, igaz?

A lány bólintott. Sajnos azonban egy nagyon okos és intelligens közrendűt választott.

– Őszintén remélem, hogy nem volt túl kellemetlen számodra a dolog. Lehet, hogy több alkalomra

is szükség lesz.

– Tudom.

A férfi egyszerre mintha nagyon kellemetlenül érezte volna magát, most először azóta, hogy kifőzte ezt a tervet.

– Meríts erőt abból a tényből, hogy mindezt a lányokért tesszük.

A lányok. A három húguk. A tizennyolc éves ikrek és a tizenhat éves Alice. Selena azt akarta, hogy nekik megadasson a választási lehetőség, amely neki nem adatott meg. Azt akarta, hogy ők szerelemből mehessenek férjhez.

Lenézett a kezeire, és meglepetten konstataálta, hogy azok ökölbe szorultak az ölében.

– És mi van akkor, ha meddő vagyok? – A szavak alig hallható suttogásként hagyták el a száját, de a félelem már évek óta kínozza. A férje egyre ritkábban látogatta meg az ágyát, ahogy a próbálkozásaiak rendre sikertelennek bizonyultak. Az utolsó néhány hónapban egyáltalán nem is voltak együtt.

– Anyánk nem volt az. Hét gyermeket szült.

Habár közülük ketten csecsemőkorukban meghaltak. Ők Selena után és az ikrek előtt születtek, ezért is volt ekkora korkülönbség a lány és a húgai között.

– Nem vagyok meggyőződve arról, hogy a termékeny méh egyik generációról a másikra öröklődik.

– Lehet, hogy Lushingban volt a hiba. A családfája egyáltalán nem bővelkedik leszármazottakban, legalábbis az apja oldaláról. Ezért is vagy abban a helyzetben, hogy mindent elveszíthetsz – vagy megtarthatsz magadnak.

Azzal, hogy egy másik férfi gyereket Lushingnak tulajdonítja. A család nem volt a lány ínyére, de a forrásaik és a lehetőségeik igencsak korlátozottak voltak.

– Tényleg olyan dekadens az a klub, mint amilyennek Torie leírta? – Selenát meglepte a hirtelen témaváltás, és az is, hogy a bátyja mennyire kíváncsinak tűnt. Láthatóan nagyon érdekelte, hogy a hely valóban annyira pikáns-e, mint amilyennek hírlík. Torie-től, a szeretőjétől hallott róla, aki a jelek szerint ellátogatott a klubba, amíg Winslow vidéken tartózkodott.

A gróf ötlete volt, hogy Selena menjen el az Elysium Klubba, de a lány azt nem mondta meg neki, hogy pontosan kire vetett szemet.

– Még annál is inkább. Ami azt illeti, miután sikerül biztosítanunk a helyzetünket, valószínűleg sok időt fogok ott eltölteni.

– Drága húgom, mi a Koronát készülünk becsapni. Ha kiderül az igazság, nekünk végünk. Nem. Ha egyszer valamelyik semmirekellő magja megfogon, nem mehetsz vissza, nem kockáztathatod meg, hogy valaki rájöjjön az igazságra. Te szépen visszavonulsz vidékre, és gyászoló özvegyként éled le az életedet, ahogy a királynő is teszi, mióta szeretett Albertje meghalt. Aludj jól!

Mintha képes lenne aludni. A bátyja azonnal elhagyta a szobát, mielőtt Selenának ideje lett volna felkapni a hajkefjét, és teljes erőből hozzávágni.

A lányt előntötte a kétségbeesés és a düh. Mindig ő volt az, akinek meg kellett mentenie a családját. Először a házasságával, most pedig bűnös módon.

Mivel semmi kedve nem volt senki mással vesződni, nem hívta a komornáját, hanem saját maga gondoskodott magáról. Kiszedegette a hajából a maradék tüköt, megfésülködött, majd befonta a tincseit. Nagy nehezen a ruhájából is sikerült kibújni, aztán fölvetett egy puha flanel hálóinget.

Miközben az ágya felé lépkedett, mélységes szomorúság lett úrrá rajta, és hirtelen nagyon magányosnak érezte magát. Az ajtóra pillantott, amely a herceg hálószobájába nyílt. Reszketegen felsóhajtott, kinyitotta az ajtót, aztán belépett a szobába, amelyben a herceg a londoni tartózkodásaik idején aludni szokott.

Lábujjhegyen lépkedett oda az ágyhoz, mintha vége lenne a világnak, ha valaki rajtakapná, hogy belopózott ebbe a szobába. Azokon az éjszakákon, amikor a férje nem látogatta meg őt, sosem volt bátorsága ahhoz, hogy ő menjen át a férfihez a szobájába. Most pedig büntudat gyötörte, amiért az este folyamán másik férfit keresett magának. Ez a cselekedet nem volt jellemző rá, Aiden Trewlove azonban nem mutatta semmi jelét annak, hogy megbotránkozott volna. Lehet, hogy Lushinghoz is közelednie kellett volna annak idején.

Furcsa volt most itt lenni, mégis valahogy megnyugtatóan hatott érezni a férje illatát, amely halványan még mindig ott volt, annak ellenére, hogy az előző augusztusi Cowes-i regatta óta nem jártak a városban. Selena fölmászott az ágyra, és összegömbölyödött a saját oldalán.

Amikor megnyalta a szája szélét, még mindig érezte Aiden Trewlove ajkának sötét, füstös whiskey ízét. Nem is tudta, hogy egy férfi ajkának ilyen sokféle íze lehet.

Lushing vajon miért nem nyitotta meg előtte soha a száját? Miért nem érezte vele soha, hogy a legszívesebben felfalná?

Az ő csókjai mindig olyan udvariasak, tisztelettudóak és úriemberhez méltóak voltak. A nászéjszakájukon még elnézést is kért tőle, mielőtt belé hatolt. A lány mindig is azt hitte, hogy azért a fájdalomért kért bocsánatot, amelyről tudta, hogy az első együttlétüket kíséni fogja, most azonban önkéntelenül is arra gondolt, hogy a férfi azért szabadkozott, mert tudta, hogy az ő szenvedélyük mindig is hűvös és visszafogott marad, az egyesülésük pedig gépies cselekedet, egyszerű kötelességteljesítés lesz.

A herceg gyakran dicsérte a felesége szépségét. Mindig azt érezte vele, hogy kedveli őt, és szeretettel gondol rá. Viszont sosem nézett rá olyan éhes tekintettel, mint Aiden Trewlove ma este.

Selena lehunyta a szemét, elszenderedett, és pontosan azt tette, amit a klubtulajdonos jóslt: magával vitte őt az álmaiba.

A klubja padlásszobájában, amelyben számos lámpa égett, az egyetlen ablak ugyanis nem biztosított elég fényt a kora hajnalt megelőző órákban, körbevéve a rengeteg holmival, amelyek megnyugvást hoztak a lelkének, Aiden az arcot tanulmányozta, amelyet felvázolt a vászonra. Persze az alkotást nem igazán lehetett arcnak nevezni. A nő állkapcsa, az álla és az az érzéki ajka, amely még mindig kísértette őt. Az íze, az elszántsága, az, hogy az övéhez hasonló odaadással indult felfedezőútra az ő szájában, mintha mindez új lett volna neki, egy rejtély, amely megoldásra vár. Nem kifejezetten Aiden szája, hanem a csókolózás úgy általában. A férje csak nem tagadta meg tőle ezt az élvezetet.

Aiden belejavított a szembe, amelynek a formája sehogy sem akart stimmelni. Muszáj látnia az álarca nélkül, mert a többi alkotásával ellentétben arra törekedett, hogy ez a rajz tökéletes legyen.

Mindig felvázolta a képeket, mielőtt olajjal megfestette volna. Kevesen tudták, hogy tehetséges festő, mert sosem írta alá a műalkotásait, de halványan, az élénkebb színek árnyékában mindig szerepelt valahol a képeken az *Ettie* név. Ettie Trewlove tiszteletére, aki átvette őt az apjától, és okot adott neki arra, hogy értékes embernek tartsa magát.

Szenvedélyesen szeretett gyönyörű alkotásokat létrehozni, amelyek bizonyos szempontból botrányosnak számítottak, a szereplői ugyanis ritkán viseltek ruhát. A meztelen test természetes körvonalai azonban gyakran árnyékba burkolóztak vagy elhalványodtak, és a néző képzeletére hagyatkoztak. A férfi illúziókat kreált, és hagyta, hogy mások határozzák meg a valóságot. A szeretőjére váró nő. Egy nemkívánatos szerelem által gyötört férfi. Csókolózó, ölelkező, paráználkodó párok. Mindenki azt látta, amit látnia kellett, amit legbelül érzett. Aiden tehetsége ebben rejlett; nem kifejezetten az ecsetvonásokban, hanem abban, hogy a felszínre hozta a titkokat, kicsalogatta a vágyakat a sötétségből, és engedte, hogy a fényben sütkérezzenek.

A kopogtatás az ajtón öt perccel korábban még bosszantotta volna, akkor ugyanis még nem készült el a vázlattal, amely a vásznon ábrázolta, amit a szeme megfigyelt, és a simogató keze kitapintott. Ha úgy tartotta a kezét, hogy az árnyékot vetett a rajzra, majdhogynem úgy érezte, mintha a tenyerében tartaná a nő arcát. Szinte érezte a bőre puhaságát, amelyet nyilván drága krémek tömkelegével ápoltak, és különféle kalapokkal óvtak meg a nap sugaraitól. Egy nőt, akit Selenának hívnak, muszáj elkényeztetni.

A kopogás megisméltódott.

– Szabad. – Amikor kinyílt az ajtó, Aiden nem fordult oda, mert érezte, hogy a bátyja, Beast lépett be. Ahhoz képest, hogy milyen magas és nagydarab volt, Beast hihetetlen kecsességgel mozgott, és mintha a tér, az atmoszféra, és minden egyéb, ami körülvette, engedelmeskedett volna az akaratának, és alkalmazkodott volna a méretéhez és a mozgásához, mintha csak egy királynak engedelmeskedett volna.

– Szokatlan rajz – mondta Beast mély, mégis lágy hangján, amely egy jófajta whiskyre emlékeztetett. – Furcsa módja valaki ábrázolásának. Az arca közepe hiányzik.

Aiden letette a szénceruzát, karba fonta a kezét, és kritikus szemmel vizsgálni kezdte a rajzot. Az még messze nem volt olyan, amilyennek szerinte lennie kellett volna.

– Álarcot viselt.

– Ezek szerint olyan nő, aki idejár.

– Az túlzás, hogy idejár. Most volt itt először. – Ő azonban további találkozásokban reménykedett, bár lehet, hogy miután ágyba vitték, Selena nem akar majd visszatérni – hacsak nem ad neki okot arra, hogy vissza akarjon térni, hacsak nem gondoskodik róla, hogy a nő annyira a rabjává váljon a paráználkodásnak, hogy többé ne tudjon élni nélküle. Aiden összecsapta a kezét, hogy elhessegesse a nővel kapcsolatos gondolatait, és a bátyjára, valamint a bátyja jövedele céljára tudjon koncentrálni, Beast ugyanis ritkán nézett be hozzá ok nélkül. – Kérsz valamit inni? – kérdezte, miközben odasétált a kis asztalhoz, amelyen egy üveg whisky állt.

– Kétujjnyit, köszönöm.

Aiden töltött a borostyánszínű folyadékból, aztán az egyik poharat odaadta a bátyjának.

– Szóval, mi szél hozott?

– Ritkán látlak mostanában.

– Sok dolgom volt. Fogalmam sincs, Mick hogy boldogul így, hogy ennyi vasat tart a tűzben. – Mick volt az első közülük, akit Ettie Trewlove gondjaira bíztak, így őt tekintették a legidősebbnek. A férfi azzal foglalkozott, hogy lepusztult épületeket, illetve épületegyütteseket rombolt le, majd épített újjá, és annyi folyamatban lévő projektje volt, hogy nehezen lehetett nyomon követni – de meggazdagodott az üzletből, és sikerült szert tennie arra az elismerésre és megbecsülésre, amelyre mindig is vágyott.

– Őt az élteti, hogy sok dolga van, és kiolthatatlan vágy űzi, hogy sikereket érjen el.

– Azt hiszem, ez mindnyájunkról elmondható.

Beast bólintott, majd belekortyolt az italába.

– Még Fancyról is.

A kishúguk volt az anyjuk egyetlen vér szerinti gyermeke. Fancy egy gátlástalan főbérletől született, aki szexuális szolgáltatást kért az elmaradt lakbéréért cserébe. Aiden és a fivérei tizennégy évesek voltak, amikor a kislány megszületett, és rájöttek, milyen árat kellett fizetnie az anyjuknak azért, hogy tető legyen a fejük fölött. Igaz, még csak sihederek voltak, de volt erejük, és négyen voltak. Miután megismertették a főbérlet az öklükkel, és eltörték az állkapcsát, a férfi sosem lépte át többé az anyjuk küszöbét, és más nőktől sem fogadott el egyéb fizetséget pénzen kívül. Egészen addig szemmel tartották őt, amíg végül el nem adta az ingatlanját Micknek.

– Mindannyian összejövünk a következő csütörtökön, hogy segítsünk neki előkészíteni a boltját a nyitáshoz – folytatta Beast. – Reméltük, te is csatlakozol majd.

Fancy hamarosan betölti a tizenéveseket, ők pedig mindannyian borzasztóan elkényeztetették őt, de leginkább Mick. A lány könyvesboltot akart nyitni, úgyhogy Mick neki adta az egyik újonnan felhúzott épületét, amely alkalmas volt erre a célra.

– Ő is megkérhetett volna erre.

– Azt hiszem, anyánk nem nagyon szeretné, ha eljönne ebbe a bűnbarlangba.

– Inkább ide jöjjön el, ahol szemmel tudom tartani, mint hogy máshová menjen. Abban a korban van, amikor a lányok már kezdenek kíváncsiak lenni. Anya nem gondolhatja komolyan, hogy egyáltalán nem fog csintalankodni.

– A boltja mellett nem lesz ideje ilyesmire. Jövőre pedig, ha Micknek sikerül elérnie, amit akar, bemutatják a Társaságban, aztán hozzámegy valami lordhoz.

– Mindannyian szeretnénk megtartani Fancyt az ártatlanságában – Aiden a hercegnéjére gondolt –, de előbb-utóbb fel fog lázadni, és akkor isten irgalmazzon nekünk. Alamuszi nyuszi nagyot ugrik.

Az alamuszi, csöndes, szégyenlős, álarcot viselő nyuszi.

5. fejezet

Reggel fél hétkor a tetőtől talpig fekete bombazinba öltözött Selena lement a lépcsőn, majd belépett az elülső szalonba, amelyben székekkel töltötték ki az ülőalkalmatosságok közötti helyet, mivel itt akarták megtartani Arthur James Sheffieldnek, azaz Lushing hercegének a virrasztását. A herceg pénteken, nem sokkal éjfél után halt meg a birtokon. Előző nap, azaz vasárnap kísérték el a koporsóját a vasútállomásra, hogy a férfi megtehesse utolsó útját Londonba. Az udvarház kocsifelhajtóján felsorakoztak a szolgák, hogy leróják a tiszteletüket. A falusiak az indóházhoz vezető út mentén állva búcsúztatták Lushingot. A herceget sokan szerették.

Így aztán Selena nem volt meglepve, amikor meglátta Kittridge vikomtját, aki egy széken ült az aranyszínű szaténnal borított emelvény közelében, amelyen a herceg koporsója helyet kapott. Díszes koporsó volt, spanyol mahagóni, ezüst berakásokkal és a hercegi címerrel díszítve. Lushing már régebben megvette, de amikor a láza a legmagasabbra szökött, fölvitette a hálószobájába, hogy láthassa az eljövendő otthonát. Selena meglehetősen morbidnak találta, hogy a koporsó a sarokban állt, mintha csak arra várt volna, hogy a gazdája felkeljen az ágyból, odasétáljon, elhelyezkedjen benne, és magára csukja a fedelét. Nem mintha kényelmetlen helye lett volna benne. Az egész koporsó ki volt bélelve, a bélést pedig szatén borította. A fedél belsejének selymét egy hímzett címer díszítette, mintha a herceg arra számított volna, hogy az majd vigaszt nyújt neki. Sok barátjához hasonlóan a néhai herceget, Isten nyugtassa, hátborzongató módon vonzotta a halál.

Selena ruhájának susogása jelezte a megérkezését, amire a vikomt fölállt. A férfi arca hamuszürke volt, a szemei alatt pedig karikák sötétlettek. A lány remélte, hogy nem az a betegség kerülgeti, amelynek a férje is áldozatul esett.

– Korán érkeztél, Kit – mondta csendesen, miközben odalépett a férfihez.

A vikomt mélyet sóhajtott.

– Részvétet akartam nyilvánítani, mielőtt még a többiek megérkeznének. – A férfi megfogta Selena fekete kesztyűbe bújtatott kezét, csókot lehelt rá, aztán fürkésző tekintettel nézett föl az asszonyra. – Hogy aludtál?

– Nem túl jól – felelte a lány őszintén, mivel tudta, hogy a vikomt a gyászának fogja betudni a szeme alatti karikákat, holott az éjszakai nyugtalanságáért valójában Aiden Trewlove volt a felelős. A férfi meglátogatta őt az álmaiban, érzéki ajka huncut dolgokat művelt az övével, ugyanakkor büntudatot ébresztett benne, mert az elhunyt férjére kellett volna gondolnia.

Kit a karját nyújtva segített leülni Selenának az egyik székre, aztán helyet foglalt mellette.

– Nem hiszem el, hogy elment.

Kit és Lushing szinte elválaszthatatlan jó barátok voltak az Eatonban töltött idejük legelejétől fogva. A vikomt számos utazásukra elkísérte Selenát és a férjét. A lánynak be kellett látnia, hogy a herceg jóvoltából volt alkalma ellátogatni a világ számos tájára. Selena Kit kezére tette a kezét, aki fölfelé fordította a tenyerét, és a lány ujjai közé fonta az ujjait.

– Attól tartok, hogy a következő néhány nap nagyon nehéz lesz.

A férfi közelebb hajolt Selenához.

– Ezért is jöttem korábban. Lushingot mindenki nagyon szerette és tisztelte. Sokan eljönnek majd, hogy részvétet nyilvánítsanak.

A herceg másnap délelőttig a szalonban lesz felravatalozva, amikor is ünnepélyes keretek között végigviszik a városon egy hat fekete, fekete struccotállal ékesített ló vontatta, fekete halottaskocsin, majd örök nyugalomra helyezik az Abingdon Park temetőben, ahol korábban két sírhelyet vásárolt. Bár valószínűleg nem számított arra, hogy ilyen hamar szüksége lesz az övére. Az utolsó szavaival pedig mintha felmentette volna Selenát mindenféle kötelezettségérzet alól, hogy felhasználja a másikat: „Csak a szerelem számít. Keress valakit, aki megérdemel téged.”

Mintha ő nem érdemelte volna meg a lányt. Selenának fájtn belegendolnia ebbe.

Annak ellenére, hogy csak harminchét éves volt, Lushing aprólékosan megtervezte a temetési ceremóniája minden részletét. A másnapi eseményeken Selenának nem kellett részt vennie, hiszen ő túl törékeny volt egy ilyen gyászosan ünnepélyes szertartáshoz. Az embereknek nem kell látniuk őt gyászolni. Neki otthon kell maradnia, hogy magányosan gyászoljon.

– Mindent megtervezett, még a saját eulógiáját is. Minden Szenteste töltött magának egy pohár brandyt, és átírta a gyászbeszédet, hogy az aktuális állapotokat tükrözze. Ki foglalkozik ilyesmivel ilyen fiatalon? – kérdezte Selena.

– A három testvére még a húszéves kort sem érte meg. Az apja oldaláról betegségek és balesetek sora sújtotta a családját, ezért sincsenek rokonai az apai ágról. Egyszer azt mondta nekem, hogy magányos túlélőnek érzi magát. Attól tartok, mindez rányomta a bélyegét az életfelfogására. Mintha mindig is érezte volna a halál leheletét. Másrészt viszont így sokkal jobban értékelt minden egyes pillanatot, amely megadatott neki, és megpróbálta a lehető legtöbbet kihozni az életéből.

– Hűséges volt hozzám?

Selena lehunyta a szemét, és megrázta a fejét, mintha azzal eltörölhette volna a kimondott szavakat. De azután, hogy előző éjszaka megtapasztalta, milyen is az igazi szenvedély, nehezen tudta elképzelni, hogy Lushing sosem kereste máshol azt a tüzet, amelyet ő nem volt képes feléleszteni benne. Aztán kinyitotta a szemét, szégyenlősen Kitre mosolygott, és biztos volt benne, hogy közben ég az arca.

– Nem is tudom, miért kérdeztem ezt. Kérlek, ne válaszolj!

A férfi kék szeméből együttérzés és megértés sütött.

– Mielőtt megismerkedtetek, volt valakije, de miután összeházasodtatok, senki mással nem volt kapcsolata.

– És szerette őt? Miért nem vette feleségül?

– A hercegek ritkán házasodhatnak szerelemből.

– Őmiatta veszett össze az apjával is?

A vikomt néhány másodpercig habozott, aztán végül bólintott.

– Az apja nem értett egyet Lushing szívének választásával. Azt hiszem, ki is tagadta volna, ha a primogenitúra és a hitbizományi feltételek nem tették volna lehetetlenné, hogy Lushing *ne* örököljön. Az apja nagyon dühös és engesztelhetetlen volt. Szerencsére a törvény ereje megvédte Lushing örökségét.

Nem volt titok, hogy a mély és odaadó barátság, amely Lushingot Kithoz fűzte, sokat segített neki, hogy el tudja viselni azokat a nehéz éveket, amikor az apja elfordult tőle. Az öreg még a halálos ágyán – amikor megadta magát a rák pusztításának – sem engedte meg, hogy az utolsó életben maradt gyermeke betegye a lábát az otthonába, hogy végső búcsút vegyen tőle.

– Csodálkozom, hogy nem lázadt fel, és nem vette el a nőt. – Ha annyira szerette őt, hogy szembeszállt miatta az apjával, akkor vajon miért nem vette feleségül?

– Bonyolult kapcsolat volt, és nem vált volna Lushing előnyére, ha nyilvánosságra kerül.

Selena arra gondolt, hogy a nő talán férjnél volt, vagy esetleg a szolganéphez tartozott. Talán annyira műveletlen volt, hogy képtelen lett volna beilleszkedni. Vagy törvénytelen volt.

Kit melegen a lányra mosolygott.

– Aztán te felkeltetted a figyelmét. Nagyon boldoggá tetted őt, Selena.

Noha a kapcsolatuk testi aspektusa talán hagyott némi kívánnivalót maga után, a lány abban sosem kételkedett, hogy a férje szerette őt, és az elmúlt éjszakáig a saját odaadásában sem.

– Ha pedig ez a gyermek, akit a szíved alatt hordasz, fiú lesz, biztos vagyok benne, hogy lemosolyog majd a mennyországból.

Selena gyomra összeszorult. Korán el kellett hintenie, hogy talán gyermeket vár, és Kitet használta fel ehhez, mert a férfi közel állt Lushinghoz, ezért az emberek neki elhinnék, hogy a herceg a gyerek apja.

– Más oka is lehet annak, hogy késik a havibajom. – Egyáltalán nem késett, mindössze öt nappal ezelőtt múlt el.

– Imádkozom, hogy a legörömtelibb okból késsen. Lushing már attól félt, hogy a mumpsz termékletlenné tette.

Amikor hároméves házások voltak, a herceg megosztotta az aggodalmát a feleségével. Tizenkilenc éves korában kapta el a borzalmas betegség egy különösen súlyos lefolyású fajtáját, amelynek során nemcsak a nyaka két oldala gyulladt be, hanem a heréje is. Nem nézett a lányra, miközben megosztotta vele ezt a számára minden jel szerint borzasztóan személyes és kínos információt. Selena már attól félt, hogy az együttléteik feszélyezettsége miatt esetleg összehúzódott a méhe, és nem fogadta be a férfi magját.

– Kérlek, ne említsd senkinek az esetleges másállapotomat. Egy kis ideig szeretnék még várni ezzel, nehogy kihívjam a sorsot magam ellen – mondta a lány Kitnek.

– Nálam minden titkod biztonságban van.

A férfi visszafordította a tekintetét a koporsóra, Selena pedig önkéntelenül is arra gondolt, hogy Lushing vajon milyen titkokat oszthatott meg a barátjával. Nyilván többet, mint amennyit ő valaha is hajlandó lesz. Aiden Trewlove-ról például egészen biztosan nem fog szólni a vikomtnak, ahogy arról sem, hogy este vissza akart térni az Elysium Klubba. Ezúttal azonban nem fogja beérni egy csókkal, akkor sem, ha a térde már annak gondolatára is elgyengül, hogy a férfi ajka ismét az övére tapad. Nem, Aiden Trewlove ágyba fogja vinni őt, máskülönben keres valaki mást, aki hajlandó gyorsan cselekedni, az idő ugyanis nem az ő oldalán állt.

Csakúgy, mint előző este, Aiden abban a pillanatban észrevette a nőt, amint belépett az ajtón. Selena ugyanazt a sötétkék ruhát viselte, mint első találkozásukkor. Nyilván kizárólag azért vásárolta ezt a ruhát, hogy az Elysium Klubba tett titkos kiruccanásain viselje, máshová pedig nem állt szándékában fölvenni, nehogy valamelyik jelenlévő hölgy felismerje, és rájöjjön, hogy nem tartja be a gyászidőszakra vonatkozó szokásokat. Ez az eshetőség a lány arcának felvázolása közben jutott az eszébe. Selena aggodalmát nem az okozta, hogy bűnt készült elkövetni, hanem inkább az, hogy mikor készült elkövetni azt a bizonyos bűnt. Aiden sosem értette, mi értelme van a gyászidőszakra vonatkozó bonyolult szabályozásoknak. Nem mintha hajlandó lett volna beismerni, hogy valaha is olvasott erről az illemtankönyvekben, de valójában mindig is érdekelte, hogy mi számít *illendő* viselkedésnek. Arról nem is beszélve, hogy kisleányként titkos vágya volt, hogy fel legyen készülőre arra az eshetőségre, ha az apja esetleg nyilvánosan elismerné őt. Nem akart szégyent hozni a nemzőjére, még akkor sem, ha már maga a születése is ezt tette.

Szóval, az özvegy hercegnéje valószínűleg még gyászt viselt. Az egész aznapi bevételét fel merte volna tenni arra, hogy igaza van. Ha egy kicsit kérdezősködne az után, hogy mely hercegek hunytak el az elmúlt két év során, valószínűleg ki tudná deríteni, hogy ki a lány. Furcsa módon azonban ő, aki mindig mindent szeretett tudni a vendégeiről, és aki ügyesen derített ki róluk olyan dolgokat, amelyről esetenként még ők maguk sem tudtak – családi adósságokról, fattyakról, távoli nagybácsikról, akik szeretnek fűzöt viselni, nagynénikről, akik egyszer meztelenül pózoltak egy híres művésznek, lánytestvérekről, akik egy viszony miatt az egyházhoz fordultak –, Selena titkait nem akarta kideríteni. Azt akarta, hogy a lány maga árulja el, hogy a fülébe suttogja azokat, miközben a testük összefonódik a szaténlepedőn.

Ma este nem várta meg őt, még annak tudatában sem, hogy a buzgalma hatalmat ad a nő kezébe. Majd megtalálja a módját, hogy ellensúlyozza a dolgot, hogy ne hódoljon be Selena vágyainak, még úgy sem, hogy az ő vágyai kezdtek igencsak veszélyessé és vakmerővé válni. Noha gyakran flörtölt a klubba látogató hölgyekkel, sosem csábította el őket.

Selenát azonban el akarta csábítani, méghozzá lassan és alaposan, mindkettőjüknek édes kínszenvedést okozva ezzel. Ha az élete múltott volna rajta, akkor sem tudta volna meghatározni, hogy ez a vágy miért kerekedett felül a józan eszén. Talán azért, mert a nő olyan szabatosan közölte, hogy ágyba akar bújni valakivel, Aiden pedig attól félt, hogy ha egyszer teljesül a kívánsága, akkor ugyanolyan könnyedén kísétál majd az ő életéből, mint amilyen könnyedén belesétált. A férfi már most tudta, hogy neki egy szeretkezés nem lesz elég. Nem, ő azt akarta, hogy még számos szeretkezésben legyen részük, olyan sokban, hogy meg se tudják számolni, olyan sokban, hogy

még akkor se unjanak egymásra, amikor ráncos, ősz öregemberek lesznek.

Atyaég! Annyiban azért mégse. Aidennek esze ágában sem volt a lányhoz bilincselve leélnie az élete hátralévő részét – de még éveket sem. Egyszerűen csak egynél többször szeretett volna együtt lenni Selenával, de hogy pontosan hányszor, illetve, hogy pontosan mennyi időt szándékozik eltölteni vele, az majd később elvállik.

Ahogy közeledett, látta, hogy a lány gyűrűsujján nem dudorodik ki a kesztyű alatt a jegygyűrű. Nem viselte annak a szimbólumát, hogy egy másik férfihoz tartozik. Helyes. Aiden rendkívüli élvezettel fogja levenni róla azt a kesztyűt.

A lány nem mosolygott, nem adta jelét annak, hogy örülne a férfi közeledtének. Inkább úgy nézett ki, mint egy szarvas, amely megérezte, hogy a vadász célba vette, de abban reménykedik, hogy ha nem mozdul, akkor elkerüli a nyílveessző. Mégsem menekült el, hanem némi daccal a tekintetében Aiden szemébe nézett. Ó, igen, a hercegnéje bizony hozzá volt szokva ahhoz, hogy teljesítsék a kívánságait. A férfit az a furcsa érzés kerítette a hatalmába, hogy egy szélviharban dülöngélő fához hasonlóan ő is meghajlik az akarata előtt – de majd csak akkor fog rádöbenni, mennyire meghajlott, amikor már ki is dőlt. Ostoba gondolatnak tűnt, mert ő mindig pontosan tisztában volt azzal, mennyit engedett, és még mennyit volt hajlandó engedni. Ez volt az oka annak is, hogy egészen az utóbbi időkig az apjának adta a jövedelme egy jelentős részét, hogy megmentse a fivérét az Ausztráliába való deportálástól egy olyan bűncselekményért, amelyet el sem követett. Aiden többet is hajlandó lett volna fizetni annál, amennyit a gróf kért a szívességéért cserébe – ha a családjáról volt szó, a férfi szinte bármit képes lett volna megadni, amit csak kértek tőle. Persze ezt a kis jellemhibáját nem verte nagydobra.

Amikor odaért Selenához, megfogta, majd megcsókolta a kezét, közben végig a szemébe nézett.

– A maga álmai is olyan sikamlósak voltak, mint az enyéim?

A lány elfordította a tekintetét, Aiden pedig nézte, ahogy halvány pír borítja el először a dekoltázsát, aztán a nyakát, majd az állát, és magában elátkozta az álarcot, amely eltakarta a szeme elől Selena orcájának pirulását. Örült neki, hogy a lány róla álmodott.

– Később talán majd elmeséli, mit álmodott.

Selena ismét fölnézett rá.

– Azt kétlem.

– Nagyon meggyőző tudok lenni, ha akarok.

– Az ok, amiért idejöttem, nem változott. Azonban ha maga nem tudja teljesíteni a kívánságomat...

– Ó, teljesítem én a kívánságát, és amikor végeztem, örülni fog neki, hogy így tettem.

A lány lélegzete hallhatóan elakadt, érzéki ajka egy kissé kinyílt, a bőrét elborító pír pedig ezúttal még sötétebb volt, mint az imént.

Aiden a könyökhajlatába húzta a kezét, amely mozdulat még az ő mércéjével mérve is kissé birtoklóan hatott.

– Jöjjön! Meg akarok mutatni magának egy szobát, amelyben nem jártunk tegnap este.

A lány nem tiltakozott, amikor Aiden elkezdte vezetni őt a játékterem fala mellett. A férfi nem akart átvágni a termen, nehogy más hölgyek megpróbálják feltartani, vagy elterelni a figyelmét a tervezett csábításról, különösen Selena közlése után, hogy amennyiben nem teljesíti a kívánságát, máshoz fordul. Na, azt csak az ő holttestén keresztül. Tetszett neki a kihívás, azt viszont maga sem értette, hogy miért nem löki egyszerűen az ágyra a lányt, hajtja föl a szoknyáját, és hatol be az édes barlangba, amelyet felkínált neki. Volt már dolga olyan nőkkel, akik egyszerűen csak egy kis durvaságra vágytak.

Talán Selena is erre vágyott – hogy egy olyan férfinek tárja szét a lábát, aki alatta áll. Miért akarta Aiden annyira elszántan elérni, hogy a lány ne a szeretkezésre vágyjon, hanem őrá? Miért nem volt elég neki, hogy egyszerűen csak jól szórakozzanak? Miért akarta, hogy annak, ami köztük történik, jelentősége legyen a lány számára, és ne csak egy szükséglet kielégítésének számítson?

Átkozott legyen ő is, meg Selena is, de nem akarta, hogy a nő könnyű préda legyen.

Átkísérte őt a bálterembe, ugyanahhoz az ajtóhoz, amelyet előző este is kinyitott előtte, aztán fölmentek ugyanazokon a lépcsőkön ugyanarra a folyosóra, mint előző este, de most elhaladtak a

kerevetes szoba ajtaja előtt, és a folyosó végén lévő ajtóhoz mentek. Az ajtó előtt posztoló inasnak, akinek máskor az volt a feladata, hogy a bent tartózkodó hölgyek kívánságait teljesítse, Aiden meghagyta, hogy minden esetleges érdeklődővel kedvesen közölje, hogy a helyiség aznap este foglalt.

Amikor az inas megpillantotta Aident, kurtán biccentett, aztán hátranyúlt, és kinyitotta az ajtót. Aiden bevezette a lányt a szobába, a becsukódó ajtó kattánása pedig sokkal meghittebb légkört teremtett, mint amilyen egyébként lett volna.

– Egy biliárdszoba? – kérdezte Selena láthatóan meglepetten, majd elengedte a férfi karját, és odasétált a zöld asztalhoz.

Aiden nem válaszolt arra, ami nyilvánvaló volt.

– Vegye le az álarcot!

A lány sóhajtott egyet, aztán megfordult.

– Már megmondtam, hogy nem tudom megtenni.

A férfi odalépett közvetlenül eléje.

– Akkor majd én megteszem.

Selena sóhaja ezúttal hosszú és elnyújtott volt, ami arról árulkodott, hogy valamilyen csípős válaszon töri a fejét.

– Maga annyira bosszantó. Nem így értettem, és ezt maga is tudja.

– Az ajtó előtt álló inas senkit sem fog beengedni. Az égvilágon semmi esély arra, hogy megzavarjanak minket. Nem bújok ágyba magával, ha nem láthatom minden porcikáját.

– Azt hittem, maga olyan ember, aki élvezné a dolog rejtélyességét. Olyannak képzelhetne el, amilyennek látni szeretne.

– Ezek szerint rút az arca?

– Számítana magának, ha az volna?

– Nem – válaszolta a férfi habozás nélkül, teljesen őszintén. Nagyon kíváncsi volt rá, mi mozgatja a nőt, az alapján, amit eddig elárult magáról. Akár egy banya is rejtőzhetett az alatt az álarc alatt, őt az sem érdekelte volna. Talán csak egy kicsit.

– Akkor miért ragaszkodik ennyire ahhoz, hogy levegyem az álarcot?

– És maga miért ragaszkodik ennyire ahhoz, hogy magán tartsa?

– Mert afféle pajzsként szolgál, megkönnyíti számomra, hogy megtegyem, amit meg kell tennem.

– Pont erről van szó, édesem. Azt már elárulta, hogy özvegy, szóval nem lesz hűtlen a férjéhez.

Semmi oka arra, hogy ne érezze jól magát. – Aiden végigsimított az ujjával a lány állkapcsán, aztán az álarc orr-részén. – Minden porcikáját meg akarom érinteni. Biztosan belátja ennek az előnyeit. Ezenkívül nem vagyok oda a tollakért sem.

Az álarc két oldalát kék tollak díszítették. Aiden kísértést érzett, hogy számolni kezdje a másodperceket, de aztán egyszerűen csak hagyta, hogy beleolvadjanak az örökkévalóságba, miközben várákozott, és nézte, ahogy a lány az arcát fürkészi.

– Bízson bennem – mondta végül, és maga is meglepődött, hogy a hangja olyan rekedt volt, mintha egész életében egyetlen korty víz sem ért volna a nyelvéhez. Utálta, hogy ennyire kihallatszik a kétségbeesett vágyakozás a hangjából, és nagyon remélte, hogy a lány nem figyel fel erre. Nem lett volna szabad törődnie azzal, hogy Selena el akarta rejteni előle az arcát. Más nők is megtették már ezt. Nem kellett álarc ahhoz, hogy valaki elrejtse a kilétét.

A lány két aprót biccentett, de ezzel az erővel akár kétszer gyomorszájon is vághatta volna a férfit, annak ugyanis szinte már fájdalmasan összeszorult a gyomra. Nem azért, mert most majd látni fogja Selena arcát, hanem inkább azért, mert a lány tette arról árulkodott, hogy nemcsak a farkát akarja, hanem a kedvében is akar járni. Persze nem annyira, mint amennyire ő szeretett volna a lány kedvében járni. Nem hitte, hogy az lehetséges lenne. De most már nem volt akadálya, hogy több is kialakuljon kettőjük között pusztá üzekedésnél.

Aiden fölemelte enyhén remegő kezét, és hátranyúlt a lány feje mögé, ahol a szalag összefogta az álarcot. Meghúzta a szalag egyik végét, kibontotta a masnit, aztán levette az álarcot Selenáról.

Olyan tökély fogadta, hogy nyelni is alig volt képes. A lány arccsontja magas és szépen metszett

volt, az orra karcsú hídként kötötte össze a szeme kékjét és az ajka rózsaszínjét. A vékonyan ívelő, szőke szemöldökével ellentétben a szempillája sűrű és szénfekete volt, amely még jobban kiemelte a szeme kékségét. Álarc nélkül mindennek élénkebb és ragyogóbb volt a színe.

– Azt mondta, nem szerelemből házasodott, de túl gyönyörű ahhoz, hogy a férje ne szerette volna.

– A férfiak hajlamosan egyenlőséglet tenni a szépség és a szerelem közé.

Selenának mindig is a szépsége volt a legfőbb valutája, amikor azonban Aidenről volt szó, valamilyen oknál fogva nem akarta, hogy ez így legyen. Részben ezért is ragaszkodott ilyen sokáig az álarc viseléséhez. A maszk alatt azonban harmatos lett a bőre, ezen kívül meglegelte, hogy akadályt képez kettőjük között – több értelemben is. Nem akart többet beszélni erről, túl akart lépni a témán. És a csudába is, arra vágyott, hogy a férfi ujjai végigsimítsanak az arcán, hogy minden porcikáját kényeztetni tudják.

Ez a helyiség meggyőzte őt arról, hogy Aiden nem kizárólag a külsejével törődik, hogy nagyra értékeli, és tényleg megérti a nőket. Nem mintha nem lett volna gyönyörű ez a szoba, de férfias ízlés szerint rendezték be, olyan hely volt, ahol a férfiak szokták jól érezni magukat – Aiden pedig megnyitotta a nők számára a férfiak világának egy kis sarkát. Nemcsak a biliárdasztalról volt szó, hanem a vadász-zöldre festett falak által sugárzott férfiasságról is.

Az egyik falat – amelyhez most Selena éppen közelebb lépett – teljes egészében könyvespolcok borították. A polcok szinte teljesen tele voltak rakva könyvekkel, csak itt-ott szakította meg a sorukat egy-egy szobrocska, amelyek mindegyike meztelen párokat ábrázolt botránys pózokban, hogy érdekes kontrasztot alkosson velük.

– Ezek a könyvek csak díszek?

– Nem. A polc közepétől balra lévő könyveket már elolvastam, a jobbra lévőket még nem.

Selena hátrapillantott a férfitra a válla fölött.

– Ezt úgy mondja, mintha szándékában állna elolvasni őket.

– Szándékomban is áll.

A lány a polc bal feléhez lépett, hogy megtudjon valamit Aiden ízléséről. Többnyire életrajzokat talált. És néhány utazásokról szóló könyvet.

– Scotch vagy brandy? – Kérdezte a férfi.

– Brandy. – Selenának szüksége volt valamire, ami visszabillenti a lelki egyensúlyát, miután felfedte magát. Hallotta a likőrösüvegek és a poharak csörömpölését, és már amikor beléptek a szobába, észrevette a márvány pohárszéket a mahagóni asztalkával. A helyiségben több ülőgarnitúra is helyet kapott, arra az esetre, ha a játzmáknak nézői is akadnának. A levegőben enyhe szivarillat terjengett, Selena pedig elképzelte, amint a hölgyek itt üldögélnek, pőfékelik azokat a borzalmas szivarokat, scotchot kortyolgatnak, hátradőlnek a plüssfotelokban, és lázadó módon keresztbe teszik a lábukat, úgy viselkedve, ahogy az elképzélések szerint a férfiak szoktak, amikor visszavonultak a férfibirodalmukba vacsora után.

Aiden rózsaszínre is festhette volna a falakat, az ablakok elé pedig fodros függönyöket is akaszthatott volna. Ehelyett azonban egy olyan helyiséget alakított ki a hölgyek számára, ahol azok egyenlőnek érezhették magukat a férfiakkal. Selena önkéntelenül is azon kezdett tűnődni, vajon a hálószobában is ilyen gáláns-e.

Talán ez volt az igazi oka annak, hogy hajlandó volt levenni az álarcot. Olyan egyenlő félként akart vele kapcsolatot létesíteni, amennyire ez lehetséges volt, egy olyan helyen, ahol sem a rang, sem a cím nem számított. A férfi tudta róla, hogy hercegné, de ez egy egészen kicsit sem bizonytalanította el. Cseppet sem érdekelt, hogy a lányt a sorsa a társadalmi ranglétra majdnem legfelső fokára röpítette, miközben ő még hallótávolságban sem volt hozzá.

És ha már a ranglétra felső fokairól van szó, Selena fölneézvén azt látta, hogy a plafont vadászcímerrel ábrázoló festmények díszítik. A vadászkopók, rókák és erdészek között nadrágot és vörös zekét viselő hölgyek ülték meg lovaglólásban a hátasaikat. Aiden még a dekorációt is a nők ízlése szerint alakította ki. A férfi szokatlan felvilágosultságról tett tanúbizonyságot.

Selena nem hallotta őt közeledni, de egyszer csak megjelent előtte egy pohár. Megfogta, belekortyolt az italba, és miközben élvezte, ahogy a brandy végigperzselte a nyelőcsövét, az ujjával végigsimított *A fajok eredete* című könyv gerincén.

– Úgy látom, nem a fikciót részesíti előnyben.

– Szeretek olyasmit olvasni, amelyről tudom, hogy igaz és valóságos.

– A fikció is lehet igaz és valóságos. – Selena a szeme sarkából felpillantott a férfitra. – A húgom legalábbis ezt állítja. Ő folyton a könyveket bújja.

– Van egy húga?

Selenának nagyon tetszett, hogy a férfi erre a dologra kérdezett rá mindabból, amit elárult magáról, hogy érdeklődést mutatott a családja iránt, még ha ez veszélyforrást jelentett is. A házasságkötése előtt egyik udvarlója sem beszélt soha semmi másról, mint saját magáról, vagy esetleg arról, hogy a lány milyen szerepet tölthet be az életében.

– Három is. Alice a legfiatalabb. Tizenhat éves. Azután kezdte el falni a könyveket, hogy a szüleink nyolc évvel ezelőtt meghaltak. Azt hiszem, menedéket keresett, amit a történetekben talált meg.

– Hogyan haltak meg a szülei?

– Úgy, hogy jó szamaritánusok voltak. A falusi varga, egy brutális férfi, verte a felségét. Az apám tudomást szerzett erről, és elment az asszonyért, hogy elvigye... – Camberly Glennbe. De ez túl sok információ volt. – A birtokunkra. Anyám vele ment, hogy vigaszt nyújtson az asszonynak, és megnyugtassa, hogy minden rendben lesz. De nem így történt. A vargának volt egy Tranter revolvere. Fogalmam sincs, hogy jutott hozzá, de lelőtte a szüleimet. Megölte őket. Aztán a feleségét. Aztán saját magát is. – Winslow-t mindig is nagyon érdekelték a fegyverek. Selena tőle tudta, hogy a Tranter revolverbe öt golyó fért, amelyeket a ravasz ismételt meghúzásával egymás után ki lehetett löni. A krími háború és az amerikai polgárháború hatékonyabb fegyverek kifejlesztésére ösztönözte az embereket, már ha az, hogy újratöltés nélkül több embert lehet megölni, fejlesztésnek nevezhető. – Az apám legyőzhetetlennek hitte magát, arra számított, hogy a címe pajzsként fogja megvédeni. De nem védte meg.

– Sajnálom. – A lány őszinte sajnálatot hallott ki Aiden hangjából. – Nekem még senkim sem halt meg, aki közel állt hozzám. Maga körül pedig arat a halál.

Selena mosolya egy kicsit kényszeredettre sikerült, mert hirtelen rátörtek az emlékek. Míg Alice a könyveibe menekült, ő egy évvel a történetek után belevetette magát a házasságába, hogy maga mögött hagyja a borzalmakat. Persze, nem egyedül rajta múltott a dolog – a testvéreinek szüksége volt arra, hogy ő meghozza ezt az áldozatot, hogy az életük visszatérhessen a valamelyest normális kerékvágásba.

– Úgy tűnik. Ha bölcs embernek tartja magát, jobban teszi, ha csak rövid és lényegre törő kapcsolatot tart fent velem.

– Szerintem még soha senki nem vádolt meg azzal, hogy bölcs lennék, mivel a szórakozásra nagyobb hangsúlyt fektetek. Mit szólna ahhoz, ha biliárdoznánk egy kicsit? Hogy derűsebb vizekre evezzünk. Megtanítom az alapokra.

– Nem azért jöttem, hogy megtanuljak biliárdozni. Azért jöttem, hogy...

– Hogy ágyba bújjon valakivel. Igen, tudom. Csak egyetlen dologra képes koncentrálni?

Igen, ha az idő ennyire sürgette.

– Mr. Trewlove...

– Felkészíthetem a szeretkezésre, miközben játszani tanítom. – Aiden előrehajolt, a lány pedig megérezte a drága scotch illatát. – A lökés, amellyel a lyukba juttatjuk a golyót, nem sokban különbözik egy másik fajta lökéstől. Még egy kis önmérséklet olyan izgatott várakozást kelthet, amely csak még kellemesebbé teszi az elkövetkezendőket. Egy játszmat játszunk, olyan egyszerű szabályokkal, amilyen egyszerűekkel csak lehet. Nyolc pont. Az este hátralévő részében pedig a vesztes a győztes minden vágyát teljesíti – mondta a férfi halk, perzselő, ígéretekkkel teli hangon.

Ő fog győzni, ő fog parancsolni, a lány pedig engedelmeskedik. Selena az asztalra pillantott, elképzelte, amint a férfi felfekteti rá, és azon tűnődött, hogy a zöld posztó nem fogja-e szűrni a hátát.

- Ha nyerek, bármit megparancsolhatok magának, amit csak akarok?
- Bármit, édesem.
- Hát legyen, elfogadom a kihívást.

Aiden széles mosolya azonban túl későn adta a lány tudtára, hogy a férfinak esze ágában sincs veszíteni.

Selena nekidőlt az asztalnak ott, ahol szerinte a férfi még aznap este a magáévá fogja tenni őt, belekortyolt a brandyjébe, és nézte, ahogy Aiden leveszi a felöltőjét. A férfi háttal állt neki, úgyhogy nyugodtan gyönyörködhetett a széles hát izmainak játékában. Milyen gyönyörű emberpéldány.

Aiden egy szék támlájára dobta a felöltőt, aztán szembefordult a lánnyal, és föltúrte az ingujját, felfedve sötét szőrrel borított alkarját, amelyet mintha gránitból faragtak volna ki. Selena képtelen volt levenni a szemét a kidolgozott izmokról, amelyek a csuklóhoz közeledve elvékonyodtak, de szemernyi kétséget sem hagytak a felől, hogy mekkora erő lakozik bennük. Selena elképzelte, amint a férfi erős keze végigsimít a bőrén, aztán megmarkolja az egyik mellét, addig masszírozza, amíg az tökéletesen bele nem simul a tenyerébe, amelynek durva bőre a mellbimbóját izgatja. Jóságos ég, milyen meleg lett hirtelen idebent. Talán meg kellene kérnie a férfit, hogy nyissa ki az egyik ablakot.

– Jöjjön ide – mondta a férfi lány hangon, nem parancsként, hanem csábításként, amelynek hatására Selena teste úgy akart közeledni felé, mintha az dróton rángatta volna.

A lány azonban nem vesztette el teljesen az irányítást, habár alaposan elgyengült. Még soha, egyetlen férfi sem volt rá ilyen hatással. Miért pont ő? Nyilván azért, mert Aiden a mesterévé vált a csábításnak, hogy uralhassa, és sikerre vihesse a birodalmát. Ő azonban ellen fog állni neki. Az ő céljainak egy üzleties közösülés is megfelel.

– Az asztal itt van.

Aiden hívogatóan intett az ujjával.

– Jöjjön közelebb.

– Még nem nyerte meg a játszmát, nem parancsolgathat nekem. – Miért viselkedik ilyen makacsul, amikor minden vágya, hogy közelebb legyen a férfihoz? Azért, mert tudta, hogy ha egyszer enged neki, akkor ezután is mindig engedni fog a kéréseinek.

– Kérem.

Átkozott legyen, amiért úgy esedezik, mintha belehalna, ha ő nem menne oda hozzá a lehető leghamarabb. Így aztán elindult, de csak nagyon lassan és kényelmesen, közben pedig azon tűnődött, hogy vajon Aiden végtagjai is a remegés szélén állnak-e, csakúgy, mint az övéi. Miért van rá ilyen hatással a férfi?

Amikor odaért Aidenhez, megállt előtte, és gőgösen fölszegte az állát.

– Igen?

A férfi felvillantotta azt a mosolyát, amely olyannyira jellemző volt rá, Selena pedig szinte látta maga előtt, ahogy a kiszemelt célpontjaira is így mosolygott, amikor rá akarta venni őket, hogy „itt a piros, hol a pirost” játszanak vele. Aiden megfogta azt a kezét, amelyben nem volt semmi, és lassan, provokatívan elkezdte lehúzni róla a kesztyűt, közben ujjai hegyével finoman végigsimított a feltároló bőrön.

– Mit csinál?

Buta kérdés. Hiszen van szeme, vagy nincs? A bőre szinte remegett a férfi érintése alatt, vagy nem?

– A selyem megakadályozza, hogy rendesen megfogja a dákót. Jobb, ha a bőre közvetlenül érintkezik vele, hogy maximalizálni tudja az irányítást, és a legtöbbet hozhassa ki a lökésből.

Most a biliárddákorá gondol, vagy egy sokkal személyesebbre? Amikor Selena pillantása Aiden nadrágjára tévedt, arra gondolt, hogy a férfi egyetlen testrésze sem lehet olyan jelentéktelen, hogy egy biliárddákoéhoz lehessen hasonlítani. Felhajtotta a maradék brandyjét, de majdnem megfulladt, mert túl gyorsan ivott túl sokat.

Lenyűgözve nézte, ahogy a kesztyű lassan lesiklott a csuklóján, majd az ujjain, aztán ahogy a

férfi megfordította a kezét, és finoman végigsimított a tenyerén. Aiden a saját felöltőjére tette a kesztyűt, ami nagyon intim gesztusnak tűnt, mert olyan volt, mintha a ruháik is egymásra találtak volna.

A férfi kivette Selena kezéből a poharat, letette az egyik asztalkára, aztán a másik kesztyűnek szentelte a figyelmét.

– Én is le tudom venni – mondta a lány olyan hangon, mintha a brandy megakadt volna a torkán, és fulladozott volna.

– Miért tenné, ha én meg ennyire élvezem? A maga számára csak egy feladat lenne, számomra azonban csodálatos élmény, hogy apránként felfedhetem magát. Színtiszta élvezet.

Aiden sötét, izzó tekintete szinte lánggra lobbantotta a lányt, aki kezdte azt hinni, hogy túlságosan mély vízbe ugrott bele, és fennáll a veszély annak, hogy elveszíti az irányítást a helyzet fölött. Hogyan tudná hatékonyan elnyomni magában azt a szenvedélyt és tüzet, amelyet a férfi ébresztgetett benne? Hogyan tudná elcsitítani a vágyakozást, amely felülemelkedett a józan észen? Vagy egyszer az életben vesse bele magát az örület örvényébe?

Aiden lesütötte a szemét, és nézte, ahogy a bőrének egyre nagyobb és nagyobb felülete tárul fel, őt pedig szinte megbabonázta a férfi keze. Az a rendkívül ügyes kéz, amely soha nem hibázott. Selena el tudta képzelni, milyen gyorsnak kellett lennie ahhoz, hogy ki tudja csenni a borsót a pohár alól, hogy aztán vissza is csempéssze a helyére. Ennek a sebességnek most pont az ellenkezőjével dolgozott. Minden finom mozdulatát és apró simogatását érezni lehetett. Semmi nem a véletlen műve volt, minden szándékosan történt. A lány melle megfeszült, mintha csak ki akart volna szabadulni a ruha fogságából, hogy őt is megérintsék.

Aiden lassan, nagyon lassan lehúzta a kesztyűt a kezéről, aztán a mutatóujjával támaszt nyújtott az ujjainak, miközben a hüvelykujjával végigsimított azon a helyen, ahol előző este még a jegygyűrűje volt, amelyet azóta viselt, amióta a herceg az ujjára húzta. Az viszont nem lenne helyes, ha úgy fogadná magába Aiden Trewlove-ot, hogy olyasmit visel, amely Lushinghoz köti. Amikor előző este elindult, nem is gondolt erre, de a klubtulajdonos felhívta rá a figyelmét. Soha nem fogja számúzni Lushingot sem a szívéből, sem az emlékezetéből, de az ágyában a herceg nem kísérthet.

Aiden az ajkához emelte a kezét, és gyengéd csókot lehelt arra a helyre, ahol a gyűrű volt. Selena szemét szúrták a könnyek, és már szinte utálta a férfit azért, amiért ilyen kedves és megértő volt vele, amikor meg sem érdemli.

A férfi végül elengedte a kezét, és rádobta a kesztyűt a párjára.

– Jól van, akkor kezdődjön a lecke.

Selena önkéntelenül is arra gondolt, hogy egy leckét már kapott: Aiden Trewlove semmit nem csinál félszívvel. Amikor végeznek, biztos lehet benne, hogy alaposan ágyba dugják. Ez a gondolat pedig egyszerre villanyozta fel és rettentette el.

6. fejezet

Egek, az, hogy levette a lány kezéről a kesztyűt, olyan merevedést okozott Aidennek, hogy maga is csodálkozott, amiért képes volt odasétálni a falhoz, hogy magához vegyen egy dákót. Fogott egy darab krétát, elkezdte bedörzsölni a dákó hegyét, de erről sajnos az jutott eszébe, hogy miként fog a lányban mozogni, ami cseppet sem könnyített kínos helyzetén.

– Válasszon golyót – mondta.

– Legyen a piros.

Az, hogy fölnézett a lányra, segített némileg lelohasztani az izgalmát, Selena ugyanis roppant reményteljesnek és ártatlannak tűnt, ahogy ott állt az asztal mellett, maga előtt összekulcsolt kézzel, és láthatóan nagyon szeretne volna megtanulni, amit ő tanítani akart neki. Csakhogy ő nem a biliárdozás tudományába akarta bevezetni, hanem abba, amit a lány maga kért: a szeretkezés élvezeteibe.

Azzal azonban, hogy mindkettőjüket kínozza még egy kicsit, csak még édesebbé teszi az eljövendő együttlétüket.

– Egyáltalán semmit nem tud a játékról?

A lány elpirult, Aiden pedig örült, hogy lekerült az álarc, mert így nézhette, ahogy a pír lassan az egész arcán elterjed.

– Természetesen van biliárdszobánk, ahová az urak visszavonulnak, amikor vendégeink vannak. A hölgyeket viszont nem szokták beengedni. Az urak szivaroznak, és scotchot isznak. Úgy sejtem, nem mindig olyan témákról beszélnek, amik hölgyek fülének valók.

– Nem, valószínűleg nem. – Ahogyan olyan témák is voltak, amelyeket ők elkerültek. A lány beszélt a testvéreiről, a gyerekeiről azonban nem. Pedig biztosan voltak gyerekei. Az örökös szülés volt az első számú kötelezettsége. Aiden apjának két feleség kellett, hogy végre legyen örököse. A férfi úgy sejtette, Selena a férjhezmenetele után egy évvel már biztosan anya volt. Az éjszaka hátralévő részében azonban nem akart gyerekekről vagy a nő életének más szereplőiről kérdezősködni, mert olyan atmoszférát szeretett volna teremteni, amelyben csak ők ketten léteztek. – A piros golyó a célpont – mondta, miután megütögette az asztalt a három golyó mellett. – Most el kell döntenie, hogy a fehér, vagy a pöttyel megjelölt fehér golyót választja-e.

– A pöttyöset.

– Akkor az lesz a magáé. A sima fehér az enyém. A pontszámítás szabályai összeadások és kivonások bonyolult sorozatát foglalják magukba, de mi ma este egyszerűbb szabályok szerint fogunk játszani. Úgy kell meglöknödni a golyót, hogy az visszapattanjon az asztal széléről, és eltalálja mindkét maradék golyót, mindegy, milyen sorrendben. Ha sikerül mindkét golyót eltalálnia, kap egy pontot, és megint maga jön. Ha csak az egyik golyót találja el, vagy ha egyiket sem, akkor én jövök. – Aiden az asztal egyik végében elhelyezte a piros golyót, a másikban a két fehéret, aztán meglökte a sajátját, amely visszapattant az asztal egyik oldaláról, neki a másiknak, onnan nekigurult a piros golyónak, aztán eltalálta a pöttyös fehéret, majd tőle nem messze megállt.

– Maga nagyon ügyes – mondta a lány habozva.

– A geometria a kulcs. Meg kell állapítani, hogy pontosan hol találjuk el a golyót, hogy mekkora erővel lökjük meg, hogy hol fogja eltalálni az asztal szélét, és így ki lehet számítani a pályáját, meg lehet határozni az útvonalát.

– És ezt nyilván onnan tudja, hogy *valós* dolgokról szóló könyveket olvasott.

A férfinak tetszett Selena válasza, amely arról árulkodott, hogy a lány nem tartja őt ostobának.

– Mindig is szerettem a matematikát, a számokat. Ez az egyik oka annak, hogy éppen játékbarnangot nyitottam. Szerettem kiszámolni a statisztikákat és az esélyeket.

– Azt hiszem, hátrányban vagyok magával szemben.

– Engedékeny leszek magával. Már az is számít, ha csak az egyik golyót találja el.

Selena dacosan szegte föl az állát.

– Nem. Ha játszunk, akkor fair módon játszunk. Mindkettőnkre ugyanazok a szabályok vonatkoznak.

Ami azt jelentette, hogy hajlandó mindent megtenni neki, amit csak kér. Ó, amiket művelni fog vele. A lány örülni fog neki, hogy ő nyert. Aiden intett a fejével.

– Jöjjön ide, megmutatom, hogyan fogja meg a dákót, és hogyan lökjön.

– A dákót?

A férfi fölemelte a botot.

– Ezt a botot hívják dákónak.

– És az a dolog, amivel megdörzsölte?

Dörzsölni. A teste végre lehiggadt, semmi szükség nem volt arra, hogy megint ilyesmikre gondoljon.

– Kréta. A súrlódás miatt kell, hogy amikor nekiüti a dákó végét a golyónak, a bőr ne csússzon meg az elefántcsonton.

– Értem. Hát, jól van. – Selena odalépett Aidenhez, és megállt előtte. A férfi a kezébe adta a dákót, elmagyarázta neki, hogyan tartsa, igazított a testtartásán, hogy a lány enyhén az asztal fölé hajoljon, és a keze leérjen az asztalra, közben pedig leküzdötte magában a késztetést, hogy Selena fenekéhez nyomja az ágyékát.

Egyszer majd hátulról is a magáévá teszi őt, talán pont ebben a szobában, miközben meztelenül biliárdoznak.

Miközben átkarolta a lányt, mélyen beszívta az eperillatot. Olyan volt, mintha ez a gyümölcs adta volna Selena hajának halvány vöröses árnyalatát, amely akkor látszott, amikor egy bizonyos szögből esett rá a fény. Aiden az ebbe a szobába vezető útjuk nagy részét annak a megfigyelésével töltötte, hogy Selena haja bizonyos fényviszonyok között milyen árnyalatúnak látszik. A legszívesebben az összes tűt eltávolította volna, amelyek a helyükön tartották a tincseket, és beletemette volna az arcát a selymes loknik közé.

Ehelyett Selena nyakának és kecses vállának találkozási pontjára tapasztotta az ajkát, és elégedetten konstataulta, hogy a lánynak elakadt a lélegzete. Úgy sejtette, Selena olyan, mint a száraz gyújtós, amely azonnal lángra lobban, amint a gyufa a közelébe ér.

– Ha itt löki meg a golyót, akkor bal felé fog gurulni – mondta a férfi, miközben a kezével irányította a dákót. – Ha pedig itt, akkor jobb felé. – Újabb igazítás. – Így pedig arra fog menni a golyó, amerre a dákó mutat.

Miközben végigcsúsztatva a lány ujjai között a dákót, elképzelte, amint ő maga mozog benne. Mély levegőt vett, hogy képes legyen az asztalra koncentrálni, maga elé képzelte a játékot, aztán a lány kezét irányítva együtt meglökték a pöttyös fehér golyót. A golyó az asztal három oldalának is nekiütődött, aztán eltalálta a piros golyót, elszáguldott a másik irányba, és végül eltalálta Aiden fehér golyóját is.

A férfi hátralépett.

– Nem nehéz. A golyók ott maradnak, ahol vannak. Most pedig próbálja meg egyedül – mondta, majd úgy helyezkedett, hogy jól lássa a lányt.

Selena annyira koncentrált, mintha legalábbis élet-halál kérdésről lett volna szó. Először megnyalta a felső ajkát, aztán ráharapott az alsóra. Isten legyen irgalmas hozzá, de a végén ő lesz az, aki száraz gyújtósként lángra kap, ha eljön az ideje, gondolta magában a férfi.

A lány hátrahúzta a dákót, aztán előrelökte...

Csatt!

A golyó az egyik sarok felé gurult, onnan visszapattanva nekiment az egyik oldalfalnak, aztán átlósan begurult a másik sarokba, ahonnan ismét csak visszapattant, majd megállt néhány centire a piros golyótól. Selena arcára csalódott kifejezés ült ki.

– Megpróbálhatom még egyszer?

– Ha szeretné. Még nem játszunk, csak gyakorlunk.

A következő lökés a szemközti oldalfalat találta el, aztán megállt. A lány felsóhajtott.

– Azt hiszem, sokat kell gyakorolni ahhoz, hogy valakinek olyan jól menjen, mint magának.

A harmadik próbálkozás már szerencsésebbnek bizonyult, legalábbis részben. Selena golyója eltalálta a férfiét. A lány reménykedve mosolygott Aidenre.

– Talán mégiscsak a módosított szabályai alapján kellene játszanunk. Ha úgy tennénk, kapnék pontot?

– Igen, egyet.

– És megint én jönnék? Még nem kellene átadnom magának a dákót, igaz?

– Igaz. Akkor a rugalmasabb szabályokat fogjuk követni.

– Maga nagyon kedves és sportszerű. Azt is megengedi, hogy én kezdjek?

– Van egy módszer, amellyel el szokták dönteni, hogy ki kezdjen. Mindkettőnknek el kell löknünk a golyónkat, hogy az visszapattanjon a szemközti oldalfalról, aztán amelyik... – Aiden megrázta a fejét. Ez most színtiszta játék volt, a fogadás nem pénzről vagy büszkeségről szólt. – Nem számít. A vendégemként kezdjen maga.

– Köszönöm. Egy kicsit én is változtathatok a szabályainkon?

A férfi nekitámaszkodott az asztalnak a csípőjével, és karba fonta a kezét.

– Mire gondol?

– Amikor valamelyikünk szerez egy pontot, akkor föltehet egy kérdést a másiknak, akinek vagy őszintén kell válaszolnia, vagy zálogot kell adnia.

– Mi lenne a zálog?

És már megint az alsó ajkát harapdálja. Aiden már alig várta, hogy ő is harapdálhassa.

– Amit a pontot szerző fél kitalál. Azt hiszem, egy kicsit még izgalmasabbá teszi a dolgot, ha nem tudjuk, mi lesz a zálog.

Az Isten áldja meg a lányt. Az utolsó lökésnél lehet, hogy rámosolygott a szerencse, és az is lehet, hogy még néhányánál rá fog, de ha egyszer ő kaparintja meg a dákót, akkor nyolc pontot fog szerezni egyhuzamban. Az nyolc kérdés. Bármit megkérdezhet tőle. Bólintott.

– Rendben van.

Selena szélesen elmosolyodott.

– Remek. Elhelyezné a golyókat a kezdéshez?

Aiden letette a piros golyót az asztal másik oldalára, a két fehérét pedig az ő oldalukra.

Selena lehunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet, aztán lassan kifújta. Miután kinyitotta a szemét, az asztal fölé hajolt, és pontosan úgy tartotta a dákót, ahogy a férfi tanította neki. A szemében ragadozó fény csillant.

Meglökte a golyót, amely hangos csattanással elindult a célja felé. Mindhárom oldalfalról visszapattant, aztán nekiütődött a piros golyónak, végül ellőtte a férfi fehér golyóját is. Selena diadalmas mosollyal az arcán a földre támasztotta a dákó végét, és úgy tartotta, ahogy egy lovag tarthatta a hűbérura zászlóját, amikor elfoglaltak egy várat. Aiden nem is hibáztatta ezért. Hihetetlen szerencséje volt ezzel a lökéssel.

– Ez egy pont nekem és egy kérdés magának. Meséljen nekem arról, amikor először volt együtt egy lánnyal.

Szóval ebbe az irányba szeretné terelni a kérdezősködést. A férfi örült, hogy a lánynak lehetősége volt ilyen merész kérdést feltenni, mert szándékában állt viszonzni a szívességet, ha egyszer órá kerül a sor.

– Ez nem kérdés, hanem parancs.

– Igaz. Hány éves volt?

– Tizenhat.

Selena szeme egy kissé elkerekedett, de aztán biccentett, majd átment az asztal másik oldalára, hogy onnan lőjön. Végignézett az asztalon először az egyik, aztán a másik irányban. Két lépés jobbra. Célzás...

Csatt!

Pattanás. Pattanás. Pattanás. *Klakk* a piros golyónak. Pattanás. *Klakk* a fehér golyónak. Lassú gurulás, aztán megállt. Selena megfogta a krétát, és elkezdte bedörzsölni vele a dákó végét.

– Szerette őt?

Aident meglepte, hogy újabb kérdésre kell válaszolnia.

– Nem.

A lány fölfonta a szemöldökét, így jelezvén, hogy a válasz bár pontos, de nem kielégítő.

– Általánosságban véve szeretem a nőket. Nagyon élvezem a társaságukat, de nem leszek szerelmes, amit bizonyára megnyugtatónak tart. Nem lesz belőlem levakarhatatlan szerető.

– *Sosem* szeretett egyetlen nőt sem?

Aiden elvigyorodott.

– Még nem érdemelte ki a következő kérdést. – A férfi nem hitte, hogy ki fogja. Mostanra már biztosan elfogyott a szerencséje.

– Igaz. – Selena letette a krétát, megkerülte az asztalt, aztán megállt Aiden előtt. – Arrébb lépne egy picit?

– Azt hiszem, onnan szemből jobb szögből lőhetne.

A lány összehúzta a szemét, és végigpillantott az asztalon.

– Lehet. De nekem innen jobban megfelel – mondta, majd az állával biccentett, hogy a férfi álljon arrébb.

Aiden az asztal keskenyebbik végéhez ment, a lánytól a legtávolabbi sarokhoz, hogy jobban megfigyelhesse őt. Selena nem habozott. Pattanások és klakkok újabb sorozata.

– Mikor volt utoljára együtt egy nővel?

Az ördögbe, hogy volt képes olyan tökéletes lökésre, hogy ráadásul még a következőt is megkönnyítette a maga számára?

– Mr. Trewlove? – noszogatta Aident a lány.

Igen. Ezek a bosszantó kérdések. Mikor is volt utoljára nővel? Hetekkel azelőtt, hogy a fivére, Finn neki adta ezt a klubot november végén. Azóta túlságosan lefoglalta, hogy elvégezze rajta az utolsó simításokat, kiépítse a vendégkörét, és tovább vezesse a Cerberus Klubot.

– Legalább hat hónapja. És maga mikor volt utoljára férfival?

Vajon lefeküdt már valakivel azóta, hogy a férje meghalt?

A lány szomorú mosolyra csücsörítette a száját.

– A megfigyelőképességem talán hagy némi kívánnivalót maga után, de nem emlékszem rá, hogy szerzett volna pontot, úgyhogy nem tehet fel kérdéseket – mondta, majd lépett hármat jobbra, és újabb nyerő lökést hajtott végre. Az arcán elterülő pimasz mosoly kis híján arra készítette a férfit, hogy a karjába vonja őt.

– Szokott fizetni az élvezetekért?

Aiden a lányra meredt, akiből csak úgy áradt a magabiztosság. Négy tökéletes lökés. Mekkora az esélye annak, hogy egy kezdő...

És akkor rátört a felismerés – édesen és keserűn. Nem négy. Hét. A gyakorló lökéseknek az volt a céljuk, hogy *elhitessék* vele, a lány nem járatos a biliárdozásban. Továbbá a cselvetés részét képezte az is, hogy a lány a magáénak ismerte el az elhibázott lökéseket, majd butuska kérdéseket tett fel a szabályokkal kapcsolatban. Aiden harsányan felnevetett.

– Maga csalafinta kis boszorkány. Attól tartok, rászédett engem. Már játszott ezelőtt máskor is.

Selena számított rá, hogy a férfi duzzogni fog, vagy talán még meg is haragszik rá, de fel akarta mérni, hogy milyen ember valójában. Ahogy az egyesülésük pillanata egyre közeledett, ez valamilyen oknál fogva fontosnak tűnt a számára, mivel a férfi perzselő tekintete egészen elbizonytalanította azzal kapcsolatban, hogy végre tudja-e hajtani a tervét. Sokféle reakciót számításba vett, arra azonban nem számított, hogy a férfi nevetni fog. Már-már azt kívánta, hogy bárcsak ne nevetett volna. A nevetése féktelen és örömteli volt, vágyat ébresztett Selenában, hogy ő is nevéssen, pedig már hónapok, vagy talán évek óta nem nevetett. Igazán nem, annyira nem, hogy a könnye is kicsorduljon. Aiden úgy mosolygott rá, mintha hirtelen királynővé koronázták volna, vagy mintha élvezné, hogy bolondot csináltak belőle. De lehet, hogy azt élvezte, hogy a lánynak egyszer sikerült fölébe kerekednie.

– Már játszott máskor is – ismételte meg a férfi.

– Még nem szerzett pontokat, hogy kérdéseket tehessen fel, de mivel ez inkább hangzott kijelentésnek, mint kérdésnek, válaszolok. Igen, játszottam már. Számtalanszor. És említettem, hogy van biliárdszobánk, úgyhogy figyelmeztettem is.

– Igen, egy biliárdszoba, ahová az urak a hölgyek nélkül vonultak vissza – felelte a férfi elvékonyított hangon, amely inkább incselkedőnek hatott, mint gúnyosnak, úgyhogy mosolyt csalt Selena arcára.

– Amikor vendégeink voltak. Máskor a férjem, a húgaim, a fivérem és én gyakran játszottunk. Szeretem uralni a golyót. – Különösen akkor, amikor minden más szempontból kezd kicsúszni a kezéből az irányítás. – Egyes férfiak megsértődtek volna, amiért becsaptam őket.

– Én viszont becsülöm a ravaszságát. Fiatalkoromban én is csaltam a borsókkal, tudok értékelni egy jó svindlit.

– Svindlit?

– Így hívják az utcán, amikor alattomos módon vagy hazugsággal érünk el valamit.

– Én nem hazudtam, csak elhallgattam egy-két dolgot – jelentette ki a lány, majd az asztalra mutatott a dákóval. – Folytathatjuk?

– Természetesen. – Aiden két, függönyökkel takart ablak közötti falhoz sétált, nekidőlt, az egyik lábát átvette a másikon, és karba fonta a kezét. Nyugodtnak és elégedettnek tűnt. – De egyvalamit nem árt, ha tud, édesem. Ha elvéti, nem kegyelmezek magának. Az én kérdéseimtől a feje búbjától a lábujja hegyéig el fog pirulni.

Selena maga sem tudta, miért, de úgy sejtette, hogy a férfi kérdései sokkal izgalmasabbak lesznek az övéinél, és kísértést érzett, hogy szándékosan elvétse a következő lökést.

– Még mindig nem válaszolt a kérdésemre, hogy fizet-e az élvezetekért.

– Nem. A hölgyek elkényeztetnek.

A lány föl vonta az egyik szemöldökét.

– Kivéve az utóbbi fél évben.

– Igen. Mostanában azzal voltam elfoglalva, hogy felfuttassam ezt a helyet.

– A következő néhány hét során beindul a szezon, ez pedig nyilván a maga forgalmán és profitján is meg fog látszani. – Mivel a parlamenti ülészek februárban megkezdődött, a legtöbben már egyébként is Londonban voltak, de hamarosan a társasági élet is pezsegni kezd majd.

Aiden az asztal felé biccentett a fejével.

– Lássuk, meddig bírja.

Négy órán keresztül. Selena gyakran szórakoztatta magát ezzel, amikor az éjszaka közepén felébredt magányos ágyában, és nem tudott visszaaludni. Megpróbált a lehető legtovább eljutni hibázás nélkül. Így aztán felkészült a következő lökésre, lökött, sikerrel járt, aztán fölnézett a férfira.

– Tudja, hogy ki az apja?

– Kezdünk túl személyes vizekre evezni. – Aiden hangja tompa volt, és egy hangyányi bosszúság érződött ki belőle.

– Miért, amikor a szeretőiről kérdeztem, az nem volt személyes? – vágott vissza Selena.

Aiden hosszú másodpercekig fürkésző tekintettel nézte a lányt, aztán így felelt:

– Igen, tudom, hogy ki nemzett.

Újabb sikeres lökés.

– Ki ő?

A férfi lassan megcsóválta a fejét.

– Sajnálom, kedvesem, de most zálogot kell kérnie. Mint már tegnap este említettem, róla sosem beszélek.

Selena megértette, milyen fájdalmas lehet a tudat, hogy lemondtak róla.

– Elnézést kérek. Nem lett volna szabad ennyire tolakodónak lennem. Ez egy nagyon tapintatlan kérdés volt. Mi a kedvenc színe?

Aiden szája szeglete halvány mosolyra húzódott.

– Kedvesem, azt kérdez tőlem, amit csak szeretne, de ez nem azt jelenti, hogy válaszolni fogok, vagy megsértődöm a kíváncsisága miatt. Ami azt illeti, még jól is esik az érdeklődése, mert azt jelenti, hogy kezd többnek látni egy egyszerű faroknál. Ez kedvező előjel az ágyba bújáshoz.

Nem, ha az arca olyan vörös, mint amilyennek érzi, gondolta magában a lány. Aiden olyan könnyedén vetette oda a *farok* szót, ahogy mások azt mondják *fa*, *vaj*, vagy *jó reggelt*.

– Mondja meg, mit kér zálog gyanánt – ismételte meg a férfi.

Selena a padlóra támasztotta a dákó vastagabbik végét, a vékonyabbikat pedig megmarkolta, mert úgy sejtette, szüksége lesz a támaszra, ha Aiden elfogadja, amit kér.

– Vegye le a mellényét és a nyakkendőjét.

A férfi tekintete elsötétedett, és úgy nézett a lányra, mintha ki akarná hívni, hogy fordítsa el a tekintetét – vagy pont, hogy ne fordítsa el, ezt Selena képtelen volt megállapítani –, aztán ellökte magát a faltól, és olyan kényelmes tempóban kezdte el kioldani a nyakkendőjét, mintha az egész hátralévő élete a rendelkezésére állt volna ennek a feladatnak az elvégzéséhez. Az ujjai mozgása szinte megbabonázta a lányt, aki elképzelte, amint az ő ruhájának a fűzőit bontogatják ugyanilyen érzéki lassúsággal, aztán finoman lehúzzák a válláról. Hirtelen borzasztóan kiszáradt a szája. Amikor a férfi végez, kérni fog tőle még egy pohár brandyt, de lehet, hogy elkéri az egész üveget. Vagy megkéri, hogy vezesse el őt a legközelebbi tóhoz, ahol belemerülhet a jéghideg vízbe, mielőtt még lángba borulna a vágtyól.

Amikor a fehér vászon kiszabadult a csomó fogságából, a férfi letekerte a nyakáról, aztán az egyik végét addig húzta, amíg az teljesen le nem csúszott a helyéről, aztán az egyik székre hajította. Selena nézte, ahogy a ruhadarab könnyedén átvitorlázik a levegőn, és önkéntelenül is arra gondolt, milyen lenne, ha a férfi őt kapná fel, és hajítaná a selyemlepedős matracra.

Valamiért hihetetlenül intim dolognak tűnt, hogy nagyobb felületet láthat Aiden nyakából, és hirtelen késztetést érzett, hogy végigcsókolgassa a kidudorodó inakat.

Aztán Aiden elkezdte kigombolni a mellényét. A lány még sosem látott egy férfit sem vetkőzni. Még soha nem látott annyit egy férfiből sem, amennyit Aiden Trewlove-ból látott. Alkar és nyak, izom és erő. A férfi kéjencet csinált belőle, éppen csak annyit fedett fel magából, hogy ő még többre vágyjon.

Miután kigombolta a mellényt, Aiden a válla rándításával lerázta magáról, amely mozdulat annyira férfias volt, hogy a lány alig volt képes levegőt venni. Ez a ruhadarab is a székre repült. Miközben egy pillanatra sem vette le a szemét Selenáról, a férfi a nyakához nyúlt, és kigombolta az inge legfelső három gombját, felfedve a kulcsontjai találkozásánál lévő gödröcskét. A lány csak a felső ajkát nyalta meg, pedig a nyelve inkább a férfi nyakának bőrét szerette volna megízlelni.

Aiden ismét nekidőlt a falnak, összefonta azokat a fenséges karjait a csodálatos mellkasa előtt, és huncutul, ugyanakkor csábítóan elmosolyodott.

– Azon tűnődöm, hogy én milyen zálogot kérjek, ha eljön az ideje.

Az az idő nem fog eljönni, bár Selena magában azt kívánta, bárcsak lenne elég bátorsága ahhoz, hogy szándékosan elvétsen egy lökést, csak hogy megtudja, merre vezetné a férfi. Nyilván olyan kísértésnek tenné ki, amelyet sosem ismert. Nem volt jó előjel, hogy az ujjai olyan erősen szorították a dákót, hogy egészen elzsibbadtak. Elengedte az eszközt, majd felváltva ökölbe szorította és széttárta az ujjait, hogy visszatérjen beléjük az élet. Amikor egy kissé visszanyerte a lelki egyensúlyát, csak ennyit mondott:

– Tűnődjön, amennyit csak akar, de nem lesz lehetősége zálogot kérni. Nem áll szándékomban elvéteni a lökéseket.

Nem is vétette el őket.

– Tud valamit az anyjáról? – kérdezte.

– Feltételezem, nem Ettie Trewlove-ra gondol, hanem az asszonyra, aki életet adott nekem.

– A férfi hangja nem volt olyan keserű, mint akkor, amikor az apjáról beszélt, Selena azonban kihallott belőle némi szomorúságot, sőt, talán némi sajnálkozást is. – Róla semmit sem tudok. Úgy sejttem, a szeretője lehetett, de ez csak feltételezés a részemről.

– El sem tudom képzelni, milyen nehéz lehet elfogadni, hogy szinte semmit sem tud a múltjáról.

– Már réges-régen elfogadtam a születésem körülményeit. Ettie Trewlove elérte, hogy ne számítsanak.

– Ennek örülök. – Selena nem szívesen gondolt a férjira fiatal fiúként, akit csúfoltak vagy megverték egy olyan körülmény miatt, amelyről egyáltalán nem tehetett. Mivel nagyon is tudatában volt annak, hogy az emberek nem mindig bántak kedvesen a balkézről születettekkel, nem akart belegondolni abba, hogy a tervei következményeként esetleg az ő gyerekeit is annak nevezik majd – vagy ami még rosszabb, hogy mi lesz, ha kiderül az igazság.

Mély levegőt vett, és felkészült az utolsó lökésére. Aztán fölpillantott a férjira. Aiden annyira nyugodtnak tűnt, mintha csak egy lóhereágyon heverészett volna egy hatalmas tölgyfa árnyékában, és azt szemlélte volna, hogyan úsznak el fölötte a felhők.

– Meglehetősen nyugodtnak tűnik ahhoz képest, hogy hamarosan minden kívánságomat teljesítenie kell.

Aiden hanyagul megvonta a vállát.

– Végig azzal számoltam, hogy nyerni fog, de azt hittem, meg kell dolgoznom ezért.

Selena nem tudta, mit szóljon ehhez, mire vélje, hogy a férfi úgy kezdett bele a játékba, hogy szándékában állt teljesíteni az ő összes kívánságát. Nem számított tőle ilyen fokú kedvességre és önzetlenségre.

– Örülök, hogy meglepetést okoztam.

– Az nem kifejezés, drágám.

A becézés egészen szívből jövőnek hangzott, mire a lány egy pillanatra megtorpant. Azért jött, hogy lefektessék, nem azért, hogy érzelmi kapcsolatot alakítson ki valakivel. Az lesz a legjobb, ha befejezik a játékot, és a lényegre térnek. Felkészült az utolsó lökésére, lökött, aztán egyszerre érzett örömet, amiért nyert és csalódottságot, amiért véget ért a játék. Amikor megfordult, azt látta, hogy a férfi várakozásteljes tekintettel néz rá.

Bármilyen nehéz is volt, a szemébe nézett, és azt kérdezte:

– Utolsó kérdés: vágyik rám?

– Jobban, mint a levegőre. – Aiden ellökte magát a faltól, odasétált az asztalhoz, rátenyerelt, egy kissé előrehajolt a lány felé, majd így folytatta: – Megnyerte a játszmat. Mivel tehetek az én hölgyem kedvére?

– Pontosan azzal. Tegyen a kedvemre, amíg el nem felejttem, hogy özvegy vagyok.

7. fejezet

Aiden igencsak örült, hogy Selena nem azt kérte, hogy fektesse le, bár úgy sejtette, a lány szerint a szavai pontosan ezt jelentették. Ő azonban meg akarta mutatni neki, hogy van különbség, és többről volt szó pusztá üzekedésnél.

Ifjúkorában megleégedett egy-egy gyors menettel. Aztán egy idősebb nő megmutatta neki, hogy milyen örömeket tud okozni, ha az ember megadja a módját. Meg akarta ajándékozni a hercegnéjét ezzel a mámorral, mert meglehetősen biztos volt benne, hogy szegénynek sosem volt még benne része. Nem minden férfi értett jól a szexhez. Sokan közülük undorodtak a test bűneitől, de mivel nekik is szükségük volt enyhülésre, olyan gyorsan maguk mögött akarták tudni a dolgot, amilyen gyorsan csak lehetett, mintha a rövid ideig tartó bűnözést elnézték volna nekik, a hosszabb miatt azonban örökre a pokol tüzére kerültek volna. Ha azonban egy férfi törvénytelen gyerek lévén egyébként is a pokolra jut, akár a legtöbbet is kihozhatja az utazásból.

Nagyon lassan került meg az asztalt, és közben nézte, ahogy a lány mellkasa egyre gyorsabban emelkedett és süllyedt, ahogy a légzése egyre szakadozottabb lett, és ahogy egyre ritkábban pislogott. Amikor odaért hozzá, kivette a dákót a kezéből, és ott fogta meg, ahol a lány ujjai voltak. A finom nedvességet érezve nem tudta eldönteni, hogy Selena idegessége örömet okoz neki vagy nyugtalanítja. Azt semmiképpen sem akarta, hogy a lány féljen attól, ami következik. Kísértést érzett, hogy egyszerűen csak áthajítsa a dákót a szobán, akár egy gerelyt, de a csörömpölés tönkretette volna a hangulatot, amelyet szeretett volna létrehozni.

Így aztán, bár a feszültség és a várakozás egyre nőtt benne, kényelmesen az állványhoz sétált, és a helyére tette a dákót. Amikor megfordult, azt látta, hogy a lány eközben meg sem moccan. Ha nem úgy nézett volna ki, mint aki bármelyik pillanatban megbánja a döntését és elmenekül, Aiden eltöltött volna még néhány percet azzal, hogy egyszerűen csak gyönyörködik a szépségében. Ehelyett azonban lassan odament hozzá, az ujjai közé kulcsolta az ujjait, és az asztal keskenyebbik végéhez vezette.

– Itt fogja csinálni? – kérdezte a lány vékony és egy kissé ziháló hangon.

Aiden elmosolyodott, majd körbepillantott.

– Ez is van olyan jó hely, mint bármelyik másik.

– Nem lenne jobb egy ágyban?

– Ahhoz, amit én tervezek, nem. Ezenkívül ez így egy különleges emlék lesz. Nincs kétségem afelől, hogy ágyban már számtalanszor szeretkezett, én azonban olyan élményben szeretném részesíteni, amilyenben valószínűleg még sosem volt része.

Selena nyelt egyet, aztán, miközben bólintott, megnyalta a szája szélét.

Aiden a lány derekára tette a kezét, megemelte őt, és gyengéden fölültette az asztalra. Miközben végig a szemébe nézett, lassan lecsúsztatta a kezét a csípőjén, majd végig a combja külső felén...

Aztán becsúsztatta a combjai közé, és egy határozott mozdulattal széttárta őket, mire a lány szeme elkerekedett, az orrcimpája megremegett, az ajka pedig megnyílt. Aiden a lábai közé lépett, úgy, hogy a térde két oldalról ölelte körül a férfi csípőjét, aztán megragadta a fenekét, és magához húzta, hogy érezhesse, milyen kétségbeesetten vágyik rá.

Selena szeme még jobban elkerekedett, az orrcimpája még jobban remegni kezdett, ajkai pedig még jobban szétnyíltak – aztán megragadta a férfi ingének elejét, és úgy kapaszkodott belé, mintha attól tartott volna, máskülönben belezuhan a feneketlen mélységbe. Aiden remélte, hogy önként fogja belevetni magát, béklyók nélkül, szabadon.

Lassan, mivel Selenával semmit sem akart siettetni, és a vele töltött idő minden pillanatát bele akarta vésni az emlékezetébe, a férfi elkezdte kiszedegetni a hajtűket a lány hajából. Az asztal távolabbi végébe dobta őket, hogy kéznél legyenek, ha a hercegné később meg akarná igazítani a frizuráját – bár ha sikerül végrehajtania, amit eltervezett, akkor a lánynak egyáltalán nem azon

fog járni az esze, hogy rendbe hozza magát. Azt akarta, hogy Selena teljesen szétessen a karjaiban.

A hosszú, nehéz tincsek kiszabadultak a megmaradt néhány tű szorításából, és leomlottak a lány vállára, még jobban kiemelve az eperszínű árnyalatot, amely annyira lenyűgözte Aident. Az egyik kezével belemarkolt a dús fürtökbe, aztán közéjük fúrta az orrát, és mélyen beszívta az eperillatot.

– Szokott epret enni gyerekkorában?

– Igen. És most is. Az a kedvenc gyümölcsöm. A legjobban a nagy, húsosakat szeretem. Imádom, hogy amikor beleharapok egybe, a leve kicsordul a szám szélénél, úgyhogy ki kell dugnom a nyelvem utána, nehogy megszökjön.

A férfi felnyögött.

– Maga meg akar ölni.

– Én? – kérdezte Selena ártatlan hangon, amely ellentétben állt a korábbi szavaival.

Aiden elengedte a haját, amely úgy hullott alá, mint egy szél által meglebbentett selyemfüggöny, és a szemébe nézett.

– Tudja jól, hogy így van.

– Még sosem neveztek csalafinta boszorkánynak. Úgy gondoltam, tennem kell valamit, hogy kiérdemeljem a címet.

A férfi hüvelykujjával végigsimított a lány állán, aztán a dombocskát követve eljutott az alsó ajkáig.

– Egy nap megetetek magával egy különösen húsos eperszemet, és én nyalom le a cseppeket, amelyek megszöknek.

– Megígéri?

– Megígérem.

Selena pozíciója ellenére a férfinak így is le kellett hajtania a fejét, hogy elérje a lány ajkát, és amikor elérte, azt képzelte, eperízt érez, nem pedig a brandyét, amit Selena elkortyolgatott. A lány ezen az estén nem volt olyan szégyenlős, mint előző este – és olyan tapasztalatlan sem tűnt. Örömmel fogadta Aiden nyelvét, a sajátja pedig olyan lelkesen indult felfedezőútra, hogy a férfi még jobban megkeményedett. Egek, milyen gyorsan tanult, és a saját fegyverét fordította Aiden ellen, aki azon kapta magát, hogy a legszívesebben azonnal fölhajtotta volna a szoknyáját, hogy az alteste vegye át azokat a mozdulatokat, amelyeket a nyelvével végzett: hogy előretörjön, hogy visszahúzódjon, hogy belevesse magát a selyem és a bársony közé.

Selena sóhajai a férfi fülében visszhangoztak, a nyögései pedig egészen a lelkéig hatoltak, olyan édes szimfóniaként, amely mellett a legkiválóbb zenészek is elbújhattak. Aiden biztos volt benne, hogy a halála óráján is képes lesz felidézni ezeket a hangokat. Édes hangok voltak, de kihallatszott belőlük a felfedezés izgalma, mintha kitágult volna a világ a lány számára.

Aiden forrón remélte, hogy ilyen hatással van rá. Amilyen arrogáns gazember volt, olyasmit akart nyújtani Selenának, amit előtte még senki más nem adott neki. Arra vágyott, hogy a lány az utolsó leheletével az ő nevét suttogja majd. Önző dolog volt tőle, hogy olyan életet kívánt a hercegnének, amely nem volt kiválóbb annál, amit ő nyújthatott neki, de így volt igazságos, mert azt már most tudta, hogy Selenához egyetlen utána következő nő sem érhet majd fel.

Fogalma sem volt, a lány miben különbözött a többi nőtől, hogy vele miért szegte meg az összes maga alkotta szabályát. Hogy miért tudta, vele nem lesz elég egyszer lefeküdni. Hogy miért akart olyan vágyat kelteni benne, amely miatt vissza akar majd térni, így ő többször is együtt lehet vele. A hercegné persze előbb-utóbb rá fog unni – a testvéreinek talán szerencséjük volt, amiért olyan arisztokratákba szerettek bele, akik hajlandóak voltak elfogadni őket, Aiden azonban tudta, hogy a nemesek többsége egy idő után megunta a sárban fetregést. Selena őszinte volt az idejövetele célját illetően. A teljesítménye talán arra készíti majd a lányt, hogy visszatérjen, de a jelenléte az életében ettől még ideiglenes volt. Aiden tudta ezt, és a lehető legtöbbet akarta kihozni a helyzetből.

Megszakította a csókot, aztán az ajka végigvándorolt a lány állán, a nyaka elefántcsont színű oszlopán, a kulcscsontján, majd visszatért ahhoz az édes ívhez, ahol a nyaka és a válla egymáshoz kapcsolódott, és ott elidőzött kicsit. Szívogatta és csókolgatta a selymes bőrt, a lány pedig hátravetette a fejét, a nyöszörgése nyögdecseléssé mélyült, az ujjai pedig még erősebben kapaszkodtak Aiden

ingébe. A bőre olyan selymes és sima volt, mintha felforrósodott, alabástromszínű márvány lett volna. A férfi úgy érezte, egy egész éjszakát el tudna tölteni azzal, hogy négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre ízele meg a lány minden porcikáját.

De másik porcikák is vágytak a figyelmére.

Egy kissé elhúzódtott, és elégedetten konstataálta, hogy Selena milyen bágyadt tekintettel néz föl rá. Már ezernyi szempárban látta ugyanezt a kifejezést – a legfinomabb mámor kifejezését, mielőtt az ember belezuhanna a mindent elfeledtető részegségbe. A lányra azonban nem ez a sors várt, hiszen az ő letargiáját nem az ital okozta.

– Gombold ki az ingemet – mondta Aiden a vágyakozástól annyira rekedt hangon, hogy saját maga is megdöbbsent.

Selena már kezdett attól tartani, hogy a férfi sosem kéri meg erre, bár amilyen szorosan az inget markolta, csoda volt, hogy az még nem szakadt szét. Aiden csókja megakadályozta, hogy gondolkodni tudjon. Csak érezni volt képes – a férfi ajkának puhaságát, a nyelvének keménységét, a rövid bajuszának finom dörzsölését. Reggel bizonyára piros lesz a bőre és cserepes a szája, de ez a legkevésbé sem érdekelte. Mindez hozzájárult a hihetetlen érzésekhez, amelyek elárasztották.

Az, ahogy Aiden tekintete elsötétült és izzani kezdett, amikor ránézett, csak még jobban felfokozta ezeket az érzéseket – mint amikor egy ária eléri a csúcspontját.

Egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy remegtek az ujjai, miközben nekiállt kigombolni az inget. Egész testében remegett, de a legkellemesebb értelemben. A férfi türelmes, lassú mozdulatai nem neki valóak voltak. Ő sebesen szabadította ki a gombokat a gomblyukaikból, és nézte, ahogy az ing szétnyíló anyaga V alakban felfedi a férfi mellkasát, amelyet finom szőrzet borított. A szőrszálak bizonyára csiklandozni fogják az ujjait, ha lesz bátorsága végigsimítani rajtuk.

Még csak három gombot szabadított ki a fogságából, amikor Aiden fölemelte a karját, hátranyúlt, és áthúzta az inget a fején, Selena legnagyobb öröme még többet fedve fel magából, miközben félredobta a ruhadarabot, mindössze néhány centivel elhibázva a széket.

A lány gondolkodás nélkül, az ösztöneire hallgatva a férfi meleg, izmos mellkasára tapasztotta a tenyerét, aztán ujjával végigsimított az egyik megmerevedett mellbimbón. Aiden hangosan felnyögött, megragadta Selena csípőjét, és még erősebben magához szorította. A lányt már első alkalommal is sokkolta, amikor megérezte a keménységet, annak bizonyítékát, hogy a férfi készen áll arra, hogy birtokba vegye őt. Most azonban mintha még annál is jobban készen állt volna.

Aztán az ajka ismét lecsapott az övére, még hozzá lázas odaadással. Minden alkalommal, amikor Selena azt hitte, ennél többet már nem adhat neki, még többet adott. A lány felcsúsztatva a kezét Aiden mellkasán, aztán a nyakán, majd beletúrt a hajába, és élvezte, ahogy a dús fürtök az ujjai köré göndörödtek. A két térdét nekiszorította Aiden csípőjének – elégtétellel nyugtázva a férfi nyögését –, aztán a dereka köré fonta a lábait, és még közelebb vonta őt magához. A köztük lévő selyem- és szaténrétegek ellenére nagyon is jól érezte a férfi testéből áradó forróságot és erőt. Aiden lánggra gyújtotta őt, olyan vad és hihetetlen érzéseket ébresztett fel benne, amelyeknek eddig még a létezéséről sem tudott. Érezte, hogy él, és mintha vér helyett villám cikázott volna az ereiben.

Megérezte a férfi kezét a háza mögött, amint az elkezdte kibontani a ruháját, aztán az ingvélla kiszáradtatva meglazult és egy kissé előreesett. Aiden hátradőlt, a tekintetét az ujjaira szegezte, amelyek lassan végigsimítottak a lány bőrén az anyag széle mentén, majd lehúzták azt a válláról. A szeméből sütő forróság már önmagában is afrodiziákumként hatott. Selena vágyott arra, hogy egy férfi így nézzen rá, hogy kimutassa az iránta érzett sóvárgását – nyersen és primitíven.

– Nem kellene lecsavarnunk a lámpákat? – A lány hangja halk volt, mintha egészen Aiden rabságába esett volna, és nem akarná megzavarni az élvezetet, amelyet a férfi nyújtott neki.

– Nem.

Egyszerű, mégis lényegre törő válasz. Selena kéjesen megborzongott, és őszintén csodálkozott azon, hogy még képes levegőt venni. Egészen megbabonázta őt a férfi arcáról sugárzó csodálat.

Az ingváll lejjebb csúszott, Aiden tekintete pedig még forróbban égetett, az orrcimpája

megremegett, a légzése szakadozottabbá vált. Egyetlen ujjal, azzal, amelyiken a sebhely volt, végigsimított azon a vonalon, ahol az ingváll szegélye húzódott. Az ujjá mennyei en érdes volt a lány mellének lágy halmain.

– A bőröd olyan, mint a selyem, csak még lágyabb.

Aztán az ajka követte az ujjá által bejárt útvonalat, és Selene úgy érezte, hogy az egész teste elernyed. Ha Aiden nem állt volna közvetlenül előtte, ha a lába nem fonódott volna szorosán a férfi dereka köré, akkor talán még le is csúszott volna az asztról. Ehelyett belekapaszkodott a férfi felkarjába, miközben teste saját magával küzdött, mert egyszerre akart összeroppanni és felrobbanni. Lenézett Aiden fejére, amelyen a barna tincsek itt-ott borostyánszínben fénylettek. Nem tudta eldönteni, mit csináljon: csúsztassa a kezét Aiden álla alá, és húzza azt a csodálatos száját az övéhez, vagy hagyja, hogy folytassa, amit elkezdett.

A férfi döntött helyette, de egy harmadik lehetőséget választott: egy kissé elhúzódt, hogy hozzáférjen a szalagokhoz, és elkezdte kibontani Selena fűzőjét, majd amikor végzett, megszabadult a ruhadarabtól, és feltárta a lány mellét a levegő, a fény, és az ő izzó tekintete előtt. Selena meglepetten konstátálta, hogy nem lobbant lángra a pillantása intenzitásától.

– Gyönyörűség – lehelte Aiden.

Aztán megmarkolta a melleket, amelyek tökéletesen beleillettek a tenyerébe. Hüvelykujjával végigsimított a megkeményedett mellbimbókon, ahogy a lány tette az övével, és csodálatos érzéseket keltett. Amikor lehajtotta a fejét, rátapasztotta az ajkát az egyik areolára, és a nyelvvel kezdte kényeztetni azt, Selena felkiáltott a gyönyörtől és a kintől, amiért a combjai közti rév, sőt, az egész teste megfeszült a vágtyól.

Aiden ismét a lány hátára csúsztatta a kezét, támaszt nyújtva neki, miközben egy kissé ívbe hajlította a testét, mintegy felkínálva magának a mellét egy tantaluszi kínokat okozó lakomára – és ó, igen, lakomázott. Lassú nyalásokkal, forró csókokkal és fürge harapdálásokkal. Némi szívogatás itt, egy kis csokolgatás ott. Egyetlen négyzetcentimétert sem hagyott parlagon.

Selena az egyik karjával megtámaszkodott, a másik kezének körmeivel pedig először beletúrt a férfi hajába, aztán finoman végigkarmolta a nyakát és a vállát. Eddig még sohasem tapasztalt ilyen fokú odaadást senki részéről sem, és fogalma sem volt arról, hogy efféle érzések is léteznek. Persze, tudat alatt mindig is hiányzott neki valami, de azt hitte, hogy az csak pusztá kéjvágy. Lehet, hogy Aiden azért csinált vele ilyeneket, mert nem arisztokrata, hanem csak közember. Ha ez így van, akkor Selena már értette, miért suttognak egyes hölgyek arról, hogy egy kis nyerseségre vágnak. A férfi nyögései és sóhajtásai állatiasak és civilizálatlanok voltak – a lány pedig nagyon örült ennek. Ahogy annak is, hogy Aiden keze és ajka szabadon kóborolt a bőrén, hogy a férfi fel merte fedezni mindazt, ami eddig felfedezetlen maradt. Úgy sejtette, miután végeznek, Aiden akár egy térképet is képes lenne megrajzolni a testéről.

A férfi egy állatias nyögéssel újra birtokba vette Selena száját, a lány pedig attól kezdett tartani, hogy ha valaha is újra férjhez megy, semmilyen férj nem lesz képes úgy kielégíteni őt, ahogyan Aiden tette. A férfi csókja köteteket mesélt, és azt az érzést keltette Selenában, mintha a lelke legmélyéig hatolna. A lányt teljesen magával ragadta a csók, és először észre sem vette, hogy Aiden hanyatt fektette őt az asztralon. Csak akkor tűnt fel neki a dolog, amikor a férfi apró csókokkal kezdte elborítani az állát, az állkapcsát, a nyakát, a mellét...

Aztán az ujjai a bokája köré kulcsolódtak, majd fölsiklottak a lábán, és föltolták a szoknyáját egészen a derekáig. Selenának még a lélegzete is elakadt, mert még soha nem volt ennyire kitárulkozva.

Aiden mozdulatlaná dermedt, és csak a tekintete kereste meg a lányét.

– Akarod, hogy abba hagyjam?

Annak, hogy mit akart, az égvilágon semmi jelentősége nem volt. Csak az számított, hogy mire vágyott. És ő arra vágyott, amit a férfi nyújtani tudott.

Nagyot nyelt, aztán óvatosan megrázta a fejét.

– Azt akarom, hogy feledtess el velem mindent.

Aiden mosolya tele volt ígérettel.

– Mire végzek, a nevedre sem fogsz emlékezni – mondta, miközben eltűnt a szoknyák és alszszoknyák halma mögött. Az ujjai végigfutottak a lány combján, aztán még jobban széttárták a lábait, hogy megkereshessék az alsóneműn a hasítékot. Selena érezte, amint az egyik hosszú ujj le-, aztán felsiklik.

– Annyira nedves. – Aiden hangja egészen rekedt volt. – Olyan nedves, mint egy érett eper.

A lány úgy sejtette, hogy most még annál is nedvesebb volt.

Egyszer csak meglátta a térdét, amikor a férfi nekitámasztotta a lábát az asztal párnázott szélének. Maga sem tudta, mit akar: összezárni a lábait, vagy még jobban széttárni őket.

A szőrzetét hirtelen hűvös lehelet csapta meg. Aztán egy ráérős nyalás hatására kis híján leesett az asztról. A keze ökolbe szorult, majd Aiden után kezdett tapogatózni, mire a férfi ujjai az ujjai köré fonódtak.

Egy újabb nyalás következett, amely először fölfelé irányult, aztán cikcakkban haladt, mint a ruhája fűzője. Majd körbe-körbe. Selena vágyakozva lendítette előre a csípőjét, hogy még közelebb kerüljön ahhoz a buja szájhoz.

A férfi halkán felkuncogott.

– Tudod egyáltalán, hogy mire vágysz?

– Nem – zihálta Selena. – De félek, hogy megtudom, és rettegek, hogy nem.

– Ne félj! Nem fog fájni. És ne küzdj ellene, édesem! Amikor jön, hagyd, hogy elborítson!

A lány már majdnem megkérdezte, hogy mi az, ami jön, de ekkor a férfi ajka rátapadt az érzékeny, megduzzadt szeméremajkakra, ő pedig felkiáltott a színtiszta kéjtől. Egyre erősebben kapaszkodott Aiden kezébe, miközben minden egyes szívással, nyalással és csókkal egyre csak fokozódott a szenvedélye. Az egész lényé vágyott arra, amit a férfi nyújtott neki. Aiden a combjai között volt, mégis mintha teljesen körülölelte volna őt. Egyetlen porcikáját sem hagyták hidegen a férfi érintései.

Az idegvégződése szinte szikrákat hánytak. Amikor pedig pusztán jólneveltségből megpróbált volna küzdeni ellene, hallgatott Aiden tanácsára, és átadta magát a szenvedélynek, a pezsgésnek, a bűnnek. A szemérmelenségnek, hogy egy férfinak, aki nem a férje, megengedi, hogy ilyen intim szolgálatot végezzen neki. Hogy feltárja előtte a nőiessége szívét, és átadja neki, hogy tegyen vele, amit csak akar.

Pedig így történt. Mindezt ő engedte meg Aidennek. Megnyerte a fogadást, és megnevezte a díját. Honnan tudhatta volna, hogy végül ő lesz az, aki teljesen átadja magát a férfinak?

De mégsem bánt meg semmit. Csak élvezetet kapott, az pedig tökéletesen átjárta, amíg tényleg el nem felejtette, hogy hívják. Mindent elfelejtett, semmi sem számított az eksztázison kívül, amely szépen lassan az egész lényét betöltötte, ő pedig felsikoltott mámorában, amikor elérte a mennyországot.

Aztán könnyekben tört ki.

8. fejezet

Olyan volt, mintha minden egyszerre omlott volna a nyakába. A szenvedély utáni sóvárgással töltött évek – és a felfedezés, hogy az sokkal mélyebb és nagyszerűbb, mint amilyennek valaha is képzelte. A Lushing elvesztése miatt érzett bánat – azon dolgok helyett, amelyeket nem tudott neki megadni, a férje más dolgokkal ajándékozta meg őt. A teher, hogy jól házasítsa ki a húgait, amikor a hercegség nélkül nem volt a kezében semmi, hogy ezt biztosítani tudja. Arról is neki kellett volna gondoskodnia, hogy a fivére címe és birtoka ne menjen teljesen tönkre. Ezekhez jött még a saját csalódottsága, amiért eddig nem születhetett kisbabája. És a rettegés, hogy mégis benne volt a hiba, nem pedig Lushingban, ez az egész, amit most csinál, pedig teljesen hiábavaló.

És a borzalmas árulás, amelyet elkövetni készült: hogy ha ez a férfi teherbe ejti, akkor ő sosem fogja megmondani neki, hogy fia – vagy lánya – született, mert az egész világnak azt kellett hinnie, hogy a gyerek Lushingé. Máskülönben a gyerek és az ő sorsa is meg lenne pecsételve.

– Csss, csss. Semmi baj, édesem – duruzsolta Aiden Trewlove, miközben a karjába vette őt.

Ne legyél kedves hozzám, szeretted volna kiabálni a lány. Nem érdemlem meg.

De a jelek szerint képtelen volt megszólalni. Csak arra volt képes, hogy hangosan zokogjon, miközben a férfi odavitte az egyik székhez, az ölébe vette, majd egy kicsit megigazgatta a ruháját.

Selena könnyei azonban ettől csak még jobban záporozni kezdtek.

Az ő társadalmi helyzetében lévő nők nem szoktak ilyen alantas hevességgel bőgni. Nem fonták az ujjaikat egy férfi tarkója köré, nem temették az arcukat a nyakába, és nem áztatták el a könnyeikkel, miközben ő gyengéden simogatta a hátukat.

– Hát a férjed sosem adta meg ezt neked?

Mivel magyarázhatná meg, hogy amit Aiden Trewlove tett vele, annak intimitása és mindent elsöprő eksztázisa teljesen leterítette? Selena megrázta a fejét, szipogott egyet, és miközben igyekezett visszanyerni az önuralmát, megpróbálta nem az emlékezetébe idézni, hogy milyen szenttelenek és higgadtak voltak a Lushinggal való együttlétei. A férje vajon kívánta őt egyáltalán?

Aiden még szorosabban magához ölelte őt.

– Hát ez az oka annak, hogy idejöttél? Szendvélyt kerestél?

A lány nem akarta elárulni az idejövetele valódi okát, de hazudni sem akart.

– Azt hiszem, pontosan magam sem tudtam, mit keresek. Még sosem éltem át ilyen csodálatos, mindent felemészítő dolgot. Mindig ilyennek kell lennie?

– Nem mindig. Egyes férjek vonakodnak teljesen átadni magukat a földi örömöknek a feleségükkel. Ők... ők vonakodnak felvállalni az emberi természet... állatiasabb vonásait.

A lány könnyei kezdtek elapadni, és hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát.

– Olyan nyers volt... amit éreztem. Nem számítottam rá, hogy ilyen sebezhetőnek fogom érezni magam – mondta, aztán hirtelen borzalmas gondolata támadt. – Ugye, sosem fogod elmondani senkinek...

– Nem. Bízhatok bennem. Ami köztünk történik, az köztünk is marad.

Selena reszketegen felsóhajtott.

– Hiányzik – szaladt ki a száján önkéntelenül is a vallomás, majd megint könnybe lábadt a szeme. – Olyan jó ember volt.

– Tegnap este azt mondtad, hogy nem szerelemből mentél férjhez, de ez nem azt jelenti, hogy nem szeretted. Szeretted?

A lány habozás nélkül bólintott.

– De nem szenvedélyes szerelem volt, nem olyan, amilyenekről az ember a romantikus regényekben olvas.

– Nem olvasok romantikus regényeket.

Selena elmosolyodott, és kis híján fel is nevetett, mert a férfi hangja olyan volt, mintha

megsértették volna.

– Nekem nagyon tetszenek. Ettől függetlenül azonban, a mi kapcsolatunk nem mély és időálló szerelmen alapult. Talán ez lehetett az oka annak, hogy hiányzott belőle a szenvedély.

– Szervedélyt szerelem nélkül is lehet érezni.

Ahogy azt Aiden Trewlove néhány perccel korábban be is bizonyította. De lehet-e érezni romantikus szerelmet szenvedély nélkül? A lány belegondolt, hogy az imént átélt élmény még ennél is kielégítőbb lehet, ha olyasvalakivel osztja meg, akit mindennél jobban szeret.

– Nem lehet könnyű fiatal özvegynek lenni – mondta a férfi, elterelvén a szót a szerelemről.

– Szerintem idős özvegynek lenni sem sokkal könnyebb. Az életem megszokások sorozata – de nem unalmas értelemben. Ő azonban a része volt mindennek. Fölköltözök a vacsorához, és lemegyek a könyvtárba, de ő nincs ott, nem bámul a tűzbe pohárral a kezében, nem fordul meg és mosolyog rám. Amikor olvasok, és egy különösen érdekes szakaszhoz érek, amit meg szeretnék osztani vele, nem ül a velem szemben lévő fotelben, amikor fölnézek, és nem olvassa elmélyülten a saját regényét. Napjában legalább egy tucatszor keresem őt, aztán eszembe jut, hogy már nincs többé. És ilyenkor mindig fájdalmat érzek.

A lány egy kissé felegyenesedett, és Aiden szemébe nézett.

– Nem tudom, mikor fog elmúlni ez a fájdalom.

A férfi végigsimított Selena arcán, aztán beletúrt a hajába, magában pedig azt kívánta, bárcsak megnyugtathatná, hogy a fájdalom enyhülni fog, de hát ő semmit sem tudott a végleges veszteségről. Arra sem számított, hogy ez az este ilyen fordulatot vesz. Sokféle reakcióra számított a lánytól, de a zokogás nem szerepelt a lehetőségek között.

Aidentől idegen volt a vigasztalás tudománya, és nem is tartotta magát járatosnak benne, úgyhogy a megfelelő szavak keresgélése helyett egyszerűen csak megcsókolta a lányt, méghozzá olyan gyengéden, ahogy csak tudta. Éles, szúró fájdalmat érzett a mellkasában, amikor ennyire boldogtalannak látta Selenát, és ez a tény egyáltalán nem volt ínyére. Amilyen csirkefogó volt, bár imádta a nőket, mindig szigorúan elhatárolta őket az érzelmeitől.

Befolyás és presztízs tekintetében nem sokat tudott nyújtani egy nőnek, és ha őszinte akart lenni magához, be kellett látnia, hogy egy nő nem igazán büszkélkedhetett volna el vele. Játékbartlangtulajdonos volt, a bűn kerítője. A gazdagságnak pedig még nem jutott el arra a szintjére, ahol az emberek már szemet hunynak a kétes üzletei, vagy a születése szégyenletes körülményei fölött, egészen a közelmúltig ugyanis a bevételei jelentős részét annak a féreg apjának kellett odaadnia. De még ha lenne is elég pénze, fair dolog lenne azt kérnie egy nőtől, hogy szeresse őt, amikor a világ mindig is annak a fattyúnak fogja látni, aki volt? Ezt a foltot sosem lehet lemosni, ő pedig nem akart gyerekeket hozni erre a világra, mert azoknak a gyerekeknek is kijutna az ő szégyenéből.

Így aztán nem örült neki túlságosan, hogy ilyen rövid idő alatt ilyen erős érzelmei támadtak ez iránt az asszony iránt, különösen, hogy Selena mindjárt az elején közölte, hogy csak egyetlenegy dolgot akar tőle. Aiden nem akart arra gondolni, hogy miután teljesíti a lány kívánságát, talán soha többé nem látja őt viszont.

Ő ugyanis örökké emlékezni fog arra, hogy milyen volt a nyakán érezni a könnyeit, a karjában érezni a meleg testét, a nyelvén érezni az ízét.

Amikor megszakította a csókot, Selena rámosolygott, amitől csak még jobban sajogni kezdett a szíve.

– Te aztán tudod, hogy tereld el a figyelmem a bajaimról – mondta a lány, a tekintetéből pedig hála sugárzott.

– Bármikor állok szolgálatodra, ha figyelemelterelésre van szükséged.

Halk nevetés. Enyhe pirulás. Aiden arra gondolt, talán át kellene festetnie a falakat erre az árnyalatra, hogy örökre a lányra emlékeztessék.

Hosszú percekig csak néztek egymás szemébe, mintha a szavaknak már nem is lett volna jelentőségük. Aztán Selena fordította el elsőként a tekintetét.

– Ideje mennem.

A férfinak már a nyelvén volt, hogy arra kérje, maradjon, és töltsen az ágyában az éjszakát. Nem mintha szándékában állt volna bármi mást is csinálni vele azon kívül, hogy a karjaiban tartja. Noha kétségbeesetten vágyott rá, hogy a magáévá tegye, úgy sejtette, a lány még nem áll készen arra, hogy az övé legyen. Még nem hódította meg eléggé.

Így aztán kikászálódott a szoknyatenger alól, és talpra segítette a hercegnéjét. Miután belebújt az ingébe, elragadtatottan nézte, ahogy a lány rendbe hozta a ruházatát. Aztán segített befűzni őt.

Selena nem fáradozott a frizurájával, egyszerűen csak felkötötte az álarcát, hogy senki ne ismerhesse fel. Aiden így is egy magánlépcsőházhoz vezette, amely egyenesen az előtérbe nyílt, hogy ne kelljen átvágnia a játéktérmen. Miután kikérte a ruhatárból a köpenyét, a vállára terítette, aztán kikísérte az éjszakába a kocsijához.

Amikor odaértek a kocsinhoz, Selena szembefordult a férfival.

– Elnézést kérek, amiért ilyen jelenetet rendeztem.

– Nincs okod elnézést kérni, édesem. De őszintén remélem, hogy a könnyeid miatt érzett esetleges szégyenkezésed nem fog megakadályozni abban, hogy újra eljöjj.

A lány fölnyúlt és végigsimított Aiden állkapcsán, amely egy kissé már borostás volt.

– Holnap.

A férfi fölsegítette Selenát a kocsiba, majd rácsukta az ajtót. Az utcán végigdübörgő kocsik után nézve azon kezdett el töprengeni, hogyan tudná legalább feleannyira elbűvölni a nőt, mint amennyire a nő bűvölte el őt.

Amikor Selena a hálósobája ajtajához ért, néhány pillanatig habozott, mert ezen az estén semmi kedve nem volt Winslow-val vesződni, ha a férfi esetleg megint a hálósobájában ólálkodott volna. Nem tartotta kizártnak, hogy a fivérének elég egyetlen pillantást vetnie rá, hogy pontosan tudja, mit művelt. A könnyei ellenére a lány úgy érezte, mintha ragyogna Aiden szolgáltatásainak köszönhetően, és ezeket az érzéseket az ágyba is magával szeretne vinni.

Fontolóra vette, hogy keres magának egy másik ágyat – a kastélyban legalább harminc hálószoba volt –, de végül úgy döntött, hogy ismerős környezetre van szüksége. Amikor belépett a lakosztályába, a bátyját sehol nem látta, a húgai viszont mindhárman az ágyában zsúfolódtak össze. Az ikrek aludtak, Alice azonban ült és olvasott. Azonnal Aiden jutott az eszébe, és eltűnődött, a férfi vajon könnyen el tud-e aludni, vagy elkerüli az álom, és kénytelen lesz elővenni valamelyik könyvét, hogy lefoglalja az elméjét, és ne gondoljon őrá.

Ugyan, miért is gondolt volna őrá, miután távozott? Ha a férfinak figyelemelterelésre lenne szüksége, rengeteg nőt találna a klubjában, akik boldogan megtennék neki ezt a szívességet. Selena vonakodott beismerni, de belehasított a féltékenység. Nem akart osztozni Aiden figyelmén senkivel. Talán ezt kellett volna kérnie a győzelme díjaként – de ő, azt, amit kért, semmivel sem lehet összehasonlítani.

Alice leengedte a könyvét az ölébe, és aggódó arccal nézett föl a nővére.

– Hol voltál? Betegre aggódtuk magunkat miattad.

– Igen, azt látom. Keltsd fel őket is, hogy mindannyian visszamehessetek a szobáitokba.

Constance-t és Florence-t nem kellett ébresztgetni, már tápáskodtak is föl, és hunyorogva néztek Selenára.

– Hazajöttél – mondták egyszerre.

– Igen.

– Hol voltál? – kérdezte Flo.

Mivel az álarcát még mindig a szoknyája ráncai között szorongatta, Selena odalépett a fésülködőasztalához, és gyorsan bedugta egy díszes doboz mögé, amelyet még Lushingtól kapott, aztán amikor le akarta venni a kesztyűjét, rádöbbsent, hogy Aidennél felejtette a ruhadarabot. Szerencsére volt másik kesztyűje, de nem szabad elfelejtenie visszakérni, amikor másnap ismét odamegy. Olyan észrevétlenül, ahogy csak tudta, felnyitotta a kisebbik ékszeres doboza fedelét, kivette belőle a jegygyűrűjét, és visszacsúsztatta az ujjára.

– Muszáj volt kiszabadulnom innen egy kis időre, hogy egyedül legyek, és némi békére leljek. És ti mit kerestek itt?

– Nem tudtunk aludni, mert egy holttest van a házban – felelte Alice. – Olyan morbid dolog a szalonban tartani a koporsót.

– Ez így szokás, kicsikém.

– Szinte hallom, ahogy a folyosókon ólálkodik – mondta Connie.

– Nem szabad így beszélned a drága Lushingról. – Selena leült a virágmintás huzattal borított padra. – És még ha szellem lenne is, akkor sem kísértene titeket. Mindnyájukat nagyon szeretett, hiszen tudjátok.

– Hadd aludjunk itt veled – kérte Alice. – Mint amikor fiatalabbak voltunk, miután Anya és Apa idő előtt eltávozott.

Alice mindig így utalt a szülei halálára, mintha valaha valaki is időben halt volna meg. Selena önkéntelenül is arra gondolt, hogy a legfiatalabb hűgára volt a legnagyobb hatással a szülei tragikus halála. A lány fölállt, és az egyik válla fölött előrehúzta a kibontott haját. A hajtűket szintén a klubban felejtette.

– Gyere, fűzd ki a ruhámat, hogy ne kelljen Bailey-ért küldenem. – A komornája egy kissé szófukar szokott lenni, amikor felébrednek.

Alice félretette a könyvét, kikászálódott az ágyból, odament a nővéréhez, és fürge ujjakkal munkához látott.

– Hát ezt a foltot meg hogy szerezted? Szörnyen néz ki.

Selena hevesen kalapáló szívvel fordult a tükör felé. Ott, ahol a nyaka a vállába hajlott egy kis, elszíneződött foltot lehetett látni, amely egy zúzódásra emlékeztetett, pedig nem az volt. Azt a helyet korábban egy száj szívogatta, és egy nyelv nyalogatta. A lánynak egészen melege lett, amikor felidézte magában az emléket. Aiden megjelölte őt, legalábbis ideiglenesen, a folt ugyanis nyilván hamarosan elhalványodik majd.

– Semmiség.

– Nem fáj? Elég fájdalmasnak tűnik.

Minden volt, csak fájdalmas nem.

– Nem.

– Hogy szerezted? – kérdezte Flo, aki föltérdelt az ágyon, mintha úgy jobban látott volna.

Selenának muszáj volt valamilyen választ adnia nekik, máskülönben tovább feszegették volna a dolgot.

– Bailey leejtette a hajkefét, amikor a frizurámat csinálta, és az egy kissé szerencsétlenül talált el.

– El kellene bocsájtanod őt, ha ilyen hanyag – mondta Connie.

– Nem fogom elbocsájtani Bailey-t. Baleset volt. Ne mondjatok neki semmit erről! Senkinek se mondjatok erről semmit! Mint már mondtam, semmiség. – A gyászruhája gallérja úgyis fölér egészen az álláig, úgyhogy senki sem fogja látni a foltot.

– Különben pedig miért van rajtad báli ruha? – kíváncsiskodott Connie, miközben hasra fordult, és a tenyerébe támasztotta az állát.

– Elegendem lett a gyászruhából, és mivel úgysem látott senki, teljesen mindegy volt, mit veszek fel.

– Nahát, Selena. Egy kissé korán lett elegend a gyászruhából, amikor még *két évig* viselned kell.

– Connie úgy ejtette ki az időtartam hosszúságát, mintha az legalábbis halálos ítélet volna. – Nekünk szerencsére csak három hónapig kell gyászolnunk, bár én sokkal tovább szomorú leszek, mert igazad van, Lushing nagyon kedves ember volt. Mindig megnevettetett.

– Mindannyiunkat megnevettetett – tette hozzá Flo. – Hová mentél, Selena?

– Csak úgy csavarogtam. Most komolyan, lányok, ha az ágyamban akartok aludni, ideje befejezni a vallatásomat.

Amikor Selena már a hálóingében volt, Alice felajánlotta, hogy befonja a haját. A húga tükörképét elnézve a lány látta, hogy Alice milyen komolyan lát neki a feladatnak, és hogy úgy szorongatja a

hajkefét, mintha attól félne, elejti, és újabb sérülést okoz vele. Valami más magyarázattal kellett volna előállnia a foltot illetően, de nem számított arra, hogy hálósobájába belépve kérdések özönére kell majd válaszolnia.

– Gyakorol arra az időre, amikor komornaként kell majd elhelyezkednie. – Flo nagyot sóhajtott.
– Mindegyikőnknek szolgálnunk kell majd. Egyikünk sem fog tudni jól férjhez menni most, hogy Lushing már nincs itt, hogy segítsen. Winslow ebből a szempontból teljesen hasznavehetetlen.

– Én egy gazdag özvegy társalkodónője leszek, és beutazom a világot – mondta Connie.

– Senki sem szegődik el komornának, és senkiből nem lesz társalkodónő – biztosította a húgait Selená. – Mindhárman jól fogtok férjhez menni.

– Hogy fogod ezt elintézni, ha szinte minden a Koronáé lesz?

– Egyelőre ne aggódjatok emiatt. – Aggódott ő eleget mindnyájuk helyett. – Minden jól fog alakulni. – Gondoskodnia kell róla, hogy így legyen. Alice-nek nem ment jól a hajfonás. A fonat túl laza volt, és mindenhol tincsek álltak ki belőle. – Köszönöm, kedvesem. Ez csodálatos lett.

Újabb hazugság, amit a húgainak mondott ma este. Utálta magát ezekért a hazugságokért, de hát mit tehetett volna? A lányok soha nem tudhatják meg az igazságot; soha senki nem tudhatja meg az igazságot. Élete hátralévő részét hazugságban kell majd leélnie.

– Elég volt, most aztán ágyba veletek. Holnap borzasztóan hosszú napunk lesz. – Lushingot örök nyugalomra fogják helyezni. Selená elhelyezkedett az ikrek és Alice között. A legfiatalabb húga eloltotta a lámpát, és körbevette őket a sötétség.

– Hiányzik – mondta Alice csendes hangon.

– Tudom, kicsim, nekem is.

– Vénlányok leszünk még az első Szezonunk előtt – mondta Connie.

– Ne aggodalmaskodjatok folyton a jövőtök miatt – válaszolta neki Alice.

– Flót és engem most mutattak volna be a társaságnak. Ezt most el kell halasztani, mert aligha csavaroghatunk egyedül, amíg Selenának gyászolnia kell. Neki kell elkísérnie minket, mert Winslow-val nem sokra megyünk. Ez nem igazság.

– Lushing nem szándékosan halt meg – emlékeztette Alice a nővérét. – Nekünk pedig most vigaszt kellene nyújtanunk Selenának.

– Az, hogy itt vagytok az ágyamban, vigaszt nyújt – nyugtatta meg őt Selená.

– Hol fogunk lakni? – kérdezte Flo.

– A temetés utáni napon az ügyvéd felolvassa a végrendeletet. Biztos vagyok benne, hogy Lushing gondoskodott rólunk. És még mindig fennáll a lehetősége annak, hogy a dolgok másként alakulnak, mint ahogy gondoljátok.

– Hogyhogy? – A takarók megmozdultak, Selená pedig biztos volt benne, hogy Connie fölült. – Miről beszélsz?

– Lehet, hogy gyermeket vár – válaszolta Flo. – Ha pedig a gyerek fiú lesz, ő lesz Lushing örököse, és az égvilágon semmi nem fog megváltozni. Nem fog számítani, hogy mikor mutatnak be minket, mert egy ősi dinasztiaival állunk majd rokonságban, és a férfiak csapatostul sereglenek körénk.

Selená meglehetősen biztos volt benne, hogy a férfiak önmaguk miatt is köréjük sereglenek majd, mert mindhárman okos és szellemes lányok voltak, és mindegyiküknek megvolt a maga tehetsége és érdeklődési köre. Miért kellene a fogadtatásukra hatással lennie annak, hogy milyen családdal állnak rokonságban, vagy hol laknak?

Aiden Trewlove egy árva penny nélkül, a társadalom számkivetettjeként kezdte az életét – mégis keményen dolgozott, hogy vigye valamire, és csodálatraméltó ember lett belőle. Kedves volt, és szeretett szórakozni. A nevetése pedig, jóságos ég, a nevetése a legszomorúbb embert is képes lett volna felvidítani. Fattyú volt, senki fia, mégis tudott nevetni. Egy rövid időre pedig vele is elfeledtette, hogy özvegy. Aztán megvigasztalta őt, méghozzá sokkal őszintébben, mint bárki, aki aznap eljött hozzá részvétet kívánni.

– Gyereket vársz? – kérdezte Alice suttogva, mintha attól félt volna, hogy ha hangosan kimondja a szavakat, akkor azok nem bizonyulnak igaznak.

– Lehetséges. Még túl korai lenne megmondani.

- Lushing örülne.
- Csak akkor, ha fiú lesz – mondta Connie. – A társadalom kizárólag az örökösökkel törődik.
- Én a lányokkal is törődöm – felelte Selena. – Mindegyikötökkel törődöm. Nagyon szeretlek titeket.

És mivel nagyon szerette őket, bármit képes lett volna megtenni, hogy boldognak és elégedettnek lássa őket.

9. fejezet

A Sellő és unikornisba belépni egy kicsit mindig olyan érzés volt Aiden számára, mintha hazatért volna, és ez a testvérenek, Gillie-nek volt köszönhető. A lány keményen dolgozott egy olyan atmoszféra megteremtéséért, amelyben menedékre leltek azok, akik nehézségekkel néztek szembe, vagy akik egy kis nyugalomra vágytak az egész napos, kemény munka után. Az ivóban voltak kisebb asztalok, amelyeknél négyen fértek el, és hosszúak, amelyek mellett nagyobb társaságok is leülhettek. A fáradt testek padokon és székeken pihenhettek meg, akinek pedig éppen nem jutott hely, az odakönyökölhetett a hordók és csapok előtt felállított pultra, amely szintén kellemes helynek bizonyult, a legtöbbször ugyanis Gillie állt mögötte, nála pedig mindig nyitott fülekre talált az, akinek panaszkodni- vagy ünnepelnivalója akadt.

A délidőben egy korsó sörre vagy könnyű ebédre betérők már eltűntek, így Aidennek nem kellett átverekednie magát a tömegen, hogy eljusson a fényesre polírozott pulthoz. Gillie egyik csaposlánya rámosolygott és rákacsintott. Ha a férfi egy átlagos vendég lett volna, akkor egy „Mit adhatok, kedves?” kérdéssel köszöntötte volna, de mivel tisztában volt vele, ki ő, tudta, hogy Gillie már csapolja is neki a sörét. Az ital ott várta Aident a pulton, mire odaért.

– Rég jártál nálunk. – Gillie fürkésző tekintettel nézte a férfit, mintha azt akarta volna kideríteni, hogy minden rendben van-e vele.

– Az új klub nagyon lefoglal, jobban, mint amire számítottam.

– Ezek szerint jól megy?

– Nem panaszkozhatok. – Aiden belekortyolt a sörébe, és egy kicsit ízlelgette. – Szükségem lenne egy üvegre a legfinomabb borodból. Olyan kellene, amelyik jól illik az eperhez. – A gyümölcsért egy vagyont kell majd kifizetnie, mert még nem volt szezonja, úgyhogy olyan helyet kellett találnia, ahol üvegházban termesztik. Tervei voltak Selena számára erre az estére, mert egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy a lány vissza fog térni a karjai közé, amint besötétedik.

– A legjobb borom a Coventry House pincéjében van. – Ez volt a hercege londoni rezidenciája, és most már az övé is.

– Mibe kerülne nekem, hogy megválj tőle?

– Miért van rá szükséged?

– Egy kis csábításhoz kellene.

Gillie a pultra könyökölt, és a tenyerébe támasztotta az állát.

– Mesélj a lányról!

– Miért kellene mesélnem róla? Te is titokban tartottad a hercegedet.

– Azt hiszem, azért tartottam titokban, mert megrémített, amit iránta éreztem. Mély érzéseket táplálsz az illető nő iránt?

– Istenem, dehogy. – Pedig ez színtiszta hazugság volt. Egyszerűen leírhatatlan volt, mit érzett Selena iránt. Viszont a tény, hogy ez tényleg megrémítette őt, még nem jelentette azt, hogy követi Gillie példáját, és szerelmes lesz. Harminckét évet élt le ezen a földön a nélkül, hogy rátévedt volna arra az ösvényre, és ezen most sem állt szándékában változtatni. – Csak jó móka vele lenni.

– A jó móka nem érdemli meg a legjobb boromat. Egy olcsóbb évjárat is megteszi.

– De ő hozzá van szokva a luxushoz.

Gillie fölegyenesedve méregette a fivérét. Majdnem olyan magas volt, mint a testvérei, és sokakat meg tudott félemlíteni.

– Ezek szerint arisztokrata. Gondolom, az egyik hölgy, akivel az új klubodban ismerkedtél meg. Ne hagyd, hogy kihasználjon, Aiden!

– Hogyan használna ki? Semmi olyat nem tehet velem, amit ne fogadnék szívesen.

– Te most az altestedről beszélsz, én viszont a szívedről.

– A szívem biztonságban van. Nem áll szándékomban valaha is másvalakire bízni.

– A szándék néha nem elég. Nekem sem állt szándékomban beleszeretni egy hercegebe.

– Ha már szóba került a herceged, hogyhogy nincs itt? Mostanában ritkán mozdul el a szoknyád mellől. – Gillie gyermeket várt, Thorne pedig úgy legyeskedett körülötte, mintha ő lenne az első nő a földön, aki szülni készült, és állandó védelemre lett volna szüksége. Aident meg is lepte, hogy Gillie hagyta ezt, ugyanis egész életében meglehetősen független nő volt.

– El kellett mennie egy temetésre. Lushing hercege halt meg, akit nagyon nagyra tartott.

Aiden gyomra összeszorult, mintha felkészült volna egy ütésre. Egy herceg, akit ma temetnek. Egy titokzatos özvegy a klubjában.

– Volt felesége ennek a Lushingnak?

Gillie bólintott, aztán elkezdte törölgetni a pultot egy ronggyal.

– Úgy tudom, már több éve házasságok voltak.

– Neked nem kellett volna elkísérned a férjedet? – Ha elkísérte volna, akkor pontos személyleírást adhatna a herceg özvegyéről, Aiden pedig megtudhatná, hogy ő volt-e az a nő, aki szétesett a karjaiban. Bár azt nehezen tudta elképzelni, hogy az a nő, akit megismert, még az előtt kereste fel őt, hogy eltemették volna a férjét.

– Sosem találkoztam a hercegnével, és szerintem most nem vágyik arra, hogy új ismeretségeket kössön. Én biztosan nem akarnám, hogy mindenféle idegenek legyenek tanúi a gyásznak. Ráadásul engem még nem fogadott el az arisztokrácia, ez pedig csak kínosabbá tenné a helyzetet.

– Azt tudod, hogyan halt meg a herceg?

Gillie abbahagyta, amit csinált, és fürkésző tekintettel nézett a fivérére.

– Miért érdekel?

– A fél családom az arisztokráciához tartozik, a vállalkozásaim pedig, különösen az új, az ő igényeiket elégíti ki. Érdekes figyelemmel kísérem, hogy mi történik a köreikben, ti pedig nagyon értékes információforrásnak bizonyultok.

Gillie megrándította a vállát, jelezvén, hogy a hízelgés nincs hatással rá. Aidennek fogalma sem volt róla, a hercegének hogy sikerült meghódítania őt, mert Gillie sosem volt könnyű eset.

– Megbetegedett. Thornley-t nagyon megdöbbenette a halála, mert fiatal és egészséges férfi volt. Az özvegye néhány nappal ezelőtt hozatta fel Londonba a holttestét, mert egy itteni temetőben akart nyugodni.

Ez a herceg biztosan nem lehetett Selena hercege. Csakis véletlenül történhetett, hogy akkor hozták fel Londonba a holttestét, amikor Selena először megjelent a klubban. Ugyanakkor hogyan lehetne könnyebben elmenekülni a gyász elől, mint úgy, hogy az ember beleveti magát az életbe?

– Más hercegek is haltak meg az elmúlt évben?

Gillie úgy nézett a férjira, mintha az más nyelven beszélne.

– Biztosan, de amíg Thorne nem jelent meg az életemben, nem nagyon figyeltem arra, hogy mi újság a nemesség köreiben. Nem forogtam olyan körökben, hogy ismerjem bármelyiküket is, és a nevük sem árult el sokat a számomra. Thorne biztosan tudja. Kérdezzem meg?

– Nem, annyira nem fontos. – Nem számított, hogy a lány egy napja, egy hete, egy hónapja, egy éve vagy egy évszázada özvegyült-e meg, az ő érdeklődését ez egy cseppet sem csökkentette. Bár egy újabb biliárdparti esedékesnek tűnt, csakhogy ezúttal ő lesz az, aki kérdéseket fog feltenni.

– Még mindig szeretnéd a bort? – zökkentette ki Gillie a gondolataiból a férfit.

– Ha nem bánod. – A jó bornak mindig hasznát lehet venni.

– Írok egy üzenetet a komornyiknak, hogy melyik hordóból palackozzon neked.

– Festek neked egy újabb unikornist ide a falra. – Az ivó falait Aiden műalkotásai díszítették, ahogy az emeleti lakást is, amelyben Gillie egykor lakott.

A lány vidáman mosolyogva veregette meg a fivére vállát.

– Fess egyet a gyerekszobába!

– Oda egyébként is festettem volna. Vagy ami még jobb, az egész falat telefestem unikornisokkal.

– Meg kell mondjam, Aiden, belőled sem hiányzik a bolondság.

A férfi a hűgára kacsintott.

– De ez maradjon kettőnk közt.

Gillie játékosan meglegyintette Aident a ronggyal, amelyet a kezében tartott.

– Várj meg itt, megyek, megírom az üzenetet a komornyiknak.

Miközben elment, a férfi nagyot kortyolt a sörébe, aztán arról kezdett fantáziálni, hogy hogyan fogja levenni a lábáról Selenát annyira, hogy a lány nyitott könyv legyen előtte, hogy minden titkát és minden bűnét önként bevallja neki.

A szalonban ülő Selenát körbevették az arisztokrácia jó szándékú hölgyei, akik olyan leplezetlen együttérzéssel néztek rá, mintha ő is hamarosan követni akarná a férjét a sírba. A lány azt kívánta, bárcsak ragaszkodott volna ahhoz, hogy ő is részt vegyen a temetésen. A fekete selyemcilinderes, néma urak ünnepélyes felvonulása is vidámabb élmény lehet, mint itt ülni ezek között a feketébe öltözött nők között, akik a zsákmányukra leső hollókra emlékeztették őt. Arra vártak, hogy sírni kezdjen, ő azonban az összes könnyét elhullajtotta előző este Aiden Trewlove védelmező karjaiban.

A szomorúságához tehát társult még a büntudat, amiért egy másik férfi gyengédségében lelt vigaszra. Bár Lushing ezt a csekélységet minden bizonnyal könnyedén megbocsájtotta volna neki, hiszen sosem akarta őt szándékosan boldogtalanná tenni. Most is inkább elborzadna, ha látná a sok gyászos tekintetet, amely rá irányult. A férfi mindig is élvezte az életet, kereste a szórakozási lehetőségeket, és minden napra úgy tekintett, mint egy új kaland kezdetére.

Még a körülötte ülő húgai is elveszetteknek tűntek. Igen, ilyen időkben az ember szomorú és szemlélődő szokott lenni – és ő tényleg nagyon szomorú volt Lushing halála miatt –, de ez a csönd valahogy fülsiketítőnek hatott. A legszívesebben megkérte volna Constance-t, hogy játsszon valami élénk dallamot a zongorán, vagy Florence-t, hogy énekeljen el egy vidám dalt. Öröme és boldogságra vágyott. Nevetésre. Isten bocsássa meg neki, de arra vágyott, hogy Aiden Trewlove nevetése töltse be a helyiséget, pontosan úgy, ahogy akkor, amikor a férfi rájött, hogy ő nagyon is tisztában van a karambol szabályaival.

Aztán jobb oldalról jókedvű sutyorgás ütötte meg a fülét, mire repesni kezdett a szíve, amikor felidézte, hogy Lushing hányszor suttogott valami nem helyénvaló dolgot a fülébe...

– Gondolod, hogy Lady Lilithnek van tükre? Az a ruha borzalmasan áll rajta.

– Ha jól olvasom ki a legyezőjéből, Lord Hammersmith később be fog osonni Lady Margaret hálószobájába.

– Úgy sejtem, Lady Downing alkoholt tölt a puncsába, pedig még délután két óra sincs.

Selena fülelni kezdett, hátha elcsíp valami érdekeset, amit elmesélhet Lushingnak, amikor később elmegy a sírjához, valamit, ami mosolyt csalna a férfi arcára, ha még élne.

– ...dekadens. Szerencsejáték és ivás. Egy szivart is elszívtam a biliárdszobában.

Selena lehunyta a szemét. A biliárdszoba. Ő sokkal rosszabbat tett egy szivar elszívásánál. Bár lehet, hogy a lány egy másik...

– Mr. Trewlove olyan ruganyosan és sima léptekkel jár-kelel a helyiségekben, mint egy ragadozó nagymacska, aztán hirtelen ott terem melletted, és valami huncutságot súg a füledbe.

– Például mit? – kérdezte Lady Carolyn halkán.

A bőröd a selyemre emlékeztet, csak még annál is puhább.

– Hogy mindig csak keringőznöm kellene, mert a többi tánchoz túl kecses vagyok. – Ezt Lady Georgiana mondta, aki elszívott egy szivart.

– Te keringőztél már vele?

Ó, igen, de még nem eleget.

– Nos, nem. Soha senkivel nem táncol. Úgy sejtem, a neveltetése miatt nem tudja, hogy kell.

Ó, nagyon is tudja.

– A múltkor keringőzött valakivel – szólt közbe Lady Josephine. – Istenem, ahogy tartotta őt, ahogy ránézett, ahogy táncolt vele... a nyál is összefutott a számban.

– Ki volt az? – Lady Carolyn sosem szégyellt kérdezősködni.

– Nem tudom. Álarcot viselt. Ez is egy előny: ha az ember nem akarja, hogy felismerjék, álarcot húzhat. Muszáj kipróbálnia, Lady Carolyn.

A beszélgetés egyre hangosabb lett, Selena pedig a végén már biztos volt benne, hogy nem ő

az egyetlen, aki hallgatózik. Az ikrek a fülüket hegyezték, láthatóan felkeltette az érdeklődésüket a téma. Noha Selena nem olyan intézménynek tartotta a klubot, ahol szerinte a húgának keresnivalójuk lenne, önkéntelenül is arra gondolt, milyen jó figyelemelterelés lehetne a számukra. Esetleg csak a bálterembe engedné be őket. Talán a bizalmába avathatná és magával vihetné őket, habár ő sokkal visszataszítóbb okkal menne oda, mint a húgai, és el is kellene szöknie előlük egy időre, méghozzá észrevétlenül, hogy ne kezdjenek el kíváncsiskodni. Nem, jobb lesz, ha itthon hagyja őket.

– Na, de hölgyeim – korholta a pletykálkodókat Lady Marrow, az egyik idősebb asszony. – Egyáltalán nem helyénvaló dolog ilyesmiről beszélgetni ezen a helyen.

– Én azt hittem, hogy az a hely nem is létezik – jegyezte meg Lady Waverly, egy másik idősebb hölgy.

– De, nagyon is létezik, és abszolút csodálatos hely – válaszolta Lady Hortense izgatott hangon.

– Azt az intézményt egy szegényben született férfi birtokolja. Ez elfogadhatatlan, és maguknak nem szabadna érintkezniük vele – jelentette ki Lady Marrow szigorúan.

Selena ekkor megpillantotta Lady Elvertont, aki mozdulatlanra dermedve, teljesen kifejezéstelen arccal ült a helyén. A nő apja egy báró volt, de azt suttozták, hogy nem látja szívesen a házában a lányát. Azt is beszéltek, hogy már az előtt Elverton grófjának szeretője volt, hogy az első grófné megfulladt egy csónakbalesetben. Már majdnem harminc év telt el a baleset és Elverton grófjának második házasságkötése óta, de a felső tízezer még mindig éppen hogy csak tolerálta az asszonyt. Nem mintha őt ez különösebben zavarta volna. Selena a botrányos események idején még nem is élt, ezért nem tudta, a pletykák igazak-e, ahogy azt sem, hogy az idők során egyre intenzívebbé váltak-e, vagy inkább elhalványultak.

– Nekem egyszer azt mondta, hogy szép vagyok. – Lady Cecily, akinek szerencsétlenségére akkora fogai voltak, hogy a felső ajka nem tudta eltakarni őket.

– Az egy vérbeli gazember – jelentette ki Lady Marrow. – Hát persze hogy flörtöl, és azt mondja, amit hallani szeretne. Hiszen akar valamit magától.

Mégis mit akarhatna Selenától, amit ő ne akart volna megadni neki? Hiszen gyakorlatilag rávetette magát, a férfi pedig még el sem kapta rendesen.

– De hát mindig olyan kedves – vetette közbe az egyik fiatalabb hölgy.

– Az ördög is az, amikor meg akarja szerezni az ember lelkét. – Lady Marrow szemöldöke olyan magasra szökött, hogy szinte eltűnt a frizurája alatt.

– A származásukat érintő pletykák ellenére a Trewlove család tagjai nem tűnnek rossz embereknek – mondta Selena.

A hölgyeknek a lélegzetük is elállt a vakmerősége hallatán. De lehet, hogy egyszerűen csak nem számítottak arra, hogy a gyásza közepette meg fog szólalni.

– Maga szép, Lady Cecily. Úgy vélem, csak meg akarta dicsérni a külsejét, ennyi az egész.

Szegény lány elpirult, majd lehajtotta a fejét. Igen, Selena el tudta képzelni, hogy Aiden Trewlove kedvességéből bókol egy reménykedő tekintetű, szegénylős hölgynek, akinek máskülönben valószínűleg nem sok bók és hízelgés jut osztályrészül. Lady Cecily már így is három Szeznonon volt túl, hamarosan vénkisasszonynak fog számítani.

– Túl elnéző vele szemben, hercegné. – Úgy tűnt, Lady Marrow-t nem lehetett eltántorítani a véleményétől, amelyhez makacsul ragaszkodott. – A pletykák pedig igazak. Bűnben születtek, ezért nincsenek erkölcsök.

Bár Selena nem most hallotta először ezt az érvelést, sosem értett vele egyet. Ahogy Lushing sem. Ő abban hitt, hogy az embereket a saját érdemeik alapján kell megítélni. A lány azonban most eltűnődött: ha Aiden Trewlove lesz a gyereke apja, akkor a kicsinek nem lesznek erkölcsök? Arra ítélik, hogy a pokolra jusson? Aiden bűnei a gyerekeire is átszállnak majd?

– Sosem értettem ezt az érvelést. A bűn a szülők bűne, a gyerekek ártatlanok.

– A kétes erkölcs öröklődik. A bűnösök bűnösöket hoznak erre a világra. Pont ezért van szükség a társadalmi rendben hierarchiára.

– Kétlem, hogy ebben a helyiségben lenne tökéletesen bűntelen ember – vetette közbe Lady

Elverton csendes hangon, de a tekintetével állta a kihívást. – Ami azt jelenti, hogy az egész arisztokrácia erkölcstelen, nem igaz? Már a kegyed logikája alapján, Lady Marrow, amelyet én, személy szerint nem követek. Én a hercegnével értek egyet. A kisbabák a születésük körülményétől teljesen függetlenül mind tiszták, büntelenek, és semmi szégyellnivalójuk sincs. Ártatlanok a szó legalapvetőbb értelmében. A filozófusok, úgy hiszem, a *tabula rasa* kifejezést használnák erre.

Az idősebb hölgy elfintorodott.

– Nem értek egyet. A Biblia világosan megmondja, hogy az apák bűnei...

– Azok az apák bűnei – vágott közbe Lady Elverton nyomatékosan, Selena pedig eltűnődött, hogy korábban vajon tényleg a gróf szeretője volt-e, és szült-e neki törvénytelen gyerekeket. És ha igen, akkor hol voltak ezek a gyerekek most?

Selena szinte látta, ahogy Lady Marrow füléből előtör a gőz, miközben már válaszra nyitja a száját...

– Lushingnak olyan megbocsájtó természete volt, hogy szerintem Lady Elvertonnal értett volna egyet – mondta a lány, mert úgy érezte, meg kell védenie azokat, akik balkézről születtek. – Csak remélni tudom, hogy ha esetleg áldott állapotban lennék, a gyermekem nem öröklí a bűneimet.

– Neked csak annyi a bűnöd, hogy túl sok epret eszel – vetette közbe Alice vidáman, amely megjegyzés más körülmények között fojtott kuncogást vont volna maga után, most azonban minden tekintet Selena hasára vándorolt. Eredetileg lehet, hogy a falánkságára igyekeztek volna bizonyítékot keresni, most azonban világosan látszott rajtuk, hogy más irányba spekuláltak tovább: azt a lehetőséget fontolgatták, hogy a hercegné vajon várandós-e. Selena önkéntelenül is a hasára tette a kezét, mintha tényleg volna ott valami, ami védelemre szorul.

– Lehetséges? – kérdezte Lady Josephine, megerősítve Selena gyanúját, hogy miért bámulják annyira.

Mielőtt azonban a lány válaszolhatott volna, Florence ragadta magához a szót, és türelmetlenül azt mondta:

– Minden lehetséges. Az én drága nővérem azonban gyászol, maguk pedig mind nagyon tapintatlanul viselkednek az ide nem illő beszédtemáikkal.

– Ha majd véget ér a gyászidőszak – suttogta Lady Cecily Selena fülébe –, mindenképpen el kell látogatnia az Elysium klubba. A pihenőszoba egyszerűen mennyei hely. Nagyon szívesen elkísérem, hogy ne érezze furcsán magát.

– Köszönöm. Nem felejttem el az ajánlatát. – Sajnos azonban, ha egyszer Aiden Trewlove megadja neki, amire szüksége van, soha többé nem fogja betenni a lábát abba az intézménybe.

A lány már a szalon zsarnokias légkörét is nyomasztónak találta, de amikor a férfiak is visszatértek a temetésről, a komor ünnepélyesség még elviselhetetlenebbé vált számára. Furcsa módon mindent elsöprő vágyat érzett, hogy kitorjön a palotából, szaladjon, ahogy csak a lába bírja, egészen az Elysium klubig – Aiden Trewlove-hoz. Hogy megint a karjában legyen, újra hallja a fülébe suttogott, megnyugtató szavait. Hogy biztonságban érezze magát, és erőt meríthessen a férfi erejéből, hogy szembe tudjon nézni a rá váró kihívásokkal.

Ehelyett tette, amit tennie kellett. Amikor már mindenki részvétet nyilvánított, aztán átment a szalonból az ebédlőbe, ahol frissítőket kínáltak, ő kiosont a kertbe, és leült egy kovácsoltvas padra a rózságyások előtt, amelyek néhány hónap múlva fognak virágba borulni. Lushing annyira szerette a virágait. Amikor elképzelte a férfit a tavaszi virágok között sétálgatva, béke költözött a lelkébe.

Béke, amelyet az ágyások között kanyargó kőösvényen közeledő csizmasarkak kopogása zavart meg. Amikor odapillantott, csalódottan konstataálta, hogy Elverton grófja az. Kitnek örült volna. Még a fivérének is, de egyáltalán nem volt olyan hangulatban, hogy más vendégekkel csevegjen. Remélte, hogy a férfi észreveszi, hogy zavar, és elmegy.

– Sokan vannak odabent – mondta a gróf, és megállt a lány előtt. Nagyjából olyan magas volt, mint Aiden Trewlove, de a teste korántsem volt annyira kidolgozott, mint a fiatalabb férfié, és a hasa méretén jól látszott, mennyire szereti a kiadós lakomákat. Selena maga is meglepődött,

hogy Aidenhez hasonlítja a grófot, de attól tartott, hogy a jövőben minden férfit hozzá fog majd hasonlítani, ugyanis a férfi a legfurcsább pillanatokban kerítette a hatalmába a gondolatait. A gróf haja fakó barna színű volt, amelyet ezüst tincsek tarkítottak, a lány pedig szomorúan gondolt arra, hogy nem láthatja, amint Aiden haja hófehérré őszül. Annak ellenére, hogy majdnem hatvanéves volt, Elverton grófja egy fiatalabb férfi energikusságával mozgott. Noha a vonásai egy kissé már megereszkedtek, és tele voltak ráncokkal, még mindig jóképűnek volt mondható. Selena megértette, miért pletykálták róla azt, hogy fiatalabb korában egy seregnyi szeretője volt. A jó külső azonban nem igazolta a hűtlenséget.

– Igen, egy kis csendre vágytam.

– Gondoltam, hogy erről lehet szó, amikor megláttam távozni.

Mégis követtél, és megtagadod tőlem a nyugalmat, amelyre vágytam.

A férfi körbepillantott.

– Ha jól tudom, a férje vagyonának nagy része a Kincstárhoz kerül majd.

– Lehetséges.

Elverton olyan hevesen fordította felé a fejét, hogy Selena mintha még a csontjai roppanását is hallotta volna.

– Ezek szerint gyermeket vár?

– Ez aligha helyénvaló kérdés egy ilyen pillanatban, gróf úr.

– Igaz. Ettől függetlenül maga egy fiatal és szép nő. Kétlem, hogy magányos és vigasztalan életre vágya.

Jóságos ég. Tényleg pont ezt a pillanatot választja ki arra, hogy a figyelmébe ajánlja az örökösét? Wyeth vikomtja huszonnyolc éves volt, úgyhogy korban közelebb állt Selenához, mint Lushing, és igazi szívtipró hírében állt...

– Talán nem bánna, ha meglátogatnám magát.

Ha állt volna, a lány egészen biztosan megtántorodott volna a kendőzetlen ajánlat hallatán.

– Tessék?

– Maga a leggyönyörűbb nő egész Angliában. Nagy kár lenne ezt a szépséget visszavonultan elvesztegetni.

Selena heves késztetést érzett, hogy megpofozza őt, amiért csak a külsejével törődik, és közben eszébe jutott, hogy Aiden milyen szenvedéllyel csókolta, amikor még azt sem tudta, hogy néz ki. Ehelyett azonban helytelenítő hangon, kurtán válaszolt.

– Gyászolok.

– Két év borzalmasan hosszú idő egy férfi vigasztaló társasága nélkül. Nagyon diszkrét tudok lenni.

– Maga házasember – mutatott rá Selena velősen a tényre, közben pedig elborzasztotta a tudat, hogy a férfi ennyire udvariatlanul és tiszteletlenül viselkedik a grófnéjával szemben. Komolyan azt hitte, hogy Selena elhiszi neki, hogy vele nem ugyanígy bánna egy idő után?

– A feleségemmel van egy megállapodásunk – mondta a férfi, majd se szó, se beszéd, leült a lány mellé a padra. Selena fölpattant, mert még véletlenül sem akarta bátorítani őt. A gróf elmosolyodott. Ez a mosoly valahogy ismerős is volt a lány számára, meg nem is. – Maga özvegyasszony, vannak illemszabályok, amelyek már nem kötik.

– Nem leszek a szeretője.

– Az a szerep csak időleges lenne. Amíg véget ér a gyászidőszak. Aztán feleségül venném magát.

– Már van felesége – felelte Selena, és egészen elborzadt, hogy a férfi belekényszeríti ebbe a nevetséges beszélgetésbe.

– Aki öregszik, és már nem olyan ételtel teli, mint egykor volt. Nem hiszem, hogy sokáig marad még ezen a világon.

A lány döbbenet kereste a szavakat, amelyekkel visszavághat.

– Számomra tökéletesen egészségesnek és ételtel telinek tűnt. – Különösen, amikor a bűnben született kisbabák ártatlanságát védte.

– A látszat néha csal. – A gróf fölállt, kétségtelenül azért, hogy félelmetesebbnek tűnjön.

– Nem akartam megbántani magát. Egyszerűen csak biztosítani akartam, hogy amennyiben megengedné, hogy meglátogassam, hogy vigaszt nyújtsak magának a szükség óráján, a szándékaim tisztességesek. Ha hét év házasság után nem tudott örökösöt szülni, egy örökösre vágyó lord sem fogja elvenni magát. Nekem nincs szükségem örökösre.

A lány elméje egészen belezsibbadt a gróf célzásába, amely szerint egész hátralévő életében magányra lesz kárhozható, hacsak el nem fogadja az ő ajánlatát. Nagyon jól tudta, hogy a jelenlegi erőfeszítései talán hiábavalónak bizonyulnak majd, hogy talán nem esik teherbe – hogy az örökös hiánya talán az ő hibája, és nem Lushingé. Ennek ellenére nem állt készen arra, hogy feladja, hiszen túl sok forgott kockán. De képtelen volt megszólalni, csak némán meredt erre az önelégült férfira, aki akarva vagy akaratlanul erőteljes csapást mért az önbizalmára.

– Hercegné?

Amikor a hang felé pillantott, megkönnyebbülten vette észre Thornley herceget, aki az imént lépett ki a sövény mögül, és az ösvény kanyarulatában állt. Legalábbis Selena nagyon remélte, hogy csak az imént érkezett. Vajon mennyit hallhatott az elhangzottakból?

– Szükségem volt egy kis friss levegőre.

Thornley Elvertonra nézett, majd visszafordította a tekintetét a lányra.

– Nem csodálom. Lushingot nagyon sokan szerették, de szerintem még ő is meglepődött volna, hogy mennyi gyászoló gyűlt össze ma. – A herceg közelebb jött, beállt Selena és a gróf közé, mintegy falat képezve kettőjük között. – Elverton.

– Thornley. Épp együttérzésemről biztosítottam a hercegnét.

– A hercegné minden bizonnyal vigaszt lelt a szavaiban. Most pedig, ha megbocsát, én is ezt szeretném tenni. Négyszemközt.

– Természetesen. – Elverton Selena felé biccentett. – Ha szüksége lenne valamire, állok szolgálatára.

Ezt az ajánlatot könnyű lesz figyelmen kívül hagyni. A lány fölszegte az állát, és a férfi szemébe nézett.

– Ha esetleg már nem lenne alkalmam személyesen közölni, kérem, mondja meg a grófnénak, mennyire örültem ma a jelenlétének.

A gróf ajka gúnyos mosolyra húzódott, Selena pedig megint úgy érezte, hogy ismerős neki ez a mosoly. Talán Wyeth vikomtjának arcán látott hasonlót valamelyik alkalommal, amikor együtt táncoltak. Elverton végül távozott, a lány pedig érezte, hogy oldódik benne a feszültség.

– Jól van? – kérdezte Thornley.

Selena fölnézett rá, és tudta, hogy ez a férfi nem fog ajánlatot tenni neki. És különben sem volt titok, hogy mennyire imádja a feleségét.

– Anyyira, amennyire egy asszony jól lehet a férje temetésének napján.

– Igen, ez egy meglehetősen ostoba kérdés volt a részemről, bár bevallom, az Elvertonnal való találkozására céloztam. Tudom, hogy ő néha kicsit... öhm...

– Otromba?

A herceg kuncogni kezdett.

– Érzéketlen.

– Igen, az. – A lány úgy döntött, eltereli a szót arról az emberről, aki elbizonytalanította őt. – Sajnálom, hogy a kedves felesége nem jött el. Szívesen fogadtam volna.

– Gillie úgy érezte, a körülmények nem megfelelőek ahhoz, hogy most ismerkedjenek össze. De ő is együtt érez magával.

– Boldog vele, Thorne?

– Boldogabb, mint amennyire megérdemlem.

– Nagyon szeretném megismerni. – Lushinggal más dolguk volt, ezért nem tudtak elmenni az esküvőjükre.

– Szerintem megkedvelné őt.

– Biztosan. Feltételezem, a testvéreit is volt alkalma jobban megismerni. – Selena maga is furcsállotta, de valahogy szeretett volna megerősítést kapni azzal kapcsolatban, hogy jól ítélte

meg Aiden Trewlove-ot, hogy a férfi az üzleti érdekeltségei ellenére becsületes ember volt. Tudta, hogy ezen a napon Lushingra kellene koncentrálnia, de a néhai herceg is érdeklődött a Trewlove család iránt, és ő maga javasolta, hogy a lány hívja meg őket is a bálra, amelyet ebben az évben akartak tartani. A herceg amellet volt, hogy befogadják őket az arisztokrácia soraiba.

– Beletelt némi időbe, mire elfogadtak.

Selena meglepetten felszisszent.

– Az ember azt gondolná, hogy pont fordítva történt.

– Sem a rangok, sem a címek nem nyűgözik le őket. Viszont olyan jóság van bennük, amely eleinte szégyenbe hozott engem. Segítenek a legszegényebbeknek és a leggyengébbeknek, és semmit sem várnak cserébe. Lady Aslyn és Mick nemrég nyitott meg egy otthont leányanyák számára, Lady Lavinia és Finn pedig árvákat fogadnak be. Az én drága feleségem az éhezőket eteti.

– A maga segítségével.

A herceg megrázta a fejét.

– Nem, már jóval az előtt így tett, hogy egyáltalán megismertük egymást. Úgy sejtem, Lushing biztosan támogatta volna a különböző jótékonyági tevékenységeiket.

– Biztos vagyok benne, hogy így tett volna. Nagyon nagylelkű ember volt. – Ezen a ponton fel kellett volna hagynia a kérdezősködéssel, de képtelen volt rá. – Van még egy Trewlove, aki nemrég nyitott meg egy... nos, elméletileg csak hölgyek tudhatnának róla, és nemrég beszélgettek is erről, akármennyire nem volt is helyénvaló ebben a helyzetben, de maga biztosan tud róla, hiszen rokonságban állnak.

A férfi bólintott.

– Egy klub, ahol a hölgyek egy kicsit elengedhetik magukat. Aiden a tulajdonosa.

– Az a szándéka, hogy mindnyájunkat megrontson?

Thorne elmosolyodott.

– Aidennél sosem lehet tudni.

– Ez nem valami megnyugtató. Gondolja, hogy a hölgyek nincsenek biztonságban nála?

– Szeret jól szórakozni, de sosem szórakozna más rovására. Sosem használná ki a klubjába látogató hölgyeket, ha emiatt aggódik.

Megnyugtató volt másvalakitől is hallani, amit ő maga is sejtett. Nem mintha be akarta volna ismerni, hogy már járt a klubban.

– Néhány hölgy, aki korábban megosztotta velünk a tapasztalatait, még olyan fiatal. Az idősebb hölgyek pedig meg voltak botránkozva.

– Véleményem szerint kevés hely van Londonban, ahol egy fiatal hölgy nagyobb biztonságban lenne.

– Talán elmegyek egyszer a húgaimmal, amikor véget ér a gyászidőszak.

– Kellemes időtöltés lesz. Most pedig, ha megbocsájt, már nagyon szeretnék visszatérni a feleségemhez.

– Azt pletykálják, hogy gyermeket vár.

A férfi boldogan elmosolyodott, Selena pedig szomorúan gondolt arra, hogy Lushing sosem élhette át ezt az örömteli várakozást.

– Így igaz.

– Annyira örülök, mindkettőjüknek.

– Köszönjük. Visszakísérhetem a palotába?

– Igen, azt hiszem, már túl hosszú ideje hanyagolom a vendégeimet – felelte a lány, és belekarolt a felkínált karba.

– Idővel könnyebb lesz – mondta a férfi.

– Remélem.

10. fejezet

Aiden azonnal látta, hogy valami nem stimmel a lánnyal, abban a pillanatban, hogy belépett, még úgy is, hogy az az átkozott maszk a fél arcát eltakarta. Abból látta, ahogy az állát tartotta, és ahogy az állkapcsa megfeszült. Amikor odaért hozzá, még ideje sem volt megérinteni őt, Selena máris megrázta a fejét.

- Nem kellett volna eljőnnöm. Ma este képtelen vagyok erre, mégis látni akartalak.
- Mi történt? Mondd el, mi a baj – próbálkozott a férfi, bár sejtette, mi áll a háttérben.

Reszketeg mosoly.

- Eljönnél velem valahová?

– A világ végére is. – A férfi saját magát is meglepte ezzel a habozás nélkül kimondott válasszal, mivel tökéletesen komolyan gondolta, és nem flörtölésnek szánta. De ezen majd később elgondolkodik.

A lány szusszantott egyet, ami más körülmények között halk nevetésnek is elment volna.

- Olyan messzire azért nem megyünk. A kocsim az utcán vár.
- Akkor mutasd az utat!

A férfi átkísérte Selenát az előtérben, ki az ajtón, a kövezett járdára. Hiába volt konkrét úti célja, a lány lassan lépkedett, a cipője sarka pedig alig-alig koppant a kövön, mintha nem lenne energiája arra, hogy rendesen megemelje a lábát. Szomorú volt és melankolikus, pont, mint egy olyan nő, aki csak néhány napja gyászol.

Vagy erről volt szó, vagy szégyellte magát amiatt, hogy előző este a darabjaira hullott a férfi karjaiban. De akkor vajon visszatért volna egyáltalán?

Amikor odaértek az ismerős fekete kocsihoz, a kocsis kinyitotta nekik az ajtót, Selena pedig sűgött valamit a férfinak, miközben az fölsegítette őt. Aiden leküzdötte magában a kísértést, hogy rácsapjon a kocsis kezére. Az alkalmazott csak a munkáját végezte, Aiden azonban nehezen bírta elviselni a gondolatot, hogy más is hozzáérjen a lányhoz, hiába tudta, hogy irracionálisan gondolkodik. Selena után ő is beszállt a kocsiba, és leült vele szembe, ahol addig szándékozott maradni, amíg a lány nem jelzi, hogy szeretné, ha melléülne és átölelné. A fekete függönyöket behúzták, de a kocsiban lévő lámpa fénye elég világosságot adott ahhoz, hogy Aiden lássa a lányt.

A jármű elindult, Selena pedig levette az álarcat, és letette maga mellé az ülésre.

- Ahová megyünk, ott úgysem fog meglátni senki.
- Miért, hová megyünk?

– A temetőbe. Remélem, nem félsz a szellemektől vagy kísértetektől.

– Én nem sok dologtól félek, édesem. – Talán attól, hogy nem tudja megadni neki mindazt, ami a boldogságához kell. – Megkockáztatom, hogy te Lushing hercegnéje vagy, a bánat pedig, amely belőled árad, azzal van kapcsolatban, hogy a herceget ma temették el.

– Milyen okos vagy. De örülök, hogy kitaláltad, mert most már megérted, miért nem tudhatja meg senki, hogy a klubodban jártam. Feltételezem, a *Times*-ban láttad a gyászjelentését.

– Ami azt illeti, nem. A húgomnál jártam, és ő mondta, hogy a férje temetésre ment.

– Hát persze. Thornley eljött részvétet nyilvánítani. Tudnod kell, hogy szívesen láttam volna a húgodat az otthonomban, bár nem voltam valami jó állapotban. Nem számítottam rá, hogy ennyire megvisel a dolog. Lushing mindig gondosan ügyelt arra, hogy mellettem legyen, amikor vendégeket fogadtunk, és ma fájdalmasan éreztem a hiányát. Belém hasított a felismerés, hogy már soha többé nem lesz mellettem. Ma este valamilyen oknál fogva ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy elmenjek a temetőbe. Kit holnap természetesen elkísérne...

– Kit? – Egy újabb férfi, akinek lehet, hogy el kell törni az ujjait.

A lány arcán lágy mosoly futott át.

– Kittridge vikomtja. Lushinggal jó barátok voltak. Ő felügyelte a mai nap eseményeit, a

felvonulást a templomba, az istentiszteletet, a temetést. Mivel a nőket szeretik távol tartani a temetésektől – tudod, túl törékenyek vagyunk ehhez –, végig a szalonban ültem, ahol a hölgyek igyekeztek vigasztalni engem, leginkább azzal, hogy a klubodról meséltek.

Lehet, hogy nem volt helyénvaló, de Aiden elmosolyodott.

– Remélem, csupa jót.

– Ó, igen. A pihenőszoba állítólag mennyei hely. Azt még nem is mutattad.

– Hozzáírom a listához, bár úgy sejtem, egy kissé unalmasnak találnád. A hölgyek kényelmesen heverésznek, miközben férfiak kenegetik a lábukat, fésülik a hajukat, vagy masszírozzák a vállukat.

Aiden gyanította, hogy a lány nem figyel rá igazán, a tekintete ugyanis az ölében szorosan összekulcsolt kezére szegeződött. A férfi biztos volt benne, hogy ha levenné a kesztyűjét, azt látná, hogy elfehéredtek az ízületei.

– Az öltözékem egyáltalán nem megfelelő ahhoz, hogy meglátogassam a halott férjemet, de aligha sétálhattam volna be a klubodba gyászruhában, mert az azonnal elárult volna. Magam sem tudom megmagyarázni, miért, de amint kiléptem a palotából, ellenállhatatlan készletet éreztem, hogy elmenjek Lushinghoz, és úgy döntöttem, elmegyek hozzád, és feltartalak a munkádban. – A lány megdörzsölte a homlokát az ujjával. – Fogalmam sincs, mi ütött belém.

– Gyászolsz. Nem hiszem, hogy ilyenkor logikusan gondolkodik az ember, de örülök, hogy eljöttél hozzám. – Jobban, mint azt be merte vallani magának.

– Tényleg nem tudom, miért csináltam. Csak azt tudtam, hogy nem akarok egyedül lenni, te pedig vigaszt nyújtottál nekem tegnap éjjel.

A vigasznál sokkal többet nyújtott neki, de nem ez volt a megfelelő időpont, hogy emlékeztesse őt erre, vagy incselkedjen vele miatta.

– Önző dolog tőlem, hogy így kihasználom a kedvességedet.

Noha még csak pár napja ismerte őt, Aiden azt már most megállapította, hogy a lánytól nagyon távol áll az önzőség. Volt már dolga önző nőkkel, és ők egészen biztosan nem folyamodtak volna cselhez, hogy kérdéseket tegyenek föl neki; ők kihasználták volna a lehetőséget, hogy saját magukról beszéljenek, vagy elvárták volna, hogy a férfi hízelegjen nekik. Aiden még azt sem érezte tehernek, hogy minden kívánságát teljesítse.

– Ha nem akartam volna itt lenni, nemet mondtam volna.

A lány felsóhajtott, aztán az ablak felé nézett, megfedkezve arról, hogy a függönyök miatt nem lehetett kilátni.

– El kellett volna mennem a temetésre. Azt hiszem, segített volna lezárni a dolgokat. Most úgy érzem magam, mintha kicsúszott volna a lábam alól a talaj. Feltételezem, most, hogy tudod, a megözvegyülés után ilyen hamar élvezeteket kerestem, nem vagy túl jó véleménnyel róla.

– Mindenki másképp gyászol.

Selena a férjére nézett.

– Ezek szerint volt már oka gyászolni, Mr. Trewlove? Azt mondtad, még senki nem halt meg, aki közel állt hozzád.

– Sokféle veszteség létezik. – Amikor a fivérét, Finnt börtönbe zárták, úgy érezte, őrá is rácsukták a rácsos ajtót. Gyászolta olyasvalakinek az elvesztését, aki része volt az életének. A düh azonban enyhítette a gyászt, és ő tudta, hogy mindenképpen viszont fogja még látni Finnt. Selena végleg elvesztette a férjét. – De a halál szörnyősége eddig elkerült.

– Nagyon szerencsés vagy ezért. Én még csak huszonöt éves vagyok, de már eddig is túl sokat kellett gyászolnom.

Lehet, hogy a férje az ágyban nem elégítette ki Selenát, de az nyilvánvaló volt, hogy a lány nagyon szerette őt.

A kocsi megállt. Selena egy kissé bizonytalannak tűnt, még úgy is, hogy az álla fölszegésével igyekezett bátornak mutatkozni.

– Megérkeztünk.

Ha az élete múltott volna rajta, akkor se tudta volna megmondani, miért ment el a férfihez, és miért

kérte meg, hogy kíséresse el őt. Csak azt tudta, hogy vágyott a társaságára, de nem szeretőként, hanem csupán barátként. Barátként, aki nevetett, amikor ő legyőzte. A személyazonossága felfedése már nem aggasztotta, mert meglehetősen biztos volt benne, hogy a férfi előbb-utóbb úgyis rájön, ki ő. Többet beszélgettek, mint amennyire előzetesen számított, de azon kapta magát, hogy ez tetszik neki. Ha pedig csendre lenne szüksége, miközben a temetőben sétálnak, tudta, hogy a férfi megérti ezt, és csak a jelenlétével támogatja őt.

Már ha egyáltalán bejutnak a temetőbe. Amikor ugyanis odaértek a kapuhoz, és Aiden föltartotta a lámpát, amelyet a kocsiból hozott magával, a lány csalódottan meredt a lakatra, amely elzárta előttük az utat.

– Nem gondoltam, hogy bezárják éjszakára.

– Valószínűleg azért, hogy távol tartsák a sírablókat. Ha nélkülözni tudsz két hajtűt, kinyitom.

– Tehát tolvaj is vagy?

A férfi szélesen és egy kicsit önironikusan elmosolyodott.

– A fivérem az volt.

Selena körbepillantott, és arra gondolt, hogy ha erre járna egy rendőr, akár le is tartóztathatják őket. Nem, az lehetetlen. Az ő helyzete lehetővé teszi, hogy teljesítsék a kívánságát. Fölnyúlt, kiszedett a frizurájából két tűt, és átadta azokat a férfinak.

– Fogd meg ezt! – Aiden odanyújtotta a lámpát a lánynak, aki habozás nélkül átvette tőle. A férfi leguggolt, és a lábujjain egyensúlyozva rendkívül férfias testhelyzetet vett föl. – Tartsd egy kicsit közelebb, hogy lássam a lakatot.

Selena megint engedelmeskedett, és nézte, ahogy Aiden a fogai és az ujjai segítségével kiegyenesíti a hajtűt.

– Szóval, a fivéred úgy gondolta, hogy erre a képességre egyszer még szükséged lehet?

A férfi bedugta a tűket a lakatba.

– A testvéreimmel volt egy megállapodásunk: ha valamelyikünk megtanul valamit, azt megtanítja a többieknek is. Mick mindent megtanított nekünk a nemességről, a címeokről, a rangokról, arról, miként szólítsunk meg egy arisztokratát, hogyan teázzunk. – A férfi ujjai egy pillanatra megálltak; ő pedig egy kissé oldalra fordult, és föl kacintott a lányra. – Ha a szalonodban együtt teáznék a királynővel, nem tudná megmondani, hogy a csatornában kezdtem az életemet – mondta, aztán ismét a feladatának szentelte a figyelmét. – Mint már mondtam, Gillie-nek a kulturált beszéd volt a vesszőparipája, ezen kívül mindenkinél jobban ismeri az italokat. Finn még kölyökkorában kezdett el tolvajkodni, de aztán az anyánk megneszelte a dolgot, és szíjat hasított a hátából, így aztán lómészáros lett belőle. Ő tanított meg nekünk mindent a lovakról. A különböző lófajtákról, arról, hogyan kell lovagolni, és hogyan kell gondozni őket. Aztán ott van Beast... nos. – A férfi megint felnézett Selenára és elmosolyodott. – Meg lennél lepve, hogy mi mindent tudok.

Ebben a pillanatban kattánás hallatszott. Aiden zsebre dugta a lakatot, aztán levette a láncot a kapuról, és félrerakta. Miután fölállt, a hajtűket is eltette a felöltője belső zsebébe, a lány pedig sajnálattal vette tudomásul, hogy a tűk immár használhatatlanok, és a férfi nem tűzheti vissza azokat a hajába. Nem mintha annyira hiányoztak volna neki, annak viszont örült volna, ha Aiden a hajába tűr.

– Van még egy húgod. Láttam őt Lady Aslyn esküvőjén, bár nem volt alkalmam megismerkedni vele.

– Fancy.

– Ő mit tanított neked?

– Azt, hogy a gyerekek bosszantó kis szörnyetegek. Tizennégy éves voltam, amikor születtem. Nem sok mindent taníthatott nekem, még túl fiatal volt ahhoz. – Aiden átvette a lánytól a lámpát, és a karját nyújtotta neki, amelyet Selena boldogan elfogadott. – Tudod, merre kell mennünk?

– Igen. – Lushing egyszer elhozta őt ide, miután megvette a sírhelyeket, hogy tudja, hol fogják örök nyugalomra helyezni őket. – Miután bementünk, az első ösvényen jobbra kell fordulni.

– Úgy tűnik, a férjed mindenre felkészült. Tudta, hogy meg fog halni? – kérdezte Aiden, miközben bekísérte a lányt a temetőbe.

– Nem. Megfázott a télen. Aztán jött ez a borzalmas, gurgulázó köhögés. – Az influenza tüdőgyulladásba torkollott, legalábbis a doktor szerint. Aztán a végén már nem kapott levegőt.

– Meglep, hogy egy nyilvános temetőben nyugszik, nem a birtokán. Biztosan van ott mauzóleum. Méghozzá egy nagyon díszes, kőből épített mauzóleum.

– Neki jobban tetszett ez a kert itt, Abingdom Parkban. Sosem állt különösebben közel az apjához. A férjem édesanyja akkor halt meg, amikor ő körülbelül tizenöt éves volt. Nem sokkal később szörnyű veszekedésre került sor közte és az apja közt. Ennek következtében az apja megtiltotta neki, hogy használja a főrangú címét, megvonta a járadékát, és kitagadta, bár azt nem tudta megakadályozni, hogy végül mindent ő örököljön. Lushing volt a jogos örökös, és a törvény megvédte az örökségét. Szerencsére ott volt Kittridge. Az ő édesapja már évekkorábban meghalt, úgyhogy ő már megörökölte a címét és a birtokait, így menedéket tudott nyújtani Lushingnak – vagyis Arthur Sheffieldnek, ahogy akkoriban ismerték –, amíg ő is hozzá nem jutott az örökségéhez. Legalábbis nekem ezt mesélték. Én még gyerek voltam, amikor mindez elkezdődött. Lushing tizenkét évvel volt idősebb nálam.

– Túl sokat nem látni a sötétben, de békésnek tűnik ez a hely.

– Az is. Mint oly sokan manapság, Lushing is szinte megszállottja volt a halál ünneplésének. Én ezt meglehetősen morbidnak találom. Ma délelőtt érkezett hozzánk egy fotográfus, hogy felvételt készítsen a koporsójában fekvő Lushingról. A jelek szerint ő maga intézte el ezt korábban. Nem értem, miért van szükség arra, hogy legyen egy képünk a holttestéről.

– Egyeseknek, akiknek nincs pénzük fotográfusra, ez az utolsó és talán egyetlen esélyük arra, hogy halhatatlanná tegyék a szerettüket.

– Neki nem számított az ár, és nem is ez volt az egyetlen lehetőség. Számtalanszor lefotografálták már. Én nem szeretem a halál emléktárgyait. Lord Kittridge megkérdezte, nem vághatna-e le néhány tincset Lushing hajából, hogy óraláncot készíttessen belőle. Tudom, hogy a hajtincseket sokféle ékszerbe szokás belefoglalni, de én képtelen vagyok rávenni magam, hogy így tegyek. Erre. – Ráfordultak egy ösvényre, amely megkerült egy kis, fűzfákkal szegélyezett tavat. Nappal szép lehetett ez a hely, éjszaka sokkal misztikusabbnak tűnt. Selena szinte látta maga előtt, ahogy apró tündérek röpködnek körülöttük. Még szorosabban belekapaszkodott Aiden karjába, és csak úgy sütkérezett a belőle áradó erőben.

– Azt hiszem, forogna a sírjában, ha meglátná, milyen merész öltözéket viselek – mondta egy halk nevetés kíséretében.

– Ellenkezőleg, szerintem tetszene neki.

Selena fölnézett Aidenre, akinek a jelenléte roppantmód megnyugtatta. Ha valamiféle szellem esetleg pont most akarna kísérteni, a férfi biztosan visszazavarná oda, ahonnan jött. Furcsa volt ilyen közel érezni magát valakihez, akit csak néhány napja ismert, de ennek bizonyára azokhoz az intim élményekhez is köze volt, amelyeket együtt éltek át. Hogyan is ne méritene egy nő vigaszt abból a férfiből, aki a combjai között lakmározott?

– Találkoztál vele valaha? Járt a másik klubodban?

– Ha igen, akkor nem a valódi nevét és címét használta. De elég hatékonyan ki tudom szimatolni a csalást, úgyhogy kétlem.

A lánynak elszorult a torka, amikor arra gondolt, hogy vajon Aiden az ő árulását és motivációit is hatékonyan ki fogja-e szimatolni. Ha pedig kiszimatolja, akkor vajon haragudni fog, vagy közönyös lesz?

– Itt vagyunk – mondta végül.

Aiden nézte, ahogy a lány letérdel egy virágokkal borított földhalom előtt.

– Ma nem tudtam sírni. Tegnap éjjel az összes könnyemet elsírtam – mondta Selena halkan.

A férfi leguggolt mellé, és a combjára támasztotta az alkarját. Furcsa helyzetben volt, nem is annyira a temető, hanem inkább a vigasztalás miatt. Ő mindig csak a nevetést, a mókát és az élvezeteket hajszolta, amikor nőkről volt szó. Selena arra készítette, hogy lemerüljön a felszín alá, és nem volt benne biztos, hogy ez tetszett neki. Az alternatíva azonban az lett volna, hogy nincs

itt a lánnyal, ez pedig még kevésbé lett volna ínyére.

– Arra számítottam, hogy hatalmas sírköve van.

– Ó, van is. Egy hatalmas, kőből faragott angyal, amely majd vigyáz rá, ránk. A lelkész azt mondta, hogy tanácsos várni egy évet, mielőtt a helyére rakjuk, mivel a földnek idő kell, hogy leülepedjen a temetés után.

Aident nem érdekelte a föld, valami más azonban felkeltette a figyelmét.

– Azt mondtad, ránk.

– Igen, a szomszédos sírhelyet is megvette, hogy közel legyek a szívéhez.

– De majd csak nagyon sokára.

Selena halványan elmosolyodott.

– Remélem.

A gondolattól, hogy elveszítheti a lányt, Aiden szíve összeszorult...

Nem mintha az övé lenne, hogy elveszíthesse, korholta őt egy belső hang. Csak jól érzik magukat egymással, amíg rá nem unnak egymásra. És mégis itt volt vele az egyik legkevésbé vidám helyen a földön, és nem azon gondolkodott, hogy mennyire szeretné megint kielégíteni, hanem azon, hogy hogyan vigasztalhatná meg. Hálás volt, amiért a lány vele akart eljönni erre a kis kirándulásra.

– Hogy lettél a felesége?

Selena nevetése olyan könnyed volt, mint a köd, amely lassan elkezdett leereszkedni rájuk.

– Hallomásból már ismertem őt – a családi birtok, Sheffield Hall fekete báránya. Tizenhét éves koromban bemutatottak a királynőnek, hogy aztán részt vehessek az első Szezonon.

– Az nem túl korai?

– A kifinomult beszéded és a kifogástalan öltözéked miatt könnyű elfelejteni, hogy nem az én világomból jöttél, és nem vagy tisztában minden apró részlettel. Nincs meghatározva, hogy egy lányt mikor mutatnak be a királynőnek. Elég, ha a szülei megfelelően érettnek és kifinomultnak találják. Van egy barátnőm, akit tizennégy évesen mutattak be. – Selena egy pillanatra elhallgatott, mielőtt folytatta volna. – Engem az apám már nagyon szeretett volna férjhez adni, mert az anyagi helyzetünk meglehetősen kétségbeejtő volt. Nehezen tudta fenntartani a birtokunkat, és attól félt, ha nem megyek hamar férjhez, kénytelen lesz eladni azt a kisebb birtokot, amelyet a hozományomnak szánt. Világossá tette számomra, hogy olyasvalakit kell választanom, aki elég gazdag ahhoz, hogy nagylelkű legyen. Sokat segített az ügyemnek a tény, hogy a pletykalapok szerint én voltam a leggyönyörűbb elsőbálozó abban az évben.

A lány a sírt nézte, úgyhogy Aiden csak a profilja árnyékát látta.

– Hát ezért nem örültél, amikor a szépségedet dicsértem.

Selena lassan oldalra fordította a fejét, és a férfi szemébe nézett.

– Több vagyok a kinézetemnél, de tizenhét éves koromban csak ez számított. A sors úgy hozta, hogy Arthur Sheffield apja akkor már két éve halott volt, Lushing hercege pedig úgy döntött, ideje megnősülnie. Huszonkilenc éves, jóképű és gazdag férfiként ő volt a Szezon legkapósabb agglégénye. Néhány perccel azután, hogy megérkeztem az első bálomra, a háziasszony, Ainsley hercegné odakísérte őt hozzám, hogy bemutasson minket egymásnak. Lushing felkért az első keringőre. Tánc közben bevallotta, hogy tréfából tette, mert humorosnak találta, hogy mindketten *remek fogásnak* számítottunk, és úgy gondolta, a táncunk majd jó témát ad a pletykafészeknek. Azt is bevallotta, hogy nagyon megtetszettem neki, és ez váratlanul érte. Aznap este már senki mással nem táncolt, úgyhogy a pletykafészek *tényleg* lecsaptak a témára.

Aiden nem akart arra gondolni, hogy ha egyszer véget ér majd a gyászidőszak, a lány újabb bálokon fog részt venni, más férfiakkal fog táncolni, és más férfiak fogják neki bevallani, hogy nagyon megtetszett nekik.

– Elbűvölt téged.

– Ez egy kicsit erős szó arra, amit éreztem. Nekem is tetszett. Kedves volt, és kedves volt a mosolya is. Másnap délelőtt virágot küldött nekem. Másnap délután kikocsiztunk a parkba a nyitott hintójában. Nem sokkal később beszélt az apámmal. Aztán megkérte a kezemet.

– Te pedig igent mondtál.

– Azt mondtam neki, hogy ezen még gondolkodnom kell. A Szezon éppen hogy elkezdődött, még csak május volt. Az urak annyira elhalmoztak a figyelmükkel, hogy minden bálon két pár cipőt táncoltam szét. Nagyon jól szórakoztam. Tudtam, hogy egy eljegyzés bejelentése után a figyelem nagy része alábbhagy. Az apám nagyon dühös volt. Felpakolt minket, lányokat, és visszavitt a birtokra. Azt hiszem, meg akart büntetni azzal, hogy eltávolított a szórakozástól. Azt akarta, gondoljam át a válaszomat, emlékeztetni akart, hogy a Szezon nem játék, hanem célja van: az, hogy férjhez menjek. Két héttel később ő és az anyám már halottak voltak.

Aiden világosan kihallotta a lány hangjából a büntudatot.

– Nem te tehetsz a halálukról.

– Ha igent mondtam volna Lushingnak, a városban maradtunk volna.

– És akkor még nagyobb szükséged volt a gazdag hercegre, mint valaha.

– Anélkül jött el a birtokra, hogy hívtam volna. A bátyám Londonban maradt. Neki üzentem meg, hogy mi történt, és valószínűleg többeknek elmesélte, mielőtt hazatért volna. Néhány órával őutána megérkezett Lushing is. Winslow csak tizenkilenc éves volt, és egyáltalán nem volt felkészülve arra, hogy átvegye a grófságot. Lushing kérés nélkül gondoskodott mindenről. Megszervezte a temetést, ő beszélt az ügyvéddel, a lelkésszel és a temetkezési vállalkozóval. Okot adtam neki, hogy kételkedjen az elkötelezettségemben, mégis ő lett a támaszom. Egyre jobban megszerettem. Megmondtam neki, hogy ha hajlandó kivárni a gyászidőszak végét, akkor hozzámegek. Várt. Következő májusban, a szüleim halálának egyéves évfordulóján már házasok voltunk.

– Ezek szerint rendes fickó volt.

Újabb visszafogott nevetés Selena részéről.

– Nem hiszem, hogy valaha is „fickónak” titulálták volna Lushingot, de igen, nagyon jó ember volt. – A lány visszafordította a figyelmét a sírra. – Jobbat érdemelt volna egy olyan feleségnél, aki rögtön a halála után három este is elment a klubodba. Nem is tudom, mit gondoltam, mi ütött belém, amiért ezt tettem.

Aiden örült, hogy ezt tette, és nem akarta, hogy megbánja a döntését, vagy a jövőben el akarja kerülni a klubot.

– Van valaki, akire számíthatsz ma éjjel?

– A húgaimra. Lushing nem ellenezte, hogy velünk éljenek. Az ő házai sokkal szervezettebbek voltak, én pedig elég ügyesen irányítottam a háztartást. Elvégre erre tanítottak. Winslow aggregényként képtelen rendesen gondoskodni a lányokról. Húszéves korában pedig még ügyetlenebb volt. Szeretem, hogy körülöttem vannak, de kilenckor visszavonulnak, és utána annyira csöndes a ház.

– Szóval leginkább vigaszért jöttél az Elysiumba. – Nem csak szexért, ahogy először mondta.

– Lehet, hogy igazad van. Igaz, hogy Lushing és köztem maga, az aktus sosem volt... szóval hagyott kívánnivalót maga után, de az utána következő percek szinte a legkedvesebb emlékeim vele kapcsolatban. Egyszerűen csak a karjába vett, és mindenféle ostobaságról sutyorogtunk: gyerekkori álmokról, csalódásokról, pillanatokról, amelyek boldoggá tettek minket. Felidéztük a közös utazásaink legszebb emlékeit, és azt tervezgettük, hogy hová megyünk legközelebb. Nem szokott sokáig maradni. Talán félóra hosszát. De mindig is úgy éreztem, hogy azokban a percekben sokkal közelebb álltunk egymáshoz, mint bármikor máskor. Mindig olyan elhagyatottnak éreztem magam, amikor elment, de sosem volt bátorságom megkérni, hogy maradjon. A házasság furcsa dolog, Mr. Trewlove.

– Az alapján, amit elmeséltél, nem hiszem, hogy kifogásolta volna, hogy a palotán kívül kerestél vigaszt.

– Remélem, igazad van. Sosem akartam csalódást okozni neki. – A lány fölnézett, és sóhajtott egyet. – Imádkozom, hogy békében nyugodjon.

– Van valami ok, amiért ne nyugodhatna békében?

Selena lassan megrázta a fejét.

– Tényleg jó ember volt, sokan szerették. A palota tele volt ma gyászolókkal, én pedig csak arra vágytam, hogy egyedül legyek.

– Sétáljak el egy kicsit?

A lány egy kissé oldalra fordult, és Aiden szemébe nézett.

– Ne. Miért van az, hogy te, akit alig néhány napja ismerek, sokkal több vigaszt tudsz nyújtani, mint azok, akik már időtlen idők óta körülöttem vannak?

– Talán azért, mert a mi kapcsolatunkat még semmilyen rossz emlék nem rontotta meg.

– Ennél többről van szó. Nem tudom megmagyarázni. Attól a pillanattól kezdve, hogy megláttalak, úgy éreztem, rokonlélekre találtam. – A lány nevetése kurta és egy kissé gunyoros volt. – Pedig ennél jobban nem is különbözhetnénk egymástól.

Aiden nem igazán hitt az olyan képzeletbeli fogalmak létezésében, mint a szerelem első látásra, de azt be kellett ismernie, hogy attól a pillanattól kezdve vonzódott a lányhoz, amikor meglátta őt belépni a klubjába, még hozzá anélkül, hogy tudta volna, ki ő, és hogy néz ki. Kinyújtotta a kezét, végigsimította az egyik ujjával a lány állán, aztán a tenyerébe fogta az arcát. Nem tagadhatta, hogy valami lángolt közöttük, de a lánynak igaza volt. Túlságosan különböztek egymástól ahhoz, hogy bármi legyen a dologból néhány kellemesen eltöltött órán kívül.

– Sűrűsödik a köd. Nem akarjuk, hogy vizes legyen a ruhád, és megfázz, ugye?

– Nem, dehogya. Köszönöm, hogy eljöttél velem.

– Állok rendelkezésedre, amikor csak szükséged van rám – vágta rá a férfi anélkül, hogy végiggondolta volna, mit jelentenek a szavai. Azt viszont tudta, hogy igazak voltak, legalábbis egyelőre. Addig, amíg el nem válnak az útjaik, mert nyilván el fognak válni. Az ő vállalkozásaira egy feleség sem lehetne büszke, és a gyerekei sem dicsekedhetnének vele. De honnan ezek a gondolatok a családról? Két fivére lehet, hogy házasodásra adta a fejét, de neki nem volt való az ilyesmi. Túlságosan nagy az elvárás, hogy az ember tiszteletreméltó életet éljen.

Egy kissé türelmetlenül attól, hogy a gondolatai milyen irányt vettek, Aiden fölállt, aztán gyengéden talpra segítette a lányt is. Az egyik kezében a lámpást tartva, a másikat pedig Selena derekára téve elindult a lánnyal kifelé arról a helyről, amelyet először békésnek, most azonban már nyugtalanítónak talált. A halál elgondolkodtatja az embert az életről, illetve arról, hogy mit hoz ki a neki kiszabott időből. Aiden nem akarta azt kívánni, hogy bárcsak másféle út állna előtte. Bármennyire is utálta beismerni, ő mindig is az apja fia volt. Mélyen legbelül csakis a szükségletei számítottak.

A kocsiban most már a lány mellé ült le, a kezét pedig védelmezően Selena kezére kulcsolta, amely a combján nyugodott. Intim helyzet volt, de a lány nem tiltakozott, amikor Aiden odahúzta a kezét. Akkor sem tiltakozott, amikor a férfi közölte a kocsissal, hogy a palotához mennek, ő pedig majd egyedül tér vissza a klubjába, miután biztonságban hazakísérte a hercegnét. Aiden már tudta, hogy ki ő, mit számít, ha azt is megtudja, hol lakik? Némi kérdezősködéssel egyébként is könnyedén kiderítheti, hol van Lushing hercegének londoni rezidenciája. Selena nem kételkedett abban, hogy Aiden tisztában volt a kapcsolatuk korlátaival, és nem félt attól, hogy a férfi meglátogatná őt az otthonában. Ez a kapcsolat az éjszaka sötétjére korlátozódott, a találkozásait pedig ő kezdeményezte, mégpedig azzal, hogy elment a férfi klubjába. Ezt nem kellett külön kimondania – de ha úgy érezné, hogy kell, akkor kimondaná.

Továbbra is neki kellett irányítania ezt a kapcsolatot – kivéve azokat a pillanatokat, amikor Aiden vette át a gyeplőt, és gyönyörrel teli élményekben részesítette őt.

Selenát megnyugtatta a férfi hallgatása, az, hogy nem érezte szükségét, hogy mély hangjával elűzze a csendet. Ő már egy-egy érintéssel vagy pusztán a jelenlétével is olyan sokat tudott elérni. Noha előző este azt érte el, hogy a lány világa a darabjaira hulljon, most hatékonyan újra össze is rakosgatta a darabkákat.

– Miért játékbarlangok? – kérdezte Selena végül. – Tudom, hogy szereted a számokat és szívesen latolgatod az esélyeket, de ennél biztosan többről volt szó, amikor úgy döntöttél, hogy éppen játékbarlangot nyitsz.

– A bűn sok pénzt hoz a konyhára. Még hozzá viszonylag gyorsan. El akartam érni, hogy a teljesítményem elég jelentőségteljes legyen ahhoz, hogy fölényeskedhessek az apámmal.

Selenát meglepte, amikor a férfi megemlítette az apját azok után, hogy a saját bevallása szerint sosem beszélt róla, de úgy látszik, ez a vallomások éjszakája volt.

– Tud a sikereidről?

– Gondoskodom róla, hogy tudjon. Azt akarom, hogy tudja, olyan ember vagyok, akivel számolni kell. Az én világomban nekem több hatalmam van, mint neki az övében.

– Ki ő? – kérdezte a lány, abban reménykedve, hogy Aiden ezúttal elárulja a titkot. Jó lett volna tudni, milyen vérvonalból származik a gyereke, ha esetleg teherbe esne.

– Egy jelentéktelen lord. Nem kellett volna szóba hoznom.

– Nehéz volt a te világodban felnőni?

– Ott voltak a fivéreim és Gillie. Mindig összetartottunk, és kiálltunk egymásért. Az anyám pedig jól forgatta a seprűnyelet. Ha bárki bántani merészelt minket, annak vele kellett elszámolnia. Senki nem akart szembekerülni Ettie Trewlove-val és a seprűjével.

Selena elmosolyodott, magában pedig azt kívánta, bárcsak ismerte volna Aident kisfiúként.

Amikor megérkeztek a palotához, Selenát nem lepte meg, hogy a férfi kiugrott a kocsiból, aztán megfordult, és őt is kiségtette. Az sem lepte meg, hogy Aiden föl kísérte őt a lépcsőn a masszív, boltíves ajtóhoz. A férfi kivette a kezéből a kulcsot, amelyet a retiküljéből halászott elő, kinyitotta az ajtót, aztán visszaadta neki a kulcsot. Fontolgatta, hogy beinvitálja-e őt, de hogyan magyarázta volna meg a jelenlétét a hűgának, ha azok megzavarnák őket, vagy a bátyjának, ha az ő palotájában ólálkodna, ahelyett, hogy a sajátjában lenne?

Így aztán egyszerűen csak a férfi felé fordult.

– Köszönöm, hogy elkísértél ma este. Mondd meg a kocsisnak, hogy vigyen vissza a klubba.

– Rám fér egy kis séta.

– Hosszú séta lenne.

– Majd fogok valahol egy konfliktust. Emiatt ne aggódj. Holnap eljössz a klubba?

Selena örült, hogy a sötétség elleplezte a pírt, amely az őt elöntő forróságból ítélve minden bizonnyal az arcára szökött.

– El, és sokkal jobb lesz a hangulatom.

– Én pedig még jobbat teszem. Különleges dolgot terveztem ma estére, de várhat holnapig.

– Aiden a lány álla alá csúszította a mutatóujját, a hüvelykujjával pedig végigsimított az ajkán.

– Viszlát, holnap – mondta, aztán, mielőtt még Selena válaszolhatott volna, sarkon fordult, és elment.

A lány biztos volt benne, hogy meg fogja őt csókolni, és vágyott is erre. Hogyan tudta a férfi mindig elérni, hogy amikor elváltak, ő még többre vágyjon, ugyanakkor kielégültnek is érezze magát?

11. fejezet

– ...a hertfordshire-i birtokot jelölték ki özvegyi hajléknak, amely így természetesen az ön nevére és tulajdonába kerül, de azzal a kikötéssel, hogy a haláláig nem lehet sem eladni, sem másra átruházni. Kivétel természetesen, ha férjhez megy, mert akkor átkerül a férje tulajdonába. Ezenkívül a néhai férje létrehozott a maga számára egy alapot, amelyet Lord Kittridge kezel. Ennek hozama évi kétezer font.

Selena Lushing nagylelkűségétől kábultan meredt Mr. Beckwithre, Lushing ügyvédjére, aki szinte teljesen mozdulatlanul ült a herceg íróasztalánál a könyvtárban, miután felolvasta a végrendelet szerinte legfontosabb részét. Nyilván arra várt, hogy a lány hálásan könnyekben törjön ki, vagy...

– Miért Kittridge, és nem én? – fakadt ki a lány bátyja ingerülten. – Miért ő kezeli az alapot?

Winslow, Selena, Kittridge és a lányhúgai az íróasztal előtt ültek, mintha csak egy osztályteremben lettek volna. Kit Selenára pillantott, és fölfonta az egyik szemöldökét. Ők mindketten pontosan tudták, mi volt az oka ennek a döntésnek. Lushing attól tartott, hogy Winslow a saját zsebét töltene meg Selena járadékával, míg Kitben tökéletesen megbízott. Hány és hány éjszaka maradt fenn a két férfi sokáig, beszélgetve, nevetgélve, élvezve egymás társaságát? Hányszor mondta Lushing, amikor nehéz döntés előtt állt, hogy „Ki kell kérnem erről Kit véleményét”? Hányszor érzett Selena csalódottságot, amiért a férje többre értékelte a barátja véleményét az övéénél? Nem mintha szokatlan dolog lett volna, hogy egy férfi egy másik férfi véleményét többre becsüli egy nőénél. A lánynak időnként mégis fájt, hogy nem kíváncsiak gyakrabban a nézeteire.

– Azért, mert Lushing így látta jónak – felelte higgadt hangon Selena, akinek semmi kedve sem volt a bátyja büszkeségét ápolgatni.

– Nem túl sok – jegyezte meg Winslow savanyúan.

Az összeg nagylelkű volt, de arra nem elég, hogy Selena hozományt tegyen félre belőle a húgainak, vagy segítsen Winslow-nak talpra állítani a rogyadozó birtokát.

– Van még valami lényeges, Mr. Beckwith?

– Igen, őkegyelmességed. – Az ügyvéd lenézett a végrendeletre, aztán így folytatta: – Lord Kittridge-re, aki mindig is a legnemesebb barát volt, örökül hagyom a telivérjeimet és a vadászkopóimat.

Selena megpaskolta Kit karját.

– Tudta, hogy te ugyanúgy szereted majd őket, mint ő. Jobb helyre nem is kerülhettek volna.

– El is adhattuk volna őket – mormolta Winslow.

– Pont ezért hagyta őket Kitre – csattant fel Selena. – Azt akarta, hogy olyasvalakihez kerüljenek, aki megbecsüli őket.

– Ne aggódj – mondta Kit. – A kancád veled marad. Lushing őt nem nekem szánta.

Lushing nem sokkal a házasságkötésük után ajándékozta meg Selenát a fehér színű arab telivérrel, a lány pedig imádta az állatot.

– Köszönöm – mondta a lány, majd ismét az ügyvédre fordította a figyelmét. – Van még valami, uram?

– Mint azzal kegyed is bizonyára tisztában van, a hitbizományra vonatkozó törvények nem változtak azóta, hogy évszázadokkal ezelőtt meghozták őket. A vagyon – kivéve az özvegyi juttatásokat – és minden bevétel az elsőszülött törvényes fiút illeti. Ha ilyen nincs, akkor törvényesen született leány is örökölhet, amennyiben vissza tudja vezetni a vérvonalát az első hercegig. Sajnos a Sheffielddek mindig is hajlamosak voltak a vérzési rendellenességekre, ezért a család sok tagja halt meg fiatalon. Más családtagok korai halálát balesetek és egyéb betegségek okozták. A családban történt születéseket és halálozásokat megfelelően dokumentálták, így minden bizonyíték arra mutat, hogy a férje volt az utolsó leszármazott. Örökös vagy örökös nő hiányában a birtokok Őfelsége Kincstárához kerülnek, és a további sorsukról a Korona fog dönteni. Beadhatunk egy folyamodványt, hogy adják magának őket, de hogy őszinte legyek – az ügyvéd

nagyot sóhajtott –, tekintve, hogy milyen nagy kiterjedésűek a herceg birtokai, meglehetősen valószínűtlen, hogy kedvező választ kapnánk, mivel maga nem vérrokon, és viszonylag rövid ideig voltak házások.

– Lushingnak ugyanez volt a véleménye. – A férfi beszélt arról, hogy másféleképpen is gondoskodni fog róla, de aztán nem jutott hozzá, hogy intézkedjen. Nyilván abban a hitben élt, hogy van még erre ideje.

– Mivel a részletes feljegyzések azt bizonyítják, hogy nincsen örökös, úgy vélem, a címet kihaltnak fogják nyilvánítani, bár maga megtarthatja a Lushing hercegnéje címet. Mindennek tudatában, távol álljon tőlem, hogy tapintatlan legyek, őkegyelmességed, de van esetleg esély rá, hogy a következő hónapok során örökös jön a világra?

Selena gyors fejszámolást végzett. Noha a kétezer font nagylelkű összeg, és neki magának bőven elegendő ahhoz, hogy szépen megéljen, ha azonban meg kell osztania a húgaival – a lány felsóhajtott. Évi ötszáz font jövedelem nem elegendő hozománynak, és ennyiből ő sem tudja fenntartani a saját birtokát, a szolgálkkal, a lovakkal és a kocsikkal. És semmi sem maradna, amiből segíteni lehetne Winslow-nak. Sokkal drasztikusabb eszközökhöz kell hát folyamodni.

Selena érezte a feszültséget a levegőben, azt, hogy mindenki visszafojtott lélegzettel várta a választ. A hazugságát. A szavakat, amelyek egész életében kísérteni fogják.

– Van, uram.

– Akkor tájékoztatom erről a Koronát és a Címerhivatalt.

– Noha haboztál, mielőtt megválaszoltad Beckwith kérdését az örökössel kapcsolatban, egy kicsit magabiztosabbnak tűntél, mint két nappal ezelőtt, amikor arról beszélgettünk, hogy esetleg gyermeket vársz – mondta Kit, miközben kart karba öltve sétáltak a kertben.

– Nem akartam kételyeket ébreszteni benne – hogy majd megkérdőjelezze a gyerek apjának kilétét –, de továbbra is tartok attól, hogy a reményeim hiábavalónak bizonyulnak. Korábban is hittem már, hogy állapotos vagyok, aztán csalódnom kellett, ezért szeretnék még várni, mielőtt bármiféle hivatalos bejelentésre kerülne sor.

– Beckwith közismerten diszkrét ember. Én pedig közismerten optimista vagyok. Tényleg csodálatos lenne, ha szaladgálna itt egy kis Arthur.

Selena gyomra összeszorult. Ha valaki képes lenne észrevenni, hogy a gyerek nem hasonlít az ő néhai férjére, akkor az Kit.

– Nagyszerű apa lett volna – folytatta a vikomt. – Sokkal szeretetteljesebb, mint amilyen az ő apja volt. Tovább imádkozok, hogy állapotos legyél. Nagy kár lenne, ha Sheffield Hall piacra kerülne.

– Ha tévednék az állapotommal kapcsolatban, talán te megvehetnéd.

A férfi kurtán felnevetett.

– Akkora összeget fognak kérni érte, amit én nem engedhetek meg magamnak – mondta, majd a lányra pillantott, és elmosolyodott. – Szépen gondoskodott rólad.

– Lushing hihetetlenül nagylelkű volt. – Az ő apja azonban csak egy lány számára gyűjtött össze hozományt, és az is meglehetősen szerény volt. Egy kis villa egy nem túl nagy telekkel, amely semmi jövedelmet nem hoz, és mostantól az özvegyek hajléka lesz. Azt hitte, még rengeteg ideje van arra, hogy rendbe tegye a pénzügyeit a leendő veje segítségével, és összeszedje a hozományt a három másik lánya számára. Winslow keze alatt Camberley még kevesebb jövedelmet hozott, mint amikor az apjuk irányította. A bérlők egy része városokba költözött, hogy gyárakban dolgozzon, a külföldi gabona pedig olcsóbb volt, mint a hazai. Még Lushing is panaszkodott, hogy csökkent a jövedelme.

– Hogy bírod? – kérdezte Kit.

– Tartom magam. Nagyon hiányzik.

– Nekem is.

Selena megérintette a férfi karján lévő fekete karszalagot.

– Szeretném megköszönni, hogy mindent elintéztél a temetéssel kapcsolatban.

– Megtiszteltetés volt a számomra.
– A fotográfia, amelyet a fotográfus készített tegnap délelőtt Lushingról a koporsójában... én nem szeretnék így emlékezni rá. Szeretné a képet?
– Ha nem bánod.
– Egyáltalán nem. Őszintén szólva, megkönnyebbülnék tőle. Tudom, hogy számára fontos volt ennek a fotográfiának az elkészítése, és szerintem nem lenne csalódott, hogy hozzád kerül a kép. – A lány megszorította Kit karját. – Te is hiányzol, tudod? Olyan gyakran vacsoráztál nálunk. Kérlek, ne idegenedj el tőlem.
– Miután mindketten magunkban gyászoltunk még egy kicsit, agyon foglak gyötörni a látogatásaimmal.
Selena halványan elmosolyodott.
– Már alig várom.
– Meddig maradsz Londonban?
Ez Aiden Trewlove-tól függött.
– Azt hiszem, még néhány hétig.
– Ha nem bánod, elmegyek a birtokra, és elhozom a vadászebeket. A lovakat viszont ott hagyom, legalábbis addig, amíg ki nem derül, mi lesz a sorsa a birtoknak.
– Az nagyon jó lenne. Az ikrek igencsak szeretnek lovagolni, és a lányok velem maradnak, amíg minden el nem rendeződik.
– Remélem, nem veszed tolakodásnak, amit mondok, de fiatal nő vagy, Selena, két év pedig irgalmatlanul hosszú idő tud lenni. Noha Lushingot lenyűgözték a halál körüli szertartások, a hosszú gyászidőszaknak nem volt híve. Nem hibáztatna téged, ha nem tartanád be szigorúan a szokásokat.
A lány vigaszt akart meríteni a szavaiból, de gyanította, hogy amit művelt, az nem egyezett Lushing elképzelésével arról, hogy mit jelent nem szigorúan betartani a gyászidőszakra vonatkozó szokásokat.

– Követelem, hogy tiltsa ki a lányomat ebből a... ebből a bűnös házból!
Nem ez volt az első alkalom, amikor egy anya eljött hozzá azt követelve, hogy oldja meg, amit ő nem tudott megoldani, de azt kívánta, hogy ez az asszony bárcsak ne abban az időben rontott volna be az irodájába, amikor Selena érkezése várható volt – az eddigi érkezéseinek időpontját alapul véve.
– Lady Fontaine, biztosíthatom önt, hogy egy hölgy semmi olyat nem tehet itt, amit ne tehetne meg máshol. Én legalább biztonságos környezetben szolgálhatok a felfedezéseihez.
– A felfedezéseihez? Uram, én a *maga* felfedezéseiben találok kivetnivalót.
– Én nem kezdek ki a vendégeimmel. – Ha így tenne, apák törnének rá, puskával és különleges engedélyekkel a kezükben. Ehelyett anyák érkeztek, akiknek hullámozott a mellkasuk, vékony vonallá préselődött a szájuk, és vöröslött az arcuk a felháborodástól, miközben vele szemben ültek.
Az asszony benyúlt a retiküljébe, előhúzott belőle egy kis méretű, bőrkötéses könyvet, és lecsapta az asztalra.
– Bizonyítani tudom az ellenkezőjét. A naplójában felsorolta a flörtölésüket.
– Ő adta oda magának a naplót?
A nő válla remegett a felháborodástól, bár a tekintetét elfordította, miközben válaszolt.
– Nem. Az alsóneműs fiókjában találtam meg.
– Pontosan mit tettem, amivel megsértettem a kegyed érzékenységét?
Az asszony fölkapta a naplót, és kinyitotta egy lila szalaggal megjelölt oldalánál.
– „Ma este A.T. megdicsérte a szememet. A kékje arra emlékezteti őt, milyen az ég színe a nap búcsúztatása előtt.” Micsoda számárság.
A szavak túl cifrák voltak ahhoz, hogy tőle származtak volna. Nyilván csak annyit mondott a lánynak, hogy szép szeme van. De mindenkinek joga volt a fantáziáihoz. Ez a lány a naplójával osztotta meg őket, Aiden pedig vászonra vitte az övét. A férfi hátradőlt, a széke karfájára könyökölt,

és a kezére támasztotta az állát.

– Miért? Mi ebben a számság?

– Ő egy egyszerű lány, Mr. Trewlove, maga pedig reményt ad neki.

– Miért ne reménykedhetne?

– A tavalyi Szezonban csak kevés fiatalember táncolt vele. A báli szezon hamarosan elkezdődik, és ő akkor megint petrezselymet fog árulni, ez pedig még jobban fáj majd neki, mert ezek között a falak között maga elfeledteti vele, hogy kicsoda.

– Vagy kevésbé fog fájni neki, mert ezek között a falak között annyit táncolhat, amennyit csak akar.

– És játszhat. És ihat. – Az asszony Aiden felé rázta a naplót. – Elszívott egy manillaszivart!

– Kegyed kipróbálta már?

– Istenem, dehogy.

– És szeretné kipróbálni?

Lady Fontaine szeme kidülledt, a szája pedig úgy nyílt ki és csukódott be, mint egy partra vetett halnak.

– Istenem, dehogy!

A szavak ezúttal azonban kevésbé határozottan csengtek, mint az imént. Aiden előrehajolt, és összekulcsolta a kezét az íróasztalán, közben pedig szinte érezte, ahogy telnek-múlnak a percek, és attól félt, lemarad Selena érkezéséről.

– Mit szólna a következőhöz, Lady Fontaine? Az egyik emberem körbevezeti magát a klubban, és ha olyasmit lát, amely ellen szívből tiltakozik, a jövőben nem fogom beengedni ide a lányát – mondta, majd hátranyúlt, és meghúzott egy zsinórt.

Néhány másodperc múlva egy jóképű fiatalember jelent meg az ajtóban.

– Richard, vezesd körbe Lady Fontaine-t! A pihenőszobát mindenképpen ejtsék útba. Azt hiszem, Lady Fontaine-nek jólesne egy lábmasszázs.

– Egy idegen férfitól? – kérdezte a dáma felháborodottan.

Aiden felállt, hogy mihamarabb elindulhasson a játékterembe, és a nőre kacsintott.

– Bízson bennem! Nem fogja megbánni.

12. fejezet

Örület volt, hogy számolta az órákat, a perceket, a másodperceket, amelyek azóta teltek el, hogy utoljára látta Selenát, hogy folyton az ajtó felé kalandozott a tekintete, amelyen keresztül a hercegné bármelyik pillanatban beléphet, és hogy egyre feszültebben várakozott. Tudta, hol lakik a lány. Talán el kellene mennie hozzá. Ha másért nem, hát azért, hogy megbizonyosodjon róla, jól van-e – olyan jól, amennyire a körülményekhez képest lehetett –, hogy lássa őt, hogy mondjon neki valamit, ami mosolyt csal az arcára. Hogy egy kicsit enyhítsen a terhein. Hogy tudassa vele, fontos a számára...

Aiden úgy állította meg ezt a gondolatot, mintha téglafalba ütközött volna. Neki nem volt *fontos* a lány. Ő csak egy vendég, akinek a kedvében akar járni, hogy biztosítsa a visszatértét, és azt, hogy költsön a játékasztalainál, bár ezt eddig még nem tette meg. A férfi azt kívánta, bárcsak lenne egy rendes lakása, ahová elvihetné, de neki itt volt egy lakosztálya. Így volt kényelmes. Sokat dolgozott, gyakran késő estig, reggel pedig korán kelt. Órákat töltött azzal, hogy átnézze a főkönyveit, és kitalálja, mivel növelhetné még jobban a bevételeit. Egy célja volt: hogy annyira meggazdagodjon, amennyire csak lehetséges. Nem, nem is a gazdagság volt a cél – inkább a siker. Tiszteletet akart kivívni, azt akarta, hogy a születése körülményei többé ne számítsanak.

Igen, az ide járó hölgyek szemérmes pillantásokat vetettek rá, mosolyogtak rá, beszélgettek vele, de mindezt csak azért, mert lázadni akartak. És hogyan lázadhattak volna jobban, mint hogy flörtöltek egy fattyúval? De csakis ezek között a falak között. Ezeken kívül semmibe vennék, keresztülnéznének rajta, és elutasítanák. Hátat fordítanának neki. Sosem hívnák meg őt a szalonjukba vagy a báltermükbe. Sosem vacsorázhatna az asztaluknál. Még az ő asztalánál sem látnák szívesen.

Selena csak az árnyékban volt hajlandó kapcsolatba kerülni vele. Egyrésztől ez rosszlesett neki, másfelől viszont elég kétségbeesetten vágyott a lányra ahhoz, hogy minden feltételét elfogadja. Megértette, hogy az ő kapcsolatuk kizárólag a testiségen alapult. Selena azt akarta, hogy ágyba vigyék, ő pedig ágyba akarta vinni a lányt.

Erről volt szó, és nem többről.

Mégis, amikor meglátta Selenát belépni az ajtón, elképzelte, hogy ezt álarc nélkül teszi meg egy könyvtárba, amelyben ő olvasott, egy ebédlőbe, amelyben ő étkezett, egy szalonba, amelyben ő pihent, egy hálószobába, amelyben ő aludt, minden szobába egy nagy udvarházban, amelyben ő lakott. Elképzelte, ahogy kart karba öltve lépnek be üzletekbe, ivókba, színházakba. Sétálnak valamelyik parkban. Kikocsiznak a nyitott hintójában. Nem mintha jelenleg a birtokában lett volna ilyesmi, de bármilyen jövőt képzelt is el magának, a lány szerepelt benne. Ez tényleg örület volt.

Néhány lépéssel Selena mellett termett, és nagyon is tudatában volt a boldogságnak, amely a lány meleg mosolya láttán átjárta őt. Ma este nem látszott szomorúnak. Nem más dolgok foglalták le a gondolatait. Nem mentek váratlanul sehová. Ma este azért jött, hogy itt legyen.

Kézen fogta a lányt, visszavezette az előtérbe, aztán végig egy keskeny folyosón egy lépcsőig, amelyen aztán fölmentek.

– Hová megyünk? – kérdezte Selena.

– Egy sokkal meghittebb helyre.

Miután fölértek a lépcsőn, Aiden végigvezette a lányt egy rövid folyosószakaszon, amelynek az egyik oldala nyitott volt a játékszalet felé. Amikor elértek a folyosó végén lévő ajtóig, a férfi kinyitotta azt, betessékelt rajta Selenát, aztán kicsukta a világ többi részét. Háttal a faajtónak dőlve nézte, amint a lány fölnyúlt, és levette az álarcát. A maszk Selena ujjai között fityegett, miközben lassan körbesétált és körülnézett. Egy szófa, fotelek a kandalló előtt, egy alacsony asztalka, a szoba különböző pontjain elhelyezett gyertyák pislákolása.

Selena megállt a kis, kerek, fehér abrosszal letakart asztalka előtt, amelyen Gillie legjobb bora

már kitöltve levegőzött, és várta a lány érkezését. Különbféle sajtokkal és kenyérszeletekkel együtt. És volt ott még...

– Eper. – Selena a válla fölött hátrapillantva gyengéden a férfira mosolygott. – Biztosan egy vagyomba került.

– Megérte.

A lány lassan megfordult.

– Ez a pihenőszoba?

– Nem.

Selena odasétált egy nyitott ajtóhoz, bekukkantott rajta, és mozdulatlanra dermedt. Aiden tudta, hogy ráismert a hálószobára, különösen, mivel ebben egy, a megszokottnál jóval nagyobb, baldachinos ágy állt.

– Ez az a szoba, ahová a piros gombos urak a hölgyeket viszik?

– Nem.

A lány szembefordult Aidennel, a szemében pedig kérdések ezrei ragyogtak, bár lehet, hogy csak a gyertyák fénye miatt látszott így. A férfi odament hozzá, és egyik ujjával megérintette az arcát.

– Ez az otthonom. Ide még soha egyetlen nőt sem hoztam fel. – Valamilyen oknál fogva fontosnak tartotta, hogy ezt közölje.

– Miért engem?

Mert ő más volt, ő olyan módon érintette meg a férfit, ahogy még soha senki. Mert Aiden úgy akart belépni ide, hogy érezze a levegőben a lány illatát, le akart ülni az egyik foteljába, és emlékezni akart azokra a percekre, amelyeket a lány ezek között a falak között töltött, az ágyában akart feküdni, és fel akarta idézni, milyen érzés volt, amikor a lány a karjában hevert ugyanott.

– Mert azt mondtad, ágyba akarod vitetni magad, én azonban ennél többet akarok adni neked. Meg akarlak hódítani.

– Eperrel és borral?

– Kezdetnek az is megteszi.

A lány Aiden nyaka köré fonta a karját, és szorosan hozzásimult, mire a férfi azonnal megkeményedett. Selena olyan könnyen az ujjá köré csavarta őt, ő pedig szeretett volna ugyanilyen hatással lenni a lányra.

– Te már a legelején meghódítottál engem, Aiden Trewlove, és már semmi másra nem tudok gondolni, csak rád, és semmi másról nem álmodok, csak rólad – mondta Selena halk, rekedt, érzéki hangon.

Aztán lábujjhegyre állt, Aiden ajkára tapasztotta az ajkát, a férfi pedig elveszett. Magában átkozta a lányt, amiért ő volt a csábító, átkozta önmagát, amiért hagyta magát, aztán minden tervét sutba dobta. Mert mit számítottak a terve, amikor mindketten ugyanazt akarták, mindketten sóvárogtak a másik után?

Márpedig ő sóvárgott a lány után, még hozzá annyira, amennyire még soha semmire nem vágyott egész életében. És nem a szépsége vonzotta, hanem a lelke. A kalandvágyó természete, amely arra készítette, hogy elinduljon megkeresni azt, amit sosem kapott meg, miután az őt gúzsba kötő eskü semmissé vált. Nem habozott, hogy az után vesse magát, amire vágyott. Fellázadt a gyászidőszak ellen, amely elszigetelte volna őt az emberektől. Nyilvánvalóan erős nő volt.

Az erejét azonban megszelídítette a gondoskodó, aggodalmas természete és a mély gyásza, amelyet a jólelkű férje iránt érzett, aki nem tudta kielégíteni őt. Aiden ma éjszaka minden lehetséges módon ki akarta elégíteni a lányt. A magáévá teszi és birtokba veszi Selenát, amíg az rajta kívül senki másra nem tud majd gondolni, amíg a meggyőződésévé nem válik, hogy csakis Aiden karjaiban található tökéletes kielégülést, elfogadást és beteljesedést.

Miután ezt megteszi, a lány el fog menni, de azzal a biztos tudattal, hogy még visszatér.

A férfi végre az övé lesz. Teljesen. Abszolút. Totálisan. Selena csakis erre tudott gondolni, miközben Aiden elmélyítette a csókot, és a nyelve olyan alapos felfedezőútra indult a szájában, mintha most járna ott először. A férfi ajkának whiskyíze volt. Vagy talán brandy. Selena elképzelte, ahogy a tűz

előtt üldögél az egyik fotelben, lassan kortyolgatja és ízlelgeti a borostyánszínű folyadékot, és arra gondol, hogy hamarosan őt fogja ízlelgetni.

Aiden nyelvének mozgása ráérős volt, ugyanakkor aprólékos is. A lány szájának egyetlen zugát sem hagyta parlagon. A férfi megmarkolta a fenekét, és szorosan magához ölelte, hogy érezze a vágyakozása kőkemény bizonyítékát, amely csak még jobban feltüzeltelte a szenvedélyét. Aiden kívánta őt, epekedett érte. Ez nem csak egy rideg, gépies aktus lesz. Nem pusztán üzletről volt szó. Nem az eredmény számított. Olyan célja volt, amilyenre a lány álmában sem számított. A vágyakról volt szó, a vágyról, hogy birtokba vegyék egymást, hogy megosszák egymással a testüket, az érzéseiket, az élvezetüket.

Mennyire vágyott rá a lány, hogy valaki ennyire kívánja őt! Aiden a kedvében akart járni. Az eper erről árulkodott. Az pedig, hogy nem tette őt mindjárt az első este a magáévá, még többről árulkodott. Az egyesülésük nem pusztán vad vágyak kielégítése lesz, függetlenül attól, hogy a férfi nyögései milyen állatiasnak, a kezei pedig milyen mohónak tűntek. Ez nem csak érzéketlen üzekedés lesz. Nem, itt érzések is voltak. Érzések, amelyek a szívet és a lelket ugyanúgy ki akarták elégíteni, mint a testet. Selena sosem érezte még magát ennyire istenítve.

Ez pedig veszélyesnek bizonyulhat. Az érzéseire, a céljaira és a törékeny szívére nézve.

Azonnal véget kellene vetnie ennek az egésznek, mielőtt még késő lenne. De akarta azt, amit a férfi nyújtott. Akarta a csókot, amelytől egészen elgyengül a térde. Vágyott a férfi ízére, a teste melegére, az érintésére, az illatára, azt akarta, hogy mindez az egész lényét áthassa. Őt akarta, a férfit. Senki mást. Csakis Aiden volt az, akire vágyott.

A férfi forró, nedves ajka lefelé kezdett vándorolni a nyakán.

– Lena. – A rekedt hang egy megváltásra váró férfi hangja volt.

– Senki nem hív így.

– Eggyel több ok arra, hogy én így hívjalak.

Ebben igaza volt. Aiden számára a találkozásukkal kapcsolatban eddig minden újdonság volt, azokat az emlékeket pedig, amelyeket ő fog adni a lánynak, soha, semmi nem homályosíthatja el.

Selena Aiden állkapcsának alsó, selymes felére tapasztotta az ajkát, oda, ahol a borosta a leglágyabb volt. A férfi számára egyik becenév sem tűnt találónak. Sem az édesem, sem a *drágám* nem volt elég erőteljes ahhoz, hogy kifejezze, milyen hatással van rá a kényeztetése. Egyetlenegy szó illet rá, amely híven tükrözte erős és jelentőségteljes személyét.

– Aiden.

A férfi elnyújtottan felnyögött, ami az egész mellkasát megremegtette, aztán a karjába kapta Selenát, és bevitte a hálószobába, ahol a hatalmas ágy várta őket.

Aiden még soha semmire nem vágyott annyira egész életében, mint amennyire a lányra vágyott – az egész lényére. A szájából hallani a nevét olyan afrodisziákum volt, amelyet még sosem kóstolt azelőtt. Persze, mások is mondták már ki a nevét, de soha ilyen lázasan, ilyen édesen. Mint egy áldást.

A férfi azt akarta, hogy Selena kívánja őt. Honnan tudhatta volna, hogy az a vágy, amely őbenne támadt a lány iránt, minden eddig érzett vágyát elhomályosítja? Selena egy boszorkány volt, egy komisz nőszemély, aki a szíve ajtaján kopogtatott. Annyira szerette volna kitárni előtte azt az ajtót, de tudta, hogy mindaz, ami kettőjük között történik, nem része a valóságnak – hanem csak egy fantáziavilágban létezik, amelyet ő hozott létre. Ebben a világban Selena nem a birodalom egyik hercegnéje, ő pedig nem egy gróf törvénytelen fia volt. Ezek között a falak között nem választotta el őket a teljes társadalmi ranglétra. Ezek között a falak között csak ők ketten számítottak, őket pedig hamarosan el fogja ragadni a szenvedély.

Noha már alig várta, hogy meztelenül láthassa Selenát, Aiden nem kapkodta el a vetkőztetést, és minden egyes ruhadarabtól a lehető legérzékibb módon fosztotta meg a lányt. Ha Selena tekintetének fátyolosságából indult ki, az erőfeszítéseit siker koronázta. Lassan, nagyon lassan futtatta végig az ujjait az újonnan felfedett bőrfelület minden egyes négyzetcentiméterén. Amikor a lány mellei kiszabadultak, Aiden úgy érezte, mintha régi ismerősként üdvözlőnék őt. A tenyerébe

fogta és masszírozta őket, aztán az ajkával is lecsapott rájuk, először az egyikre, aztán a másikra.

A lány halkan nyögdécselni kezdett, megragadta Aiden felkarját, és hófehér nyakának karcsú oszlopát feltárva hátravetette a fejét. Egek, ennek meg hogy állhatna ellen? A férfi tehát nyalogatott és harapdált, közben pedig élvezte, ahogy a lány egyre erősebben markolászta a karját.

Aztán visszatért az eredeti feladatához, leengedte Selena meglazított ruháját és alsószoknyáit a földre, hogy a lánykiléphessen belőlük. Ezután gyorsan megszabadította őt a maradék alsóneműjétől, és a harisnyát hagyta utoljára. Guggoló helyzetben egyensúlyozva, lassan lehúzta a finom selymet Selena térde alá, le a vádliján, egészen a bokájáig, közben pedig gyengéd simogatásokkal kényeztette a feltároló bőrét. A lány a vállába kapaszkodott, miközben ő megszabadította a harisnyától a lábfejét, megmasszírozta és megcsókolta azt, majd a másik harisnyának szentelte a figyelmét. Amikor ez a ruhadarab is csatlakozott a párjához, Aiden fölemelte a tekintetét, és végighordozta Selena csodálatosan gyönyörű, karcsú testén.

– Tárd szét a lábadat nekem, kedvesem!

Noha a szobában csak gyertyák pislákolnak, Aiden látta, ahogy a lány tekintete elsötétedik, és izzani kezd, mert nyilván tudta, mi következik.

– Szeretném, ha te is levetkőznél.

– Először hadd elégítselek ki.

Selena lassan megrázta a fejét.

– A szenvedélyemet csak még jobban felfokozná a látványod.

Aiden egy ilyen kérésnek képtelen volt ellenállni. Azért előbb még előre hajolt, futó csókot lehelt a lány nőiessége közepére, és lázas ígéretet tett.

– Hamarosan.

Aztán fölállt, és megadóan széttárta a karját.

– A tiéd vagyok.

Selena tett egy apró lépést előre, és lesegítette a férfiről a felöltőt. Aztán az ujjai a mellény gombjait kezdték kiszabadítani a gomblyukakból, de a mozdulatai nem voltak olyan magabiztosak, mint Aidené korábban.

– Vetkőztettél már férfit?

A lány mozdulatlanra dermedt, és fölnézett a férfira.

– Nem. A férjem mindig hálóingben látogatott meg. Rosszul csinálom?

Aiden a tenyerébe fogta a lány arcát.

– Nem, édesem. Amikor szeretkezésről van szó, semmit sem csinálhatunk rosszul, amit mindketten akarunk.

Selena a férfi kezére tette a kezét, és ott tartotta, amíg elfordította az arcát, és csókot nyomott a tenyerébe.

– Amit veled csinállok, minden olyan új nekem.

Ez boldoggá tette, ugyanakkor egy kisértő is szomorította a férfit. Nem akarta, hogy a lány nélkülözzön, ugyanakkor megnyugtatta a tudat, hogy amit nyújt neki, az nem halványul el más élmények mellett.

– Fejezd be a munkát, még sok minden vár rád.

Selena ajka pajkos, ugyanakkor szégyenlős mosolyra húzódott.

– Ez nem munka.

Aiden lerázta magáról a mellényt. Miközben a lány a nyakkendőjével volt elfoglalva, ő végigsimította Selena testének elérhető felületein. Miután lekerült a nyakkendő, a lány az inget kezdte el kigombolni, de Aiden már nagyon türelmetlen volt. Megszabadult a mandzsettagombjaitól, amikor pedig a lány végzett a gombokkal, áthúzta az ingét a feje fölé, és félrehajította. Leült az ágy szélére, és levette a csizmáját és a harisnyáját. Aztán fölállt, és nézte, ahogy Selena megnyalta a szája szélét.

– Én még sosem láttam... mindig nagyon illedelmesek voltunk, amikor együtt háltunk.

– Engem meglehetősen illetlennek fogsz találni. – Aiden lejjebb csúszta egy kicsit a nadrágját, aztán visszahúzta a helyére. Újra és újra. Közben pedig nézte, ahogy a lány nagyot nyel.

Selena bizonytalanul odanyúlt, mire a férfi elvette onnan a kezét. A lány tenyere Aiden nadrágjának dudorodó ágyékrészére tapadt. A férfi esdeklően felnyögött, amire Selena lassú simogatással válaszolt. Le. Föl. Aztán kigombolta a gombot, lehúzta a nadrágot, Aiden férfiassága pedig előbukkant.

– Jóságos ég. Nagyobb, mint gondoltam.

– A férfiak más-más méretekkel rendelkeznek. – A férfi egészen letolta a nadrágját, és kilépett belőle.

– Ruhán keresztül akkor sem tűnt ennyire nagynak. – Selena letérdelt, és finoman végighúzta az ujjait a fegyver teljes hosszán.

– Jézusom, Lena. – Aidennek elakadt a lélegzete az érintéstől.

– Olyan selymes. Olyan forró.

Miközben Selena keze felfedezőútra indult, a férfi kiszedegette a hajából a hajtűket, amíg a sűrű loknik le nem omlottak a lány válla és az ő farka köré. Színtiszta élvezet.

Selena hátravetette a fejét, és Aiden szemébe nézett.

– Magamban akarlak érezni.

A férfi kis híján ott helyben elévezett a szavak hallatán. Még sosem vágyott ilyen fájdalmasan semmire.

Talpra segítette a lányt, magához szorította, majd vele együtt az ágyra vetette magát.

A végtagjaik teljesen összegabalyodtak, és ez csodálatos érzés volt. Selena testének elülső fele teljes egészében a férfihez simult. Bőr a bőrön, forrón és harmatosan. Aiden a lány ajkára tapasztotta az ajkát, aztán a hátára hengerítette, és elhelyezkedett a combjai között, a nőiessége középpontjához szorítva duzzadt farkát.

Selena illetlennek érezte ezt a szót – *farak* –, de semmilyen más kifejezés nem jutott eszébe, amely hívebben leírta volna a férfi eme testrészét, amely hamarosan belé fog hatolni. Még soha nem várta ennyire az egyesülést.

Aiden azonban úgy tűnt, még tovább akarta kínozni őt, mert lejjebb csúszott, és a szájába vette az egyik mellbimbóját. A nyelve egészen eláztatta az apró gyöngyszemet, és elérte, hogy csodálatos érzések öntsék el a testét. Gyengéden megszopogatta a mellbimbót, majd végigcsókolgatta a melle minden egyes négyzetcentiméterét. A másik mellét közben a kezével kényeztette.

Aztán fordítva: a másik mellére tapasztotta az ajkát, miközben az immár nedves mellével az ujjai játszottak. Selena imádta, ahogy az érdes tenyere céltudatosan simogatta a bőrét. Már eddig is sok helyen megérintette őt, most azonban minden porcikája lecsupaszítva hevert előtte, és felkínálta magát neki.

Aiden pedig elfogadta a felajánlást.

Az ajkával, a kezével, a nyelvével. Még lejjebb csúszott, és ugyanúgy kényeztette a lányt, mint amikor a biliárdasztalon hevert. Selenát akkor megdöbbenetette a dolog intimitása, most azonban lelkesen adta át magát az érzéseknek, és felemelte a csípőjét, hogy a férfi könnyebben hozzáférhessen.

Aztán megragadta a vállát, miközben a combjai remegni kezdtek a vágytól. Már olyan közel volt. Ide-oda dobálta a fejét, a lábát pedig Aiden vádlijának támasztotta. Imádta, ahogy a férfi selymes szőre a talpát csiklandozta, de hát Aidennek nem volt olyan porcikája, amelyet ne imádott volna.

Beletúrt a férfi hajába, és fölemelte a fejét, hogy találkozzon a tekintetük.

– Azt szeretném, ha bennem lennél, ha a részem lennél, amikor a csúcsra jutok.

Aiden felnyögött, aztán legurult a lányról, az ágy szélére ült, kivett valamit az éjjeliszekrény fiókjából, és ráhúzta a farkára.

– Mit csinálsz?

– Felvettem egy hüvelyt – felelte a férfi, miközben visszatért Selenához, és a nyakához dörgölte az orrát. – Megakadályozza, hogy beléd ömöljön a magvam, anélkül, hogy el kellene hagynom téged.

A lány megpróbálta értelmezni a szavakat, de aztán Aiden mennyei dolgokat kezdett művelni az

ujjaival a duzzadt nőiességén, az érzékek pedig újfent lefoglalták a teljes figyelmét, amíg vonaglni nem kezdett a vágytól.

A férfi megint elhelyezkedett a combjai között, aztán megfogta a péniszét, és újra meg újra Selenához dörgölte, aki nagyon is tudatában volt annak, hogy mennyire benedvesedett. Aiden ajka végül lecsapott a lány ajkára, közben pedig szépen lassan beléhatolt. Először óvatosan tágitgatta őt, aztán egészen mélyre döfött.

Selena beleborzongott a gyönyörbe.

–Ó, istenem!

Belemarkolt a férfi fenekébe, és magához szorította őt, miközben élvezte a csodát. Nem volt szűz, de amit abban a pillanatban érzett, az szinte teljesen ismeretlen volt számára. A jelek szerint nem volt minden közösülés egyforma. De a titoknak talán csak az volt a nyitja, hogy a férfi elérte, hogy kétségbeesetten kívánja őt. Az idegvégződései vibráltak, a bőre pedig érzékenyebb volt, mint máskor. Még soha senki nem készítette őt fel úgy, mint most Aiden.

A férfi nem kötelességtudatból tette őt a magáévá, és egészen elfeledtette vele, hogy ő eredetileg kötelességtudatból jött ide.

Aiden mozogni kezdett, a lány pedig csak rá koncentrált és az élvezetre, amelyet nyújtott. Végigsimított a férfi hátán, kitapintva, ahogy az izmai megfeszültek, majd ellazultak a mozgástól. Aiden egészen fölé tornyosult, és végig a szemébe nézett, miközben egyre hevesebben, egyre gyorsabban és sürgetőbben mozgatta a csípőjét, ő pedig teljesen beleveszett a férfi izzó tekintetének mélységébe, és a végtagjaival erősen belé kapaszkodva átadta magát az ekstázisnak.

Amikor darabjaira hullott a karjaiban, örömmel fogadta a gyönyört, mert tudta, hogy Aiden képes arra, hogy újra összerakja őt.

A férfi hátravetette a fejét, összeszorította az állkapcsát, Selena pedig szorosan magához ölelte őt, és majdnem sírva fakadt a boldogságtól, miközben a teste újra és újra összerándult.

13. fejezet

– **N**yisd ki a szád!

Miközben a meztelen háta Aiden mellkasához simult, a víz pedig hullámzott körülöttük a férfi mozgásától, Selena habozás nélkül engedelmeskedett, és beleharapott az eperbe, amelyet Aiden a szájához tartott. Elnevette magát, amikor a gyümölcs leve lefolyt az állán, a férfi azonban a hüvelykujjával maga felé fordította az arcát, lenyalta róla a nedűt, aztán olyan forrón megcsókolta, hogy kis híján a víz is gőzölni kezdett.

Miután szeretkeztek, a férfi fürdőt készített maguknak. Selena takarókba burkolózva, a fal felé fordulva ült egy sarokban, úgyhogy a szolgák, akik a fürdőt előkészítették, szinte észre sem vették. Miután a szolgák elmentek, Aiden odatolt egy asztalkát a nagy rézkád mellé, és rátette az inycségeket, amelyeket előkészített.

Selena ivott egy korty bort, és eltöprengett rajta, hogyan érzi magát. Egyáltalán nem volt csalódott, hiszen még életében nem érezte magát ennyire jóllakottnak, és ilyen intenzív élvezetben sem volt még része, az azonban némileg frusztrálta, hogy Aiden nem fogja olyan könnyen megadni neki, amire szüksége volt, mint remélte.

– Egy kicsit meglepődtem, amikor... beburkoltad magad. Nem tudtam, hogy a férfiak ilyet is szoktak csinálni.

Aiden ujjai lustán siklottak föl-le a lány karján, mennyei bizsergést keltve.

– A férjednek nem volt oka rá, hogy így tegyen. Neki az volt a célja, hogy teherbe ejtsen.

– Te mindig felveszel egy ilyen hüvelyt, amikor szeretkezel?

– Mindig.

– Már tizenhat éves korodban is így tettél?

– Ühüm. Nagyjából tizenöt évesek lehettünk, amikor az anyánk leültetett minket, fiúkat, és elmagyarázta, milyen módszereket használhatunk, hogy ne kapassuk be a legyet.

Selena nem ismerte ezt a kifejezést.

– Bekapatni a legyet?

– Teherbe ejteni.

A lány ivott még egy korty bort, magában pedig alig hitte el, hogy tényleg erről beszélget a férfival. Eddig soha senkivel nem beszélgetett a szexről, még az anyjával sem.

– És vannak más módszerek is?

Érezte a hátán, ahogy Aiden vállat vont, aztán a tarkójára tapasztotta az ajkát.

– A férfi visszahúzódhat közvetlenül az előtt, hogy elélvezne, de gyorsnak kell lennie, és nem szabad elfeledkeznie a dolgról. Néha azonban, sőt, elég gyakran, egyáltalán nem gondolkodunk ilyenkor, csak azzal törődünk, hogy milyen jó érzés.

Selena egy kissé oldalra fordult a férfi karjaiban, és fölneézett rá, közben pedig biztos volt benne, hogy lángol az arca.

– És ezt az édesanyátok magyarázta el nektek?

– Fattyúkat nevelt. Azt mondta, az önmegtartóztatás a legjobb módszer, de nem volt olyan bolond, hogy azt higgye, erre az útra lépünk majd, ezért gondoskodni akart róla, hogy ne keveredjünk olyan helyzetbe, amit később megbánunk. Ha teherbe ejtettünk volna egy lányt, el kellett volna vennünk őt feleségül.

– Még tizenöt éves korotokban is?

– A beleegyezési korhatár tizenkét év. Anyánk úgy vélte, hogy ha a kamatyoláshoz elég idősek vagyunk, akkor a házassághoz is. Nem pont ezeket a szavakat használta, de ez volt a lényeg.

– Tehát te még soha nem voltál... egy nőben sem... hüvely nélkül?

A lány haja a feje tetejére volt föltűzve, Aiden pedig félresöpört néhány elszabadult hajtincset.

– Soha.

Selena megint előrefordult, és nekidőlt a férfi mellkasának.

– Én ezt nem értem.

– Nem akartam csak azért elvenni valakit, mert teherbe ejtettem. És fattyút sem akartam a világra hozni.

A lány lehunyta a szemét, közben pedig érezte, hogy összeszorul a gyomra. De ha Aiden őt ejtené teherbe, azt a gyereket nem tartanák fattyúnak. Ez biztosan megvigasztalná valamelyest a férfit, ha valaha is tudomást szerezne az ő árulásáról. Árulás. Utálta ezt a szót, és azt is, hogy szükség volt rá. Kinyitotta a szemét, aztán a kandallóban lobogó tűzbe meredt, ahogy néhány perccel ezelőtt is tette.

– Nyisd ki a szád!

Miközben engedelmeskedett a felszólításnak, megfogta Aiden kezét, és nemcsak a felkínált sajt darabkát vette a szájába, hanem a férfi mutatóujját is, amelyet szopogatni kezdett. Rendkívüli elégedettség töltötte el, amikor meghallotta Aiden halk nyögését, és megérezte a férfi péniszének rándulását a háta mögött. Miután kihúzta Aiden ujját a szájából, megrágta a sajt darabot, közben pedig körmével finoman végigsimított a sebhelyen, amely a férfi mutatóujján futott végig és a kézfején ért véget.

– Ezt hogy szerezted?

– Összetűzésbe keveredtem egy alakkal, akinek kése volt – felelte Aiden, miközben apró csókokkal kezdte beborítani a lány tarkóját.

– Hány éves voltál?

– Tizennégy. – A férfi ajka tovább folytatta a kényeztetést.

– Nem olyan embernek tűnsz, mint aki ok nélkül verekedésbe keveredik.

A halk morgást egyetértésként is lehetett értelmezni.

A sebhely rettenetesen csúnya látványt nyújtott, Selenát mégis nagyon érdekelte a története.

– Miért dacoltál vele?

A csókok egyre lassabbá és céltudatosabbá váltak. A lánynak nem volt kétsége afelől, hogy hamarosan ismét az ágyban kötnek ki.

– Aiden.

A férfi ajka most már a fülénél volt.

– Kurvának nevezte az anyámat.

A hangjából Selena kihallotta a fiatalok fájdalmát és a szégyenkezést, amelyet érezhetett.

– De hát mindenki ezt gondolta a nőről, aki életet adott neked.

– Ettie Trewlove-ra mondta.

A lány szíve összeszorult, amikor rádöbbsent, hogy ez a férfi egyetlenegy asszonyt tartott az anyjának – azt a jótét lelket, aki befogadta őt.

Az ajkához húzta a férfi ujját, és végigsimított a nyelvvel a sebhelyen.

– Alaposan elverted az illetőt?

– Igen. Az orra sosem egyenesedett ki teljesen, azóta is ferde.

– Megvéded, ami a tiéd.

Aiden végigsimított a sebhelyes ujjával a lány állán, aztán maga felé fordította az arcát, hogy a szemébe nézhessen.

– Mindig.

Selena önkéntelenül is úgy érezte, hogy a férfi a magáénak tartja őt, és méltónak hiszi a védelmére. Csakhogy ő nem volt méltó. Okkal volt együtt vele, és ez az ok nem tette lehetővé, hogy sokáig együtt maradjanak.

A lány megfordult a kádban, és minden szenvedélyét beleadva Aiden ajkára tapasztotta az ajkát. A férfi megérintette őt, méghozzá oly módon, amilyenre nem is számított – nem a kezével, bár azzal is csodákat művelt, hanem a lelkével, a szívével, az egész lényével. Nem erre számított egy olyan embertől, aki a bűnösségéről volt híres. Arra számított, hogy lazák az erkölcsi, és a saját élvezetein kívül semmi más nem érdekli. De Aiden nem ilyen volt. Jó ember volt, Selena pedig azt akarta, hogy egyetlen vele töltött pillanatát se bánja meg.

Kissé hátradőlt, és a tenyerébe fogta a férfi arcát. A borosta most már erősebb volt, a lány pedig azon tűnődött, felajánlja-e Aidennek, hogy megborotválja, de elvetette az ötletet, mert tetszett neki a férfi kissé vadnak tűnő külseje.

– Férfiként az életed minden aspektusát az irányításod alatt tarthatod. Nekem nem sok, sőt, szinte semmi beleszólásom nem volt az életem alakulásába. – Selena addig fészkelődött, amíg lovaglólülésbe nem helyezkedett a férfi ölében. – Szeretném, ha teljes és abszolút hatalmam lehetne fölötted.

Aiden keze megfeszült a lány csípőjén, a tekintete pedig elsötétült.

– A tiéd vagyok, azt teszel velem, amit akarsz. Mit szeretnél?

– Szeretnék kikötözni az ágyhoz. Azt szeretném, ha ki lennél szolgáltatva nekem.

A férfi úgy gondolta, kész csoda, hogy nem hozta kínos helyzetbe magát, és élvezett bele ott helyben a vízbe Selena szavainak hallatán, amiknek lágyságát olyan vágy járta át, amely égszínkék árnyalatúra festette a lány szemét. Semmit sem tudott megtagadni Selenától, különösen egy olyan kérést nem, aminek hallatán a szíve olyan hevesen kezdett verni, hogy majd kiugrott a helyéről.

Még nem múlt el a veszélye annak, hogy kínos helyzetbe hozza magát, mert még soha életében nem volt olyan kemény, mint most.

Selena a nyakkendőivel kötözte ki a kezeit és a lábait az ágylábakhoz, úgy, hogy kiterítve hevert a szatén lepedőn, amelyet aznap vásárolt, hogy örömet okozzon a lánynak. Még soha életében nem volt ilyen kiszolgáltatott helyzetben, és el sem tudta képzelni, hogy ezt Selenán kívül bárki másnak megengedje. Megbízott a lányban. Tökéletesen. Furcsa pillanat volt ez egy efféle felismeréshez, különösen, hogy olyan rövid ideje ismerték egymást, de az érzések mélységének valószínűleg nem sok köze lehetett az időhöz.

Nem, szeretni nem szerette a lányt, de fontos volt a számára – nagyon fontos. Valószínűleg fontosabb, mint amennyire tanácsos lett volna. Ő nem olyan férfi volt, akinek egy nő büszkén mutatkozna. Selena előtt ez nem számított, Aiden pedig azt kívánta, bárcsak most se számítana.

Az a képessége azonban, hogy az életével kapcsolatos filozófiai kérdésekre racionális válaszokat adjon, elszállt, miközben a lány lassan körbejárta az ágyat, és végig a szemébe nézett. Aiden felé akart nyúlni, de a csuklójára kötött vászon megakasztotta a mozdulatot, és emlékeztette őt arra, hogy nem tehet mást, ki kell várnia, hogy a lány a kedvét lelje benne.

A matrac besüppedt a rámászó Selena alatt, aki egy pillanatra sem szakította meg a szemkontaktust. Jóságos ég, milyen gyönyörű volt a magabiztosságtól, hogy elcsábíthatja őt. És el is fogja csábítani. Ebben Aiden ugyanolyan biztos volt, mint abban, hogy ha végeznek, akkor helyet cserélnek, és a lány lesz kikötözve az ágyon az ő örömére. És a sajátjára is.

Furcsa volt, mennyire összhangban voltak, hogy a férfi minél többet adott Selenának, ő maga is annál többet kapott.

A lány lassan végigsimított az ujjával Aiden oldalán, a bokáját megbéklyózó nyakkendőitől kezdve föl a vádliján, végig a combján, át a csípőjén, egészen a bordájáig...

A férfi teste egy picit megrándult.

Selena úgy nézett rá, mintha most adták volna a kezébe a Koh-i-Nor gyémántot.

– Csiklandós vagy.

– Egy kicsit.

A lány lehajolt, és Aiden legalsó bordájára tapasztotta az ajkát. A férfi lehunyta a szemét, miközben élvezte, hogy a forróság beszivárog a bőrébe.

– Csak az ujjakra.

Selena fölemelte a fejét, fölfonta az egyik szemöldökét, majd megnyalta a szája szélét.

– Majd észben tartom – mondta, és lovaglólülésben elhelyezkedett a férfi hasán, miközben közelebb vitte hozzá azokat a csodálatos melleit.

Aiden megint feszegetni kezdte a kötelékeit.

– Legalább az egyik kezemet eloldozhatnád, hogy megérinthesselek.

A lány pajkosan elmosolyodott.

– Nem. – De azért lejjebb ereszkedett, és először a férfi mellkasához dörgölözött a mellével, aztán az egyiket odatartotta a szája elé. – De nyalni szabad.

Aiden habozás nélkül engedelmeskedett, és először körbenyalta a mellbimbót, aztán megpöccintette a nyelvvel. A lány hátravetette a fejét, és felsóhajtott.

– Végzel velem – nyögte a férfi rekedt hangon.

Selena tekintete perzselő volt, látszott rajta, hogy élvezzi a hatalmát.

– Még csak most kezdek belejönni.

Elhelyezkedett a férfi lábai között, leült a sarkára, és Aiden ágaskodó férfiasságára kulcsolta az ujjait.

– Lenyűgöz a selymessége. Nem tudom eldönteni, hogy a szaténra vagy a bársonyra hasonlít-e jobban – mondta, majd nyomott rá egy csókot.

Aiden megremegett.

– Csiklandós?

– Nem.

– Akkor ezt élvezed?

– Igen.

A lány most azt tette, amit Aiden tett az ő mellével: körbekényeztette a nyelvvel. A férfi hangosan felnyögött.

– Ezt is élvezed? – kérdezte Selena ártatlan hangon.

– Istenem, de még mennyire.

– És ezt?

A lány a szájába vette a férfiasságát, Aiden pedig le is esett volna az ágyról, ha nincs hozzákötözve. Mennyire vágyott rá, hogy belemarkoljon Selena hajába, vagy akár a lepedőbe. A lány lassú mozdulatai és a szája forrósága majd megőrijtették.

– Ó, te komisz boszorkány!

Szinte teljesen biztos volt benne, hogy Selena elmosolyodott, mielőtt folytatta a kínzását.

– Lena, én már nem sokáig bírom tovább. Ha folytatod, lehet, hogy egy kis meglepetéssel szolgálok majd.

A lány arcára színtiszta élvezet és elégedettség ült ki.

– Rajtad semmi sem kicsi, Aiden – mondta, majd a kezével folytatta a kényeztetést. – Mondd csak, tényleg nem voltál még nőben teljesen csupaszon?

– Nem.

Föl és le, Selena keze kitaratóan dolgozott.

– És gondoltál már valaha arra, hogy milyen érzés lehet?

Azt tudta, hogy az ujjai körül milyen érzés, de hogy a farka körül...

– El szoktam képzelni.

– És szoktál kísértést érezni?

Selenával kapcsolatban már az első pillanatban kísértést érzett.

– Igen – felelte Aiden, és utálta, hogy a hangja annyira esdeklően csengett.

A lány átvette a lábát a csípőjén, és lovaglólülésben fölé térdelt.

– Én csakis így gondoltam rá, így álmodtam róla, így képzeltem el magamban. Hogy semmi ne legyen köztünk.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem kockáztathatom meg...

– Csak egy kis ízelítőt. Csak egy pillanatra.

Azzal Selena megragadta Aiden hímvesszőjét, és a nyílásához vezette. A férfi teste ösztönösen reagált, és a forró csatorna felé törekedett.

– De le kell szállnod rólam, mielőtt...

– Tudom. De most én irányítok, és én erre vágyok. Magamban akarlak érezni, sikamlós bőrt a sikamlós bőrön.

Aiden teste annyira meg volt feszülve a vágytól, és a lány szavaiból és tekintetéből süttő füledt

erotikától, hogy alig érezte, amint egy apró bólintással megadja neki az engedélyt. Selena kínzóan lassan ereszkedett rá, és fogadta be őt a bársonyos forróságba. Lejjebb, lejjebb, még lejjebb. Egészen addig, amíg már nem volt hová ereszkedni.

– Istenem, ez átkozottul jó érzés. Olyan forró, nedves és selymes vagy. És szűk. Annyira átkozottul szűk. – Aiden már korábban is így érezte, de furcsa módon a hüvely nélkül a lány még szűkebbnek tűnt.

– Imádlak úgy magamban érezni, hogy semmi sem választ el minket – mondta Selena, aztán fölemelkedett, majd visszacsúszott.

A férfi megkínzottan nyögött fel.

Selena hátravetette a fejét, és lovagolni kezdett. Aidennek korlátozottak voltak a lehetőségei a kötelékei miatt, de azért a lány mozgásának ritmusához igazítva az ő csípője is mozgott. Nagyon szerette volna megragadni a lány csípőjét, hogy még gyorsabb ütemben, még sürgetőbben, még mélyebbre hatolhasson.

– Oldozz el!

– Még nem. – Selena hangja mintha egy nagyon messze lévő fantáziabirodalomból hangzott volna.

A lány végigsimított Aiden mellkasán, majd a bordái alsó felénél szétnyitott tenyérrel megkapaszkodott. Egyre gyorsabban mozgott, ajkait nyöszörgő hangok hagyták el, aztán a háta ívbe feszült, a melle pedig előreleendült, miközben felsikoltott a gyönyörtől.

A csúcspont gyorsan és keményen jött el, a lány izmai pedig összeszorultak, majd lüktetni kezdtek Aiden férfiassága körül. Az érzés leírhatatlan volt, semmivel sem lehetett összehasonlítani, amit a férfi eddig átélt. Az ő élvezetét is csak még tovább fokozta, és a kínszenvedését is, ugyanis kétségbeesetten igyekezett visszafogni magát, amíg a lány nem tér egy kicsit magához.

Selena légzése szakadozott volt, mosolya szintiszta gyönyört tükrözött, a szeme pedig ragyogott. Aztán megnyalta a szája szélét, és egyenesen a férfi szemébe nézve újra mozogni kezdett, még hevesebben, még keményebben és még mélyebbre fogadva őt magába. Aiden testét átjárta a gyönyör. Rángatni kezdte a kötelékeit, mert meg akarta érinteni a lányt. Az eksztázis már szinte elviselhetetlen intenzitással közeledett.

– Szállj le rólam, Lena! Most – préselte ki az összeszorított fogai közül.

A lány azonban tovább lovagolt rajta, méghozzá olyan céltudatosan, mintha az élete múltott volna rajta. Vagy mintha az ő élete múltott volna rajta.

– Közel vagyok a robbanáshoz. Hagyd abba!

Selena megrázta a fejét, és még tovább fokozta a tempót.

Aiden már a szakadék szélén állt.

– Az isten szerelmére, Lena, könnyörgöm...

És ekkor a lány már nem vette körül őt, teljesen elhagyta. Amikor érezte, hogy Selena biztonságban van, a férfi azonnal engedett a kényszernek, és a teste újra és újra beleremegett az orgazmusba.

Aztán valahonnan a tudata egyik legmélyebb zugából halk zokogásra lett figyelmes. Kinyitotta a szemét, és azt látta, hogy a lány lekászálódik az ágyról, és ismét felzokog.

– Lena? Mi a baj, édesem?

– Sajnálom. Nem ment, nem megy – felelte Selena, miközben elkezdte összeszedni a ruhadarabjait.

– Ez... nem fair.

– Mi nem ment? Lena, mi az ördög folyik itt?

– Bocsáss meg!

– Oldozz el!

A lány anélkül, hogy egyetlen pillantást vetett volna Aidenre, a ruháit magához szorítva kisietett a külső szobába.

– Lena! – A férfi veszettül rángatni kezdte a kötelékeit, de azok nem engedtek. Közben hallotta a selyem és a szatén susogását, ahogy a lány fölöltözött. – Lena, gyere vissza, és szabadíts ki!

Újabb susogás, aztán sietős léptek, végül az ajtó csapódása.

– Lena!

De már csak a csendet hallotta, a lány ugyanis elhagyta őt.

14. fejezet

A könyvtárbeli kandalló előtt üldögélve, amely olyan üres volt, mint a méhe, Selena brandyt kortyolgatott, közben pedig azon tűnődött, érezte-e már magát valaha ennyire levertnek és kétségbeesettnek, szégyellte-e már magát valaha ennyire, és csalódott-e magában valaha ekkorát. Végül képtelen volt véghez vinni a tervét, és magába fogadni Aiden magját, mert a férfi határozottan tiltakozott az ellen, hogy gyereket segítsen erre a világra. Ő még csak nem is tudott arról, hogy ennyi módja van a teherbe esés megelőzésének. De akkor miért volt ennyi fattyú? Miért volt ennyi árva? Miért nem védekezett minden férfi hasonlóan?

Selena még azzal a tudattal sem volt képes a saját kívánságait és szükségleteit Aidenéi elé helyezni, hogy az ő gyereküket nem fattyúnak tartanak, hanem Lushing hercege jogos örökösének. Érezte, ahogy a férfiban egyre nő a feszültség, miközben a szenvedély gondolkodás nélküli bujaságba torkollott, ahogy a teste enyhülésre vágyott, miközben már átlépte a határt, ahol még meg tudott volna állni. Mert a lány tovább lovagolt rajta, elszántan arra, hogy térdre kényszeríti, hogy kicsikarja a magját – de nem a hüvelybe, hanem saját magába. Selena erősnek érezte magát, hatalmasnak, és a végén már csak az számított neki, hogy megkapja, amit akar.

„Az isten szerelmére, Lena, könyörgöm...”

Aztán ezek az összeszorított fogak között kiszűrt szavak megérintették a lelkét, és a szívéig hatoltak. Nem tudta elképzelni, hogy ez a férfi valaha is könyörgött volna valamiért bárkinek. Neki azonban könyörgött. Aztán amikor meghallotta a nyögését, és érezte, ahogy a teste megfeszült, amikor tudta, hogy a magja bármelyik pillanatban kitörhet, akkor nem volt képes tovább rajta maradni.

A végén még maradni sem volt képes – sem a férfin, sem az ágyában, de még a lakosztályában sem. Kihallotta a zavarodottságot Aiden hangjából, amikor utánakiáltott, de képtelen volt a szemébe nézni.

Attól a pillanattól kezdve, hogy első este odalépett hozzá a klubjában, a férfi semmit sem kért tőle, hanem elbűvölte őt, és mindent megadott neki, amit akart. Aztán kért valamit, ő pedig nem tudott nemet mondani neki.

Aiden könyörgésének nyersesége szégyenbe hozta őt; egészen elborzasztották a saját cselekedetei. Nemcsak azért, mert el akart lopni valami nagyon értékeset Aidentől, hanem azért is, mert egy másik férfi gyermekét Lushing gyermekének akarta beállítani. Készen állt arra, hogy eláruljon két olyan férfit, akik soha nem ártottak neki, és ezzel saját magát is elárulta.

Egészen eluralkodott rajta a bűntudat, és már csak el akart menekülni Aiden elől, és saját maga elől is. Saját maga elől azonban nem tudott elmenekülni, hiszen nem tudja megvédeni azokat, akiket szeret. Nem fog örökösöt szülni. Lehet, hogy ő maga Lushing hercegnéje marad, de ősi rangot viselő férj és hatalom, valamint befolyást biztosító dinasztia nélkül kell boldogulnia. Hét év alatt sem sikerült örökösöt szülnie. Egyetlen fiatal úriember, akinek örökre van szüksége, sem fogja megkockáztatni, hogy feleségül vegye őt. El fog tűnni a társasági életből. Nem is érdemel kevesebbet.

Mekkora bolond volt, hogy beleegyezett Winslow tervébe.

Selena megitta a maradék brandyjét, némi vigaszra lelvén az italtól rátörő letargiában, aztán félretette a poharát, és talpra állt. A szoba megbillent, aztán megint a helyére zökkent. A lány bénultnak érezte az arcát a sok elhullajtott könnytől, amelyek azóta már elapadtak, és csak a sós érzést hagyták maguk után. Az ő kudarcai következtében a címet kihaltak fogják nyilvánítani. Az ő öröksége pedig a családja tönkremenetele lesz.

Lassan kisétált a könyvtárból a folyosóra, azon az úton, amelyet már ezerszer bejárt. Magányosan, szinte vénlányként fog élni az özvegyi hajlékban. Minden tőle telhetőt meg fog tenni annak érdekében, hogy a lehető legjobban adja férjhez a húgait, de hozomány nélkül vajmi kevés esélyük

volt a boldogságra.

A lépcsőkön fölfelé lépkedve úgy érezte, mintha egy magas hegyre kaptatna föl kivételesen nehéz terepen. Már nem emlékezett rá, hogy mennyi brandyt ivott meg, és arra sem, hogy mennyi időt töltött a könyvtárban önsajnálata merülve. Egy órát? Kettőt?

Gondolkodni is alig tudott, de elhatározta, hogy jól fogja kiházasítani a húgait.

– Holnap – suttogta. – Majd holnap foglalkozom ezzel.

A következő pillanatban mélységes szomorúság és veszteségérzet uralkodott el rajta. Soha többé nem láthatja Aiden Trewlove-ot, soha többé nem érezheti a csókja ízét, soha többé nem fogja melegséggel eltölteni a mosolya, soha többé nem fogja a mennyebe repíteni a szívét a nevetése, soha többé nem fogja levenni a lábáról a gyengéd kényeztetése. Soha többé nem tud majd senki mással bizalmas dolgokról beszélni a nélkül, hogy helytelenítéstől kellene tartania.

Kinyitotta a hálószobája ajtaját, és örömmel fogadta a sarkokban ólálkodó árnyakat, amelyeket az egy szem lámpás fénye nem tudott elűzni. Aztán az egyik sarokban észrevett egy pár fényes csizmaorrot. A bátyja, hogy az ördög vinné el. Ezen az estén tényleg semmi kedve nem volt vele beszélni.

– Winslow...

– Otthagytál az ágy lábához kötözve!

A lány szíve a torkába ugrott, a tüdeje pedig mintha megfagyott volna. Ez nem Winslow. Egyáltalán nem Winslow. Elrettenve nézte, ahogy egy sötétebb árnyék lassan felkel a székből. Amikor a férfi kilépett a fényre, Selena tudta, hogy ilyen dühöt még sosem látott.

– Otthagytál az ágy lábához kötözve! – ismételte meg Aiden, mintha a lány első alkalommal nem hallotta volna.

– Halkabban, a húgaim itt alszanak a folyosó végén. – Semmi jó nem származna abból, ha itt találnák ezt a férfit a hálószobájában. Selena becsukta és bezárta az ajtót, aztán háttal nekidőlt, mintha az támaszt nyújthatna neki a férfi dühével szemben.

– Gondolod, hogy egy fikarcnyit is érdekel? Egyszerűen otthagytál. Magyarázat nélkül, és bármiféle lehetőség nélkül, hogy kiszabadíthassam magam.

Aiden megjelenése elűzte a lány letargiáját. A szíve olyan hevesen vert, hogy egészen elnyomta a brandy hatását.

– Mégis kiszabadultál. Tudtam, hogy leleményes ember vagy.

– Csak azért szabadultam ki, mert gond volt a földszinten, és szükség volt rám. Szerinted milyen érzés volt, hogy a játéktermi igazgatóm meztelenül és megkötözve talált rám, akár egy karácsonyi libára?

– Hogy jutottál be ide? – kérdezte a lány, mivel vonakodott megválaszolni a kérdést. Nem akart belegondolni, milyen kínos helyzetbe hozta a férfit.

– Fel tudom törni a zárat, édesem. Tényleg azt hiszed, hogy el tudsz bújni előlem? – Aiden közelebb lépett a lányhoz. – Miért, Lena, miért sírtál? Miért szaladtál el?

Sokkal nehezebb volt a szemébe nézni, amikor a nevét használta, és nem valamilyen becézést. És még tovább nehezítette a dolgot, hogy a könnyei miatt láthatóan jobban aggódott, mint az elmenekülése miatt. Selena megrázta a fejét, közben pedig érezte, hogy ismét könnyek gyűlnek a szemébe.

– Miért? – kérdezte Aiden megint, ezúttal azonban egy szemernyi harag sem érződött a hangján, csakis őszinte aggodalom.

A lány mély levegőt vett, aztán a szemébe nézett.

– Mert te annyira vigyázol, hogy ne legyen gyereked, nekem pedig sürgősen teherbe kellene esnem.

Selena szavai mellbe vágta a férfit. Kezdetből fogva igaza volt. A lány semmi mást nem akart tőle, csak a farkát. Nem, még ez sem igaz. A magját akarta.

Özvegy volt, nagyon friss özvegy. Aiden sosem kérdezte tőle, hogy vannak-e gyerekei, és ő sem beszélt gyerekekről. A férfi most sem kérdezte, hanem kijelentette a tényt, amely immár világossá

vált a számára:

– Nem adtál örököszt a férjednek.

Selena lassan megrázta a fejét, aztán végre elszakadt az ajtótól, odasétált az ülőgarnitúrához, és leereszkedett az egyik székre a kandalló előtt. Aiden jobb meggyőződése ellenére leült vele szembe. Amikor előntötte a düh, jobban szeretett állni, de mostanra kezdett lecsillapodni. Átkozott legyen a lány, amiért elérte, hogy érdekeljék őt a problémái.

– A következő herceg biztosan gondoskodik majd a megélhetéséről.

– Lushing volt az utolsó. Se fivérei, se unokatestvérei nem élnek már, hogy átvegyék a helyét. A címeit kihaltak fogják nyilvánítani, a birtokai pedig Ófelsége kincstárához kerülnek. Én örököltem egy özvegyi hajlékot, és Lushing létrehozott számomra egy alapot. A kamatokból szépen meg tudok élni, de ez nem elég. – A lány megrázta a fejét. – Nem a pénzről van szó, hanem a presztízsről, a befolyásról. A húgaim még nem lettek bemutatva a társaságban. Jól akarom férjhez adni őket, de a hercegség nélkül – Selena tehetetlenül tárta szét a kezét – egy senki vagyok. Nincs hatalmam.

– Szerintem több hatalmad van, mint hinnéd.

A lány szomorú arc kifejezéssel meredt az ölében összekulcsolt kezére.

– És a fivéred? Nem az ő felelőssége lenne férjhez adni a húgaidat?

Selena fölnezzett Aidenre, és a tekintetéből sugárzó szomorúság szíven ütötte a férfit, akit ez fölöttébb bosszantott. Bosszantotta, hogy annak ellenére is hatással volt rá a lány, amit vele tett. Egészen lenyúzta a bőrt a csuklójáról, miközben megpróbált kiszabadulni a kötelékéből, és a vállát is majdnem kifordította a nagy erőlködésben. Ha a játéktér igazgatója nem kopogtatott volna az ajtaján, ő pedig nem kiabált volna neki, hogy jöjjön be, még mindig tehetetlenül és megalázottan vonaglott volna az ágyán.

– Camberley grófja. Sajnos az apánk meglehetősen lepusztult állapotban hagyta hátra a birtokot, és a cím sem örvend köztiszteletnek. Az összes testvérem az én pozíciómtól függ, az pedig semmire sem jó, ha nem leszek a következő herceg anyja.

– Azért jöttél a klubba, hogy teherbe ejtsenek.

Selena elpirult és bólintott.

– Azt gondoltam, hogy ha egy hónapon belül teherbe tudnék esni, azt mondhatnám, hogy a gyermek Lushingé. Lehet, hogy egy kicsit későn érkezne, de néha előfordul az ilyesmi. Vagy módot találnék arra, hogy korábban érkezzen. Ha fiúnak adnék életet, minden maradna a régiben.

– És ha lányod lenne?

– Noha a cím kihalna, a törvények alapján egy lány is örökölhetné Lushing birtokait és vagyonát. A birtok hatalom. Ezt Lushing tanította nekem. Ha lányom lenne, független, gazdag lányként nőhetne föl. Ezenkívül, ha bebizonyosodna, hogy nem vagyok meddő, a házassági kilátásaim is jobbak lennének, és talán foghatnék magamnak egy másik herceget.

Aiden a terv minden egyes részletét gyűlölte. Azt is, hogy a lány bármit hajlandó lett volna megtenni, hogy teherbe essen.

– Szóval, ha első este nem megyek oda hozzád, az egyik piros gombos úr szolgálatait vetted volna igénybe?

– Nem. Az elejétől fogva téged akartalak.

A férfi nem tudta eldönteni, hogy ezt hízelgőnek találja-e, vagy bolondnak érezze magát miatta.

– Miért engem?

– Láttalak Lady Aslyn esküvőjén. Nagyon vonzónak találtalak, és tetszett a mosolyod.

– Nincsenek nagy elvárásaid.

Selena szája sarka megrebbent, Aiden pedig elátkozta magát, amiért arra vágyott, hogy a lány ténylegesen elmosolyodjon.

– Azt pletykálják, hogy az apád nemesember, szóval úgy gondoltam, így legalább nemesi vér csörgedezne a gyermekem ereiben, még ha nem is Lushing vére. De aztán megkedveltelek... nagyon... és helytelennek tűnt elvenni tőled olyasmit, amit nem adsz szívesen.

– Miért nem kértél egyszerűen meg rá?

– Minél kevesebb ember tud egy titokról, az annál nagyobb biztonságban van.
– Nem bíztál meg bennem.
– Hogy őszinte legyek, Mr. Trewlove, szégyelltem magam a körülmények miatt, amelyek a klubba úztak.

– Mi ketten basztunk, édesem. – A lány úgy összerezett, mintha Aiden megütötte volna. A férfi talán még meg is sajnálta volna, ha a válla és a csuklója nem sajgott volna még mindig. – Tudom, milyen íze van a combod közötti rózsaszín völgynek. Nem hiszem, hogy ilyen hivatalos hangnemet kellene megütnünk.

– Muszáj ilyen nyersnek lenned? Ez cseppet sem válik előnyödre.

Aiden tudta, hogy bocsánatot kellene kérnie. Az anyja elnáspángolná, ha megtudná, milyen hangon beszélt egy hölgygel. De a büszkeségét súlyosan megsebezte a tudat, hogy mire kellett a lánynak, úgyhogy a bocsánatkérő szavak a torkán akadtak.

Felpattant a székről, odalépett a kandalló elé, és belebámult a hideg, üres sötétségbe. A neveltetése és az anyja kedvessége ellenére neki benne volt a vérében, hogy nyers, durva és önző legyen.

– Elverton.

A név keményen és keserűen tört ki belőle, és rossz szájízt hagyott maga után.

– Lehet, hogy el kellene fogadnom a megmentésemre vonatkozó ajánlatát – mondta Selena halkán. – Egyáltalán honnan tudsz erről?

Aiden heves mozdulattal fordult meg és a lányra meredt. Selena csak a holttestén keresztül fog elfogadni bármit is, amit a vér szerinti apja kínál.

– Ajánlatot tett neked?

A lány fanyarul, undorral telve nevetett fel.

– Tegnap délelőtt, a kertben, a temetés után. Először azt hittem, a fia nevében akar házassági ajánlatot tenni nekem, de aztán kiderült, hogy saját maga lenne a kérő.

– De neki van felesége.

– Erre én is felhívtam a figyelmét, de ezt ő láthatóan nem tartotta akadálynak. Arra célozgatott, hogy a grófné talán nem lesz már sokáig velünk. Úgy beszélt, mintha az asszony beteg lenne.

Aiden kinézte az apjából, hogy az valahogy megszabadul a grófnéjától.

– Tetszik neked?

A Selena arcára kiülő színtiszta rettenet egy kissé megnyugtatta a férfit.

– Istenem, dehogya! Különben is, több mint kétszer olyan idős, mint én.

– Neki van befolyása.

A lány kétségbeesetten felsóhajtott.

– És örökösre sincs szüksége. Biztosított, hogy a meddőségem számára nem akadály.

Az apja tényleg képes volt ennyire gusztustalan módon megtenni az ajánlatát?

– Ő a vér szerinti apám.

Selena szeme elkerekedett, a szája pedig egy kissé kinyílt. Pislogott, a férfira meredt, aztán megint pislogott. Aztán oldalra billentette a fejét és hunyorított. Végül ellazultak az arcvonásai.

– Most már látom. A szögletes állkapcsod vonala, az orrod előkelő éle, a homlokod magassága. A szemed az, ami megtévesztett. A tekinteted nem olyan durva, mint az övé... pedig lenne rá okod, hogy az legyen, hiszen sokkal keményebb életed volt, mint neki.

Az öröksége miatt, az örökség miatt, amelyet a hitvány apja hagyományozott rá, amely nem is volt örökség. Egyszerűen csak kidobták őt a szemétre. Aiden a legszívesebben megütött volna valamit. Még soha nem érezte ennyire beszennyezve, ennyire elátkozva magát a származása miatt.

– Ha teherbe ejtenélek, az ő vére folyna a gyerek ereiben.

A lány elmélázva elmosolyodott.

– Nem. A te véred folyna az ereiben.

Aidennek nem volt ínyére, hogy a lány szavai hízelegtek a büszkeségének, úgyhogy visszafordult a kandalló felé. Tényleg képes fontolóra venni, hogy megadja Selenának, amire vágyik? És aztán mi lesz ővele? Nézze végig, ahogy a lány kísétál az életéből? Mindig is tudta, hogy csak rövid időt tölthetnek együtt. Még két vagy háromhétnyi szenvedély és szórakozás vajon elég lesz neki arra,

hogy kitartson a hátralévő életére?

– A fiad herceg lenne. – Selena hangján hallatszott, hogy egyrészt büntudata van, másrészt pedig szeretné megértetni a férjival, hogy mit ajánl neki. – Minden az ölébe hullana, amiről a legtöbb ember csak álmodhat: föld, gazdagság, hatalom. Lushing egyik birtoka sincs elhanyagolt állapotban. A hercegi birtokát sokan irigylik. A fiad azok között az ősi falak között nőne fel. A legjobb iskolákba járna, a legjobb oktatásban részesülne. Semmiben sem szenvedne hiányt. Magasabb lenne a rangja, mint az apádnak, előrébb ülne az asztaloknál, mint ő. Büszke vagy a tényre, hogy neked nagyobb hatalmad van a te világodban, mint az apádnak az övében. A fiadnak az apád világában is nagyobb hatalma lenne. Micsoda hihetetlen csselfogás lenne ez, nem? A gondolat biztosan nem hagyja hidegen a benned megbújó svindlert.

A fiam herceg lenne. A maga erejéből soha nem tudna ilyen presztízst, ilyen befolyást biztosítani a fiának, de az árnyékban megbújva, néhány titkos találka segítségével, és gondosan őrizve a titkot, hercegséget adhatna az ágyéka gyümölcsének. Hatalmat és befolyást. A fia felnővén a Lordok Házának tagja lenne. Noha soha nem dicsekedhetne el a fiával, és csak megfigyelőként lehetne része az életének, ő tudná, hogy neki köszönhető minden, amit elér. A fia magasabb rangú lenne, mint Elverton grófja, ezt azonban Aiden sohasem döngölhetné a vén kecske orra alá.

A férfi karba fonta a kezét, és szembefordult Selenával.

– Szerinted az embereknek nem tűnne föl, hogy a fiad nem hasonlít a megboldogult férjedre?

– Lushingnak a szeme és a haja is barna volt. Bár itt véget is ér a kettőtök közötti hasonlóság, évek múlva az emberek már nem fognak emlékezni rá, hogy pontosan hogy nézett ki a férjem. Kétlem, hogy bárki is alaposabban megvizsgálná a portréit, hogy összehasonlítsa az örökösével. Ezenkívül gyanítom, nem minden arisztokrata családnak tisztán kék a vére, és a fiamat meg fogja védeni a hercegi cím.

– Nem tudom garantálni, hogy fiú lesz.

– Mint már mondtam, egy kislány születésének is meglennének az előnyei.

Megadná Selenának a lehetőséget, hogy hozzámenjen egy másik befolyásos férfihoz – mert az ő befolyása nem volt elég.

– Tehát azt ajánlod, hogy ültessem el a magot, aztán tűnjek el.

A lány állta Aiden tekintetét, bár a férfi látta a vívódást a vonásai megkeményedésében.

– Nem feltétlenül. Továbbra is találkozgathatunk, és maradhatunk szeretők, persze, csak diszkrétan. Időnként láthatod is a fiadat – vagy lányodat –, de a gyermek soha nem tudhatja meg, hogy te vagy az apja. Nem akarom a mi csalásunkkal terhelni őt.

Diszkrétan. Teher. Csalás. Ezek a szavak úgy érték Aident, mint az ökölcsapások. Még akkor is, ha megértette, miért van szükség a kapcsolatuk titokban tartására.

– Én nem szégyellek veled mutatkozni, de a gyereket mindenáron meg kell védenünk – folytatta a lány megtörve a csendet.

Csakhogy az ismeretségük rövidke ideje alatt nem is látták őt vele, legalábbis álarc nélkül nem. Csak a kocsis tudta, hogy Selena vele volt, de neki valószínűleg fogalma sem volt arról, hogy Aiden kicsoda.

– Talán egy kicsit többet is ajánlhatnék cserébe. – A lány hangja bizonytalanul csengett, nyilván azért, mert Aiden továbbra sem szólt semmit.

A férfi összehúzta a szemét, Selena pedig egészen a széke elejére húzódott.

– Az özvegyi hajlékom. Sajnos nem tudom a nevedre íratni, de rád hagyhatom örökül.

Aiden keserűen felnevetett.

– Most már azt ajánlod, hogy a szajhád legyek?

A lány arcára kiülő borzadály elvette a férfi haragjának életét.

– Nem, nem, nem így értettem. De te csak annyit nyernél a megállapodásból, hogy az ágyadba bújok – és annyira nem vagyok arrogáns, hogy ezt jelentős dolognak ítéljem meg –, valamint hogy eltölthetsz egy kis időt a gyermekeddel. Csak szerettem volna elérni, hogy megérje neked meghozni ezt az áldozatot.

– És ha előtted halok meg?

– Akkor az örökösödés megkapja a birtokot.
– És ha az egyetlen örökösöm a te gyermeked lesz? Nekem soha nem állt szándékomban megnősülni, hercegné. Sosem terveztem, hogy gyerekeim legyenek.

Most Selenán volt a sor, hogy megdöbbenjen.

– De hát miért?

– Azért, mert tudom, ki vagyok, és honnan jöttem.

A lány fölállt, odalépett Aidenhez, és a tenyerébe fogta borostás állát, a férfinak pedig minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy ne szorítsa Selena kezét az arcához, miközben csókot nyom a tenyerébe. De ha hozzáér a lányhoz, akkor elveszíti a józan ítélőképességét, és képtelen lesz a lehető legracionálisabban felmérni az esetleges következményeket. A legszívesebben fölkapta volna Selenát, odavitte volna az ágyához, és befejezte volna, amit korábban elkezdtek.

– Bármilyen hihetetlennek tűnik is, úgy érzem, mintha egész életemben ismertelek volna. Benned valódi jószág lakozik, Aiden Trewlove – mondta a lány, majd halványan elmosolyodott. – Igen, egy igazi csélcsep csirkefogó vagy, de egyáltalán nem hasonlítasz az apádra. Sokkal nagyobb vigaszt nyújtottál nekem bánatomban, mint bárki, akit ismerek. Csak még jobban szeretném a gyermekedet azért, mert rád emlékeztet.

– És ha úgy döntök, hogy nem fogadom el az ajánlatodat, és nem ontom beléd a magvam?

Selena fölszegte az állát, a férfi pedig látta az állkapcsa megfeszüléséből, hogy egyrészt nagyon elszánt, másrészt nem tetszik neki ez a megfogalmazás.

– Akkor kénytelen leszek más partnert találni, aki hajlandóságot mutat.

Az apja, az a nyomorult gazember már jelezte is, hogy szívesen az ágyába fogadná a lányt. Selena vajon képes lenne hozzá fordulni? Az elkeseredettsége arra utalt, hogy ez nem teljesen kizárt. Aiden még a gondolatát sem bírta elviselni annak, hogy Elverton grófja a lányhoz érjen. Viszont attól a lehetőségtől sem volt elragadtatva, hogy engedjen egy hercegné kénye-kedvének, akit egyedül a farka érdekelt, illetve, amit az nyújtani tudott – egy gyermeket, aki soha nem tudhatja meg, ki az igazi apja. Aiden úgy érezte, mintha a lelkét tépnék darabokra. Hogyan akarhatja még mindig ezt a nőt azok után, hogy megtudta, mit is akar tőle valójában?

Ellépett Selena mellől, mielőtt még valami bolondságra vetemedett volna, például azt mondja neki, hogy minden feltételét elfogadja, és bármennyi vele töltött időnek örül, mély levegőt vett, és odament a lány íróasztalához. Miután talált egy darab papírt, belemártotta az arany tollhegyet – persze hogy egy hercegnének arany tollhegye van – a tintába, és lefirkantott egy címet. Aztán szembefordult a lánnyal.

– A húgom könyvesboltot nyit. Holnap mindannyian segítünk neki felkészülni a nyitásra, kirakjuk a könyveket a polcokra, ilyesmi. Hozd el a húgaidat délután két órára, hogy megállapíthassam, megéri-e a lelkem árát. – Vagy amitől még jobban tartott: a szíve árát.

– De hát gyászt viselünk.

– Legyetek feketében! Jótékonykodni biztosan a gyászidőszak alatt is lehet.

– A húgaim nem tudnak a tervemről.

– Nem is kell tudomást szerezniük róla. Mondd azt nekik, hogy Lady Aslyn hívott meg titeket, hogy enyhítsen egy kicsit a magányotokon.

A Selena tekintetéből sötét szomorúság láttán a férfi kis híján felajánlotta, hogy mindent megad neki, amire csak vágyik. A lány bólintott.

– A bátyámat is vigyem el, hogy az ő értékét is felmérhesd?

A szavak egy kissé élesen csengtek. A hercegnének nyilvánvalóan nem volt ínyére, hogy ő is feltételeket szab, de a büszkesége számára gyógyírként hatott, hogy nem küldte el őt azonnal a pokolba, mert ez azt jelentette, hogy nem szeretne más partnert keresni.

– Ismerem Camberley grófját. A klubomban szokott játszani. Furcsállom, honnan van pénze az ilyesfajta szórakozásra, miközben a húga arra kényszerül, hogy a pokolba vezető ösvényre lépjen.

– Eddig meglehetősen élvezetessé tette az utat számomra, Mr. Trewlove.

A bókjával Selena meg akarta békíteni őt, vagy talán a saját becsületét próbálta meg visszaszerezni. Azzal, hogy hivatalos hangnemben szólott hozzá, a köztük lévő távolságot szerette

volna hangsúlyozni, emlékeztetni akarta őt arra, hol a helye.

- A bátyám olyan fiatalember, aki még nem tombolta ki magát – tette hozzá a lány.
- Te hány éves voltál, amikor felelősséget vállaltál a testvéreidért, és férjhez mentél?
- Sokkal fiatalabb, mint ő – ismerte be Selena. – Tartozik neked?

Aiden hanyagul vállat vont.

– Nem annyival, amennyivel *te* fogsz, ha végigcsináljuk ezt az egészet. – Azzal elindult az ajtó felé, közben pedig az íróasztal felé mutatott. – Holnap kettőre legyetek ott!

15. fejezet

Léteznek olyan dolgok, amelyeket egy férfinak sosem szabadna látnia. Az apja szőrös, lötyyedt, meztelen fenekének remegése, miközben egy nőt dönget, aki az ágymennyezetet bámulva ritmusosan nyögdéssel, pont ilyen dolog volt. Arra számított, hogy Elverton grófja alszik ezen a késői órán, és már előre örült neki, hogy felriaszthatja álmából.

A nő, aki túl fiatal volt ahhoz, hogy a jelenlegi grófné legyen, oldalra fordította a fejét, megpillantotta Aident, és velőtrázóan felsikoltott, miközben megpróbálta lelököni magáról a ránehezülő varangyot.

– Mi az ördög! – ordított fel a gróf, mielőtt ő is oldalra fordította volna a fejét. Aztán ügyetlen mozdulattal kihúzta magát a lányból, aki az ágy legtávolabbi végébe húzódott, és maga elé húzta a takarót, hogy eltakarja magát.

Aiden halk léptekre lett figyelmes a folyosó irányából, aztán egy karcsú nő, aki körülbelül a válláig ért, lépett be, és kerülte meg őt.

– Mi történt?

Szatén köntösének aprólékos hímzése, valamint a tény, hogy egy cseppet sem lepődött meg az elé táruló kép láttán, arra utalt, hogy ő volt Elverton jelenlegi grófnéja. Aiden kölyökkorában látta őt párszor a távolból, amikor az apja iránti kíváncsisága arra készítette, hogy kövesse a vén kecskét. Most, hogy ilyen közről látta, megállapította, hogy fiatalkorában igazi szépség lehetett, a porcelánhoz hasonlatos arcbőre pedig még most is ragyogott. Hosszú copfba font barna haját vöröses és ezüstös tincsek tarkították.

A gróf, aki zihálva ült az ágy szélén, és a szeretőjével ellentétben a szemérem legcsekélyebb jelét sem mutatta, úgy legyintett, mintha csak egy kellemetlenkedő legyet akart volna elhessegetni.

– A fattyam. Mi az ördögöt keresel te itt?

– Beszédem van magával.

– Keress fel holnap délelőtt!

– Most.

Az apja összehúzta a szemét, amely ugyanolyan árnyalatú volt, mint Aidené, és összeszorította az állkapcsát a bosszúságtól, de aztán bólintott.

– Mindjárt utánad megyek a könyvtárba.

– Majd én odakísérem – mondta a grófné, aztán fürgén sarkon fordult, és elindult a folyosó irányába.

Aiden vetett még egy utolsó, figyelmeztető pillantást a grófra, amely megtorlást helyezett kilátásba, ha az nem állja a szavát, és az asszony után ment.

– Nem zavarja magát, hogy idehozza a lotyóját?

A grófné föl vonta az egyik szépen ívelt szemöldökét.

– Ez a lány távol tartja őt az ágyamtól. Miért zavarna ez, kérdem magát?

Aiden nem tudott vitába szállni ezzel az érveléssel, hiszen ő is abban reménykedett, hogy a vér szerinti anyja csak futó kapcsolatot ápolt ezzel a kéjencsel.

– Tudom, hol van a könyvtár.

Az asszony leereszkedően végigmérte Aident, aztán derűsen rámosolygott.

– Ezt nem vonom kétségbe. De nagyon udvariatlan háziasszony lennék, ha nem kísérném el magát, Mr. Trewlove – mondta, aztán a férfit meg sem várva, elegáns léptekkel elindult a lépcső felé. Aiden sietősre fogta, hogy utolérje.

– Maga tudja, hogy ki vagyok. – Ez kijelentés volt, nem kérdés.

– Évekkel ezelőtt, ha jól emlékszem, maga betoppant ide egy késői órán, és közölte a komornyikkal, hogy – sosem fogom elfelejteni ezeket a szavakat – „Aiden Trewlove vagyok, a gróf fattya, és beszédem van vele.” Alaposan ráijesztett szegény párára. Én a lépcsőn álltam – amelyen most lefelé

haladt –, észrevétlenül, mivel maga igen céltudatos volt aznap este. Hogy őszinte legyek, engem is sokkolt a megjelenése.

– Nem tudta, hogy vannak fattyai?

Az asszony nem szólalt meg, amíg le nem ért a lépcsőn, de akkor megállt, és szembefordult Aidennel.

– Ó, dehogynem, Mr. Trewlove. Nagyon jól tudtam, hogy születtek fattyai. Jómagam hármát is szültem neki, de mindegyiket elvette tőlem mindössze pár perccel a születésük után. Ő pusztán kellemetlenségnek tartotta a balkézről született gyerekeket. A maga megjelenése reményt adott nekem, hogy megtartotta a szavát, és gondoskodott róluk. Valahogy.

Aiden a grófné arcvonásait fürkészve megpróbált hasonlóságot találni kettejük között, de az asszony ismét sarkon fordult, és továbbindult. Lehet, hogy ő a vér szerinti anyja? Vagy esetleg Finné?

– Maga a szeretője volt, mielőtt a felesége lett. – Megint egy kijelentés, és nem kérdés.

– Maga meg milyen tájékozott, Mr. Trewlove.

– Születtek fiai?

– Igen. – A grófné kinyitott egy ajtót és belépett a könyvtárba. – Ha jól emlékszem, a legutóbbi látogatásakor a gróf nem kínálta itallal magát, úgyhogy nem tudom, mit szeret – mondta, aztán huncutul megcsillanó szemmel hátranézett a válla fölött a férfira. – Hallgatóztam az ajtónál. Mit tölthetek?

– Egy scotchot.

Elnézve, hogy az asszony milyen gyakorlott mozdulatokkal nyitotta ki az üveget, és töltötte ki a borostyánszínű italt, Aiden arra gondolt, nyilván számtalanszor kiszolgált már az apját. A grófné felé nyújtotta a poharat, ő pedig eltűnődött, hogy ez a kéz megsimogatta-e valaha a homlokát, hogy ez a kar magához ölelte-e őt akár csak egyszer is. Tudná egyáltalán az asszony, ha ő a fia lenne? Nem kellene léteznie közöttük egy köteléknek, amely megsúgná neki, hogy *ez az a nő, aki életet adott nekem?*

Aiden átvette a poharat, és nagyot kortyolt belőle, mielőtt feltette a kérdését.

– Tudja, hogy mi lett a fiaival?

– Nos, az egyikből vikomt lett. Úgy gondolom, bizonyos szempontból ő is a maga fivére. Kíváncsi vagyok, érte is képes lenne-e akkora áldozatot hozni, mint Finnért.

Tényleg hallgatózott, bár ebben Aiden egy pillanatig sem kételkedett. Nem mintha az ajtóra kellett volna tapasztania a fülét, hogy hallja, mi hangzott el Aiden és az apja között, a mondanivalójuk nagy részét ugyanis ordibálva adták egymás tudtára.

– Néhány hónapja ő is idelátogatott – folytatta a grófné, miközben odasétált az íróasztalhoz, és nekidőlt. – Eltörte az apjuk karját...

– Ő nem az apám.

Az asszony szeme elkerekedett; a jelek szerint meglepte Aiden vehemenciája.

– A fattya vagyok, ezt nem tagadom. De ő nem az apám. Egy apa nem hagyja el a gyermekét. – Bár ha teherbe ejti Selenát, ő is ezt fogja tenni, gondolta. – Ő az a gazember, aki nemzett engem, de ennél többet nem jelent a számomra.

A grófné határozottan állta a férfi tekintetét, és a szeme se rebbent, miközben a kemény szavakat hallgatta, Aiden pedig eltűnődött, vajon nem az jár-e a fejében, hogy az ő fattyai talán ugyanezt vágnák a fejéhez.

– Meglehetősen elbűvölő is tudott lenni, ha rászánta magát, különösen, amikor fiatalabb, jóképűbb és férfiasabb volt. Egy ideig tényleg szerettem őt – mondta az asszony, majd lenézett a szaténpapucsra orrára, amely kilátszott a köntöse alól. – Mondja, Mr. Trewlove – folytatta, miközben ismét fölemelte a tekintetét, és a férfi szemébe nézett. – Tudja, hogy mikor adták át magát a bébifarmernek?

Szóval a grófné is azon töprengett, amin ő.

– Az a nyomorult az Úr ezernyolcszáznegyvenedik évében, február huszonhatodikán nyomott Ettie Trewlove kezébe. – Az asszony arca meg se rezdült a dátum hallatán. Mintha Aiden csak a pontos időt mondta volna meg. A férfi nem tudta, mit gondoljon erről a nőről, aki hagyta, hogy a gróf

gyerekeket tépjen ki a karjaiból, aztán pedig saját bevallása szerint még mindig szerette annyira, hogy hozzámenjen. – Jelent magának valamit ez a dátum? – erősködött kissé csípős, türelmetlen hangon. Ki akart csikarni valamiféle reakciót a grófnéból a hűvös visszafogottságon túl.

Az asszony felsóhajtott.

– Attól tartok, nem. Ez pedig valószínűleg jól is van így. Biztosan gyűlöli azt a nőt, aki megengedte, hogy elvegyék magát tőle.

– Nem tudom, hogyan érzek iránta. Miért ment hozzá egy olyan emberhez, aki elvette magától a gyermekeit?

– Tizenhét éves voltam, és az első Szezonomat élveztem, amikor Elverton felfigyelt rám. Tudtam, hogy nő, de nem törődtem vele. Szerettem őt, és megígérte, hogy gondoskodik rólam. Így aztán a szeretője lettem. Az apám, aki báró volt, kitagadott. Sosem hibáztattam a tetteiért, mert tökéletesen tisztában voltam vele, bünt követek el, de azzal, hogy kitagadott, behatárolta a lehetőségeimet. Egy bukott nő, aki nem ért semmihez. Nem dühíthettem fel az eltartómat azzal, hogy mindenáron meg akarom tartani a gyerekeimet. Talán a maga anyjának ugyanilyen sors jutott, Mr. Trewlove. A nőknek általában nem sok hatalmuk van. Megtesszük, amit meg kell tennünk a saját túlélésünk vagy a szereteteink túlélése érdekében. Nehéz és általában kellemetlen döntések ezek.

Aiden Selenára gondolt, az ő döntésére, és arra, hogy neki ez mennyire nincs ínyére. A lány mégis kitartott, és mások érdekeit a sajátjai elé helyezte.

– Amikor a felesége meghalt egy tragikus csónakbalesetben – folytatta a grófné –, még mindig csak huszonegy éves voltam, és még mindig szépnek számítottam. Ezenkívül tudta, hogy termékeny vagyok, és megadhatom neki az örököszt, akit a felesége képtelen volt. Noha ez nem vet rám valami jó fényt, még mindig szerettem, és úgy gondoltam, hogy az áldozataim feljogosítottak arra, hogy az oldalára kerüljek, és végre hozzáférjek mindenhez – a háztartásához, a pénzéhez, a tiszteletreméltó élethez. Elköltöztem hát a Szerető utcából – magunk között így hívtuk a területet, mert a legtöbb házból különböző nemes urak szeretői laktak –, és beköltöztem nagy palotába Mayfairben. Azóta pedig minden napomat a fiatalságom gyengeségére emlékezve élem le.

– Én nem akarok ítélni maga felett. – Aiden úgy érezte, muszáj ezt kimondani. Tudta, hogy a világ nem bánik kesztyűs kézzel a nőekkel. Ő és a fivérei sokuknak segítettek az évek során.

– Akkor ezzel egyedül van egész Londonban.

A közeledő léptek hallatán a grófné felegyenesedett az asztal mellől.

– A házigazdája hamarosan megérkezik – mondta, majd kissé önironikusan elmosolyodott. – Ezúttal nem fogok hallgatózni. Jó éjszakát, Mr. Trewlove.

Azzal elindult az ajtó felé.

– A fivérem, Finn.

A grófné megállt, és visszanézett.

– Őt ugyanazon év április nyolcadikán vitték Ettie Trewlove-hoz. Talán...

Az asszony megrázta a fejét.

– Nem, ő nem az én fiam.

A gróf berontott a helyiségbe, aztán azonnal meg is torpant.

– Jóságos ég, Frances, te meg mit keresel itt?

– Szórakoztatom a vendégedet.

– Gondoskodnál Pollyról? Még mindig nagyon zaklatott.

– Viszek neki egy kis meleg tejet.

Aiden a legszívesebben rákiáltott volna az asszonyra, hogy dobja ki a lotyót a házából, és magában hálát adott az égnek, hogy ő másmilyen neveltetésben részesült – de be kellett látnia, hogy az ő anyja sem volt maga a megtestesült jóság és ártatlanság. A túlélés érdekében ő is tett olyan dolgokat, amelyekre nem volt büszke. A grófnénak igaza volt. A nőknek nehezebb dolguk volt, mint a férfiaknak.

Miközben odasétált a pohárszékhez, Elverton ügyet sem vetett Aidenre, de a férfi nem is számított másra. A gróf ugyanúgy viselkedett, ahogy évekkal ezelőtt, az első látogatásakor. Kitöltött magának egy scotchot, leült az íróasztalához, aztán a fiára meredt.

– Mit akarsz?

– Semmit sem akarok. Követelem, hogy hagyja békén Lushing hercegnéjét.

Elverton felnevetett.

– Te nem követelhetsz tőlem semmit, fiú.

Aiden felhajtotta a maradék italát, aztán behajította a kandallóba a poharat, amely ripityára tört. A gróf összeresztette, ami azért elégtétellel töltötte el.

– Ő nem magához való.

– Mert hozzád igen? Rád sem hederítene. Egyáltalán honnan ismered? – Elverton fölemelte a kezét, és csettintett. – Hát persze, a klubodból. Nem, az lehetetlen. Gyászt visel. Hacsak nem látogatott el oda még Lushing életében.

– Ezzel ne foglalkozzon, csak tartsa magát távol tőle, ha nem akar újabb csonttöréseket.

– Te semmit sem nyújthatsz neki. Sem tiszteletet, sem helyet a társaságban. Egy gróf lánya és egy herceg felesége volt, az ég szerelmére. Tényleg azt hiszed, hogy mutatkozna veled?

Nem, mutatkozni nem akar vele, csak lefeküdni. Ez pedig fáj neki, de eszében sem volt megadni Elvertonnak azt az elégtételt, hogy a szavai érzékeny pontra tapintottak. Aiden odament az asztalhoz, rátenyerelt, és közelebb hajolt az arrogáns gazemberhez.

– Tartsa. Magát. Távol. Tőle.

Az apja megkocogtatta a poharát az ujjával.

– A profitod hetvenöt százalékáért.

Finn megmentéséért cserébe hatvan százalékot adott a grófnak, de akkor még fiatalabb volt, mindössze huszonhárom éves, és sokkal kevésbé volt határozott és magabiztos, mint most. Aztán Finn néhány hónappal ezelőtt meglátogatta a gróft, és véget vetett a megállapodásnak.

– Vegye komolyan a figyelmeztetésemet, máskülönben tönkre lesz téve – mondta Aiden, majd sarkon fordult, és határozott léptekkel elindult az ajtó felé.

– Egy senki vagy! – kiáltott még utána az apja.

Aiden küzdött, hogy a szavak ne verjenek gyökeret a lelkében, de nem volt könnyű dolga. Azt hitte, valami különleges dolog van közte és Selena között, azt hitte, fontos a lánynak. De kiderült, hogy csak ki akarja használni, ahogy a gróf is kihasználta azt a nőt, aki a világra hozta őt, bárki legyen is az. Szívügyekben senkinek nem volt hatalma.

Camberley grófja kártyázni szeretett a Cerberus klubban. Ez a klub nem volt valami elegáns, a sötét, füstös helyiségek a londoni alvilágra emlékeztettek. A falai között közemberek vegyültek alacsonyabb rangú arisztokratákkal, második, harmadik és negyedik fiúkkal. Olyan emberek, akiknek nem volt túlságosan kitömve a zsebük, akiket már nem láttak szívesen a White-ban, és akiket nem engedtek be az úriemberek számára fenntartott, tisztos klubokba.

A beszéd durva volt, a röhögés hangos, az ital pedig olcsó. Legfőképp a gin. A gróf azonban nem volt olyan helyzetben, hogy panaszkodhasson. Itt hajlandóak voltak megemelni a hitelkeretét, míg más helyeken nem. Még néhány parti után pedig újabb kölcsönért kell majd folyamodnia, mert ezen az estén csapnivaló volt a szerencséje.

Bár lehet, hogy már nappal volt. Az ablaktalan helyiségben nem lehetett érzékelni az idő múlását, ő pedig mindig meglepődött, amikor az órájára nézett, hogy milyen sok idő telt el az érkezése óta. Éppen benyúlt a mellényzsebébe, hogy elővegye az óráját, amikor mindenki elcsendesedett körülötte. Amikor fölpillantott, Aiden Trewlove-ot, a klub tulajdonosát látta meg maga előtt. A férfi mostanában ritkán jelent meg itt, el volt foglalva a másik klubjával, azzal, amelybe Selena mostanában eljárt, hogy megmenthesse a családot.

– Camberley.

A gróf nem szerette, ha kipécézték, különösen úgy, hogy a klubtulajdonos hangjában nyoma sem volt a tiszteletnek. Ő is hasonlóképpen akart válaszolni.

– Trewlove.

– Mit szólna ahhoz, ha játszanánk egyet, csak mi ketten?

Mielőtt Camberley válaszolhatott volna, az eddigi kártyapartnerei fölálltak, és másik asztalok

után néztek. Trewlove leült az egyik megüresedett székre, és elkezdte összeszedni a szétszórt lapokat.

- Úgy látom, ma este elkerülte a szerencse.
- Volt már jobb napom is.
- Nem túl gyakran. Maga csapnivaló játékos.
- Nem hiszem, hogy oka lenne panaszkodni emiatt. A maga erszényét töltöm meg.

Trewlove mosolya inkább volt ragadozónak, mint barátságosnak nevezhető, aztán olyan szakértelemmel és fürgeséggel kezdte el keverni a kártyákat, hogy nézni is elbizonytalanító volt. Az ő kezében a lapok szinte suttogva csúsztak a helyükre.

- Tudja, hogy mennyivel tartozik itt a banknak?
- Tizenkétezer fonttal.
- Game of Wart fogunk játszani. Az adóssága lesz a tét. Dupla vagy semmi. Ha én nyerek, huszonnégyezer fonttal tartozik nekem, ha maga nyer, törölöm az adósságát.

Camberley szíve olyan hevesen kezdett dobogni, mintha versenyló lenne egy versenypályán. Eddig még soha nem tett föl ekkora összeget egyetlen partira. Az ösztönei azt súgták, hogy ne tegye meg, hogy álljon fel, és azonnal menjen haza, ehelyett bólintott.

Trewlove kiterítette a kártyákat az asztalon.

- Egy egyszerűsített verziót fogunk játszani. Maga is választ egy kártyát, én is választok egy kártyát, és a magasabb lap nyer.

Camberley nagyot nyelt, aztán rátette az ujjá hegyét az egyik lapra...

Nem, ez nem lesz jó. Megérintett még egyet, aztán még egyet. Tizenkétezer font volt a tét. Ha veszít, nem lesz miből fedeznie az adósságait. De ha nyer...

Az ujjá hegyével kiválasztott egy lapot, és maga elé húzta. Lassan fölemelte a sarkát. Treff nyolcas. Az ördögbe.

Trewlove nem hezitált. Egyszerűen csak felemelte a legutolsó lapot, azt, amelyik eredetileg a pakli alján volt. Aztán odabiccintett Camberley-nek.

A gróf megpróbált olyan fölényesen viselkedni, ahogy csak tudott, nehogy meglátsszon rajta a rettegés, hogy a világa esetleg teljesen összeomolhat, és felfelé fordítva az asztalra dobta a lapját.

Trewlove úgy pattintotta föl a saját lapját, hogy az szaltózott egyet a levegőbe, aztán ráesett egyenesen Camberley lapjára. Kőr kettes.

Camberley felnevetett.

- Nyertem! Nem tartozom magának semmivel.
- Maga szerencsés ember, Lord Camberley. Adósság nélkül távozhat innen. Használja ki ezt, és soha ne jöjjön vissza!

– Honnan van neked pénzed arra, hogy játékbarlangokba járj?

Camberley mindig is tudta, hogy Selenával számolni kell, amikor kijön a sodrából, de eddig azt hitte, hogy ő immunis a haragjára. Ő volt az egyetlen fiú a csapatnyi lány között. Ő volt az örökös, és most már a gróf is.

Most azonban, amikor hajnali négykor hazaért a palotájába, a komornyik azzal fogadta, hogy Selena két órával korábban beállított, és a könyvtárban vár rá. A jelek szerint a lány ezt az időt fortyogással töltötte. A gróf még sosem látta őt ennyire zaklatottnak.

- Sikertelt megemeltetnem a hitelkeretemet.

A lány összefonta maga előtt a karját, Camberley pedig azon tűnődött, hogy ezt nem azért teszi-e, hogy ne essen neki.

– Nem gondolod, hogy a megemelt hitelkeretnek több haszna lenne, ha a birtokot raknád belőle rendbe?

- Egy férfinak szüksége van szórakozásra.

Selena fenyegetően előrelépett, mire a bátyja hátrálni kezdett, mert nem nagyon tetszett neki a lány szemében lobogó, lázadó tűz.

– Én is szeretek szórakozni, Winslow, de most nem ennek van itt az ideje. Azt hittem, megegyeztünk abban, hogy a lehető leggyorsabban rendbe kell tennünk a dolgainkat, a lányok

érdekében.

- Te majd teherbe ejteted magad...
- És ha nem sikerül?
- Ha eléggé igyekszel...

A lány szeme összeszűkül, a tekintete pedig villámokat szórt, úgyhogy Camberley inkább elhallgatott.

– Fel fogsz hagyni a szerencsejátékokkal. Megszabadulsz a szeretődtől. Nem fognak többé semmirekellőnek tartani, mert annak szenteled magad, hogy visszaszerezd a címed becsületét, és felvirágoztasd a birtokot. Nemcsak a lányok miatt, hanem saját magad miatt is. Ahogy most állnak a dolgok, mégis milyen feleséget tudnál szerezni magadnak?

A gróf nem akart feleséget. Ő a szeretőjét akarta. Szerette a lányt. De tartotta a száját, mert nem hitte, hogy Selena díjazná a hírt.

– Túl fiatal vagyok a házassághoz.

– Nem, Winslow, nem vagy fiatal hozzá. És ahhoz sem vagy fiatal, hogy bebizonyítsd, érdemes vagy a Társaságban elfoglalt pozícióra. Szépen kihúzd magad, és mész előre, ahogy azt tőlem is elvártatok. Mert ha nem, akkor tényleg nagyon kellemetlen helyzetben fogod találni magad.

A férfi fölszegte az állát.

– Te fenyegetsz engem?

– Csak azt mondom, hogy nem foglak többé a hátamon cipelni. Természetesen segítek, ha tudok, de csak akkor, ha azt látom, hogy te is hozzáteszed a magadét. Viselkedj úgy, mint egy tiszteletreméltó úriember, aki nehéz anyagi helyzetbe jutott, és keress magadnak egy gazdag örökösőt! És ne menj többet a Cerberus klubba!

A gróf belevetette magát az egyik fotelba.

– Ebben a kérdésben nincs is más választásom. Aiden Trewlove, az a fattyú...

– Ne nevezd így!

A férfi a hűgára meredt.

– Miért érdekel téged, hogy minek nevezem?

– Aiden nagyon keményen dolgozott, hogy előrébb jusson, és kiérdemelte a sikert...

– Aiden? – Egy meglehetősen kellemetlen gyanú kezdett gyökeret verni Camberley fejében. – Egyáltalán honnan tudod, hogy eljártam a Cerberus klubba?

Selena olyan heves mozdulattal szegte fel az állát, hogy ha nem lett volna feltűzve a haja, a tincsek kavargani kezdtek volna az arca körül.

– Hallottam, hogy pletykáltak erről.

– Nem, ez nem igaz. – A férfi lassan felállt. – Kérlek, mondd, hogy nem Aiden Trewlove-val találkozgatsz, hogy nem ő fog teherbe ejteni téged!

– És ha igen?

– Ő olyan ember, akivel számolni kell, aki nem fogadja jól, ha bolondot csinálnak belőle. Három testvére is beházasodott az arisztokráciába. Előbb-utóbb beszivárognak a Társaságba, és akkor ő is ott lesz velük. Ha csak egyszer is meglátná a fiadat, és véletlenül rájönne, hogy...

– Elbírok vele.

– Tudod, mit csinált ma este? Eljött a klubjába, és kihívott engem egy partira. Csak mi ketten játszottunk. Az adósságomat tette fel tétnek. Tizenkétezer font...

– Tizenkétezer font? Te megőrültél? Nekem az hatévi jövedelmem! Ezt a pénzt sokkal hasznosabb dolgokra is költhetted volna.

– Most nem ez a lényeg. Úgy tette föl ezt a pénzt, mintha bagatell összeg lenne. Mindketten húztunk egy-egy lapot. A magasabb lap nyert. Nyertem, Selena. Eltörölte a tartozásomat, aztán kitiltott a klubjából. Haragudott rám, amiért nyertem.

A férfi legnagyobb meglepetésére Selena ellágyult arckifejezéssel rázta meg a fejét.

– Szerintem nem ezért tiltott ki a klubjából.

– Dehogynem. Mert ilyen ember. Senki nem húzhat ujjat vele. Senki. Nem fog örülni annak, hogy kihasználod.

– Ezzel tisztában vagyok.

– Valami egyszerű közembert kellett volna választanod, akivel egész biztosan nem futhatsz össze soha többé. Mi ütött beléd, hogy olyan férfit válassz, akinek a családja egész Londont ellátja beszédtemával? Ezt nevezem én diszkréciónak.

– Tetszett a mosolya.

– Selena...

– Ne aggódj, Winslow, nála biztonságban lesz a titkom – mondta a lány, majd elindult kifelé, de aztán megtorpant és összeráncolta a homlokát. – Hol van az Atlasz-szobor, amely abban a sarokban állt?

A gróf eladta. A csekélyke összegért, amelyet a szoborért kapott, csecsebecséket tudott venni a szeretőjének.

– Néhány holmit máshová tettem.

A férfi nézte, ahogy Selena lassan körbehordozza a tekintetét a helyiségen, és látta, amikor a lány észrevette egy-egy tárgy hiányát.

– Te eladogatsz dolgokat – mondta a hercegné halk hangon.

– Egyet-kettőt – ismerte be Camberley.

A lány szembefordult vele.

– Az a szobor volt apánk kedvence.

– Ő már nincs itt, hogy élvezze, nem igaz? Máshol nagyobb hasznot hajt nekünk.

– Feltételezem, nem ez az egyetlen helyiség, amely már nem olyan, mint régen volt.

– Az életünkben már semmi sem olyan, mint régen volt. Sajnálom, hogy elhanyagoltam a kötelességemet, Selena. Összeszedem magam, és teszem a dolgom.

– Csak ennyit kérek.

A férfi csupán remélni tudta, hogy a húga a jövőben megfelelőbb időpontot választ majd, ha kérni akar valamit.

16. fejezet

Másnap délután, miközben a kocsijuk az utcák kövén döcögött, Selena arra gondolt, hogy nem érdeklí, ha valaki esetleg bírálná a nem friss özvegyhez illő viselkedése miatt. A lányok annyira örültek, hogy kimozdulhattak, hogy az megért minden helytelenítő pillantást vagy megjegyzést, amellyel esetleg szembe kell majd néznie.

– Nem emlékszem, hogy Lady Aslyn meglátogatott volna téged a temetés napján – mondta Connie, aki Flo mellett ült Selenával szemben.

– A férjét még nem fogadta be teljesen az arisztokrácia – válaszolta Selena. – Nélküle nem akart eljönni, de küldött nekem egy nagyon kedves levelet, amiben kifejezte az együttérzését.

– És ebben a levélben hívott meg minket erre a mai jótévtárral kapcsolóra?

– Igen. – Nem. Abban a levélben Lady Aslyn csak az együttérzését fejezte ki Lushing halála miatt. Selena remélte, hogy Aiden beavatta a sógornőjét, mert ha nem, akkor igen kellemetlen helyzetbe kerülnek.

– Én nem vagyok meggyőződve arról, hogy jó ötlet volt eljöttünk otthonról – mondta Flo homlokráncolva.

– Jót fogunk cselekedni azzal, hogy segítünk egy fiatal hölgynek boldogulni a világban. Még ha gyászol is az ember, jót cselekedni azért szabad.

– Biztos ez? – kérdezte Flo.

– Igen, persze. – Selena nem akarta, hogy a húga tovább firtassa ezt.

– Szerintem ez nagyon izgalmas – szólalt meg Alice, aki Selena mellett ült. – Gondoljatok csak arra a sok könyvre, amelyeket a kezünkbe vehetünk, miközben fölrakjuk őket a polcokra. Egy könyvesboltot segítünk majd felépíteni.

– Semmilyen izgalmat nem szabadna éreznünk, miközben gyászt viselünk – jelentette ki Flo. – Ezért is kérdőjelezem meg a dolgot. Mindannyian egy kicsit túl sokat mosolygunk.

– Szeretem azt hinni, hogy Lushing ennek örülne. – Selena megigazította a kesztyűjét, mert így nem kellett elviselnie a húga fürkésző tekintetét. – Ő szeretett boldognak látni minket. Nem akarná, hogy teljesen belemerüljünk a szomorkodásba.

– Anyánk viszont egészen biztosan forog a sírjában. – Flo helytelenítően összeszorította az ajkát, aztán nyers hangon azt suttogetta: – A Trewlove-ok mind... *fattyak*.

– Ez nem egy betegség, nem fogod elkapni – felelte Selena kimérten.

– De érintkezni velük botrányos dolog. Árthat a házassági esélyeinknek.

Az egésznek az volt a lényege, hogy javuljanak az esélyeik, de Selena ezt aligha magyarázhatta el nekik. Mielőtt azonban előállhatott volna egy olyan válasszal, amely eltereli a témáról a húga figyelmét, Alice is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Nem tehetnek róla. Hibáztathatjuk az embereket olyasmi miatt, ami nem az ő hibájuk?

– Egyetértek Alice-szel – szólalt meg Connie. – Egy bizonyos pontig. Én úgy gondolok erre az egészre, mintha egy kutatás lenne. Még sosem beszéltem alantasabb emberekkel.

– Ők nem alantasak – csattant fel Selena, akinek egyáltalán nem tetszett, hogy a húgai meglepetéstől tágra nyílt szemmel meredtek rá.

– Beszéltem már valamelyikükkel? – kérdezte Flo óvatosan.

– Részt vettem az egyikük esküvőjén, nem emlékeztek? – Nem mintha akkor bármelyikükkel is beszélt volna, és a másnapi villásreggelin sem vett részt, de ezt nem kellett a húgai orrára kötnie. Őket még nem mutatták be a társaságnak, úgyhogy nem voltak jelen.

– Milyenek? – kérdezte Alice ártatlanul.

– Emberek. – Selena kinézett a kocs ablakán. – Álmokkal és ambíciókkal. Ők – *megneveztetnek, örömet szereznek nekem, elfeledtetik velem a bánatomat, amikor Aidennel vagyok* – ugyanarra vágyunk, mint mindenki más: arra, hogy szeressék őket, boldogok legyenek, legyen otthonuk, legyen mit

enniük, és legyen mit felvenniük. Én nagyon dicséretesnek találom, hogy a vállalkozásaikkal igyekeznek jobbra tenni az életüket. Mick Trewlove-nak építőipari birodalma van. Finn Trewlove lótenyésztő farmot vezet, ahová a feleségével, Lady Laviniával árva gyerekeket fogadnak be. A húguknak, Gillie-nek, aki Thornley hercegéhez ment hozzá, egy ivója van, a másik húguk pedig könyvesboltot nyit.

– És ott van még az a Trewlove, aki a hölgyeknek tart fenn bűnbarlangot – mondta Connie. – Hogy őszinte legyek, igencsak felkeltette a kíváncsiságomat az a hely, amikor a hölgyek a temetés napján beszélgettek róla. Te voltál már ott, Selena?

– Gyászt viselek. – Ez nem volt hazugság, de válasz sem.

– És ha letelik a gyászidőszak, elmész?

– Lehet, hogy mindannyian elmegyünk. – Minden attól függ, hogy hová fejlődik az Aidennel való kapcsolata.

– Jó sokat tudsz róluk – jegyezte meg Flo.

– Mindenki róluk beszél. Megkérlek titeket, hogy a legjobb modorotokat vegyétek elő. – Nagyon fontos volt, hogy Aiden méltónak találja a lányokat az áldozatra. – Nem akarhatjuk kellemetlen helyzetbe hozni Lady Aslynt, aki olyan kedves volt, és egy rövid időre kimentett minket a magányos szomorkodásból. Fogjátok fel úgy, hogy ez egy jótékonykodással töltött délután lesz.

A lány először a Trewlove Hotelt pillantotta meg, amelynek hatalmas és fenséges épülete az egész környéket uralta. Lushing azt tervezte, hogy amikor visszatérnek Londonba a Szezonra, eltöltenek majd egy éjszakát az egyik jól felszerelt szobában. Az ő megjelenése sokat tett volna azért, hogy más nemesi családok is ellátogassanak a szállodába. A herceg mindig szerény volt a befolyását illetően, de nem habozott felhasználni azt, ha másoknak segíthetett vele. Nagy csodálója volt Mick Trewlove-nak, amiért az olyan sokat tett London egyes környékeinek újjáépítéséért. „Ahol mások pusztulást látnak, ott ő lehetőséget lát a csillogásra” – mondta egyszer. – „Támogatnunk kell őt és segítenünk, hogy a felső tízezer mielőbb befogadja.” Ő el szokta fogadni azokat, akiket mások nem fogadtak el.

Aztán megpillantotta a férfit, aki a hotellel szemben egy lámpaoszlopnak támaszkodva várakozott, és minden Lushinggal kapcsolatos gondolat kirepült a fejéből. Aztán a hintó megállt, de mielőtt még az inas leszállhatott volna, hogy végezze a kötelességét, Aiden kinyitotta az ajtót, és a kezét nyújtotta Selenának. Miközben a férfi tenyerébe tette a kezét, a lány attól félt, hogy a húgai meghallják a szíve hangos kalapálását. Aiden először őt, aztán a húgait is kiségitette a kocsiból.

Amikor már mindannyian a kövezett járdán álltak a *Fancy Könyvkereskedése* előtt – a díszesen kidolgozott betűket aranyszínű festékekkel pingálták fel az egyik kirakatra –, Selena így szólt:

– Mr. Trewlove, igazán nagyon figyelmes gesztus volt Lady Aslyntől, hogy meghívott minket. Engedje meg, hogy bemutassam a húgaimat – mondta, pedig tudta, hogy az illemszabályok szerint Aident kellene bemutatnia a lányoknak. A férfi fenekestül felforgatta az életét, de be kellett ismernie, hogy ezt egyáltalán nem bánta.

– Lady Constance és Lady Florence.

Aiden biccentett.

– Hölgyeim, nagyon örvendek.

– Első ránézésre nem látszik rajtuk, de ikrek.

– Mint Finn öcsém és én. – A férfi kacintott. – Habár mi hat hét különbséggel születünk.

– Az édesanyja hat héttel tovább hordta az egyiküket? – kérdezte Flo.

Aiden elmosolyodott.

– Nem. Nem ugyanaz az anyánk.

– Akkor maguk nem is ikrek.

– Nem, azt hiszem, a klasszikus értelemben valóban nem vagyunk azok.

Selena attól tartott, hogy nem lesz jó vége annak, ha Flo tovább vitatkozik a férfival, úgyhogy közbeszólt.

– Ő pedig Lady Alice.

Aiden olyan gyengéden és kedvesen mosolygott rá Alice-re, mintha megérezte volna, hogy az őket ért veszteségek a fiatal kora miatt őt érintették a legkeményebben.

– Aki imádja a könyveket.

Alice elkerekedett szemmel és leesett állal meredt a férfira.

– Hát ezt meg honnan tudta?

– Minden bizonnyal akkor említettem meg, amikor elbeszélgettem Mr. Trewlove-val Lady Aslyn esküvőjén. – A hazugság nyugtalanító könnyedséggel jött Selena ajkára.

– Maga is szereti a könyveket? – kérdezte Alice.

– Nagyon – felelte a férfi. – Ahogy Fancy húgom is, ezért is veszi magát körbe velük. Jöjjenek, hölgyeim! Lássunk munkához!

Aiden az ajtóhoz terelte a lányokat, és kinyitotta előttük. Alice szabályosan beszökdécselt az épületbe. Flo és Connie valamivel méltóságteljesebben léptek be, de a nővérük rajtuk is érezte a várakozásteljes izgalmat. Maga Selena, attól tartván, hogy a délután katasztrófába fog torkollani, megállt a férfi mellett.

– Lady Aslyn tudja, hogy azt mondtam nekik, hogy ő hívta meg őket?

– Mindenki tudja, amit tudnia kell.

– Elmeséltél nekik... *mindent*?

– Az nem tartozik rájuk, édesem.

– De biztosan voltak kérdéseik.

Aiden a lány álla alá nyúlt, és csupasz kezével egy kissé felfelé billentette az arcát.

– Tudják, hogy a klubomban találkoztam veled. Tudják, hogy tetszel nekem. Azt is tudják, hogy tartsák a szájukat. Neked és a húgaidnak figyelemelterelésre volt szükségetek, és én úgy gondoltam, segítek. Nálunk biztonságban vagy, Selena.

Nem, nem volt biztonságban. Aiden közelében mindig az a veszély fenyegette, hogy elveszíti a szívét.

A férfi igazat mondott. Nem kellett túl sokat elárulnia a családjának ahhoz, hogy együttműködjenek vele. Tudták, hogy a klubjában találkozott Selenával – bár azt nem mondta meg nekik, hogy csak nemrégiben, így valószínűleg azt feltételezték, hogy még az előtt keresztezték egymást az útjaik, hogy a lány megözvegyült. Azt is elismerte, hogy tetszik neki a hercegné, és azt állította, hogy egy kicsit ki akarja zökkenteni őt és a húgait a gyász szomorú magányából.

Így aztán nem lepődött meg, amikor Selenát bekísérve azt látta, hogy a családtagjai körbeveszik a fiatalabb hölgyeket, és maguk közé fogadják őket. Sokat segített természetesen, hogy a lányok már ismerték Mick feleségét, Lady Aslynt, valamint Finn feleségét, Lady Laviniát. Az is nyilvánvaló volt, hogy Thornley hercegével – Gillie férjével – is találkoztak már, aki egyenrangú volt Selena megboldogult férjével. Miközben Thorne átvette az irányítást és bemutatta Fancyt, Micket, Finnt és Beastet, Lady Aslyn otthagya a társaságot, odasétált hozzájuk, és megfogta Selena kezét.

– Annyira sajnálom, hogy Lushing eltávozott. Fogadja legmélyebb együttérzésemet.

– Nagyon nagyra értékeltem a kedves levelét.

– Személyesen is jelen kellett volna lennem, hogy támogassam a gyászában, de... – Lady Aslyn elhaló hangja arról árulkodott, hogy kényelmetlenül érinti az, amit ki akart volna mondani.

– De nem vagyunk túl befogadóak – fejezte be a mondatot Selena, és lágyan elmosolyodott. Aidennek összeszorult a gyomra a látványtól. Miért kell a lánynak ilyen szívélyesnek lennie?

Aslyn halkán felnevetett.

– Nem, nem vagyunk azok. Jöjjön, bemutatam a többieknek.

És ezzel minden további teketória nélkül a szárnyai alá vette Selenát. Aiden is ezt akarta tenni: biztonságot és kényelmet akart nyújtani a lánynak. De ezt csak titokban, a színpalak mögött teheti meg. Az apja is elrejtette őt, és azóta sem lelte örömét a létezésében. Úgy látszik, nem számít, mekkora sikereket ér el, soha semmi nem lesz elég ahhoz, hogy tiszteletreméltónak tartsák.

– És megcsókolta már, uram?

Aiden lepillantott a kis lurkóra, aki néhány évig Gillie ivójában lakott, nemrég azonban átköltözött

a lovas tanyára Finnékhez. A fiúcska úgy nyolcéves lehetett, de nem voltak benne biztosak. Csak azt tudták róla, hogy árva, sok más gyerekhez hasonlóan.

– Egy úriember sosem fecsegi ki az ilyesmit, Robin.

– De maga nem úriember. Maga egy gazember. A mama mindig ezt mondja.

Mama. Lavinia. A kisfiú hamar hozzászokott, hogy van családja.

– Ő sem tud mindent. – A gyerek harcias arckifejezése nyilván annak szólt, hogy rosszat mondott a nőről, akit ő az anyjának tartott, ezért Aiden békítőleg hozzátette: – Ebben a kérdésben azonban igaza van. Tényleg gazember vagyok.

– És még milyen lusta gazember – jegyezte meg Fancy, aki szélesen mosolyogva lépett oda hozzájuk, aztán Robin fejére tette a kezét. – Miért nem segítesz a hercegnek? Éppen az állatos szekciónál pakolja ki a könyveket a polcokra.

A kisfiú elegánsan szalutált, és már ott sem volt.

– Állatos szekció? – kérdezte Aiden.

– Ha pár perccel korábban csatlakoztál volna a társasághoz, megtudtad volna, hogy szekciókra osztottam az üzletet, méghozzá a könyvek témája alapján – mondta a lány, közben meglóbált a bátyja orra előtt egy papírlapot, amelyen a bolt alaprajza és valamiféle jelölések voltak láthatóak. Még csak néhány hónap múlva lesz tizennyolc éves, de már most nagyon jól értett az üzlethez. Ez részben annak volt köszönhető, hogy sokat tanult az idősebb testvéreitől. Mick puccos iskolába küldte, hogy felkészítse őt a társaságban való bemutatására. A férfi nagyon szerette volna beházasítani Fancyt az arisztokráciába, részben ezért is hajszolta olyan elszántan a sikert. – Az emeleten van egy szalon, itt lent meg néhány doboz, amelyek mindegyike Sz betűvel van megjelölve. Lennél olyan kedves fölcipelni őket, és segíteni a hercegnének elrendezni a könyveket a polcokon...

– Melyik hercegnének? – Ott volt persze Selena, de Gillie húga is hercegné volt, bár ő még nem szokta meg ezt a címet.

Fancy somolyogni kezdett.

– Hát annak, amelyik tetszik neked. Gondoltam, örülnél egy olyan feladatnak, amelynek elvégzése közben nem titeket figyel mindenki. Nagyon kedvesnek tűnik. És a húgait is kedvelem.

Aiden nem hitte, hogy él olyan ember a földkerekségen, akit Fancy ne kedvelne. A lány igen ártatlan életszemlélettel rendelkezett, ami nem is volt csoda, hiszen Aiden és a többi testvére mindent megtettek, hogy megóvják őt azoktól a nehézségektől, amelyekkel nekik kellett szembenézniük.

– Egy csalafinta kis boszorkány vagy.

– Köszönöm.

– Nem bóknak szántam.

– Ne morogj már. Szereted őt?

Amit érzett a lány iránt, arra nem lehetett szavakat találni, de nem lesz olyan bolond, hogy kitarja előtte a szíve kapuját, bármilyen kitartóan kopogtasson is.

– Neked mindig csak a romantikán jár az eszed, Fancy. Most pedig mutasd, hol vannak azok a dobozok!

A lány bevezette a bátyját egy raktárhelyiségbe, de miután magára hagyta, Aiden nem látott azonnal hozzá a feladatához. Előbb fel akarta becsülni Selena húgait. Elindult hát a polcok labirintusa között, amelyekben a húga vigaszra lelhet majd, ha egyszer felpakolják rájuk a könyveket, amelyeket felhalmozott. Amikor bekukkantott az egyik polc mögé, meglepetten konstataálta, hogy az ikrek szorgalmasan dolgoznak. Florence a sarkán ülve térdelt, egyesével szedegette elő a könyveket a dobozból, és föladogetta őket Constance-nak, aki a polcra sorakoztatta őket.

– Lehet, hogy ilyen lesz majd az életünk – mondta Florence aprót sóhajtván. – Egész nap dolgozhatunk.

– Erre nem fog sor kerülni – nyugtatta meg Constance a húgát. – Habár nekem tetszik, hogy hasznosnak érezhetem magam. Néha olyan, mintha csak csinos díszeknek néznének minket.

Florence egy kissé felemelkedett, de továbbra is térdelő pozícióban maradt.

– Mit gondolsz, valójában miért vagyunk itt? – kérdezte halk, összeesküvő hangon.

Constance döbbsen nézett le a testvérére.

– Hát azért, hogy segítsünk.

– Láttad, Aiden Trewlove hogyan nézett Selenára? Én mondom, ez a meghívás tőle származik, nem Lady Aslyntől.

– De hát Selena alig ismeri őt.

– Ezt akarja elhíttetni velünk. De akkor Mr. Trewlove miért várt minket?

– Jó házigazda akart lenni.

– Tűz gyulladt a szemében, amikor megpillantotta Selenát. Szívesen felmelegítené őt a téli napokon.

– Minden férfi felkapja a fejét, amikor meglátja a nővérünket. Lenyűgözi őket a szépsége.

– Selena arca meg olyan piros volt, mint a pipacs. Láttad már valaha elpirulni? Szerintem Mr. Trewlove felkeltette az érdeklődését.

Constance halkán felnevetett.

– Szavamra, Flo, te képzelődsz, mert unatkozol a bemutatásunk elhalasztása miatt. De ha mégis igazad van, én nem hibáztatnám ezért. Tudom, hogy imádta Lushingot, de szerintem sosem volt köztük igazi szenvedély. Egy nő megérdemel egy kis szenvedélyt, legalább egyszer az életében. Szerintem Aiden Trewlove szalonja pont ezért lesz sikeres.

– El akarsz menni oda?

Constance megvonta a vállát.

– Kíváncsi vagyok rá. Te nem?

Aiden elfordult, tudván, hogy már így is túl sokat hallgatott ki egy magánbeszélgetésből, magában pedig elhatározta, hogy korhatárhoz fogja kötni, kiket engednek be a klubjába. Semmi szüksége arra, hogy fiatal hölgyek butaságokat csináljanak. Másrésztől viszont tényleg az ő felelőssége volt, hogy mások nem tudnak vigyázni rájuk? Habár amely anyák megpróbálták, és követelték tőle, hogy ne engedje be a lányait az intézménybe, azok is többnyire megváltoztatták a véleményüket némi kényeztetés hatására. Lady Fontaine-nel például így történt. Épp aznap délután kapott egy üzenetet a hölgytől, hogy a közeli jövőben ő is, és a lánya is vissza fognak térni a klubba. A lábmasszázs megtette a hatását – mint mindig.

Alice-re egy hátsó sarokban talált rá. A lány a földön ült, a szoknyája szétterült körülötte, az ölében pedig egy nyitott könyv hevert.

– Sokáig fog tartani, ha minden könyvet elolvas, mielőtt a helyére tenné.

Alice fölkapta a fejét, gyorsan becsukta a könyvet, és fülig pirulva, ártatlan szemekkel nézett föl a férfira.

– Ezt még nem volt alkalmam elolvasni. Túl későn adták ki ahhoz, hogy megkaphassam karácsonyi ajándéknak.

Aiden leguggolt és megnézte a könyv címét. *Alice Tükörorszáiban*.

– Talán Fancy megengedi magának, hogy még ma megvegye, annak ellenére, hogy a bolt még nem nyitott ki. Maga lehetne az első vásárlója.

A lány lassan megrázta a fejét.

– Pazarlás lenne, nem kérhetem ezt Selenától. Mostanában takarékosnak kell lennünk – mondta, majd még jobban elpirult. – Azt hiszem, ezt nem kellett volna elárulnom. Nagyon illetlen dolog a pénzről beszélni.

– Ez a mi kis titkunk marad – felelte Aiden, akire jó benyomást tett Alice áldozata. Bár a családjában most már hemzsegték a nemesek, nagy általánosságban továbbra sem volt túl jó véleménnyel az arisztokráciáról. Az érdekelte velük kapcsolatban, hogy mennyi pénzt tudtak hozni az ő konyhájára, nem az, hogy nekik mennyi volt.

– Maga nagyon kedves.

A férfi Alice-re kacsintott.

– Ez is maradjon a mi titkunk.

A lány kuncogni kezdett, Aiden pedig nagyon is megértette, miért akarta Selena annyira, hogy a húgai jól menjenek férjhez. Túl sok olyan nőt ismert, akit bántalmaztak, vagy akinek kemény élet

jutott, aki idő előtt megöregedett, belefáradva annak a tehernek a viselésébe, amely osztályrészéül jutott. Ezért is támogatták Gillie-t, amikor a lány kocsmát akart nyitni, most pedig Fancyt, hogy könyvesboltot nyithasson. Mindannyian azt akarták, hogy Fancy jól menjen férjhez, de ha egy férfi sem lenne elég bölcs ahhoz, hogy megkérje, ott lesz neki az üzlete, amelyből megélhet, és a testvéreinek is volt mit a tejbe aprítania ahhoz, hogy támogathassák, ha kell. Alice nem támaszkodhatott ugyanígy a bátyjára, hiába volt a férfinak grófi címe.

– Elnézést, uram.

Aiden hátrapillantott, aztán oldalra lépett, hogy Mick titkára, aki egy nehéznek tűnő dobozt cipelt, elférjen mellette.

– Lady Alice – szólalt meg a fiatalember, aki úgy elpirult, hogy az arcszíne felvette a versenyt a haja árnyalatával. – Miss Trewlove úgy véli, hogy ezek a könyvek az üzlet ezen szekciójában lennének a legjobb helyen.

– Köszönöm, Mr. Tittlefitz.

A titkár letette a dobozt, hátralépett, aztán úgy tűnt, nem tudja, mihez kezdjen magával. Végül megköszöri a torkát.

– Azt is mondta, hogy esetleg segíthetnék kegyednek. Föltehetném a könyveket a magasabb polcokra például.

– Az nagyon jó lenne, köszönöm.

Aiden a fejét csóválva azon tűnődött, vajon a húga szándékosan játssza-e a kerítőt szerepét, aztán elindult a saját dobozaiért. Vagyis egy dobozért, mert amelyikre Beast rámutatott a raktárban, az igen nehéznek bizonyult. Ennek ellenére a vállára emelte, és elindult vele fölfelé a lépcsőn abba a helyiségbe, amelyet Fancy olvasószobának jelölt ki. Egy korábbi délután alkalmával, amikor segített a húgának, Aiden látta már a szobát, amelyben több ülőgarnitúra volt szétszórva, és a kandalló mindkét oldalán, valamint az egyik fal mellett könyvespolcok álltak. Az eggyel föltebbi emelet szobái Fancy lakószobái lesznek, amelyek berendezése egy újabb délutáni cipekedést jelentett. Aiden persze nem panaszkodott. Az anyja arra tanította, hogy a családtagok segítik egymást, még hozzá zokszó nélkül.

Amikor azonban belépett a szobába, és meglátta a délutáni napfényben fürdőző Selenát, aki az ablaknál állt és az utcát nézte, minden bosszús gondolata elszállt. Nem nagyon tetszett neki a gyászruha, mert arra emlékeztette, hogy a lány nemrégiben elveszített valakit. A ruha nyakig be volt gombolva, az ujjá pedig egészen a lány csuklójáig ért. Aiden arra gondolt, milyen élvezettel gombolná ki azokat a gombokat. Hiába tudta, hogy Selena ki akarja használni őt, nem tudott nem vágni a lányra.

– Te közel sem dolgozol olyan szorgalmasan, mint a húgaid – mondta, miközben letette a dobozt a szoba közepére.

Selena arcán lágymosoly terült szét, és hátrapillantott a férfira.

– Csak nézem, ahogy az emberek a dolguk után járnak. Olyan furcsa, hogy valakinek teljesen összeomlik az élete, a világ azonban megy tovább, mintha mi sem történt volna.

Aiden odament a lányhoz, karba fonta a kezét, és nekitámaszkodott az ablakkeretnek.

– Biztos vagyok benne, hogy az odalenti nyüzsgő emberek között is vannak olyanok, akiknek szintén félresiklott az élete.

– De nem látszik rajtuk. Rá kellett jönnöm, hogy az embereknek nincs ráírva az arcára, hogy milyen megpróbáltatásokat kell elviselniük. Mindannyian álarcot viselünk. Csak ezek az álarcok nem olyan jól láthatóak, mint azok, amelyeket a klubodban viselnek a hölgyek.

– Milyen szentimentális hangulatban vagy.

– Hazudtam a húgaimnak. Titkolózom előttük. Valószínűleg nem lennének elragadtatva, ha megtudnák, mi a valódi oka ennek a mai kiruccanásnak.

– Kedvelem őket.

A lány kurtán felnevetett.

– Igen? Ezt hamar eldöntötted.

– Az ikrek pletykálnak, Alice pedig olvas. Egy szóval sem panaszkodtak a nekik adott feladatok

miatt. Vannak álmaik. Nem sokban különböznek Fancytól.

– Másra számítottál?

Aiden maga sem tudta pontosan, hogy mire számított. Azt kívánta, bárcsak ismerte volna Selenát, amikor a lány annyi idős volt, mint most a húgai. Ő vajon mennyire volt ártatlan? Mekkora súllyal nehezedett rá az, hogy gondoskodnia kellett a családjáról? Finn fiatal fiú volt még, amikor beleszeretett a nőbe, aki végül a felesége lett. Akkoriban Aiden bolondnak tartotta az öccsét, mostanra azonban belátta, milyen előnyökkel jár az, ha az ember régebbről ismer valakit, ha tudja, milyen körülmények formálják lassan a lányt azzá a nővé, akivé végül válik.

– Ha fiad születne – *ha fiút adok neked* –, ő pontosan mit örökölné még a címen kívül?

Selena összeszorította az ajkát, és ismét a macskaköves utca forgalma, a kövezett járdán haladó emberek felé fordította a figyelmét.

– A hercegi birtokot – Sheffield Hallt – és még két grófságot.

– Három címe lenne?

– Igen.

Három birtok, három cím. Ennyit sosem tudna nyújtani egyetlen másik gyerekének sem, ha egyáltalán lesz még gyereke.

– És hol van ez a Sheffield Hall?

– Kentben.

– Oda lehet érni egy napon belül?

– Kocsival néhány óra.

Vonattal valószínűleg még kevesebb, de úgy fennállna annak a kockázata, hogy együtt látják őket. Most Aiden volt az, aki a járóelőkre meredt. Mindig is jobban szeretett az árnyékban maradni, de a fenébe is, Selenával a napfényben akart sétálni, nem akart a lány sötét titka lenni. Egy hercegség és két grófság azonban több volt, mint amit ő valaha is birtokolni fog, márpedig azt akarta, hogy a gyerekeinek több legyen, mint amennyi neki valaha lehet. Kurtán biccentett, aztán elfordult az ablaktól.

– Lássunk munkához!

Selena megérintette a karját, mire ő megtorpant, és a lányra pillantott.

– Bezártad a játéktermed kapuját Winslow – Lord Camberley – előtt. És eltörölted az adósságát.

– Nem töröltem el. Az volt a tét. Ő nyert.

Selena arcára szkeptikus kifejezés ült ki.

– Úgy sejtem, egy olyan ember, aki komoly bűvészmutatványokra képes a borsószemekkel, a kártyalapokat is könnyedén manipulálhatja.

– Milyen cinikus vagy – felelte Aiden, habár tényleg pontosan tudta, hol van a kőr kettes lap, mivel ő rakta a pakli aljára még a keverés előtt, és azt is pontosan tudta, hogyan tartsa ott. Legalább egy terhet le akart venni a lány válláról, noha azt nem garantálhatta, hogy Camberley máshol nem fog játszani. – Meglep, hogy beszámolt neked erről.

– A palotájában vártam rá, amíg haza nem ért. Megtiltottam neki, hogy a jövőben hazardírozzon, és hogy bármi mással foglalkozzon a kötelessége teljesítésén kívül.

Aiden határozottan csodálta a lány szívósságát, amellyel a húgai érdekeit védte.

– Hogyan fogadta a dolgot?

– Nem örült, de megérti a jelentőségét. Egyébként nincs valami jó véleménnyel rólad.

– Kevés olyan férfi van jó véleménnyel rólam, aki tartozik nekem.

– És a nők, akik tartoznak neked? Nekik van okuk tartani tőled?

– Ha nem tudod a választ erre a kérdésre, akkor nem kellene üzletelned velem. – Aiden leguggolt, kinyitotta a dobozt, megragadott egy könyvet, és odanyújtotta a lánynak.

Selena gyönyörű vonásait borzadály torzította el, miközben letérdelt a férfi mellé, elvette tőle a könyvet, félretette, majd finoman megfogta a csuklóját.

– Tényleg lenyúztad a bőrt.

A csúnya horzsolás közvetlenül a kéz tövénél húzódott. Aiden már bánta, hogy nem húzta rá az inge vagy a felöltője ujját, mielőtt átnyújtotta a könyvet. Egy kicsit sem volt ínyére, hogy

milyen kiszolgáltatottnak érezte magát, amikor az ágyán feküdt, és nem tudott kiszabadulni a kötelékeiből. Bár most önkéntelenül is arra gondolt, hogy Selenának is meg van kötve a keze, csak az ő kötelékei láthatatlanok.

– Azt hitted, hazudtam?

– Nem, de nem gondoltam, hogy ilyen rossz a helyzet.

– Majd meggyógyul.

– Attól félek, hogy sebhelyet fog hagyni, állandó emlékeztetőül arra, mit műveltem veled – mondta a lány, majd a szájához emelte Aiden kezét, és végtelenül gyengéd csókokkal borította be a még mindig vörös és nyers bőrt. A férfi gyomra nyugtalanító módon összeszorult. Nem szeretett volna ellágyulni a lány felé, távolságot akart tartani, hogy üzleti megállapodásnak tudja tekinteni azt, amivé a kapcsolatuk esetleg fejlődik, egy olyan kellemes megállapodásnak, amely a Társaság legmagasabb köreiből repítheti az ágyéka gyümölcsét. Csakhogy attól a pillanattól kezdve, hogy meglátta a lányt, olyan ösvényekre tette a lábát, amelyekre azelőtt sohasem, és olyan dolgokat csinált, amelyekről tudta, hogy nem lesz jó végük. És most megint itt legyeskedett Selena körül, és hagyta, hogy a lány azt csináljon vele, amit akar.

– Légy átkozott, amiért így megbabonáztál – mondta, majd a tenyerébe fogta Selena állát, beletúrt a hajába, magához vonta, és olyan mohón kezdte csókolni, ahogy egy magafajta mohó fattyútól kitelt. Élvezte a lány ízét, a teste melegét, azt, hogy olyan könnyedén megadta magát neki, és hogy addig fészkelődött, amíg már nemcsak az ajkuk ért össze, hanem az egész testük egymáshoz simult. A terve, amely szerint racionális, átgondolt döntést hoz arról, hogy magáévá tegye-e még egyszer a lányt, gúnyt űzött belőle. Selenának egyszerűen nem tudott ellenállni. Őrület volt, hogy a lány milyen könnyedén uralkodott felette.

Olyan óvatosan, mintha a hercegné legalábbis törékeny üvegből lenne, és anélkül, hogy egy pillanatra is megszakította volna a csókot, Aiden lefektette Selenát az Aubusson szőnyegre, amely az egyik ülőgarnitúra központi eleme volt. Elég lenne fölhajtani a lány szoknyáját és kioldani a saját nadrágja korcát, és a magáévá tehetné őt itt és most. Vakmerően. Hüvely nélkül, amely védelmet nyújtana. Még azelőtt, hogy eldöntötte volna, meg akarja-e kockáztatni egy gyerek fogantatását. Selena sóhajtozása és nyögéscselése csak olaj volt a vágyai tüzére. A lány úgy vonaglott alatta, mintha még közelebb akarta volna tudni őt magához, ez pedig tovább fokozta a teste vágyait. Vágyott Selenára, és vágyott arra a forró, bársonyos járatba, amely előző éjjel magába fogadta őt, és kis híján megőrijtette. Benne akart maradni, és belé akarta ontani a magját, ugyanakkor meg is akarta tagadni tőle azt, hogy kihordhassa az utódját. De Selena erre vágyott, ő pedig elképzelte a lányt várandósan.

Aiden a tenyerébe fogta Selena arcát, és elmélyítette a csókot, a nyelvével imitálva azokat a mozdulatokat, amelyeket a farkával vágyott megtenni. Miért van a lánynak ilyen átkozottul jó íze? Miért van olyan érzése, hogy a lány kezének mindig is az ő hátán volt a helye, hogy simogassa, becézgesse, közelebb és közelebb vonja magához? Miért...

A hangos torokköszörülés hallatán Aiden fölkapta a fejét, és Beastet pillantotta meg, aki egy dobozzal a kezében állt a küszöbön. Selena halk, vinnyogó hangot adott ki, megragadta a férfi ingét, és a mellkasába temette az arcát. Noha egy nő számára egyébként is kínos volt, ha ilyen helyzetben találták, Aiden önkéntelenül is eltűnődött, vajon attól, hogy pont ővele kapták rajta, még jobban szégyelli-e magát.

– Fancy fölkíséri a nővéreket, hogy megmutassa nekik az olvasószalont. – Beast hangja halk és egyenletes volt, semmi jelét nem mutatta annak, hogy meglepte volna, amit látott. De hát ő mindig is jó megfigyelő volt, viszont nem ítélkezett.

– Azt hittem, a lenti polcokat akarja velük föltöltetni. – Ezt csinálták, amikor Aiden otthagya őket.

Beast megvonta a vállát, aztán belépett, és letette a dobozt.

– Úgy gondolta, rájuk fér egy kis pihenés.

Miután finoman megpaskolta Selena kezét, hogy engedje el az ingét, Aiden fölállt, majd a lányt is talpra segítette. A hercegné lázasan igazgatni kezdte a haját, de a férfi megfogta a kezét, és

leállította.

– Remekül nézel ki. – Leszámítva a szégyentől vöröslő arcát. – Beast tud titkot tartani, és képes elfelejteni azt, amit látott.

Selena lopva a másik férfira pillantott.

– Köszönjük a figyelmeztetést.

Nem mintha szükségük lett volna rá. Aiden hallotta a lépcső irányából hallatszó női hangokat, bár abban nem volt biztos, hogy akkor is felfigyelt volna-e rájuk, amikor teljesen bele volt veszve Selena csókjába.

A lányok Fancy vezetésével beléptek a szobába.

– Az olvasószalon – jelentette be a lány büszkén széttárva a karját, aztán a homlokát ráncolva nézett Aidenre. – Nem mondhatnám, hogy jól haladtatok.

– A hercegnével azon tanakodtunk, hogyan rendezzük el a könyveket.

Fancy gyanakodva húzta össze a szemét, mintha sejtette volna, hogy a késlekedésüknek egészen más oka volt. Aztán nem firtatta tovább a témát, hanem folytatta, amit elkezdett, és még egyszer széttárta a karját.

– Itt az emberek annyit olvashatnak, amennyit csak akarnak.

– Miután megvették a könyvet – mutatott rá Aiden.

– Nem. Ez olyan lesz, mint egy kölcsönkönyvtár, csak én nem számolok fel kölcsönzési díjat.

– Fancy, ez egy üzlet. Nem adogathatod oda ingyen a dolgokat. A könyvek, amelyeket az emberek elolvashatnak, pénzbe kerülnek.

– Nem vagyok gyengeelméjű, Aiden. Tisztában vagyok velem, hogyan működik egy üzlet.

– Tehát profitot akarsz termelni.

– De kapzsi sem vagyok. Megelégszem egy szerényebb profittal is. Ezenkívül adományokat is gyűjtök majd, hogy fenntarthassam az olvasószalont.

Aiden Beastre pillantott, akinek megrándult a szája széle. Ez az egész nem volt újdonság a számára, ami azonnal felkeltette Aiden gyanakvását. Az utóbbi időben nem sok ideje volt a családjára, és kezdte úgy érezni, hogy ez sokba fog neki kerülni. Visszafordította a tekintetét a hűgára.

– És kitől fogsz adományokat gyűjteni? A testvéreidtől?

– Először igen. Aztán másoktól is, akik hajlandóak jótékonykodni. Mint például a hercegné.

Aiden felsóhajtott. A hercegné nem engedheti meg magának a jótékonykodást – csak ha ő teherbe ejti. Persze, ezt aligha mondhatta meg Fancynek.

– Ezenkívül olvasni fogjuk tanítani az embereket – folytatta Fancy. – Hetente két-három este olvasóleckéket fogunk tartani. Amint azt te is jól tudod, sok szegény ember van híján bármiféle oktatásnak.

Ez volt az egyik olyan dolog, amihez az anyjuk ragaszkodott: minden gyerekének el kellett járnia az ingyenes népiskolába. Igaz, hogy az csak félnapos oktatást jelentett tizenegy éves korukig, de az asszony sosem engedte, hogy akár csak egy napot is hiányozzanak – még akkor sem, ha betegek voltak. Mindent meg akart adni nekik, amit csak tudott.

– Fogunk tartani?

– Kezdetben Mr. Tittlefitz és én. De talán te is tarthatnál órát.

– Én éjszaka dolgozom.

– Akkor találunk neked délutáni időpontot. Majd megbeszéljük. Most azonban szeretném megmutatni a hölgyeknek, hogy hol tartunk, és ki szeretném kérni a véleményüket, hogyan lehetne esetleg javítani rajta. Hölgyeim, fáradjanak utánam! – Fancy körbevezette a lányokat a szobában, és elmagyarázta, hogy szerinte az egyik ülőgarnitúra a férfiaknak, a másik a nőknek, a harmadik pedig a gyerekes anyáknak lenne a legmegfelelőbb.

– Nem fogsz nemet mondani neki, igaz? – Selena kérdése inkább megállapításnak hangzott, mint kérdésnek.

Aiden felé fordult.

– Nagyon jól tudja, hogyan csavarjon az ujja köré minket.

– Te pedig finanszírozni fogod az ingyenes könyvtárát.

A férfi felsóhajtott, és igyekezett bosszúsnak tűnni. Nem akarta, hogy Selena megtudja, milyen könnyen meg lehet őt nyerni.

- Úgy sejtem, mindnyájunkra ez a sors vár.
- A családtagok segítik egymást.

Aiden tudta, mire céloz a lány ezzel a néhány szóval. Ugyanúgy, ahogy ő is minden tőle telhetőt megtenne azért, hogy biztosítsa Fancy boldogságát, hogy a lánynak mindene meglegyen, amit szeretne, amire vágyik, amire szüksége van, Selena is bármire hajlandó volt, hogy megóvja a hűgait, és segítsen nekik megvalósítani az álmaikat.

17. fejezet

Míután a húgai és a többiek visszamentek a földszintre, Selena és Aiden csendben dolgoztak. A kandalló két oldalán lévő polcokra rakosgatták fel a könyveket, mintha tudták volna, hogy ha közelebb merészkednek egymáshoz, akkor elkerülhetetlenül egymásba gabalyodnak, mintha a testük mágnesként vonzódott volna a másik testéhez.

Selena lenyűgözve figyelte Aiden és a húga beszélgetését és a köztük fennálló könnyed, bajtársias viszonyt. Rájött, hogy a férfi csak színlelte a bosszankodást, és azt is észrevette, hogy ezzel a húga is tisztában van. Fancy megkapja a könyvesboltját, ahol azok az emberek, akik megengedhették maguknak, könyveket vásárolhattak, és az olvasószalonját, ahol kevésbé tehetősek is beleveszhetnek a történetekbe, ahol azok, akik talán sohasem ismerték volna meg a könyvekben rejtőző varázslatos világot, megtanulhattak olvasni, és ezáltal előrébb juthattak az életben.

Selena egészen a szülei haláláig természetesnek vette a gazdagságot, aztán rá kellett döbennie, hogy mindez mennyire hamis. Noha neki megadatott az a privilégium, hogy tudott olvasni, sosem merült fel benne, hogy dolgozzon, mert az ő státuszában lévő emberek nem alacsonyodtak le efféle tevékenységekhez. És mégis, attól a pillanattól kezdve, hogy átlépte a bolt küszöbét, egészen magával ragadta a fiatal nő izgalma, aki éppen saját üzletet készült nyitni. Fancy úgy rendezte be a boltját, ahogy akarta. Ő szabta meg, melyik helyiség mire szolgáljon, és a könyvek hogyan sorakozzanak a polcokon. Mekkora hatalom. Mekkora kockázat. Bár Selena úgy sejtette, hogy a kockázat csak tovább fokozta az izgalmat, mert amikor valakinek sok vesztenivalója van, sokkal édesebbnek érzi a sikert.

– Mire gondolsz?

Selena összerezzent ijedtében, mert csak ekkor vette észre, hogy Aiden karba font kézzel áll a kandallónak támaszkodva, és őt nézi. Miért kell a férfinak mindig olyan férfiasnak, mégis olyan vadnak tűnnie? Miért volt neki mindig az az első gondolata, amikor csak meglátta, hogy a legszívesebben a nyaka köré fonná a karját, és megcsókolná?

– Arra próbáltam meg visszaemlékezni, hogy olvastam-e ezt a könyvet.

– Hazudsz.

A lány halkán felnevetett, közben pedig eltűnődött, vajon képes lesz-e valaha is eltitkolni valamit Aiden elől, és egyáltalán el akar-e titkolni előle bármit is. A kezdeti titkolózás ellenére még soha senkivel nem volt olyan őszinte a kapcsolata, mint ezzel a férfival.

– Megfogtál. Azon tűnődtem, hogy milyen csodálatos lehetőség ez a húgod számára. És milyen bátor dolog tőle, hogy belevág, pedig nem tudja, mit hoz a jövő. El is bukhat.

– Sikere is lehet.

– Pontosan. A családot minden tagja mindig ilyen optimista?

– Az élet ritkán jutalmazza meg a nyúlászívűeket.

Selena megrázta a fejét.

– Bárcsak olyan bátor lennék, mint a húgod.

– Eljöttél a klubomba, hozzám. Hozzámentél egy férfihoz, akit nem szerettél, hogy megóvd a családodat. Ezek nem egy gyáva ember cselekedetei.

– Mindezt félelemből tettem.

– Az, aki nem fél, bátor sem lehet.

Selena most félt, félt attól a csalástól, amelyet el akart követni, félt a büntudattól, amelyet Lushing miatt érzett, félt attól, hogy elveszítheti Aident.

– Te mitől félsz?

– Túl sok dologtól ahhoz, hogy meg lehessen számolni.

– Ezt nehezen hiszem el.

Aiden végigsimított ujjai külső felével a lány arcán.

– Félek, hogy csalódást okozok neked.

– Azzal, hogy nem adod meg nekem, amire szükségem van? – Hát meghozta a döntését? Nem találta méltónak a húgait a magjárá? Őt sem tartja méltónak rá?

– Elnézést kérek, amiért megint zavarok.

Ezúttal egyikük sem riadt meg Beast hangja hallatán. Nem rezzentek össze, nem húzódtak el egymástól, nem próbáltak meg elbújni. Aiden egyszerűen csak a fivére felé fordult, és kérdően fölívonta a szemöldökét.

– Anya elkészült a vacsorával. Mindjárt indulunk.

Selena erre már összerezzen.

– Akkor a húgaimmal már megyünk is.

– Ti is meg vagytok hívva – mondta Aiden.

A lány megrázta a fejét.

– Nem akaszkozhatunk rátok.

– Nem akaszkoztok ránk. Anyánk számított a jelenlétetekre, és bőven elegendő ételt készített.

A szálloda étkezőjében fogunk enni.

Selenán eluralkodott a pánik.

– Mi nem étkezhethetünk ott. Nem láthatnak meg minket nyilvános helyen.

– A helyiség ma estére zárva van a közönség előtt. Majd hátulról megyünk be, és akkor senki sem fog meglátni titeket.

– De nem lehet...

– Az anyánk sokat fáradozott.

– Nos, nem kellett volna. Abban állapotunk meg, hogy az üzletben segédkezünk, nem abban, hogy együtt vacsorázunk a családdal.

– Több időre van szükségem, hogy megfigyeljem a húgaidat.

Selena elhátrált a férfitől, és a legszívesebben belebokszolt volna a polcokba. Észrevette, hogy Beast közben eltűnt, nyilván lement a lépcsőn, hogy készülődjön az induláshoz, vagy talán megérezte a feszültséget, és úgy gondolta, magánbeszélgetésre van szükség.

– A délután folyamán őket kellett volna megfigyelned ahelyett, hogy itt voltál velem.

Hamarabb is gondolhatott volna erre, ragaszkodnia kellett volna ahhoz, hogy Aiden ne segítsen neki. De hát annyira élvezte a jelenlétét. Így azonban a férfi nem tudta meghozni a döntését.

– Abból, hogy nézem, amint könyveket pakolnak fel a polcokra, aligha tudom meg, amit meg akarok tudni. Mitől félsz, Selena?

Attól, hogy még jobban megkedveli a férfit, mint amennyire már most is kedveli, valamint attól, hogy ha látja őt a családja körében, még a végén meggondolja magát az ostoba tervével kapcsolatban.

Aiden ismét megsimogatta az arcát.

– Csak egy vacsora.

A férfival soha semmi nem volt *csak* valami. A lány azonban nem akart csak úgy elmenni, tudván, hogy Aiden anyja mennyit fáradozott. Ezenkívül kíváncsi is volt az asszonyra. Ettie Trewlove nem volt jelen a boltban, úgyhogy Selenának még nem volt alkalma találkozni vele. Kíváncsi volt, milyen az az asszony, aki otthont ad a fattyaknak, akiket mások még arra sem tartottak méltónak, hogy éljenek. Noha a saját fia hivatalosan törvényesnek számítana, valójában ugyanolyan státusza lenne, mint az apjának, hiszen a szülei nem lennének házások.

Selena bólintott.

– Rendben, de csak ha garantálod, hogy nem látnak meg minket.

A férfi diadalmasan elmosolyodott.

– A szervezés mindig is az erősségem volt – mondta, majd megfogta a lány könyökét, és lekísérte a földszintre.

Selena húgait az ajtó közelében őgyelegtek, és egy kissé tanácstalannak tűntek. Láthatóan Fancy sem tudta, mihez kezdjen a vendégeivel.

– Velük fogunk vacsorázni? – kérdezte Connie abban a pillanatban, hogy meglátta Selenát.

– Igen. Nagyon kedvesen meghívtak minket, és úgy gondoltam, elfogadjuk a meghívást.
– De hát gyászt viselünk. – Ezeket a szavakat úgy suttogták el, mintha azt jelentették volna be, hogy valaki nincs teljesen felöltözve.
– Megnyugtattak, hogy senki nem fog meglátni minket, és különben sem egy hivatalos eseményről van szó, ahol sok vendég nyüzsög.
– De hát nem vagyunk vacsorához öltözve.
– Amit viselnek, az nagyon is megfelel – jelentette ki Aiden határozottan. – Mi sosem szoktunk kiöltözni vacsorához. Jöjjenek!

Nehéz volt vitába szállni egy olyan férfival, aki már terelgette is őket kifelé az ajtón, mielőtt még befejezte volna a mondanivalóját. Selena nem volt hozzászokva Aiden türelmetlenségéhez, és attól félt, hogy Connie vitatkozó természete rossz benyomást tesz a férfira.

– Jó lesz – nyugtatta meg a húgait, miközben hátrapillantott Fancy-re, aki éppen bezárta az üzletet.

Milyen csodálatos lehet ennyire függetlennek lenni, ténylegesen birtokolni valami értékeset, amely ugyanakkor az ember személyes önbecsülésének és megbecsültségének is kedvez. Selena hirtelen rádöbbsent, hogy ő tulajdonképpen nem is *birtokolt* semmit. Persze, a ruhái és néhány ékszere az övéi voltak, de az otthonát, a kocsikat, a lovakat csak használta, semmi nem volt az övé. Még az özvegyi hajlékot is csak használhatta, de nem adhatta el.

Szótlanul vágtak át az utcán. Aiden végigvezette őket egy sikátoron, aztán bementek egy kertbe, amely hamarosan virágba borul majd, mert látszott rajta, hogy gondolják. A különböző ösvények mellett padokat helyeztek el, ahol a sétálgatók megpihenhettek. Selena szívesen felfedezte volna magának a kertet, de Aiden egy ajtóhoz kísérte őket – a személyzeti bejárathoz –, és beterelte a szállodába.

A húgai tágra nyílt szemmel nézelődtek, miközben átvágtak a konyhán, Selena pedig arra gondolt, hogy valószínűleg még sohasem jártak konyhában. Arra természetesen megtanították őket, hogyan kell háztartást vezetni és el irányítani a szolgálkat, de lehetséges lenne, hogy még sohasem látták dolgozni a személyzetet? Nagyon is lehetséges volt, hiszen így visszagondolva meg kellett állapítania, hogy ő is mindig csak a házvezetőnővel beszélte meg a háztartás dolgait, a konyhába sosem ment le.

Az emberek nyugodtan végezték a dolgukat, ami nyilvánvalóan nem így lett volna, ha tudják, hogy egy hercegné van a körükben. A Trewlove-ok azonban nem csináltak nagy ügyet a dologból. Aiden és a húga köszöntötték azokat, akik mellett elhaladtak, és menet közben még a családjuk, valamint az egészségük felől is érdeklődtek. Otthon érezték magukat a bátyjuk szállodájában, és Selena úgy sejtette, mindegyikük ugyanígy otthon érzi magát a többiek üzletében. Eszébe jutott, Aiden mit mesélt arról, hogy mindent megosztottak egymással, amit megtanultak. Mindannyian segítettek a többieknek, hogy felemelkedhessenek, és ezzel maguk is felemelkedtek. Most, hogy mindezt a saját szemével látta, önkéntelenül is abban kezdett reménykedni, hogy a férfi párhuzamot tud vonni az ő cselekedetei és a lány cselekedetei között, és aznap este visszatérhetnek az Elysium Klubba, ahol Aiden a saját akaratából fog segíteni neki.

A férfi kinyitott egy ajtót, amelyen keresztül a szolgálk szoktak belépni az ebédlőbe, Selena pedig bevezette a húgait. A grandiózus helyiség távolabbi felében, az ajtótól, valamint az előcsarnokra néző, hatalmas ablakoktól távol, egy hosszú, fehér abrosszal letakart asztalt állítottak fel. Selena szinte teljesen biztos volt benne, hogy az ajtó be van zárva, de azért a másik oldalán ott strázsált egy inas, nyilván azért, hogy megmagyarázza az odatévedő vendégeknek, hogy a helyiségben aznap este magánrendezvény zajlik. Az utcára néző ablakok előtt be voltak húzva a függönyök, és ez meghitté tette a légkört, akármennyien voltak is.

Az emberek, akiket már régebről ismert és azok, akiket csak ma ismert meg, az asztal közelében beszélgettek. Fancy is odament hozzájuk, és üdvözölt egy idősebb asszonyt, aki kivált a csoportból. Őszes haját egyszerű kontyba kötve viselte. Alacsony termetű volt és gömbölyded testalkatú, de nem kövér. Selena úgy sejtette, hogy olyan érzés lehet megölelni őt, akárcsak egy puha párnát: megnyugtató.

Aiden pedig pontosan ezt tette, amikor az asszony közelebb ért hozzájuk. A férfi egy kissé lehajolt és megölelte őt, Selena szíve pedig egészen összeszorult a szeretet eme megnyilvánulásának láttán. Ő ahhoz volt hozzászokva, hogy a férfiak egyenesen, tökéletes testtartással állnak, meghajolnak, kezet fognak egymással, kezet csókolnak valakinek – nem ölelnek magukhoz tárt karokkal egy nőt olyan bizalmas gesztussal, amely arra utal, hogy már legalább ezerszer megtették. Nem emlékezett rá, hogy Winslow valaha is így ölelte volna meg az anyjukat. Mrs. Trewlove-ról azonban egyértelműen lerítt, hogy őszintén örül a gyerekeivel való találkozásnak.

Az asszony kibontakozott Aiden öleléséből. A férfi átkarolta az anyja vállát, és Selena meg a húgai felé kezdte terelni, a lány pedig rádöbrent, hogy ez lesz az igazi próbatétel a húgai számára, nem a könyvesbolti munka. Aiden az alapján fogja megítélni a jellemüket és az értéküket, hogyan viszonyulnak az anyjához.

Selena szemébe könnyek szöktek, amikor megértette, milyen sokat jelent a férfi számára az asszony, aki fölnevelte. Aiden a bűnből élt, minden szempontból egy igazi gazember volt, de szerette az anyját és a családját. Ha pedig az ő húgai egy kicsit is sértően viselkednek, minden elveszik. De ugyanúgy, ahogy biliárdozás közben is biztos volt a győzelmében, a húgai kedvességében is hitt, és tudta, hogy ezen a téren is győzni fog.

– Anyám, hadd mutassam be Selena Sheffieldet, Lushing hercegnéjét.

Az etikett azt kívánta meg, hogy a közrendűeket mutassák be az arisztokratáknak, de Selena már akkor fittyet hányt az illemszabályokra, amikor Aident és a húgait bemutatta egymásnak. Ezenkívül azt is megértette, hogy ezeken a falakon belül címek voltak ugyan, de rangok nem. Az asztalnál is nyilván meghatározott ülésrend nélkül fognak helyet foglalni. Nem vonultak oda ünnepélyesen az asztalhoz, és a helyeket nem az alapján osztották ki, hogy ki hol foglal helyet a társadalmi rangsorban. A bemutatással Aiden világosan kifejezte, hogy egy fikarcnyit sem érdeklí a nemesi almanach; senki nem foglalhat el magasabb pozíciót annál a jólelkű asszonynál, aki befogadta és a sajátjaként nevelte fel őt. Ó, igen, a húgainak ezt a próbát kell teljesíteniük. *Csak ügyesen, lányok!*

Selena pukedlizett egyet. Nem olyan mélyen, mintha a királynő előtt pukedlizett volna, mégis elég mélyen, hogy kifejezze a tiszteletét.

– Mrs. Trewlove, megtiszteltetés, hogy megismerhetem. Nagyon kedves volt magától, hogy meghívott minket erre a családi vacsorára. Engedje meg, hogy bemutassam a húgaimat, Lady Constance, Lady Florence és Lady Alice.

Connie és Flo tiszteletteljesen pukedliztek. Alice pukedlije egy kicsit lelkesebb volt az övéknél, és még kedvesen el is mosolyodott.

– Nagyon örvendek, Mrs. Trewlove.

Selena felfigyelt az Aiden tekintetében felcsillanó helyeslő diadalra, és úgy érezte, hogy a férfi győzelme az övé is. Vajon Aiden ugyanígy érzett, amikor legyőzte őt biliárdozásban? Ugyanennyire örült annak, hogy a lány győzött, mint a lány most, hogy ő győzött? Furcsa érzés volt, de Selena sosem akarta legyőzöttnek látni a férfit.

– Nagyon kedves volt maguktól, hogy segítettek Fancynek a könyvesboltjában – mondta Mrs. Trewlove. – Most pedig jöjjenek, mielőtt kihűl az étel. – Azzal sarkon fordult, és elindult az asztal felé, ami egy jel lehetett a többieknek, mert mindannyian szétszóródtak, és – ahogy Selena előre sejtette – tökéletesen rendszertelenül foglaltak helyet az asztal körül.

– Hölgyeim. – Aiden hangja melegen csengett, és egészen körbeölelte Selenát.

Miután mindenki elhelyezkedett, a lány Lady Aslyn mellett találta magát. A hölgy férje az egyik asztalfőn ült, a férfi anyja pedig a másikon. A húgai Selena mellett ültek a legfiatalabbtól a legidősebbig. Aiden szemben vele. A férfi másik két fivére az anyjuk közelében. A feleségek a férjeik mellett ültek. Mr. Tittlefitt is jelen volt, valamint a kisfiú, Robin is.

Az asztalon különféle tányérok és tálkák sorakoztak. Mick Trewlove fölállt, és elkezdett felszeletelni egy hatalmas darab sültet.

– Adogassátok a tányérjaitokat!

– Nincsenek szolgálók? – kérdezte Connie suttogva.

– Akár meg is tanulhatjuk, hogyan kell csinálni szolgálk nélkül, mert hamarosan szükségünk lesz rá – felelte Flo szintén suttogva, de Selena hallotta őket.

Érdekes volt nézni, ahogy a porcelántányérok üresen jutottak el Mickhez, aztán marhaszelettel megrakva haladtak tovább. Miután mindegyik tányér visszakerült a gazdája elé, az emberek a tálakért nyúltak, és krumplit, borsót, valamint sárgarépat tettek a húsuk mellé, majd továbbadták a tálakat.

– Kenyeret! – kiáltott fel Finn.

Aiden kivett egy muffint egy fonott kosárkából, és az asztal másik vége felé hajította. Finn röptében kapta el a süteményt.

– Fiúk – korholta őket Ettie Trewlove. – Vendégeink vannak. Viselkedjetez rendesen!

Selena úgy sejtette, az asszony azzal töltötte élete nagy részét, hogy rendes viselkedésre intette a fiait. A fiúk azonban hallgattak rá, mert a kenyeres kosár szintén elindult asztal körüli útjára.

Egy inas körbejárt, hogy bort töltsön. Selena észrevette, hogy Gillie, Thornley hercegnéje, aki már gyermeket várt, a fejét rázta, amikor az inas megkínálta a bordeaux-ival. Azt pletykálták, hogy már akkor gyermeket várt, amikor összeházasodtak, de a mély rajongás, amely a herceg tekintetéből tükröződött, ahányszor csak a feleségére nézett, arról árulkodott, hogy nem az állapota miatt vette el, hanem azért, mert nagyon szereti.

Lady Aslyn óvatosan kortyolt bele a borába, Selena pedig arra gondolt, talán ő is anyai örömök elé néz, a férje ugyanis különösen féltő gondoskodással vette körül, mintha hirtelen törékennyé változott volna, pedig köztudottan kemény fából faragták. Selenához hasonlóan ő is egyszerre veszítette el a szüleit – egy vonatszerencsétlenségben –, bár sokkal fiatalabb korában. Némi vigaszt leltek abban, hogy panaszkodtak a veszteségeik miatt. Aslyn Headley gazdag és hatalmas hercegének gyámsága alá került, aki nagyon hasonlított a férjére. Azt pletykálták, Mick Trewlove a férfi fattya, bár Selena nehezen tudta elképzelni a hercegről, hogy hűtlen lett volna a hercegnéjéhez.

Lady Lavinia élvezettel kortyolgatta a finom bort, ami azt sejtette, hogy még nincs áldott állapotban, de hát még csak nemrég ment férjhez. Abból azonban, ahogy a férje, Finn folyton megérintette a kezét, megsimogatta a karját, a füle mögé tűrt egy-egy elszabadult hajtincset, Selena arra következtetett, hogy előbb-utóbb ők is gyermekáldás elé néznek majd, hiszen nyilvánvalóan imádták egymást.

Ezeket a házaspárokat olyan szerelem kötötte össze, amelynek a megtalálásában Selena is reménykedett, amikor férjhez ment.

Beast elnézően mosolygott Fancyre, Selena pedig hirtelen rádöbbsent, hogy a testvéri szeretet eme megnyilvánulása arra emlékeztette, ahogy Lushing nézett őrá. Talán azért is kért tőle bocsánatot első alkalommal, amikor meglátogatta őt az ágyában, mert az iránta táplált érzései inkább egy báty, semmint egy férj érzései voltak.

Akkoriban Selena még nem volt teljesen tisztában az aktus intim jellegével, vagyis azzal, hogy az hogyan tud összekötni két embert. Most már persze tisztában volt mindezzel, különösen, amikor a vele szemben ülő Aidenre pillantott, aki úgy nézte őt, mintha örökre az emlékezetébe akarná vésni a látványt, hogy a lány a családjával vacsorázik, hiszen több ilyen alkalom nem lesz.

A beszélgetés moraja egy kicsit hangosabban hullámszott Selena körül, mint amihez hozzá volt szokva vacsora közben. Amikor valaki felnevetett, egy „Mi olyan mulatságos?” kérdés hangzott föl az asztal másik végéből, mire újra elmesélték a történetet, hogy mindenki szórakozhasson rajta: egy igencsak ittas vendégről a kocsmában, aki úgy döntött, hogy megszabadul a ruházatától, és egy asszonyról, aki kizárta a férjét a szállodai szobájukból, mert nem tetszett neki, ahogy a férj a szobalányokon legeltette a szemét. Aztán ott voltak a komor történetek az eldobott gyerekekről, akiket Lady Lavinia fogadott magához, és az asszony által írt cikkekről, amelyek azokról a nőkről szóltak, akiket megszégyenítettek azért, mert engedtek a vágyaiknak, és akik Lady Laviniához vitték a gyerekeiket, mert tudták, hogy ő gondoskodni fog róluk. Selena hallgatta, ahogy ezek az asszonyok olyan témákról beszélgetnek, amelyek általában a férfiakra tartoztak, és tudatára ébredt annak, hogy az ő világuk mennyire különbözik az övétől. Ketten közülük egykor az ő világához tartoztak, de nem emlékezett rá, hogy valaha is ennyire elégedettnek és boldognak látta

volna őket. Rátaláltak a szerelemre és a beteljesülésre, viszont egyiküknek sem voltak testvéreik, akikről gondoskodniuk kellett volna. Nekik megadatott, hogy a saját vágyaikat és szükségleteiket helyezték előtérbe. Selena el se tudta képzelni, milyen lehet ennyire szabadnak lenni.

Miután befejezték a vacsorát, tovább üldögéltek az asztal körül, és folytatták a beszélgetést. Aztán már besötétedett, Selena pedig belefáradt a próbatételbe. Aidennek mostanra már biztosan sikerült véleményt alkotnia a húgairól, úgyhogy a lány elnézést kért, megköszönte Aiden anyjának a finom vacsorát, sok szerencsét kívánt Fancynek a vállalkozásához, és elköszönt a többiektől is. Nagyon örült, hogy Aiden kikísérte őket, és visszavezette az utcára azon az úton, amelyen jöttek. Aztán megkerülték a sarki boltot, és az ott várakozó kocsijukhoz mentek. Az inas, aki a kocsi oldalán támaszkodva állt, felegyenesedett, kinyitotta az ajtót, és besegítette a járműbe Selena húgait.

Maga Selena egy kicsit távolabb megállt, hogy négyszemközt beszélhessen a kísérőjével. Az utcai lámpák távoli fényei árnyékot vetettek Aiden arcára, úgyhogy a lány nem tudta leolvasni a vonásairól, miként döntött. Egyenesen azonban nem akart rákérdezni.

– Menjek el később a klubba?

– Szeretném látni a hercegi birtokot. Szeretném látni, mit örökölne a fiam.

A lány nem erre a válaszra számított, és nem tehetett róla, de a szíve hevesen kezdett dobogni, a szeme pedig elkerekedett.

– Az idő szorít minket. Ahhoz, hogy hihető legyen, amit állítok, teherbe kell esnem még a következő havibajom előtt, és a legutóbbi óta már egy egész hét eltelt.

– Akkor jobb, ha nem késlekedünk. Hajnalban gyere a klubhoz a kocsiddal.

Selena lehunyta a szemét. Miért kellett a férfinak ilyen makacsnak lennie, miért ragaszkodott ilyen konokul ahhoz, hogy megnehezítse a dolgot? És ő? Könnyedén található valaki más, aki szíves örömet megadná neki, amire szüksége van, ott vannak például Aiden vörös gombos fiatalemberei. Csakhogy ő nem akart senki más. Ő Aiden arcvonásait akarta látni a gyermeke arcán, akár kislány lesz, akár kisfiú. Nagyot sóhajtott, aztán kinyitotta a szemét.

– Az az egyik legnagyobb birtok egész Angliában.

– Eggyel több ok arra, hogy figyelembe vegyem a döntésem meghozatalakor.

Miért nem tudod egyszerűen csak megtenni nekem ezt a szívességet? – kérdezte volna a legszívesebben Selena. Viszont tényleg csak pár napja ismerték egymást. Miért kellene a férfinak bármiféle elkötelezettséget éreznie iránta?

– Akkor viszlát hajnalban – mondta végül szárazon, aztán a kocsi felé fordult.

Meglepetésére Aiden félretessékelte az inast, és maga segítette föl őt a kocsiba.

– Hölgyeim, köszönöm, hogy segítettek a húgomnak, és olyan kedvesen viselkedtek az édesanyámmal. Minden jót kívánok önöknek.

Azzal becsapta a kocsi ajtaját, mintha soha többé nem akarná látni őket, mintha végeztek volna egymással, Selena azonban kihallotta a hangjából az őszinte hálát, és ha olyan nő lett volna, aki szokott fogadni, arra tett volna, hogy a húgai kiállták a próbát. Most már csak a birtoknak kellett bizonyítania.

– Remélem, tudod, mit csinálsz.

Amikor Finn megállt mögötte, Aiden meg sem fordult, hanem egyszerűen csak karba fonta a kezét, úgy nézett a távolodó kocsi után.

– Furcsa figyelmeztetés ez attól, aki egy grófkisasszonyt vett feleségül.

– Lavinia nem vágyik arra, hogy a Társaság felső köreiben forgolódjon. Nekem az volt a benyomásom, hogy a te hercegnédről nem lehet ugyanezt elmondani.

Nem, Selenáról tényleg nem lehetett elmondani ugyanezt. Ő mindent azért tett, hogy megtartsa a helyét, a hatalmát és a befolyását abban a Társaságban.

– Ő nem az én hercegném.

– Nem vagyok vak, Aiden. Láttam, hogy néztél rá.

– Lehet, hogy vak nem vagy, de pápaszemre egészen biztosan szükséged lenne.

Finn kuncogni kezdett.

– Csak vigyázz magadra, testvérem. Egy összetört szív sosem gyógyul meg teljesen. Mindig rajta lesznek a repedések.

Aiden nem kételkedett Finn szavában, mert tudta, hogy az öccsének van tapasztalata ebben a témában.

– Nagyon nehéz, Finn? – kérdezte komor hangon. – Nagyon nehéz, hogy nem mondhatod meg a lányodnak, hogy te vagy az apja?

Finn csak nemrégiben tudta meg, hogy van egy lánya.

– Az egyik legnehezebb dolog, amit valaha tettem, de sokat segít, hogy a házaspár, akik nevelik, jó emberek, és megengedik, hogy találkozzak vele. Ami azt illeti, mostanában éppen egy házikót építünk az egyik fára. Meglehetősen kalandvágó természete van az én kis tündérmémmnek.

Aiden kihallotta a fivére hangjából a gyermeke iránt érzett szeretetet, és tökéletesen megértette. Ő maga is találkozott már az imádni való kislánnyal. Az egész család megismerkedett vele, mert Finn-nek nem kellett őt eltitkolnia. A kislány elől is csak addig kell eltitkolnia aényt, hogy ő az apja, amíg elég idős nem lesz ahhoz, hogy megértse a születése körülményeit. Aidennek azonban nem fog megadatni ez a luxus. Az ő gyerekének, már ha lesz gyereke Selenától, titokban kell maradnia, még azok előtt is, akiket szeretett, és akikben megbízott. Ő pedig soha nem ismerheti el az apaságát – semmilyen körülmények között. Lehet, hogy kimódolják majd, hogy néha együtt tudjon lenni egy kicsit a fiával vagy lányával, de az a kapcsolat sosem lehet olyan nyílt, mint Finn kapcsolata a saját lányával. Finn gyereket nem az arisztokrácia köreiben nevelték. Aidenét abban nevelnék, és ez csak még jobban megnehezítené, hogy hihetővé tegyék a gyerek életében való jelenlétét.

Amikor Selena és a húgai hazaértek, az előtérben mindannyian odaadták a köpenyeiket és a kalapjaikat a komornyiknak.

– Lányok, menjünk a könyvtárba, mondani szeretnék nektek valamit – jelentette be Selena. Miután beléptek a könyvtárba, egyenesen a pohárszékhez ment, és töltött magának egy sherryt, hogy erőt merítsen belőle, aztán megfordult, és a húgaira mosolygott, akik mindhárman homlokráncolva néztek rá. – Üljetek le!

Egy két kisebb szófából, valamint egy plüssfotelből álló ülőgarnitúrára mutatott. Ő a fotelben foglalt helyet, aztán megvárta, hogy a lányok is elhelyezkedjenek a szófákon.

– Reggel el kell utaznom Sheffield Hallba, hogy utánanézzek néhány ügynek.

Connie először Flóra, aztán Alice-re pillantott, végül pedig Selenára emelte a tekintetét.

– Veled megyünk.

– Azt szeretném, ha ti itt maradnátok. Még mindig sokan jönnek, hogy részvétet nyilvánítsanak, és szeretném, ha ti helyettesítenétek a rövidke távollétem alatt. Estére már vissza is jövök. – Aidennek elég lesz egy pillantást vetnie a birtokra és a kastélyra, és le lesz nyűgözve attól, amit a fia örökölni fog.

Flo elgondolkodva billentette oldalra a fejét.

– Miért kell elmenned?

– Felhívták a figyelmemet egy ügyre, amely miatt szükség van a jelenlétemre. – Utált hazudni nekik, de az igazságot nem árulhatta el.

– Milyen ügyre?

– A birtokkal kapcsolatban.

– De mégis miről van szó?

– Pontosan nem tudom, ezért is kell odamennem. – Selena föl pattant, megtett három lépést, aztán visszafordult. – Az a lényeg, hogy ez fontos a jövőtök szempontjából.

– De nem értem...

– Nem is kell értened – szakította félbe Selena Flót. – Csak bízzatok meg bennem, és tegyétek azt, amit mondok! Maradjatok itt, és ha valaki kérdezősködne a távollétemmel kapcsolatban, mondjátok meg neki, hogy halaszthatatlan ügyben Sheffield Hallba kellett mennem.

– Jól van.

– Köszönöm. – Selena visszaült a fotelba, és azon kezdett gondolkodni, mit mondhatna még, amivel megnyugtathatná őket, ám ekkor belépett a komornyik egy barna papírba burkolt csomaggal a kezében.

– Elnézést kérek a zavarásért kegyelmességedtől, de ezt a csomagot most hozták Lady Alice-nek.

– Nekem? – Az Alice arcára kiülő meglepett kifejezés kissé komikus volt, de hát a lánynak nem volt hódolója, aki apró ajándékokat küldözgethetett volna neki, és különben is, ilyen késői órán már nem szoktak küldemények érkezni. Alice átvette a felé nyújtott csomagot, a komornyik pedig elhagyta a szobát.

– Mi az? – kérdezte Connie.

– Nem tudom. – Alice Selenára pillantott. – Bontsam ki?

– Hát persze.

Miután kibontotta a masnit és félrehajtotta a papírt, Alice-nek a lélegzete is elakadt, amikor meglátta a könyvet. A kötet tetején egy kísérőcédula hevert. A lány elmosolyodott.

– Aiden Trewlove-tól jött.

– Mi áll benne? – kérdezte Connie türelmetlenül.

Alice átnyújtotta a cédulát Selenának.

Egy könyv lapjai között lehet a legjobban elbújni. Kellemes utazást Tükörországba.

Őszinte híve,

Aiden Trewlove

– Rajtakapott, hogy ezt a könyvet olvastam a boltban – vallotta be Alice. – De nem lenne helyénvaló, ha megtartanám, ugye?

Ó, Alice nagyon is átment a vizsgán, és az, hogy Aiden megajándékozta őt ezzel a könyvvel, valamilyen rejtélyes oknál fogva könnyeket csalt Selena szemébe.

– Jelen körülmények között úgy vélem, teljesen helyénvaló, ha megtartod. Írj neki egy köszönőlevelet, és add ide nekem, mielőtt aludni térsz. Holnap majd feladom, mielőtt elindulok Sheffield Hallba.

– Lehet, hogy közrendű, de egy kicsit sem közönséges – jelentette ki Alice.

Nem, gondolta magában Selena, egyáltalán nem közönséges.

18. fejezet

Másnap hajnalban Selena egyáltalán nem volt meglepve, amikor meglátta Aident, aki egy lámpaoszlopnak támaszkodva várakozott a klubja előtt. A kocsi szinte még meg sem állt, amikor kinyitotta az ajtaját, beugrott, megkopogtatta a plafont, majd leült a lánnyal szembe. A jármű továbbhaladt, a lovaknak alig kellett lassítaniuk.

A kocsi belseje hirtelen nagyon szűkösnek tűnt. A férfi jelenléte betöltötte a teret, az arcvize illata pedig körülölelte Selenát. A lány a legszívesebben maga mellé invitálta volna, hogy a testéből áradó forróság fölmelegítse őt ezen a hűvös hajnalon. Bár, ha őszinte akart lenni magához, be kellett ismernie, hogy egy tikkasztó délutánon ugyanilyen szívesen magán érezte volna ezt a forróságot. Meglehetősen kínzó érzés volt ilyen közel és mégis ilyen távol tudni a férfit magához. Aztán végre összeszedte magát annyira, hogy rendesen köszöntse Aident.

– Jó reggelt!

– Reggel másmilyen az illatod.

A férfi azzal sem tudta volna ennél jobban zavarba hozni Selenát, ha odahajol hozzá és megcsókolja. A lány nem tudta, mit mondjon.

– Alvásillatot árasztasz. – Aiden hangja halk és rekedt volt, mintha arról fantáziált volna, hogy a karjaiban ébred fel, a bőre minden négyzetcentiméterét végigszagolgathatja.

– Megtapasztalhatod, milyen illatom van közvetlenül ébredés előtt, ha véghez visszük a tervemet. – A lány nagyon büszke volt erre a válaszára, és érezte, ahogy Aiden mozdulatlaná dermed a vele szemben lévő ülésen.

– Ha nem egyezek bele abba, hogy teherbe ejtselek – az még nem jelenti azt, hogy nem érezhetjük jól magunkat.

Selena az előző éjszaka nagy részét azzal töltötte, hogy ezen az eshetőségen rágódott. Megtehetné, hogy egyszerűen csak odaadja magát Aidennek. A vele való együttlét sokkal csodálatosabb menedék lenne a számára, mint bármilyen könyv. De ez egy önző vágy volt a részéről. Olyan kevés idő állt a rendelkezésére ahhoz, hogy megszerezze, amire szüksége volt.

– Attól tartok, ebben téved, Mr. Trewlove. Ha maga nem tudja megadni nekem, amire szükségem van, akkor máshoz kell fordulnom.

Habár még elképzelni sem tudta, hogy más férfit fogadjon a combjai közé. Még most is ijesztő heveséggel kívánta Aident. Ahelyett azonban, hogy a gondolatainak ezt az ösvényét követte volna, úgy döntött, témát vált.

– Nagyon kedves volt tőled, hogy elküldted azt a könyvet Alice-nek. – Odakint kezdett kivilágosodni, úgyhogy a lány jobban látta Aiden reakcióját: a férfi úgy rándította meg a vállát, mintha az ajándék semmiség lett volna. Selena előhúzta a retiküljéből a lepecsételt levelet, amelyet Alice írt, és átnyújtotta a férfinak. – Alice küldi köszönetképpen.

Aiden átvette a borítékot, és becsúsztatta a felöltője egyik belső zsebébe.

– Ezek szerint kiállta a próbatételt.

A férfi mélyet sóhajtott, aztán kinyújtotta hosszú lábait, méghozzá úgy, hogy azok közrefogták a lány lábát.

– Megkedveltem a hűgaidat.

Ez egy egyszerű kijelentés volt, mégis melegséggel teli.

– Én is megkedveltem a te hűgaidat. És a fivéreidet is. Már amennyire megismerhettem őket.

– Fancy agyonhajszolta őket.

– A hűgod meglehetősen ambiciózus.

– Mindannyian azok vagyunk. – Aiden kipillantott az ablakon. – Semmi nem hullott az ölünkbe, semmi sem jött könnyen.

Selena kíváncsi volt, vajon azon tűnődik-e, hogy ő milyen könnyen hercegséghez juttathatja a

fiát. Vagy birtokhoz és előkelő házassághoz a lányát. Egy olyan ember fia volt, aki gondolkodás nélkül szórta szét a magját, fittyet hányva a következményekre. Aiden azonban felelősséget vállalt a tetteiért. A lány úgy sejtette, hogy az örökbe fogadó anyjuk nem is érte volna be ennél kevesebbel a gyerekei részéről.

– A szakács csomagolt nekünk egy kis elemózsiát. Kenyeret, sajtot, főtt tojást. – Selena megpaskolta volna a kocsipadlójának sarkában megbúvó kosarat, ha az nem azzal járt volna, hogy bele kell gabalyítania a szoknyáját a férfi lábába, és a lábszára közé kell fognia a lábát, ami egészen más dolgokat juttatna az eszébe.

– Köszönöm, de én reggeliztem. Emeljem fel neked a kosarat?

A lány megrázta a fejét.

– Nem, nem vagyok éhes. – Ő is reggelizett, mert attól tartott, hogy a férfi közelségétől annyira össze fog szorulni a gyomra, hogy képtelen lesz rendesen megemészteni az ételt. Mi lesz, ha Aidennek nem tetszik majd Sheffield Hall?

Mostanra már majdnem teljesen kiértek Londonból, az épületek errefelé egyre ritkásabban helyezkedtek el. A nap egyre magasabbra hágott az égbolton. Úgy tűnt, a tavasz hamarosan beköszönt.

– Fancy az édesanyád vér szerinti lánya, veletek ellentétben, igaz? – Anya és lánya között feltűnő volt a hasonlóság.

Aiden elfordította a tekintetét a tájról, és minden figyelmét a lánynak szentelte.

– Igen.

– Szóval, amikor elvittek hozzá, férjnél volt. Volt apád is és anyád is.

A férfi karba fonta a kezét.

– Nem, akkor már özvegy volt. Azért vett magához fattyakat, hogy valamiből megéljen. Csakhogy ez nem túl jövedelmező üzletág, ha életben hagyod a gyerekeket. Sokba kerül az ellátásuk, sokkal többbe, mint amennyit az ember kezébe nyomnak, amikor megkapja őket.

Az eljárás, miszerint kiadják a házasságon kívül született gyerekeket békifarmereknek, hogy a szülőanyák híre minél makulátlanabb maradjon, egyre közismertebbé vált. Selena Lady Lavinia több cikkét is olvasta. Ezek azokról a borzalmakról szóltak, amelyeket az asszony maga fedezett fel, miközben gyerekeket akart megmenteni azoktól, akik bánatnák őket.

– Édesanyád nem volt férjnél, amikor Fancy született?

– Mondd ki, Selena! Fancy is fattyú, mint mi mindannyian. És mielőtt még eszedbe jutna, hogy erkölcstelennek tartsd anyámat, tájékoztatlak, hogy Fancy annak lett az eredménye, hogy az anyánk megtette, amit meg kellett tennie, hogy gondoskodjon a túlélésünkről. Amikor nem volt pénze a lakbérre, a háziúr más módon is elfogadta a fizetséget. Fancy lett a következmény. – A férfi tekintete Selenáéba fúródott. – Szóval megértem a kétségbeesésedet.

Aiden az anyja helyzetéhez hasonlítja az ő helyzetét? De hát ők nagyon különbözőek voltak. Aztán az érvelés itt megakadt, mert a két helyzet tényleg nagyon hasonlított egymásra: ő is hajlandó volt magába fogadni egy férfit, hogy biztosítsa a lehető legjobb életet a szerettei számára.

– Én nem ítélni akartam felette.

– Nem?

A lány visszatartotta magát attól, hogy megrázza a fejét, mert szégyenkezve döbbsen rá, hogy hazudna. Hogy tényleg bűnösnek ítélte meg az asszonyt, és őt is ugyanígy elítéli majd, ha valaha is kiderül, mit tett.

– Egyszer azt mondtad, hogy tizennégy éves voltál, amikor Fancy megszületett. Úgy sejttem, a háziúr nem járt jól, amikor a fivéreiddel rájöttetek, hogyan szedi be a lakbért.

Aiden mosolya halálosan kegyetlen volt.

– Egy férfi sem jár jól, akiről megtudjuk, hogy kihasználta egy nőt.

Selena nem volt meglepve. Már felfigyelt a férfi védelmező természetére, és tudat alatt talán még ki is akarta használni. Ösztönösen tudta, hogy ha teherbe ejti, akkor Aiden vigyázna a gyerekére, nehogy baja essék – még ha csak a távolból is. A lányt mardosta a bűntudat, mert még ha ki is tudnak találni valamit, hogy Aiden nyilvánosan is részese lehessen a gyerek életének, a

magáénak sosem ismerheti őt el. Ez borzasztóan igazságtalan lenne a férfival szemben. Bár úgy sejtette, hogy a férfiak többségét ez egyáltalán nem hatná meg. Selena szerette az apját, de az alig foglalkozott vele. Úgy tűnt, mindig valami fontos dolga akadt, bár visszagondolva, ha olyankor tényleg a birtokával foglalkozott volna, mint ahogy azt Selena akkoriban feltételezte, akkor nem egy romhalmazt hagyott volna rájuk örökül.

– Olyan jószág lakozik benned, amilyenre nem számítottam. Az emberek azt feltételezik, hogy aki bűnben születik, az bűnre van kárhozzátva.

– Ó, kivettem én a magam részét a bűnből. – Aiden ezt úgy mondta, mintha büszke lenne a helytelen magatartására, bár ha nem erről lett volna szó, akkor ők most nem is lettek volna itt. Ez volt az egyik oka annak, hogy Selena őt választotta. Valamint az, hogy eredendően vonzódott hozzá.

A férfi nem viselt kesztyűt. A lány eltűnődött, van-e egyáltalán kesztyűje, bár úgy vélte, kár is lenne eltakarni azokat a csupasz kezeket, amelyek a férfi combjain nyugodtak. Kezek, amelyek kerges tenyere jólesően bizsergette a bőrét, amikor végigsiklottak rajta. Ügyes kezek. Erősek, mégis hihetetlenül gyengédek. Talán fel kellene adnia a gyerekért való hajszát, és egyszerűen csak a szeretőjévé kellene fogadnia a férfit. Soha nem menne újra férjhez, de az ő karjaiban élhetné le a hátralévő életét.

A nap hirtelen mintha túl fényesen kezdett volna sütni, és azzal fenyegetett, hogy elevenen megsüti a lányt a zárt kocsiában. El kellett terelnie a gondolatait arról, hogy a férfi keze mi mindent tehetne vele, és milyen jó lenne maga mellé invitálni őt, hagyni, hogy a kedvét lelje benne. Aiden mintha olvasott volna a gondolataiban, mert a combján pihenő keze megfeszült, az izmok és az inak kidagadtak, Selena pedig azon tűnődött, vajon valami más is megduzzadt-e.

– Utaztál már Londonon kívülre?

A férfi lehunyta, majd megint kinyitotta a szemét, átható tekintete pedig arról árulkodott, hogy pontosan tudja, miben mesterkedik a lány. Hogy Selenát ez miért nem lepte meg? Túlságosan egymásra voltak hangolódva, különösen most, hogy Aiden minden titkát tudta.

– Fiatalabb koromban, amikor összegyűlt annyi pénzem, hogy vehessek egy vonatjegyet, elutaztam ide-oda, hogy lássam, mi van az általam ismert világon kívül.

– Meglehetősen kíváncsi természeted van.

A férfi bólintott.

– Egyszer el akartam szökni a tengerre. Fel akartam fedezni a világot. Olyan helyet akartam keresni, ahol jobb az élet, mint amit ismertem, de aztán rájöttem, hogy kizárólag rajtam múlik, hogy jobbat teszem-e.

– És jobb az életed?

– Mindenem megvan.

– Nincs semmi, amire vágynál?

– Mire kellene vágynom, Lena? – A férfi halk, perzselő hangja elcsent csókokat, elorzott percekét és lopott érintéseket ígért.

Rám. Ez az egy szó a lány szívének és lelkének magányos sikolya volt. Arra vágyott, hogy Aiden ugyanúgy akarja őt, mint ahogy ő akarta a férfit, olyan éhséggel, amely nem törődött a következményekkel, és ami nem engedte volna meg neki, hogy ilyen higgadtan üldögéljen vele szemben, hanem arra készítette volna, hogy odaüljön mellé, a karjába vegye őt, és a magáénak követelje az ajkát, a testét, az érzékeit. De túl büszke volt ahhoz, hogy ezt bevallja.

Arra vágyott, hogy Aiden ne azért akarjon lefeküdni vele, mert a húgai méltónak bizonyultak a segítségére, vagy mert a birtok gazdaggá teszi majd a gyerekét, hanem azért, mert belehalna, ha nem tehetné meg. De ezt nem mondhatta meg neki, úgyhogy inkább csak összekulcsolta az ujjait az ölében.

– Úgy gondolnám, alvásra. – Selena összerezte, amikor meghallotta a saját, kissé hisztérikusan csengő hangját, és az utána következő ideges nevetés sem segített sokat a dolgon. – Tudom, hogy sokáig szoktál dolgozni a klubban. Nem hiszem, hogy időben lefeküdtél, ma pedig borzasztóan korán kellett kelned. Kérlek, ne érezd kötelességnek, hogy szórakoztass – bárcsak ne jelentek

volna meg a lelki szemei előtt azok a módok, ahogyan a férfi szórakoztathatta volna – az utazás alatt. Pihenj egy kicsit! Majd felébredsz, ha már közel járunk.

– Egy kissé tényleg fáradt vagyok. – Aiden karba fonta a kezét, kényelmesebben elhelyezkedett, és lehunyta a szemét.

A férfi lábai még jobban ellazultak és egy kicsit még inkább kinyúltak, immár teljesen a fogságukba vetve a lányét. Nem mintha Selena bárhová is mozdulni akart volna. Aiden hamarosan halkan horkolni kezdett, a lány pedig elképzelte magát egy gyermekkel, akinek barna haja van, benne egy-egy halvány vöröses tincsel és hosszú, dús, koromfekete szempillája, amely karakteres arccsonton pihenhet. A lány a legszívesebben odahajolt volna, hogy csókot nyomjon annak az erős állkapocsnak az alsó felére, és a férfihoz bújva maga is szunyókált volna egy kicsit.

Ehelyett egyszerűen csak nézte, ahogy Aiden aludt, és magában azt kívánta, bárcsak ő is azt állíthatná, mint a férfi. *Mindenem megvan.*

De ez lehetetlen, mert hirtelen rádöbbsent, hogy olyasmire vágyik, amit nem kaphat meg: azt akarta, hogy Aiden büszkén lépdeljen mellette, az egész világ nyilvánossága előtt. De nem kockáztathatta meg, hogy kétségek merüljenek fel a gyermeke származásával kapcsolatban, nem kockáztathatta meg, hogy suttogjanak róla.

Talán titokban tarthatnák a kapcsolatukat addig, amíg ki nem derül, hogy a gyerek mennyire hasonlít Aidenre. Ha egyáltalán nem hasonlít rá, akkor néhány év múlva, amikor már letelik a gyászidőszak, és elég idő múlik el ahhoz, hogy senki ne kezdjen gyanakodni...

Ha azonban a gyerek hasonlítani fog rá, akkor nem kockáztathatják meg, hogy együtt lássák őket. Nem engedheti meg, hogy a gyerekének kétségei legyenek a származásával kapcsolatban. A bűnt ő követi el. Nem fogja ráterhelni a gyerekére, nem kockáztathatja meg, hogy a gyereknek meg kelljen védenie a jogait. Vagy az anyját. Mi van, ha verekedésbe keveredik, és megkéselik, mert valaki lotyónak nevezte az anyját?

Nem, titokban kell tartaniuk, hogy Aiden találkozgat a gyerekekkel és vele. A kicsi kedvéért, akit mindenáron meg kell óvniuk az igazságtól.

Aiden arról álmodott, hogy leveszi a lány fejről a fekete fátylas kalapot és kihajítja a kocs ablakán, hogy az árnyékok ne takarják el az arcát, és ne leplezzék el a valódi érzéseit. Hogy leveszi róla a kabátját, aztán kigombolja az utazóruhája gombjait. Hogy a magáévá teszi őt a vastagon párnázott ülésen, aztán szorosán magához öleli, és kikiabál a kocsisnak, hogy sose álljon meg. Hogy itt tölti vele az örökkévalóságot ebben a meghitt kocsiban, ahol nincs senki, aki ítélkezne fölöttük, ahol a Társaságnak nem volt szava, ahol az együtt töltött idejüket nem órákban, hanem években mérték.

Arra ébredt, hogy Selena a térdét bökdösi. Keserédes érzés volt a lány gyengéd mosolyát meglátni, miután kinyitotta a szemét. Miért kellene izgassa, hogy teherbe ejti-e? Tudta, hogy Selena szeretné a gyerekét, és mindent megtenne érte. A fia vagy lánya sokkal magasabb státusszal bírna, mint ő.

De hiába tudta mindezt, képtelen volt túltenni magát azon a tényen, hogy így az apja nyomdokaiba lépne. Ő is nemzene egy gyereket, hogy aztán félredobja, és ne legyen része az életének. Igazság szerint áldás volt, hogy az apja nem vett részt a nevelésében, de a férfi szembetűnő közönye a leszármazottai iránt, valamint az a tény, hogy egyszerűen csak rászóta őket másokra, még mindig el tudta érni Aidennél, hogy értéktelennek érezze magát. A létezése pusztán egy kellemetlenség volt. Nem akarta, hogy az ő gyereke valaha is megtapasztalja ezt az érzést, nem akarta, hogy úgy érezze, nem kellett a szüleinek.

Ezért aztán nagyon fontos volt, hogy a gyerek sose szerezzen tudomást a származásáról, Aiden azonban jól tudta, hogy a régóta eltemetett titkok valahogy mindig a felszínre kerülnek. Az anyja kertje volt erre a legjobb példa. Az asszony abban a kertben temette el az első két gyereket, akiket befogadott. Amikor Mick nyolcéves korukban véletlenül felfedezte az egyik jelöletlen sírt, akkor tudták meg, hogy nem az anyjuk szülte őket, neki csak átadták őket, mert másoknak nem kellett. Mrs. Trewlove attól félt, hogy mások is megtudnák a titkát, ezért is ragaszkodott annyira a romos házához, pedig a gyerekei mind azt akarták, hogy költözzön valami kényelmesebb helyre. Igen, a titkok gyakran kísértették azokat, akik meg akarták tartani őket.

Amikor Selena látta, hogy már felébredt, ismét hátradőlt ültében.

– Hamarosan megérkezünk. Át kellene ülnöd mellém, ha igazi pompájában akarod látni.

Azzal a lány közelebb húzódott az ablakhoz, hogy Aidennek legyen helye mellette. Az eperillat, amelyet eddig csak halványan érzett, most teljesen körülölelte a férfit, ő pedig kísértést érzett, hogy odahajoljon, megharapdálja a lány nyakát, megnyalja a fülkagylóját, majd a foga közé vegye a fülcimpáját. A Lushing hercegnéjének való ellenállás próbára tette a kitartását. Még soha nem esett ennyire nehezére, hogy ne adja meg magát a vágyainak. Bolond dolog volt ragaszkodni ehhez az utazáshoz, mert olyan közel voltak egymáshoz, hogy már el is kezdte átrendezni magában a prioritásait. Talán túlságosan is makacsul őrizkedett attól, hogy szétszórja a magjait. Az apját ez egyáltalán nem izgatta, valószínűleg ez lehetett az oka annak, hogy őt igen.

Amikor a kocsí ráfordult egy keskenyebb útra, a férfi mellkasa nekiütöközött Selena vállának. Aiden meg mert volna esküdni rá, hogy a lány majdnem felé fordult, mert érezte a teste apró mozdulatát, mintha tudta volna, hol a helye: a férfi testéhez simulva.

Selena megdermedt, kihúzta magát, és egy kicsit közelebb húzódott a kocsí falához. A férfi kísértést érzett, hogy kötekedjen vele, hogy becézgetni kezdje, hogy végigsimítson az arcán a keze külső felével, hogy stratégiaileg megfontolt érintésekkel rávegye, a feltételei elfogadása nélkül is adja oda magát neki. Hogy elégedjen meg vele akkor is, ha nem lesz gyerekük.

– Akkor is ugyanolyan jól láthatod, ha a másik oldal ablakán nézel ki – közölte a lány tompa hangon. Aiden úgy sejtette, hogy csípősen szándékozott megszólalni, ehelyett azonban inkább némi sajnálkozás érződött ki a hangjából.

– Inkább ezt a kilátást részesítem előnyben, mert még ha nem is tetszik, az, amit a szemem sarkából látok, nagyon szép.

Selena kurtán felnevetett.

– Aiden, te olyan csélcsap vagy. Kérlek, ne próbálj meg elbűvölni engem. Bárcsak meg tudnám értetni veled, milyen fontos ez az egész.

– Én megértem a fontosságát, Lena. Máskülönben nem lennék itt. Nem vesződnék ennyit azzal, hogy felmérjem a döntés árát.

Selena a férfit nézett, aki elismerést, ugyanakkor önlebecsülést is felfedezett a tekintetében.

– Ki hitte volna, hogy egy játékbarlang tulajdonosának, egy olyan férfinak, aki másokat bűnre csábít, ilyen szilárd erkölcsi iránytűje van?

Aiden nem volt benne biztos, hogy mielőtt Selenával találkozott volna, volt erkölcsi iránytűje. A lány mindent megkérdőjeleztetett vele, amit önmagáról tudni vélt. Szívesen folytatta volna még a beszélgetést, de a következő pillanatban meglátott egy nagy tavat. A tó tökéletes téglalap alakú volt, úgyhogy valószínűleg ember alkotta. Gyönyörű hattyúk úsztak rajta. Tiszafasövény szegélyezte, amelyet itt-ott kőpadok szakítottak meg. Aiden elképzelte Selenát, amint ott ül és nézi, ahogy a tó vize fodrozódik a szélben.

A tó után gyönyörű park következett különböző formájúra nyírt sövényekkel és bokrokkal, aztán megérkeztek egy hatalmas, széttárt szárnyú kőangyal hátához, amelyet mintha egyenesen a mennyből küldtek volna ide, hogy vigyázzon arra, ami előtte elterült: Sheffield Hallra.

A kastély hatalmas és fenséges volt, nagyszerűbb, mint bármelyik épület, amelyet Aiden Londonban valaha is látott, kivéve talán a Buckingham-palotát. Az aranszínű téglák úgy csillogtak a napsütésben, mintha ténylegesen aranyból lettek volna. Az oromzat csipkézett volt, az épület maga pedig egy erődítmény és egy kastély keverékének hatott, látszott rajta, hogy ha kell, távol tudja tartani a betolakodókat.

– Hány herceg volt?

– A te fiad lenne a tizenkettedik.

Családok generációi éltek, dolgoztak és harcoltak Angliának ezért a darabkájáért. Hosszú-hosszú idő óta, talán a Hódító korától kezdve. Vagy még régebben. Tradíciókkal és a Korona szolgálatával átítatott évek során.

A felhajtó a bejárat előtt körívben haladt. A lovak lassítás nélkül követték az utat. Aiden fölnyúlt, kopogtatott a kocsí tetején, majd örömmel konstataálta, hogy a jármű lelassul.

– Mit csinálsz?

Nevetséges kérdés volt, a férfi mégis válaszolt.

– Megállunk. Körül szeretnék nézni.

– De hát innen is láthatod a pompáját.

A férfinak nem tetszett, hogy rémületet látott meg Selena tekintetében. Rá kellett döbbsennie, hogy a lány szégyell együtt mutatkozni vele, és tényleg nem akar mást tőle, csak a magját. Ha bölcs ember lett volna, nem egy túl büszke ember, megint megkocogtatta volna a kocsi tetejét, és jelezte volna a kocsisnak, hogy hajtson tovább. Aztán amikor kiszáll a klubja előtt, közli a lánnyal a válaszát: nem. Aztán soha többé rá se néz.

Csak hogy az előtte elterülő zöld terület hektárjai lehetőséget adnának neki, hogy valami igazán fantasztikus dolgot nyújtson az ágyéka gyümölcseinek. Valamit, amit ő sosem tudna megszerezni, bármilyen keményen dolgozzon is.

– Az egészet látni szeretném, minden részletet.

– De hogyan magyarázzam meg a jelenlétedet?

– Lehetek egy barát, egy távoli rokon, a királynő embere, akinek az a feladata, hogy felmérje a birtokot. Biztos vagyok benne, hogy ki tudsz találni valamit.

A kocsi megállt. Aiden kinyitotta az ajtaját és kiugrott belőle, mielőtt még valamelyik inas odaérhetett volna. Az egyik a bakon ült a kocsissal, egy lila libériát viselő másik pedig gyors léptekkel közeledett a kastély felől, egy idősebb, fekete ruhás férfivel a nyomában. Nyilván ő volt a komornyik.

Aiden megfordult, és a kezét nyújtotta Selenának, aki nagy örömeire elfogadta a segítséget, lelépett a kocsiról, aztán kihúzta magát.

– Nem számítottunk rá, hogy kegyelmességed ilyen hamar visszatér – mondta az idősebb férfi.

– Váratlanul jöttem, és csak egy rövid látogatás erejéig. Ő itt Mr. Trewlove, akinek az a feladata, hogy felmérje a birtokot a Korona számára. A szakács készítsen nekünk egy könnyű ebédet, valami egyszerűt. Egy óra múlva, a teraszon szeretnénk elfogyasztani. Mr. Trewlove, legyen olyan kedves, és kövessen.

Selena mérges volt rá, Aiden kihallotta a hangjából, de nem foglalkozott vele. A fiának ezzel a hellyel kapcsolatos emlékei lesznek, amelyekhez neki valószínűleg semmi köze nem lesz. Látnia kellett, hol fognak megszületni ezek az emlékek. A fia vajon úszik-e majd a tóban, megkergetik-e a hattyúk, ki fog-e nézni az oromzat csipkéi között?

A lány elindult a kastély felé, Aiden pedig követte. Közben mohón megfigyelt mindent, amit tudott: a boltíves ablakokat és ajtókat, a vörös tetőt, a sarki tornyot, amely az épület két szárnyát kötötte össze. A kastély alapvetően a középkorias stílust képviselte, de a modernizációnak is voltak jelei. Az épületet szépen karbantartották, nyilván azért, mert a hercegnek volt mit a tejbe aprítania, Aiden azonban gyanította, hogy a hatalmas vagyon jó része a birtokon volt lekötve. Nagyon sokba kerülhetett a fenntartás. A férfi kezdte megérteni, Selena miért kockáztatna annyit, hogy mindezt megtartsa. Elképzelte az arisztokraták számára rendezett vadászatokat és más összejöveteleket. Az ördögbe is, ide talán még a királyi család tagjai is ellátogattak.

A lány átlépte a küszöböt, a léptei pedig azonnal visszhangot vetettek, amint a csizmája sarka a márványpadlón koppant. A magasban faliszőnyegek lógtak. Kicsit lejjebb, közelebb a szemmagassághoz férfiak, nők és gyerekek portréi sorakoztak – néha egyedül, olykor mások, esetleg lovak vagy kutyák társaságában ábrázolva. Csupa arrogáns, hidegvérű ember, akik úgy vélték, hogy születési előjoguk lenézni másokat. Lehet, hogy egyszer az ő fiának a portréja is ide kerül. Ha az emberek ránéznek majd, vajon egy imposztort fognak látni? A fiú vajon ösztönösen érezni fogja, hogy nem itt van a helye? Vagy elfogadja az örökségét, amely jog szerint nem illetné őt meg, és folytatja az életet, amely az igazi apjától megtagadtatott?

Aiden figyelmét nem kerülte el a helyzet iróniája. Mivel őt nem ismerte el egy gróf, a fiából akár még herceg is lehet. Keserédes visszavágás annak az átkozott arisztokráciának, amely olyan könnyedén ítélkezett. Tőle megtagadták a születési előjogát, a fiának azonban megadhatja valaki másét. A kísértés erősebb volt, mint szeretne volna.

– És én még azt hittem, hogy Mick szállodája elegáns. Soha nem láttam ehhez hasonlót.

– És ez még nem minden – felelte Selena halk, lány hangon, mintha nem lett volna szabad megzavarni a hely csendjét. – Gyere!

A hatalmas kastély folyosók, szalonok, nappalik és lépcsőházak labirintusa volt. Minden gigászi méretű, mintha egykor óriások laktak volna e falak között. Selena portréja egy kék szoba kandallója fölött lógott. A lány ruhája egy kicsit sötétebb árnyalatú volt, és így remek kontrasztot képezett a bútorok és a drapériák színével. A kép életnagyságú volt, és fiatal lány korában ábrázolta Selenát, aki úgy nézett ki rajta, mintha az egész világ súlyát a keskeny vállán cipelné.

– Mikor készítetted ezt a portrét?

– Néhány hónappal az esküvőnk után. Nem sokkal múltam tizennyolc éves.

A festményen látható lány tekintetében nem bujkált sem öröm, sem nevetés. Egy olyan nőt lehetett látni, aki szeretetből – a családjára iránti szeretetből – ment férjhez, nem pedig szerelemből. Aiden tudta, hogy újra megtenné, bármit megtenne, ami ahhoz kell, hogy boldognak lássa a húgait. A művész élethűen ábrázolta a vakmerőségét a szája határozott vonalában, az álla ívében, az egyenesen tartott vállában. Úgy állt a képen, mint egy harcos, aki felkészült az ütközetre. Akár páncélt is viselhetett volna, és dacosan a magasba emelhetne egy kardot is. Készen állt arra, hogy feláldozza magát a csatatéren azokért, akiket szeretett.

A teraszon üldögéltek, és lenéztek a gyönyörű kertre, Selena pedig tudta, hogy Aidennek tetszett, amit látott. De hát hogy is ne tetszett volna?

Ő hallott ugyan Sheffield Hall pompájáról, de a saját szemével csak az esküvője után látta. Egészen letaglózta a tudat, hogy eztán mindennek ő lesz az úrnője.

Miközben egy uborkás szendvicset majszolgotott, a vendégére pillantott, aki alig szólt néhány szót, miközben végigvezette a különböző helyiségeken. Megmutatta neki a herceg hálósobáját, és megengedte neki, hogy bekukkantson. A saját hálósobájába, amely a hercegé mellett volt, nem invitálta be, bár érezte a férfin, hogy megfeszül, miközben elhaladtak előtte. Aiden a gyerekszobában sokkal több időt töltött, mint amennyire a lány számított. Ki tudja, talán elképzelte, ahogy a fia a csipkebaldachinos bölcsőben fekszik. A kastély minden zuga kifinomultan volt berendezve, és csak úgy süttött róla a gazdagság. A korábbi hercegek nem sajnálták a költségeket, ha a hatalmuk fitogtatásáról volt szó.

– Ebéd után sétálunk egyet a kertben, jó? Majdnem öt hektár. Lushing imádta a kertjét, az volt az öröme és a boldogsága.

– Ő maga művelte a kertet?

Selena könnyed hangon felnevetett, annyira abszurdnak találta a gondolatot, hogy egy arisztokrata a földet túrja, és piszok kerüljön a körme alá.

– Ó, nem. De ő tervezett meg mindent, aztán embereket vett fel, hogy megvalósítsák, amit elképzelt. A kert bizonyos részei megnyugtatóak, más részei pedig felpeszítik az ember véréit.

Velük szemben egy szökőkút volt, Poszeidón vetette le magát a tetejéről, a szigonyával a kezében. A víz csobogása mindig megnyugtatta Selenát.

– Ilyesmire számítottál? – kérdezte Aidentől, miután megette a szendvicset.

– Többé-kevésbé igen.

– Befolyásolja a döntésedet?

Aiden a lányra emelte a tekintetét.

– Lenyűgöző hely. És igen, hatással van a kapzsi énemre. Neked nincs bűntudatod amiatt, amit tervezel? Ez lopás, édesem.

– Pillanatnyilag nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy bűntudatom legyen. Nem *a dolgokat* akarom, hanem a presztízst és a pozíciót. Egyszer volt egy kétszáz fős vendégségünk. Minden hálósobában lakott valaki. Sátrakat állítottunk fel a gyepen azok számára, akiknek nem jutott ágy a kastélyban. Én állítottam össze a vendéglistát és a programokat. A walesi herceg több lakosztályt is lefoglalt. Rettogtem, hogy elrontok valamit, de határozottan léptem fel, és nem mutattam ki, hogy belül remegek, mint a nyárfalevél, mert ezt várták el tőlem. Külföldi

méltóságokat is fogadtunk már. Mindig kedves háziasszony voltam itt is, a többi birtokon is és Londonban is. Azt mondják, az arisztokraták nem dolgoznak. Nos, én dolgoztam. Nem fárasztó fizikai munkát végeztem, hanem lélekölő feladataim voltak, amelyek miatt gyakran nem ettem és nem aludtam, mert attól féltem, hogy kudarcot vallok. És mert azt akartam, hogy Lushing büszke legyen rám, büszke legyen arra, hogy engem vett feleségül.

– Nem tudom elképzelni, hogy ne lett volna büszke.

– Legalábbis nem érezte velem sosem, hogy nem az. De azt mégsem tudtam megadni neki, amire szüksége volt: egy örökös.

– Lehet, hogy ezért őt terhelte a felelősség.

– Az emberek mindig a nőt hibáztatják az ilyesmiért. Ugyanakkor hiszem, hogy a hiúsága vigaszt lelne abban, ha szülnék egy gyereket, akit az örökösének tartanának, mert így senki nem vonná kétségbe a férfiasságát. – Selena a buja kertre pillantott, amely jelenleg fehérben pompázott. Néhány hónap múlva minden kékbe borul majd, nyár közepén pedig pirosba. A virágokat úgy válogatták össze, hogy az évszakok váltakozásával a kert színe is változzon. – Mert bár mindig a nőket hibáztatják, azért a férfiakról is suttogni kezdenek. Lushing nem érdemelte meg, hogy pletykáljanak róla. Ő egy hihetetlenül jó ember volt, talán túl jó is erre a világra. És figyelemreméltóan elfogadó volt azokkal szemben, akik nem az ő osztályához tartoztak. Azt hiszem, ti ketten kedveltétek volna egymást. – Miután ivott néhány kortyot a fehérborából, a lány hátradőlt a székén. – Szóval, mit mondasz? Egy kényelmes séta a kertben, aztán indulhatunk vissza Londonba?

– Itt maradunk éjszakára.

– Tessék?

A férfi a félig lehunytt szemhéja alól Selenára pillantott.

– Még nem láttam mindent, amit látni akartam. Szeretném megnézni az istállókat, szeretnék kilovagolni a birtokra, szeretnék ellátogatni a faluba...

– De hát elég csak körülnézned, és láthatod, milyen pompázatos minden. Nem értem, miért olyan fontos neked, hogy *minden apró részletet* láthass.

– Azért, mert ha teljesítem a kívánságodat, és a szerencse is rád mosolyog azzal, hogy fiút ad neked, lehet, hogy soha nem láthatom itt a fiamat. A vele kapcsolatos emlékeimet a képzeletemnek kell megalkotnia. Csak elképzelni tudom, ahogy egy hintalovon hintázik. Ahogy az öledben ül a könyvtárban, miközben mesét olvasol neki. Te azt várod tőlem, hogy úgy viselkedjek, mint az apám, aki szétszórja a magját, aztán még csak nem is gondol többé a gyerekére. Nem tudom, hogy én képes lennék-e erre. Szerintem csodálatos anya leszel, de még ezt sem fogom látni.

Selena elszégyellte magát a válasz komolyságának hallatán, amiért azt kérte a férfitől, amit kért.

– Ahogy arról korábban már beszéltünk is, megtaláljuk a módját, hogy találkozhass a gyermekeddel.

– Azok csak lopott pillanatok lennének, de olyan sok mindenről lemaradnék. És sosem lenne lehetőségem elismerni őt a gyermekemnek – még a családom előtt sem. Lena, én csak biztosra szeretnék menni, hogy ha belemegyek ebbe a csalásba, akkor úgy menjek bele, hogy később ne bánjam meg. Mert ha egyszer belevágunk, onnan már nem lesz visszaút.

Selena a virágokra nézett, amelyeket a kertésznek még a leghidegebb télben is sikerült előcsalnia, most azonban már közeledett a tavasz. A fehér az ártatlanság színe volt, ő azonban már messze nem volt ártatlan. Tisztességtelen ezzel a férfival szemben? És Lushinggal szemben?

– Nem fogok tudni veled menni. A falusiak nem néznék jó szemmel, ha a frissen megözvegyült hercegnét csavarogni látnák. És az sem lenne jó, ha évekkal később valakinek eszébe jutna ez a látogatásod Sheffield Hallban. – Épp elég kockázatos volt, hogy a szolgák tudtak a férfi jelenlétéről, de ők imádták az úrnőjüket, és valószínűtlen volt, hogy rosszat feltételezzenek róla.

– Nagyon diszkrét leszek.

Így aztán a lány jobb belátása ellenére az istállóhoz kísérte Aident, és utasította a lovászokat, hogy nyergeljék fel a számára a herceg csődörét. Lushing imádta az állatait, úgyhogy Selena biztos volt benne, hogy örült volna annak, hogy megfuttatják a lovát. Noha az istállófiúk mindennap

megmozgatták az állatot, a lány nem kételkedett benne, hogy a csődör örömmel veszi majd, ha olyasvalaki üli meg, aki képes uralni őt, ugyanakkor szabadjára is engedi. Selenát egy kicsit sem lepte meg, hogy Aiden milyen jól ülte meg a lovat. Azon sem lepődött meg, hogy fájdalom nyilallott a szívébe, miközben nézte az elügető férfit, mert tudta, hogy hamarosan eljön a nap, amikor örökre búcsút kell mondania neki.

Aiden a zöldellő réteken vágta, mélyen beszívva a friss, vidéki levegőt, amíg el nem ért Anglia peremére, ahonnan elé tárult a fenséges, kék tenger. Semmi korom, semmi bűz, semmi piszok, amelyek miatt az ember folyton úgy érzi, hogy fürdőre lenne szüksége. Persze, tudta, hogy ez nem az egész birtokra volt igaz, és meg is tapasztalta, amikor betért a helyi ivóba, ahol bányászok, parasztok és munkások iszogatták a napi söradagjukat. Kíváncsi volt, hogy a hercegnek voltak-e bányái, és ha igen, akkor lement-e a tárnákba, hogy személyesen biztassa az embereket. Valamilyen oknál fogva úgy sejtette, hogy a kérdésére igen a válasz. Vajon ezek a bányában tett látogatások gyengítették le annyira a tüdejét, hogy végül belehalt az influenzába?

Aiden nem elegendett beszélgetésbe senkivel, csak megfigyelt és hallgatózott, hogy megtudja, errefelé mi az emberek véleménye az arisztokráciáról. Úgy tűnt, a herceg és az ő hercegnéje köztiszteletnek örvendett, és a helyiek aggódtak, hogy mi lesz velük, ha a hercegné nem szül örököszt „nagyon sürgősen”. A férfi számára szinte felfoghatatlan volt, hogy egy gyerek születése ilyen sok életre legyen hatással.

Ezenkívül arra a következtetésre jutott, hogy Lenának valószínűleg igaza volt: tényleg kedvelte volna a herceget.

A faluból már nyugodtabb tempóban lovagolt tovább. Miután visszavitte a lovat az istállóba, a kastély felé indult, de nem igazán volt ínyére az öröm, ami akkor töltötte el, amikor megpillantotta az elé siető Selenát, aki a jelek szerint már várt rá. Bele sem akart gondolni, hogy mennyire örülne, ha mindig a lány köszöntené, bárhol is térjen vissza.

– Mindent láttál, amit látnod kellett?

A férfi megállt Selena előtt, és bólintott. Nagyon nehéz volt megállni, hogy ne vonja őt a karjaiba, és ne csókolja szájon, de semmi jó nem sült volna ki abból, ha a szolgák illetlen helyzetben találják őket. A legszívesebben addig simogatta volna a lány homlokát, amíg el nem tűnnek róla a gondterheltség ráncai.

– Lenyűgöző birtok. Csodálatosan szép. És hatalmas. Én azonban azt hiszem, egy idő után nyugtalanná válnék itt.

– Lushing szerette a hely tágasságát, de kevés szép emlék kötötte ide. Az apja nagyon szigorúan bánt vele gyerekkorában. Aztán összevesztek, és éveknek kellett eltelnie, mire újra visszajött ide.

– Csalódást okozni egy apának... emiatt nekem sosem kellett aggódnom.

– Nehéz volt apa nélkül felnőni?

A férfi lassan megrázta a fejét.

– Az anyám erős asszony, mint te. Rajta kívül másra nem volt szükségem.

Selena tekintete ellágyult, az arca pedig rózsaszín árnyalatot öltött.

– Még ha haragszol is rám egy kicsit, akkor is képes vagy flörtölni a bókjaiddal.

– Nem flörtölés, ha az igazat mondom.

A lány ajka megrándult.

– Ez is flörtölés, de nem számít. Attól félttem, nem érsz vissza időben. Szeretnék mutatni neked valamit. – Selena a bal kezével megfogta a jobb kezét, a férfi pedig arra gondolt, hogy talán ő belé akart karolni, de észbe kapott, hogy az nem lenne helyénvaló.

Aiden követte a lányt a folyosók labirintusában, amíg el nem értek oda, ahol a torony magasodott. Az ívelt fal és a csigalépcső elárulta a férfinak, hogy hol vannak. Selena meg sem állt, rögtön elindult fölfelé a lépcsőn, kellemes látványban részesítve a mögötte haladó Aident. Amikor fölértek, kinyitott egy ajtót, amelyen keresztül kijutottak a csipkézett oromzat mögötti gyalogjáróra. Miután elsétált a gyalogjáró közepéig, Selena szembefordult a férfival, az arcára pedig őszinte öröm ült ki.

– Mindig is ez volt a kedvenc helyem Sheffield Hallban – mondta, miközben a fejével az előttük

elterülő táj felé intett.

Amikor lenézett, Aidennek a lélegzete is elakadt a látványtól, amelyet a délutáni napfényben fürdő angyal nyújtott, amely most nem olyan hatást keltett, mintha a kastélyt védelmezné, hanem inkább azt nyilvánította ki, hogy „Nézd, milyen pompázatos és gyönyörű mindez!”

A kocsiból és a lóról a férfi látta a zöld gyepet, a sövényeket és a fákat. Látta az előtte elterülő tájat. Különböző szemszögekből látta a földeket, és azt hitte, hogy össze tudja állítani magában teljes egészzé, innen föntről azonban az egész hatalmas birtok teljes pompájában tárult elé, ráadásul a lemenő nap fényében fürödve.

Talán azért, mert itt nem látták őket a szolgák, és a derékmagasságig érő fal is némi védelmet nyújtott a kíváncsi tekintetek elől, de Selena anélkül, hogy levette volna a szemét az előttük elterülő csodáról, a férfi ujjai közé fűzte az ujjait, és megszorította a kezét. *Szeretek itt lenni*, mintha csak ezt akarta volna kifejezni. *Lásd, amit én látok, és szeresd te is. Fel fogom hozni ide a fiadat, és veled is meg fogom osztani ezt a látványt.*

Aiden pedig elképzelte mindezt. Elképzelte, hogy kedvesen és szeretetteljesen neveli fel a gyermekét, és bevezeti őt egy világba, amely mindent elhomályosít, amit ő valaha is nyújtani tudna neki. Nem volt fair dolog föntről lenézni mindarra, amit a fia birtokolhatna.

Neki csak annyit kellene tennie, hogy néhány éjszakát őrült, szenvedélyes szeretkezéssel töltsön – ami ellen semmi kifogása nem volt...

Aztán elsétáljon, és soha, de soha ne nézzen vissza.

Mert ő már rájött arra, amire a lány még nem: az árnyékban élt élet nem élet.

19. fejezet

A vacsora határozottan formálisabb volt, mint az ebéd. Abban a helyiségben költötték el, amelyet a lány kis ebédlőnek nevezett, ami azt jelentette, hogy csak egy tucatnyi embernek volt hely az asztal körül. Selena felajánlotta Aidennek, hogy felveheti a herceg vacsorához való öltözékét, de a férfi nem akart olyasmit viselni, amely a megboldogult férjére emlékezteti a lányt, habár ezt maga a kastély is megtette.

A beszélgetés akadozott, úgy tűnt, mindkettejüknek fontosabb dolgok jártak a fejében. Selena ajka néha megmozdult, mintha fontolgatná, hogy feltegye-e a kérdést, a férfi pedig pontosan tudta, mi lenne ez a kérdés: *Döntöttél már?*

Ha a lány fel merné tenni a kérdést, Aiden maga sem tudta, hogy képes lenne-e kimondani a szót, vagy egyszerűen csak megrázná a fejét, mert halvány fogalma sem volt, mi lenne a helyes döntés.

Amikor végre végeztek a vacsorával, olyan vonakodva mentek ki a folyosóra, mint a kriptához járuló gyászolók. Egy boltíves helyiségben, ahonnan a hálószobákhoz vezető lépcső indult, Selena megállt, szembefordult a férfival, és szóra nyitotta a száját...

– Még nem tudom – mondta Aiden halkan.

A lány türelmesen és megértően felsóhajtott, aztán bólintott.

– Azt hiszem, ideje visszavonulnom. Hosszú és fárasztó napunk volt, holnap reggel pedig korán indulunk. Aludj jól!

Aiden nem hitte, hogy képes lenne elaludni, különösen most, amikor egy pohár jó fajta scotchcsal a kezében úgy kóborolt a kastély folyosóin, mint valami hazajáró lélek. Gillie értékelte volna az italt, amely lágyan csúszott le a torkán, és zsibbasztó melegséggel töltötte el a bensőjét.

Akármerre nézett, történelmet látott. A falikárpitok fakó színe arra utalt, hogy már évszázadok óta léteztek, de az egészen biztos volt, hogy nem mostanában vásárolták őket. Nem, ezek generációról generációra öröklődtek. A kastélyban páncélok is kiállítottak. Akár teljes lovagi páncélzatról volt szó, akár mindössze egy behorpadt, de kifényesített mellvértről, egy kis réztáblán feltüntették, hogy melyik herceg tulajdonában állt. Néhány táblácskán még az is szerepelt, pontosan mely csatákban használták a vérteket. Ha fiút adna Lenának, a gyerek büszke lenne erre az örökségre, és a sajátjának hinné. Sosem tudná meg az igazat arról, hogy valójában kitől származik.

Ez egyszerre tűnt árulásnak és védelmezésnek.

Mit számít, hogy ki mit hisz a múltjával kapcsolatban? Az a lényeg, hogy mihez kezd a jelenével.

Aiden mindig elfogadta azt, ami előnyére vált, akkor viszont sértve érezte magát, amikor Lena felajánlotta neki a birtokát a *szolgálataiért* cserébe. Ő nem fizetséget akart. Ő a lányt akarta. És meg is kaphatta – amíg senki nem szerez erről tudomást.

Selena megmutatta neki, mit adhatna a fiának, és az ördög vigye el, azt is beláttatta vele, hogy ez mekkora dolog. A hab a tortán pedig az lenne, hogy megvezetnék a Társaságot, amely megvetette őt. És mi haszna lenne neki ebből az egészből? Elégtétel, némi kis bosszú és még több éjszaka Lena combjai között.

És megtenné azt, amire megesküdött, hogy sosem teszi meg: egy fattyú apja lesz.

Igaz, hogy a gyereket nem tekintenék fattyúnak, de ez a dolog akkor is ellenkezett az elveivel.

Miután megitta a scotchot, letette a poharat egy asztalkára az egyik folyosón, ahol egy szolgáló majd nyilván megtalálja. A hely annyira csillogott-villogott, hogy biztosan egy seregnyi szolgáló adott munkát, bár Aiden nem látott senkit a komornyikon és néhány inason kívül. A többiek rejtve maradtak, mert mégsem járja, hogy a kastély ura és úrnője lássa, amint a dolgukat végzik, és megtudja, pontosan mit kell tenni ahhoz, hogy az otthonuk ragyogjon, mint a napsütés.

A férfi megtalálta a lépcsőt, ami a hálószobákhoz vezetett. Olyan széles volt, hogy egy kocsis is elfért volna rajta. A tetején a pihenő két folyosóra vált szét. Aiden a bal oldalra fordult rá. Amikor odaért a folyosó végén neki kijelölt szobához, rákulcsolta az ujjait az ajtógombra, aztán nekitámasztotta a

homlokát a fényes fának.

Selenára gondolt, aki a szobájában várt rá, várt a döntésére. Maga elé idézte, ahogy a lány a naplementét és az előttük elterülő birtokot nézte. Méltányolva nézte – nem kapzsi tekintettel, mint ő. Nem magának akarta ezt az egészet. Azért volt rá szüksége, hogy a szeretteinek a lehető legjobb életet tudja biztosítani.

Ő nem tartozott azok közé az emberek közé, akiket Selena szeretett, különben a lány nem kérte volna tőle, amit kért. El kellett volna fogadnia a visszautasítását, és más férfit keresnie. Tény, hogy Selena nem utalt rá, hogy talán egy kicsit mégiscsak törődik vele, vagy legalább az eredeti tervét siker koronázta, és a lány legalább kívánja őt, az ágyában akarja tudni.

A hercegné bátor, merész, kedves és önzetlen volt. Mások szükségleteit a sajátjai elé helyezte. Olyan módon érintette meg a férfi lelkét, ahogy még soha senki.

Aiden sosem tervezte, hogy megnősül, gyerekei lesznek, egyáltalán, hogy szerelmes lesz. Nem, nem volt szerelmes, ebben meglehetősen biztosnak érezte magát. De átkozott legyen a nő, amiért megmozdított benne valamit, ami lehetetlenné tette, hogy ne próbálja meg teljesíteni a vágyait. Átkozott legyen, amiért bevette magát a lénye legmélyére, annyira, hogy amikor majd eljön a búcsú ideje, úgy fogja érezni, mintha a lelkéből tépnének ki egy darabot. Ő pedig tudta, hogy végül el kell búcsúznia, mert csak így védheti meg a gyereket és Lenát.

A józan esze és a büszkesége egyaránt azt súgta neki, hogy vessen véget ennek az egésznek, méghozzá azonnal.

Csakhogy a szíve, az a testrésze, amely eddig kizárólag a vért volt hivatott pumpálni az ereiben, arra készítette, hogy sarkon forduljon, visszamenjen a folyosón, kinyissa a lány hálószobájának ajtaját, és átlépje a küszöböt.

Aiden eljött hozzá.

Úgy nézett ki, mintha a kínok kínját állná ki, de eljött hozzá.

Selena hálóingben állt az ablaknál és számolta az éjfélig hátralévő perceket, mert elhatározta, hogy ha a férfi addig nem jön a szobájába, akkor ő megy át hozzá. Nem azért, hogy nyomást gyakoroljon rá, nem azért, hogy olyasmit kérjen tőle, amit ő nem szívesen adott volna, hanem egyszerűen csak azért, mert még egy éjszakát el akart tölteni a karjaiban.

Aiden a szoba közepén, a vastag Aubusson szőnyegen állt meg. A felöltője, a mellénye és a nyakkendője már nem volt rajta, a lány úgy sejtette, hogy ingben, nadrágban és csizmában rótt a folyosókat.

Selena lassan kigombolta a hálóinge gombjait, közben pedig nem kerülte el a figyelmét, hogy a férfi tekintete az ujjaira szegeződött. Amikor az utolsó gombbal is végzett, leengedte a finom vásznat először a bal, majd a jobb válláról, aztán egy picit megrázta magát, hogy a ruhadarab a padlóra hulljon. Noha Aiden látta már őt meztelenül, tisztán hallotta, ahogy a férfinak elakadt a lélegzete, mintha legalábbis egész életében erre a pillanatra várt volna.

A lány nesztelen léptekkel suhant oda a férfihoz, a lábujjai egészen belesüppedtek a vastag szőnyegbe.

– Örülök, hogy eljöttél hozzám. Ha nem jöttél volna, én mentem volna el hozzád – mondta, aztán fölnyúlt, és a tenyerébe fogta Aiden borostás állát. A legkevésbé sem zavarta, hogy a férfira ráfért volna egy borotválkozás, mert korábban visszautasította, hogy Lushing készletét használja. – Az ágyamban akarlak tudni ma éjjel.

– Nincs nálam hüvely.

Tehát úgy döntött, nem ontja belé a magját. Selena meglepetten konstataálta, hogy sokkal kevésbé érezte csalódottnak magát, mint amire számított. Ezenkívül tiszteletet ébresztett benne az, hogy a férfi alaposan átgondolta a döntését, küzdött azzal a késztetésével, hogy helyesen cselekedjen, és nem egyszerűen egy meghágandó nőnek tartotta őt. Ő ugyanis többnek kezdte látni Aident a gyermeke lehetséges nemzójénél. Kívánta ezt a férfit, vágyott arra, hogy a combjai között érezhesse. Csodálta őt azért, aki volt. Ő, aki nincstelenül született, felülemelkedett ezen, és sikeres lett. Ő, akivel igazságtalanul bántak, nem hibáztatott másokat a körülményeiért. Felelősséget vállalt önmagáért és

a cselekedeteiért. És ezért is nem adhatta meg neki a gyereket, akire szüksége volt.

Ő azonban nem talált hibát ebben, sőt, ha lehet, egy kicsit még jobban szerette érte a férfit.

Mert szerette Aident, bár maga sem tudta, mikor döbbsz rá erre. De nem állt szándékában ezzel terhelni a férfit, mert nekik nem lehetett közös jövőjük. Ő nem volt olyan szabad, mint Lady Aslyn vagy Lady Lavinia, ő nem mehetett férjhez úgy, hogy fittyet hányjon a társasági rangra és előjogokra. Nekik nem voltak olyan testvéreik, akik tőlük függtek, ő azonban nem kockáztathatta meg, hogy a felső tízezer kitalálja, mert annak a húgai innák meg a levét.

Selena lecsúsztatta a kezét Aiden ingére és elkezdte kigombolni.

– Majd kicsúszol belőlem, és máshová ontod a magodat. Egyszer azt mondtad nekem, hogy botránys és alapos csábításra van szükségem. Nos, tekintsd úgy, hogy alaposan el vagyok csábítva.

Aiden állatias nyögése éles ellentétben állt a gyengédséggel, amellyel megcsókolta a lányt. Noha Selena egészen átadta magát a csodálatos érzésnek, hogy minden csók más és más, közben nem feledkezett meg a férfi ingének kigombolásáról sem.

Aiden a következő pillanatban elhúzódtól, végigsimított a karján, aztán az ujjai közé kulcsolta az ujjait, és elkezdte őt kifelé húzni a szobából.

– Ne itt. Nem akarok egy olyan ágyban a magamévá tenni, ahol mással voltál együtt, ahová emlékek kötnek.

Selena vissza akart fordulni.

– Hadd vegyem föl a köntösömet.

Aiden arcán incselkedő mosoly terült szét.

– Ugyan, ki látna meg?

Amikor a férfi megint húzni kezdte, a lány nem állt ellen, hanem követte őt a folyosóra, közben pedig idegesen kuncogni kezdett. Aztán gyorsan a szája elé kapta a kezét. Még soha nem lépett ki a szobájából meztelenül. Ez egyszerre volt dekadens, bizsergetően izgalmas és bűnös dolog. Kirántotta a kezét a férfiéből, és eliramodott a sarokszoba irányába, amelyet a férfinak készítettek elő. Közben hallotta, ahogy Aiden léptei is felgyorsulnak a nyomában. Egyenesen beszaladt a szobába, aztán hirtelen megtorpant, és szembefordult a férfival.

Aiden eltökélt tekintettel csukta be maga mögött az ajtót, aztán levette az ingét, a csizmáját, és a maradék ruhadarabjait is, méghozzá olyan gyors és gyakorlott mozdulatokkal, hogy Selenának kiszáradt a szája. Ő is látta már meztelenül Aident, mégis nagyon élvezte, hogy megint úgy láthatja. Úgy érezte, akkor se unná meg a látványt, ha száz évig élne, bár a józan esze azt súgta, hogy ez az éjszaka valószínűleg az utolsó együtt töltött éjszakájuk lesz. Másnap visszatérnek Londonba, és elválnak útjaik: a férfi a játékbarlangjaihoz vezet, ő pedig kénytelen lesz keresni egy másik cinkostársat, aki hajlandó lesz segíteni neki abban, hogy megvezesse a Koronát.

Ebben a pillanatban azonban nem akart azon gondolkodni, hogy ki lenne megfelelő jelölt. Most az utolsó órákra akart koncentrálni, amelyeket Aidennel tölthetett. A férfival, aki olyan érzéseket ébresztett benne, amelyek újak voltak a számára, aki olyan könnyedén hozta ki belőle a szenvedélyt, mint amilyen könnyen mások egy könyvet vesznek le a polcról, aki megmutatta neki, hogy ő egy vágyakkal és szükségletekkel rendelkező ember.

De lehet, hogy nem is annyira ezekről az általánosságokról volt szó. Talán ennél specifikusabbak voltak a vágyai, hiszen kizárólag Aidenre irányultak. Soha nem gondolta azt egyetlen más férfi láttán sem, hogy *meghalok, ha nem kaphatom meg*.

Az ő érintésére vágyott, az ő testével akart egyesülni, az ő kezét akarta magán érezni, az ő ajkát akarta csókolni.

Selena ott maradt, ahol volt, miközben a férfi felé indult, méghozzá olyan érzéki és ragadozó mozdulatokkal, mint a megismerkedésük estéjén. Amikor odaért, a lány fölemelte a karját, hogy magához fogadja, az ujjával beletúrt a hajába, széles mellkasához szorította a mellét, és fogadta a csókját, amely olyan sürgető volt, hogy mindent elárult a saját vágyairól. És ezeknek a vágyaknak Selena állt a középpontjában.

Nem két ember egyszerű közösüléséről volt szó, hanem Aiden Trewlove szeretkezett Selena Sheffielddel. Az ingének számítottak. A lány Aiden barna szemébe akart belenézni. Az ő kéréges

tenyerét akarta a bőrén érezni. Az ő nyögéseit akarta hallani. Amikor a férfi rekedt hangon újra és újra elismételte a nevét, mint valami áldást, a szíve még az eddiginél is hevesebben kezdett kalapálni, a boldogság pedig teljesen elárasztotta a világát.

Még akkor is, ha ez a világ jelen esetben erre az egy hálószobára korlátozódott, amelyben még soha nem aludt.

Ó, milyen bölcs dolog volt Aidentől, hogy ragaszkodott egy olyan helyiséghez, amelyhez nem kötődtek emlékek. Az itt eltöltött, lopott pillanataikat nem háborgathatja senki és semmi. Az évek során, amikor felidézi majd ezeket az emlékeket, hogy magában újra átélhesse őket, nem fognak összekeveredni semmilyen más emlékkal, örökre megmaradnak tisztának és érintetlennek.

Selena észre sem vette, hogy a férfi hátrafelé terelgeti, amíg a lába neki nem ütközött az ágymatracnak. Aiden úgy kapta a karjába, mintha legalábbis súlytalan lenne, a pamutbársony takaróra fektette, aztán betakarta a testét a testével, és újra mohón csókolni kezdte.

A férfi szájának gazdag, sötét, tölgyfás íze volt. Nemrég scotchot ihatott, Selena pedig eltűnődött, vajon emiatt érzi-e magát megrészegülve, vagy egyszerűen csak Aiden közelségétől szédeleg és zihál. A férfi volt a legkíválóbb ital, ő pedig attól tartott, hogy sosem tudna betelni vele. Hogy mindig újabb kóstolóra, újabb kortyra, újabb egyesülésre vágya.

Aiden a testének minden négyzetcentiméterét végigcsókolgatta, mintha egy könyv szavait igyekezne az emlékezetébe vésni, hogy ha egyszer már nem lesz a kezében a kötet, akkor is fel tudja idézni a történet minden mondatát. Egy nyalás itt, egy harapdálás ott, a nyelve egy bársonyos simítása azon a helyen, ahol Selena bőre a legselymesebb volt.

A lány egész lénye megfeszült, minden porcikája Aiden után sóvárgott, a férfi után, aki olyan könnyen életre tudta őt kelteni. Egyáltalán nem szégyellte magát, amiért a nyögdecselése és a sóhajtásai hangosan kitörtek belőle. Inkább örömet lelte a hangokban, abban, hogy a férfi mellett eléggé ellazult ahhoz, hogy kiengedje őket. Aiden karjaiban úgy érezte, megmutathatja az igazi önmagát: a buja és kéjvágyó nőt.

Miután szélesre tárta a lábait, Aiden a lány feneké alá csúsztotta a kezét, finoman megemelte őt, aztán egy határozott mozdulattal beléhatolt. Selena önkéntelenül sikoltott fel a kéjtől. Olyan csodálatos érzés volt ismét magába fogadnia a férfit. Mindössze egy éjszakát töltöttek egymástól távol, de az egy egész örökkévalóságnak tűnt.

Aiden a könyökére támaszkodott, a lány ujjai közé fűzte az ujjait, és a feje két oldalán a párnára szorította a kezét. Selenában büntudat ébredt, mert rájött, miért teszi ezt a férfi. Attól félt, hogy ő majd belemarkol a fenekébe, és nem engedi őt ki magából, hogy máshová onthassa a magját.

– Nem veszem el, amit nem akarsz ideadni – suttopta.

Aiden tekintete sötét volt és átható. Lehajtotta a fejét, szenvedélyesen megcsókolta a lányt, majd fölé magasodva kihúzódott belőle, aztán visszasiklott. Újra és újra, lassan és ráérősen. Az ujjai pedig Selena ujjait szorongatták.

Aztán gyorsított a tempón. A lány nézte, ahogy a haja a homlokába hullott, a mellkasán verejtékcseppek jelentek meg, az orrcimpája pedig megremegett, ahogy a légzése egyre zihálóbbá vált. Selena teste hasonló intenzitással reagált, fogadta a férfi lökéseit, úgy helyezkedett, hogy még mélyebben magába fogadhassa őt, olyan mélyen, hogy szinte már a lelkéig hatoljon. Kezdett közeledni a csúcspont felé, de még nem állt készen arra, hogy elérje, és elengedje magától Aident, úgyhogy a férfi csípője köré fonta a lábát, és megpróbálta elnyújtani az élvezetet.

Összhangban mozogtak, adtak és elfogadtak, örömet szereztek egymásnak. A férfi mintha pontosan tudta volna, hogy Selenának mire van szüksége. A mozdulatai felgyorsultak, sokkal féktelenebbek, keményebbek és céltudatosabbak lettek, amíg az eksztázis át nem járta a lányt. Selena a nevét kiáltotta, ívbe hajlította a hátát, és a fejét még mélyebben a párnába nyomta. Akármennyire küzdött is ellene, képtelen volt megállni, hogy be ne hunyja a szemét, miközben a szintiszta gyönyör minden porcikáját elárasztotta. Olyan érzés volt, mintha az idegvégződésai hullócsillagok lettek volna a mennyekben.

Aiden tovább mozgott benne, amíg a végén teljesen a darabjaira nem hullott, aztán amikor kinyitotta a szemét, a férfi szemébe nézett. Aiden állkapcsa megfeszült, az izmai is feszesek és

merevek voltak. Aztán a lány nevét nyögve még egyszer, utoljára előrelendült. A teste többször is görcsösen összerándult, a feje pedig hátrahanyatlott.

Kihúzta az ujjait Selena ujjai közül, szorosan magához ölelte a lányt, és a válla hajlatába temette az arcát.

Selena szemébe könnyek szöktek, amikor rádöbbsent, hogy a férfi nem húzódott el tőle, nem máshová ontotta a magját. Ő is átkarolta Aident, és olyan szorosan ölelte, ahogy csak tudta.

Amikor látta, a lány hogyan hullik bele a testi gyönyör örvényébe, Aiden rádöbbsent, hogy semmit sem tud megtagadni tőle. Így aztán amikor eljött az ideje, nem húzódott el, hanem maradt, és olyasmit csinált, amit még soha: egy anyaméhbe ontotta a magját.

Arra számított, hogy meg fogja bánni ezt a döntését, de nem bánta meg. A jelek szerint semmi nem lehetett a számára fontosabb Selenánál és az ő boldogságánál. Egy játékot játszott, és megpróbált okot találni arra, hogy miért ne adja meg a lánynak azt az egy dolgot, amit ő kért tőle. Ugyanúgy, ahogy a biliárdjatszámjuk során, ennek a játszmának a során sem volt esélye. És nem azért, mert Selena szerény volt, okos volt, vagy tudta, hogyan manipulálja őt.

Hanem azért, mert nem erőltette a dolgot. Időt adott Aidennek. Elfogadta az aggályait, és hagyta, hogy meghozza a saját döntését, levonja a saját következtetéseit. Ezzel pedig a férfi saját magát lepte meg a legjobban.

Ő, aki még soha nem volt szerelmes, végre szerelembe esett, és ez volt a legkielégítőbb, ugyanakkor legfélelmetesebb dolog, amelyet valaha is érzett.

Majdnem kimondta a *szeretlek* szót, de tudta, hogy azzal csak még nehezebbé válna a búcsú. Mert a búcsú elkerülhetetlen volt. Előbb-utóbb Selenának is rá kell erre jönnie.

Vagy talán azért nem mondta ki hangosan a szót, mert attól félt, hogy az érzései nem találnak viszonzásra. Nem mintha ez számított volna. Ami új és meglepő felfedezés volt a számára.

Évekkel korábban, amikor Finn beleszeretett egy grófkisasszonyba, Aiden bolondnak nevezte őt. Csak most értette meg igazán, hogy a fivérének nem volt beleszólása a dologba. A szív azt tette, amit akart, azt szerette, akit szeretett. És a jelek szerint hajlott arra, hogy olyat válasszon, aki a legnagyobb kihívások elé állítja az embert. De ha a szerelem könnyű lenne, a költőket aligha dicsőítenék azért, mert szavakba foglalják azt, amit a legtöbb ember megfogalmazhatatlannak tart.

Aiden nyomott egy csókot Selena nyakának és vállának hajlatába, ahol a kiszívás nyoma már kezdett halványodni. Aznap éjjel meg akarta jelölni magának a lányt. Micsoda bolond volt, amiért nem vette észre, hogy a lánynak hatalmában állt, hogy örökre megjelölje őt. A szíve már Selenáé volt. És az övé is fog maradni. Soha senki más nem kaphatja meg. Ezt a férfi teljes bizonyossággal tudta.

Amikor fölemelte a fejét és a lány szemébe nézett, összeráncolta a homlokát.

– Miért sírsz?

Selena szemében könnyek csillogtak, és az egyik éppen lecsordult az arcán.

– Nem tudom – mondta egy reszketeg mosoly kíséretében. – Butaság, igaz?

Aiden félresimított egy nedves hajtincset a lány arcából.

– Veled kapcsolatban még semmiről sem éreztem azt, hogy butaság lenne.

– Azt hiszem, egyszerűen csak nem számítottam arra, hogy...

A férfi gyengéden Selena ajkára tette az ujját. Nem akart arról beszélni, hogy mi indította ennek a döntésnek a meghozatalára, sem arról, hogy ez mit jelentett a jövőjükre nézve – külön vagy együtt.

– Ajándék ló, ésatöbbi.

Aiden arra számított, hogy Selena nevetni fog ezen, de a lány inkább zavarodottnak és szomorúnak tűnt. Aztán bólintott.

A férfi lehengeredett Selenáról, és vigaszt lelt abban, hogy a lány vele hengeredett, a vállára hajtotta a fejét, és átvette a lábát a csípőjén. A combja finoman nekiért az ernyedte férfiasságának, amely azonnal felágaskodott. Nem annyira, mintha készen állna egy újabb menetre, de hamarosan ahhoz is eléggé erőre kap majd. A lány ujjai lustán simogatták a mellcsontja körvonalait.

– Mi tetszik a legjobban a birtokon? – kérdezte Selena.

– Te. – Aiden érezte, ahogy a lány oldalra billentette a fejét, hogy fölnézhesen rá. Ő pedig lenézett.
– Az a legjobb benne, hogy te itt vagy.

Selena arca olyan árnyalatúra pirult, amilyen az ég szokott lenni, mielőtt a nap lebukik a horizont mögé. Aiden tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni annak a naplementének a látványát, sem pedig azt, milyen érzés volt közben fogni a lány kezét.

Selena nyomott egy csókot a vállára, mielőtt visszahajtotta volna rá a fejét.

– Miattad azt kívánom, bárcsak más lenne a helyzetünk, bárcsak ne nyomná a vállamat annyi felelősség, bárcsak... – A lány egy kissé önironikusan felnevetett. – Azt akartam mondani, hogy bárcsak egy eladó lány lennék, de ha az lennék, akkor nem találkoztunk volna.

– Néha járok ám boltokba.

– De mekkora lett volna az esélye, hogy pont az én boltomba térj be?

– Az én üzletem azon az előfeltevésen alapul, hogy az esélyek mindig a háznak kedveznek, de ez nem jelenti azt, hogy a ház mindig nyer is. Még ha csak százból egy ember nyer is, valakinek lennie kell annak az embernek. Az álmodozók hisznek abban, hogy ők lehetnek az az egy ember. A realisták tudják, hogy valószínűleg nem ők lesznek azok.

– Nem is gondoltam, hogy ilyen bohókás is tudsz lenni.

– Általában nem vagyok az. De ismertem olyanokat, akik az utolsó fillérüket tették fel, és teli zsebbel távoztak. Szóval, ha eladó lány lennél, akkor is lehet, hogy találkoztunk volna. – Csak akkor a lánynak nem lett volna szüksége rá, és nem kereste volna a társaságát.

– Attól tartok, a szüleim halála gondoskodott arról, hogy realista szemléletmóddal közelítsek a dolgokhoz. Nem szeretek reménykedni abban, hogy minden jól alakul majd. Biztosan kell tudnom, hogy minden jól alakul majd. Sosem lennék képes arra, hogy üzletet nyissak, és megkockáztassam a bukást.

– Ez teszi olyan édessé a sikert: a tudat, hogy elbukhattál volna, de nem buktál el.

Selena fölemelkedett, és lovaglólülésben Aiden csípőjére ült, mire a férfi pénisze teljesen megmerevedett.

– Kétlem, hogy te valaha is kétségbe vontad volna, hogy sikeres lehetsz. Én nem mondhatom el magamról ugyanezt. Félek attól, hogy nem foganak meg, és meddő vagyok.

– Ha nem esel teherbe, az nem azt jelenti, hogy elbuktál. Te mondtad, hogy azt szeretnéd, ha az emberek többnek tartanának a pusztá szépségednél. Lena, te több vagy, mint pusztán egy anyaméh.

Aiden fölült, és megcsókolta a lányt, közben pedig megemelte őt, magára húzta, és betöltötte a forró csatornáját az ő hosszú és kemény férfiasságával. Mindent meg akart adni neki, amire csak vágyott. Mostanra megértette, hogy a szerelem vakmerővé teszi az embert, és úgy ölelte magához ezt a tudást, ahogy a lányt ölelte: teljes valójával.

20. fejezet

A Londonba vezető út során hallgatásba burkolóztak, de ez a hallgatás mindkettőjüknek jólesett. A Selenával szemben ülő Aiden arcán ugyanolyan halvány mosoly ült, mint minden bizonnal az övé is.

A lány uralkodott magán, és nem tette a hasára a kezét, megsimogatva azt, ami talán már odabent növekszik. Hét hosszú év után nem sok esélye volt. Ezt tudta jól. Mégis reménykedett, ezt a reményt pedig Aiden adta neki, amikor az esélyekről beszélt. Még ha kevés esély is volt valamire, a dolog nem volt lehetetlen. Noha a realista énje lázadt ez ellen, az álmodozó, aki egykor volt, felébredt hosszúra nyúlt álmából, és nem volt hajlandó visszakozni.

Aidennel lenni olyan volt, mint önfeledten és mezítláb szaladgálni a lóhereföldön. Maga a boldogság. Meg kell találnia a módját annak, hogy ne kelljen elengednie őt, ugyanakkor a gyereküket is megvédhesse.

– Miért szomorodtál el?

A férfi hangja kizökentette Selenát a merengésből, és elgondolkodtatta, vajon lesz-e még valaki ezen a világon, aki olyan jól ismeri őt, mint Aiden.

– Nem vagyok szomorú.

– Milyen a többi birtok?

– Kisebbség, de ugyanilyen fényűzőek. Lushing hercegei meglehetősen komolyan vették a feladataikat. Azt, hogy irigylésre méltó állapotban tartsák a birtokaikat, a kötelességüknek tekintették, amit megkívánt a pozíciójuk. – A lány kipillantott az ablakon. – A közemberek neheztelnek a nemességre a társadalomban elfoglalt helyük miatt, de mindez áldozatokat kíván.

– Minden társadalomban elfoglalt pozíció áldozatokat kíván.

Selena a férfira nézett.

– Azt hiszem, ebben igazad van. Jártál valaha az apád birtokán?

Aiden megrázta a fejét.

– Távol tartom magam tőle, amennyire csak lehetséges. De ha már szóba került, felbukkant már a palotádban a förtelmes ajánlattétele óta?

– Tudtommal nem, bár azóta nem tartózkodtam valami sokat otthon. Rengeteg időmet lefoglalod.

– Ha megint megjelenik, szólj!

Aiden hangja egy kissé sötéten és fenyegetően csengett.

– Miért, mit teszel, ha megint megjelenik?

– Teszek nála egy újabb látogatást.

Selena szeme elkerekedett a rémülettől.

– Te elmentél hozzá? Mikor? Miért?

– Valamelyik éjszaka. Azért, mert nem zaklathat téged.

A lány kezdett pánikba esni.

– Tud rólunk?

Aiden pozíciót változtatott ültében.

– Akármit vél is tudni, azt senkinek nem fogja elmondani. Semmitől nem fél jobban a Trewlove fivérek haragjánál.

– És ha rájön? Mi van, ha...

A férfi előrehajolt, megfogta Selena kezét, és ezzel beléfojtotta a szót.

– Lena, lehet, hogy a nyilvánosság előtt nem leszek a te életednek és a gyermekünkének a része, de olyan leszek, mint az a nagy szobor a kastély előtti gyepen, a távolból vigyázok rátok. A gyermekünknek soha nem eshet bántódása. Soha senki nem fogja megkérdőjelezni a származását.

– Aiden fölnyúlt, és a kézfejjével végigsimított a lány arcán. – Nagy gyakorlatom van abban, hogy a

háttérben maradjak.

Noha Selenát megnyugtatták ezek a szavak, önkéntelenül is elgondolkodott azon, mennyire nehéz, mennyire *fájdalmas* lehet a férfi számára, hogy háttérbe húzódjon a gyermeke életében.

– Nem lesz könnyű neked.

– Ezt az árat megfizetem. Önként.

Érted. Aiden ezt nem mondta ki, de ezzel az erővel akár rá is karcolhatta volna Selena szívére, mert a lány ugyanúgy érezte.

A hercegné komoly küzdelmet vívott önmagával, mert a legszívesebben úgy döntött volna, hogy az élete hátralévő részét becstelenségben éli le. Gyűlölte a tényt, hogy a tettei Aiden életére is ilyen jelentős hatással lesznek. Talán majd évek múltán, amikor a gyermeke már felnőtt és kirepült a fészekből, visszatérhet az Elysium Klubba, és megtalálhatja a boldogságot a tulajdonosával. Akkor már ugyan ki foglalkozna ezzel? Ki gyanakodna? Nem sok esély volt rá, hogy ez bekövetkezzen, de Selena így legalább kapaszkodhatott valamibe.

Aiden hátradőlt. Az elégedett mosoly eltűnt az arcáról és vágyakozásnak adta át a helyét – nem éhségnek, nem testi sóvárgásnak –, hanem epekedésnek valami után, ami sosem valósulhat meg: a kandalló melletti csendes beszélgetések és a parkban tett hosszú séták után. Az után, hogy nyilvánosan elismerhessék, milyen sokat jelentenek egymásnak.

A lány szinte észre sem vette, hogy megérkeztek Londonba, csak akkor döbrent rá erre, amikor a kocsit megállt a klub előtt. Aiden már mozdult az ajtó felé, ami még csukva volt.

– Ma este itt találkozunk, jó? – Selena még a gondolatát is nehezen viselte annak, hogy egy éjszakát a férfi nélkül töltsön el.

Aiden egy pillanatra megtorpant, és visszanézett rá. Az arcán lágy mosoly terült szét, a tekintetében pedig boldog elégedettség költözött, mert tudta, hogy jelent valamit a lánynak.

– Éjfélkor. Akkor már kevesebben vannak, és nekem is kevesebb feladatom van – mondta, majd kiugrott a kocsiból, és már el is tűnt a lány szeme elől.

Elég korán indultak el Sheffield Hallból ahhoz, hogy kevéssel dél előtt már otthon is legyenek. Selena egy fekete lovat pillantott meg a palota előtt, és úgy sejtette, talán Winslow vagy Kittridge jött el hozzá látogatóba. Kitben reménykedett, mert szeretett volna aludni egyet, mielőtt Winslow rázúdítja a birtokával kapcsolatos problémáit. Muszáj lesz találnia valakit, aki segít a fivérének megtanulni, hogyan végezze a dolgát, mert Lushing halálával Winslow egy evező és kormánylapát nélküli csónakban találta magát. Miközben fölfelé lépkedett a lépcsőn, Selenának az eszébe ötlött, hogy talán Thornley hercege lenne a megfelelő ember erre a feladatra, mert ő kiváló példával járna elől. Noha jól ismerte a herceget, ahhoz nem elég jól, hogy ilyesmivel terhelje. De talán Aiden szólhatna pár szót az érdekében. Nem lenne rossz, ha eggyel kevesebb testvér miatt kellene aggódnia.

A lány kinyitotta az ajtót, belépett a palotába, aztán úgy torpant meg, mintha téglafalnak ütközött volna. Se nem Kit, se nem Winslow.

A komornyik finoman fejet hajtott.

– Kegyelmes asszonyom, éppen azt magyaráztam Lord Elvertonnak, hogy kegyelmességed nem tartózkodik idehaza.

– És mégis itt van – mondta Elverton egy kicsit túlságosan is vidáman mosolyogva. A szája formáját Aiden nem az apjától örökölte.

– Most értem haza Sheffield Hallból, és meglehetősen fáradt vagyok. Miben lehetek a szolgálatára, uram?

– Mindössze néhány percre rabolnám az idejét. Talán egy teázás erejéig.

Selena eltűnődött, a férfi jelenléte vajon arra utalt-e, hogy nem adott hitelt a fia fenyegetésének, bármi volt is az, vagy arra, hogy így akarta kifejezni az ellenszegülését.

– Kérem, adjon nekem pár percet, hogy rendbe hozzam magam, aztán csatlakozom magához a szalonban. Wiggins, kérem, intézkedjen, hogy vigyenek teát a szalonba.

Miközben felfelé haladt a lépcsőn, Selena magában örült, hogy a gróf utazás után kapta el, amikor feketét viselt, nem pedig egy klubban töltött éjszaka után, amikor kék ruha volt rajta. Miután fölért

a szobájába, levette a kalapját, megmosta az arcát, megigazította a haját, és magában felkészült egy olyan találkozásra, amely minden bizonnyal kellemetlenül fog elsülni. A gróf már kinyilvánította az együttérzését. Mi más mondanivalója lehetne még?

Amikor lement, a lány a kandalló előtt állva találta Elvertont, aki az üres feketeségbe bámult. A tartása egyáltalán nem emlékeztetett a fiáéra, és ennek nem az volt az oka, hogy már nem volt olyan fitt, mint fiatalabb korában, és az évek kigömbölyítették a vállát és a hasát, hanem egyszerűen csak nem volt meg benne a fattya karakteres fellépése. Aiden jelenléte abban a pillanatban uralni kezdett egy helyiséget, hogy betette oda a lábát. Az apjának a pozíciójából kifolyólag volt némi hatalma, Aidennek azonban a pusztaság létezéséből. Neki nem volt szüksége címre ahhoz, hogy kijelölje a saját helyét a világban. Ő minden sikerét a saját erejéből érte el. Ő az volt, ami a gróf sosem lesz: önálló, független ember.

Ha elvonná Elvertontól a címét, nem lenne több egy tartalom nélküli hüvelynél. Aiden maga volt a tartalom, gondoskodó, lojális és *valódi*. Őszinte. Nem állította be magát többnek, mint ami volt. Selena mindig pontosan tudta, hányadán áll vele.

Amikor Elverton megfordult, és olyan mosolyra húzódott a szája, amelynek láttán felállt a karján a szőr, Selena rádöbbsent, hogy ugyanezt a grófról nem tudja elmondani. Egy kicsit sem bízott sem a mosolyában, sem a szeme felcsillanásában. Helyet foglalt az egyik fotelben a teás asztalka mellett, és elkezdte kitölteni a sötét színű folyadékot az apró rózsákkal díszített porceláncsészékbe. A gróf az egyik közeli pamlagra ült le, így szerencsére elég nagy távolság választotta el őket egymástól. Selena átnyújtotta a férfinak a teáját, aztán magának is töltött, ivott egy kortyot, majd hátradőlt.

A beálló csend közel sem volt olyan természetes és megnyugtató, mint a korábbi csend Aidenel.

– Feltételezem, nem a teám miatt látogatott meg.

A gróf félretette a csészéjét, és előrehajolt.

– Azon tűnődtem, hogy kegyed elgondolkodott-e a korábbi beszélgetésünkön.

Selena ismét belekortyolt a teájába, aztán úgy tette le a csészét a csészealjra, hogy az egészen halkán sem csörrent meg.

– Hát persze. Minden részvétnyilvánítás sokat jelent. Ha visszagondolok rájuk, vigaszt jelentenek ezekben a nehéz időkben.

Elverton tekintete türelmetlenül villant meg.

– A többi dologra utaltam, amiről beszélgettünk.

– Nem emlékszem, milyen beszélgetésre gondol.

A gróf fészkelődni kezdett a pamlagon.

– Kegyed egy fiatal nő, akinek szükségletei vannak. Komoly szükségletei, ha hihetek az értesüléseimnek. Úgy hallottam, Lushing meglehetősen szerény alapot hagyott magára, amely nem lesz elég arra, hogy megadja magának, amit megérdemel.

A lány kíváncsi volt, Elverton vajon hogyan jutott hozzá ehhez az információhoz. Mr. Beckwith egészen biztosan nem beszélt erről senkinek. Selena arra is mérget mert volna venni, hogy nem Kittridge árulta el. Talán az egyik húga fecsegte ki ártatlanul valamelyik barátnőjének, aztán a pletyka elkezdte járni a maga útját. De lehet, hogy Winslow száján csúszott ki a dolog ittasan, az egyik klubjában.

– Én elégedett vagyok a körülményekkel, amelyeket a férjem biztosított a számomra.

– Egy olyan gyönyörű nő, amelyen maga, többet érdemel az elégedettségnél. Szeretném, ha potenciális férjjelöltként nem utasítana el gondolkodás nélkül – mondta a gróf, majd előrehúzódott egészen a pamlag elejére. – Szeretném kihasználni a gyászidőszak adta lehetőséget, hogy kiépítsek egy barátságot – egy mély és tartós barátságot – kegyeddel.

– Attól tartok, uram, hogy az elkövetkező időkben túlságosan lefoglal majd, hogy a húgaim jövőjével törődjek, és nem lesz időm barátságokat kiépíteni.

– Én el tudom intézni, hogy jól menjenek férjhez.

A lánynak elakadt a lélegzete, megdermedt a teste, és hirtelen úgy érezte, mintha a kezében tartott teáscsésze legalább olyan nehéz lenne, mint egy elefánt. Gyorsan le is tette, mielőtt még csörömpölni kezdett volna a kezében a férfi szavai által keltett döbbenettől. A gróf nem szívjóságából

tette ezt az ajánlatot. Azért tette, hogy őt megkapja.

– Uram...

– Ez nem csak alaptalan kérkedés. Komoly befolyásom és presztízsem van, amelyet hajlandó vagyok a kegyed rendelkezésére bocsájtani. Az ő gyászidőszakuk röviddel a Szezon kezdete után fog véget érni. Mindhármójukat képes vagyok a legnagyobb kaliberű urakhoz férjhez adni. A bátyjuk erről nem tud gondoskodni, mert még túl fiatal és tapasztalatlan. Az én szavamnak azonban súlya van. Ha most elültetem a magvakat, a Szezon végére gyümölcsöt hozhatnak.

– Ez egy nagyon nagylelkű ajánlat, gróf úr, de nem értem, miért foglalkoztatja magát ennyire a jólétük.

– Engem a maga jóléte foglalkoztat. Miután a húgai megállapodtak, miután bebizonyítottam a maga iránt érzett odaadásomat, és miután egy év múlva lejár a gyászidőszak első szakasza, összeházasodhatunk.

Noha egy özvegy egy évvel a megözvegyülése után már csak félgaszt viselt, nem volt szokatlan dolog, hogy ez idő alatt újránházasodott. Persze, ilyenkor azért gyakran előfordult, hogy megszólták ezért. Nem mintha ez Elverton grófját egy kicsit is zavarta volna.

– Magának azonban még mindig van felesége, uram.

– Mint már mondtam, ő mostanában nincs túl jól.

Selenának felfordult a gyomra a gondolattól, hogy a férfi máris a helyettesét keresi.

– Hogy őszinte legyek, Lord Elverton, az ajánlatát nemcsak borzasztóan otrombának, de a feleségére nézve is sértőnek találom – mondta a lány, majd fölállt. – Úgyhogy elutasítom. Kérem, távozzon.

Azzal felszegte a fejét, kihúzta magát és elindult az ajtó felé.

– Azt is el tudom intézni, hogy egyáltalán ne kapjanak ajánlatokat. – A halk fenyegetés hallatán Selena megtorpant.

Lassan visszafordult, és miközben villámló tekintettel nézte ezt az alávaló gazembert, magában hálát adott az égnek, hogy a férfinak semmi köze nem volt Aiden neveltetéséhez.

– Attól tartok, uram, hogy alábecsülte a befolyásomat. Lehet, hogy már nincs mellettem herceg, de még mindig én vagyok Lushing hercegnéje, és képes vagyok gondoskodni a családomról. Figyelmeztetem, uram, jobban teszi, ha óvakodik a haragomtól – mondta, majd kivonult a szobából.

Attól a pillanattól kezdve, hogy faképnél hagyta Elvertont, küzdött magával, hogy beszámoljon-e Aidennek az apja újabb látogatásáról, végül azonban úgy döntött, inkább mégsem említi meg, mert attól félt, még baj lehet abból, ha a férfi tudomást szerez a gróf ismételt próbálkozásáról. Ő pedig különben is teljesen világossá tette az álláspontját. Egyáltalán nem érdekelte őt a gróf, és nem állt szándékában semmiféleképpen sem közel engedni magához, sem a szeretőjeként, sem pedig a feleségeként.

Nehéz volt összeegyeztetni Elverton grófjának szégyenletes viselkedését a fia jóságával. Ha érvet kellett volna találni azon felfogás ellen, hogy a házasságon kívül született gyerekek magukban hordozzák a szülei bűneit, Aiden és az apja esete kiváló példálul szolgálna John Locke teóriájának alátámasztására, amely szerint egy gyermek a születésekor teljesen tiszta lappal indul. A szeme színét, valamint az állkapcsa és a homloka ívét leszámítva Aiden egyáltalán nem hasonlított az apjára. Ő a jóságot képviselte.

Még azzal együtt is, hogy egy bűnbarlangot üzemeltetett, egy olyan helyet, ahová a lány izgatott várakozással lépett be. Miután leadta a köpenyét a ruhatáros kisasszonynak, Selena besétált a játékterembe, ahol is azonnal észrevette Aident. Noha más férfiak is tartózkodtak a teremben, a tulajdonos úgy emelkedett ki közülük, mintha az egész teret ő foglalná el. Nem a testméretei adták meg neki ezt az előnyt, hanem maga a jelenléte, a magabiztos és merész fellépése.

Éppen egy másik fiatalemberrel beszélt, de mintha csak a lány jelenlétének is súlya lett volna, odapillantott, és Selena látta, hogy a szája egyik sarka mosolyra húzódik. Egy biccentés kíséretében megveregette a fiatalember vállát, aztán elindult a lány felé. Egyetlen pillanatra sem lassított, noha menet közben egyik-másik hölgynek odaszólt vagy éppen a fülébe súgott valamit.

A féltékenység dárdaként hasított Selena szívébe, de a lány gyorsan elhessegette magától, mielőtt még kárt tehetett volna benne. Nem volt kétsége afelől, hogy a férfi később az ő fülébe sokkal több és sokkal édesebb dolgot fog belesuttogni, mint bármelyik vendégéjébe.

Aztán Aiden odaért hozzá, az ujjai közé fonta az ujjait, és kivezette a teremből az előcsarnokba, ahonnan egy sötét folyosón mentek tovább. Egyetlen szót sem szóltak még egymáshoz. A férfi úgy viselkedett, mint akinek küldetése van. Nyilván az, hogy megkapja őt, Selena pedig önkéntelenül is eltűnődött, hogy az egyesülésük vajon olyan gépies lesz-e, mint amilyen Lushinggal szokott lenni. Most, hogy alaposan elcsábította őt, Aiden talán már nem érzi szükségét annak, hogy őrült vágyat ébresszen benne.

Fölmentek a lépcsőn. Amikor azonban fölértek a tetejére, a férfi olyan irányba indult, amerre még nem jártak.

– Hová megyünk?

– Szeretnék megosztani veled valamit.

A lány majdnem csipkelődni kezdett, hogy azt a valamit itt és most is megoszthatja vele a falnak támaszkodva, mert ő azt sem bánná, de nem akarta, hogy a találkozásaik kizárólag a szeretkezés körül forogjanak.

– A pihenőszobát?

Aiden kuncogni kezdett.

– Nem, nem azt.

Újabb folyosó, újabb lépcsősor, aztán még egy, de ez keskenyebb volt, és nyikorogtak a lépcsőfokai. A férfi kinyitott egy ajtót.

– Várj meg itt!

Selena belépett a küszöbön belülré, miközben Aiden bement a helyiségbe. Az egy szem ablakon keresztül a hold és az utcai lámpák eléggé bevilágítottak ahhoz, hogy látszódjon: ez egy rendkívül rendetlen padlás. Egy gyufaszál szisszenése, egy lángocska felvillanása, egy lámpa meggyújtása, és kiderült, hogy ez tényleg egy padlás, de jóságos ég, a rendetlenség valami fenséges volt.

A lány óvatosan odasétált egy festőállványra feszített vászonhoz, amelyen egy nő profilja volt látható – ő és mégsem ő –, akinek föl volt tűzve a haja, a válla pedig fedetlen volt. A festményen minden fájdalomtól tompítottan és elmosódottan jelent meg, ezért lehetetlen volt biztosan állítani, hogy Selena volt a modell, mégsem lehetett senki más. A lányt meglepte, hogy nem csorogtak le könnyek az arcán.

– Az éjszaka, amikor elmentünk a temetőbe.

– Igen.

Selena a válla fölött hátrapillantott Aidenre. Még soha nem látta ennyire feszültnek a férfit, aki egyértelműen az ő ítéletére várt, és mintha attól félt volna, hogy az a bitófára fogja juttatni őt.

– Ezt te festetted?

Egyetlen bólintás.

Selena körbepillantott a szobában.

– Az összest?

– Igen.

A lány odasétált egy falhoz, amin úgy egy tucatnyi portré lógott, és amelyek közül az egyik, az ajtóhoz legközelebb eső felkeltette a figyelmét. A portrén csupán egy szempár, valamint egy szív alakú áll volt látható, ismét csak elmosódottan. A kép akárkit ábrázolhatott volna, és bár az hiányzott róla, Selena úgy sejtette, a láthatatlan részeket egy álarc takarta.

Egy újabb kép, amely egy harcosnak látszó nőt ábrázolt biliárddáköval a kezében. A portré a nő mellének felső ívével kezdődött.

– Látom, a ruházat megfestésével nem sokat bíbelődsz.

– Az sosem ment túl jól. Az emberi test vonalai jobban kézre esnek.

Selena a biliárdszobában, illetve a többi helyiségben látott festményekre gondolt. Csupa érzéki aktkép, de a vonalak mindig elég elmosódottak voltak ahhoz, hogy ne lehessen felismerni a rajtuk szereplő egyént.

- Mindenkit lefestesz, akivel ágyba bújsz?
- Csak azokat, akik érdekelnek.

Selena hátrapillantott a válla fölött és a férfi szemébe nézett.

- Az összes itt látható nővel lefeküdtél?
- Csak néhányal közülük.
- A többiek modellt álltak neked?
- Nem, én mindig emlékezetből festek.

Amikor tovább nézelődött a helyiségben, a lány számára kiderült, hogy Aidennek igenis jól megy a ruházat ábrázolása, az egyik portrén ugyanis egy elegáns öltözéket és kalapot viselő, sétapálcát tartó kisfiú volt látható, akinek arrogáns mosoly terült szét az édes ki arcán.

- Ő Robin, a kisfiú, aki segített nekünk a boltban.

– Mielőtt Finnékhez költözött volna, Gillie-vel élt. A húgom ugyan sosem ismerné be, de szerintem hiányzik neki a kölyök. Neki szántam ezt a képet.

Aidennek jó szíve volt, gondoskodó szíve, és ettől a lányé egészen elszorult a mellkasában. Egyszer eljön majd az idő, amikor a saját gyerekeiről fog portrékat festeni.

– Nagyon tehetséges vagy – mondta, majd odament a férfihoz és a tenyerébe fogta az arcát. – Engem is ki fogsz akasztani valamelyik lenti szalonba?

– Nem. A te képeidet kizárólag magamnak festettem. De azt akartam, hogy tudomást szerezz róluk. Magam sem tudom, miért, de ez valahogy fontosnak tűnt. Talán azért, mert az elmúlt napok során rákényszerültél, hogy felfedd előttem a titkaidat és a lelkedet, és úgy éreztem igazságosnak, ha én is felfedem előtted a lelkelem részét.

– Mennyivel egyszerűbb lenne minden, ha nem lennél ennyire bonyolult személyiség. – Selena lábujjhegyre emelkedett, és úgy csókolta meg a férfit, mintha minden joga meglenne ehhez, bár ebben a pillanatban azt érezte, meg is van. A testükkel esküdtek hűséget egymásnak és pecsételték meg a sorsukat, amikor előző este egymáséi lettek.

Csak előző este lett volna, hogy Selena úgy döntött, a döntésétől függetlenül is akarja a férfit, hogy semmiféle feltétel nem érdekli, ha a kapcsolatukról van szó? Nem keresett volna másik apajelöltet Aiden helyett. Ő Aident akarta, már ha a férfi is ugyanígy érez.

A férfi karja Selena teste köré fonódott, a nyögése pedig csak még jobban felkorbácsolta a lány szenvedélyét, aki szintén nyögdecselni kezdett.

Aiden hátrafelé terelgette a lányt, aztán kinyúlt és becsapta az ajtót. Selena hirtelen háttal a tölgyfának találta magát, majd miközben a férfi a szoknyáját igyekezett felnyalábolni, ő Aiden nadrágjának korcát lazította meg.

Aztán a férfi beléhatolt, és hangos nyögések kíséretében mozogni kezdett. Közben végigsimított a lány combján, majd fölhúzta és a dereka köré igazította a lábát, hogy még mélyebbre hatolhasson.

– Imádok benned lenni – mondta Aiden rekedt hangon, miközben az ajka Selena nyakán kalandozott. – Olyan forró, olyan szűk és olyan nedves vagy.

- Imádom, ahogy betöltesz, olyan nagy, olyan vastag, olyan férfias vagy.

Aiden rekedt nevetése csak még tovább fokozta a lányban tobzódó szenvedélyt, amely már közeledett a csúcsponthoz. Amikor aztán végül felért oda, Selena a férfi nevét sikoltotta, amely inkább áldásnak hangzott, közben pedig arra gondolta, hogy a hölgyek a képeken most bizonyára pirulva vagy talán az irigységtől elzöldülve néznek le rájuk. Aiden olyan módokon tudta őt elcsábítani, amilyeneknek ő eddig a létezéséről sem tudott.

A szíve legmélyén pedig tudta, hogy soha, senki más nem fogja úgy megérinteni, ahogy Aiden megérintette, és soha senki más nem léphet Aiden helyére a szívében.

- Elkényeztetsz engem.

Noha Aiden halkán beszélt, és a hangját amúgy is eltompította, hogy a szája a lány tarkójára tapadt, a szavak mégis megtörték a csendet, amely leszállt rájuk, miután még egyszer egymáséi lettek – ezúttal a férfi ágyában.

Aiden nem tervezte, hogy a padláson teszi a magáévá Selenát, mint valami vadember, aki képtelen

uralkodni a vágyain, de aztán a lány csodálattal nézett rá, és volt még valami a tekintetében, amit Aiden nem igazán tudott azonosítani. Ugyanígy nézett Gillie Thornley-ra, Aslyn Mickre, Lavinia pedig Finnre. A férfi talán a szerelem szót használta volna rá, de az lehetetlen, mert a lány nem ezt akarta tőle, és ő sem ezt akarta a lánytól. A szerelem ártana az üzletnek, mert meggátolná, hogy flörtöljön a hölgyekkel, és azt éreztesse velük, hogy különlegesek.

Néhányan már most is hűvös vagy éppen gyanakvó pillantásokkal méregették őt. Noha a hölgyek elsősorban azért jártak ide, mert bele akartak merülni a bűnös élvezetekbe, azért az ő figyelmességeit is nagyon élvezték, akármilyen játékosak és komolytalanok voltak is azok. Nem kockáztathatta meg, hogy felbőszítse azokat, akik pénzt hoztak a konyhára.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Selena bágyadt hangon, mintha a szeretkezésük, amely ezúttal nyers, gyors és kemény volt, túlságosan elfárasztotta volna.

Aiden maga sem tudta, miért mondta, amit mondott. Nem szívesen ismerte be, hogy a lány milyen sokféleképpen elkényeztette. A testeik olyan tökéletesen összeillettek, mint egy kirakós játék darabkái. Szavak nélkül kommunikáltak egymással, mindig pontosan tudták, hogy a másiknak mire van szüksége, mire vágyik, mit szeretne. Aiden még soha, egyetlen nővel – az anyját és a húgait leszámítva – sem tudott olyan őszintén beszélni, mint Selenával. Bármit el tudott mondani a lánynak, és mindent el akart mondani neki. A festményeit is ezért mutatta meg. Csupán néhányat állított ki közülük, de azokról is csak a családtagjai tudták, hogy ő festette azokat. Néhány festménye túl személyes volt, mert a lelke legmélyéből fakadt. Sebezhetőnek érezte magát miattuk – Selenával azonban nem volt ilyen érzése. Hogy is lehetett volna, amikor a lány a lehető legsebezhetőbb állapotában is látta már: kikötve az ágyhoz? Akkor is megbízott a lányban, igaz, hogy egy kicsit rosszul időzített, és most is. Ezt azonban mégsem vallhatta be neki, nem hozhatta a tudomására, milyen fontos szerepet játszik az életében, méghozzá azért, mert egyszer eljöhét az ideje annak, hogy egyáltalán nem akar majd szerepet játszani benne. Amikor majd elege lesz abból, hogy a nyilvánosság előtt mindent egyedül csináljon, és olyan férfira lesz szüksége, akivel együtt mutatkozhat.

– Rossz lesz megint hüvelyt viselni, amikor a jövőben majd más nőkkel szeretkezek.

A hátával a mellkasához simuló lány teljesen mozdulatlaná dermedt Aiden kajai közt. A férfi abban sem volt biztos, hogy lélegzik-e egyáltalán.

– Én soha senki mással nem fogok szeretkezni.

Aiden lehunyta a szemét. Nem erre a válasza számított. Még szorosabban magához ölelte Selenát, és biztatni akarta, hogy keressen magának valaki mást, például egy újabb herceget, mert nem akarta, hogy magányosan tengesse az éveit.

– Túl fiatal vagy ahhoz, hogy soha többé ne menj férjhez.

– Lushing ugyanezt mondta, amikor már nagyon le volt gyengülve. Arra biztatott, hogy keressek magamnak valakit, házasodjak újra. De ha másnak a felesége leszek, többé már nem tudok eljönni hozzád.

Aiden nem tudta elképzelni, hogy a lány megelégedne azzal, hogy a következő fél évszázad során csak lopott pillanatokot töltenének egymással. A világ ismét ki fog nyílni a számára, amikor véget ér a gyászidőszak. A férfiak flörtölni fognak vele, és udvarolnak neki. Házassági ajánlatokat fog kapni. És ha egyszer az egyik kérő megtetszik neki? Akkor egy másik férfinak lesz befolyása az ő gyereke felett. Aiden ebbe nem akart belegondolni. Maga felé fordította a lányt, és rámosolygott.

– Talán nem kellene a jövőnkéről spekulálnunk.

Selena tekintete tökéletesen tiszta volt, miközben bólintott.

– A jelenre kellene koncentrálnunk. Hogy a legjobbat hozzuk ki belőle.

Aiden lovaglóülésben a csípőjére ültette a lányt, és pontosan ezt akarta tenni: minden percet, órát és napot ki akart használni, amit vele tölthetett. Miközben Selena magába fogadta őt, a férfi elhessegette magától a jövővel kapcsolatos gondolatokat, mert ez a jövő egy magányos örvény lesz a lány nélkül.

Már majdnem hajnalodott, amikor Selena hazaindult. A Sheffield Hallban eltöltött rövidke idejük

elkapatta őt, úgyhogy most néhány órát Aiden karjaiban akart aludni, és be akarta lélegezni a férfias illatát, amely keveredett a szeretkezésük illatával. Ezen kívül legalább annyira szerette nézni, ahogy a férfi magára ölti a ruhadarabjait, mint ahogy levette őket.

Aiden nem vesződött a borotválkozással, talán azért, mert még nagyon korán volt, így aztán borosta sötétlett az állkapcsán.

– Tetszik a szakállad.

A férfi végigsimított a borostás állán, Selena pedig hallotta, ahogy a sörték zizegtek a tenyere alatt. Pontosán tudta, milyen érzést keltenek, mert a nyaka és a melle finom bőre részesült a kényeztetésükben, amikor ébredés után Aiden fölé hengeredett és szeretkezett vele.

Mert ő így gondolt arra, ami kettejük között történt. Olyan volt, mintha a férfi többet adott volna neki a magjánál, mintha a lényének olyan darabkáit is neki adta volna, amelyeket még soha senkinek nem adott oda – legalábbis Selena elég arrogánsnak érezte magát ahhoz, hogy ezt higgye. Aidennel lenni sokkal mélyebb és kielégítőbb dolog volt, mint amire valaha is számított. A férfi el tudta érni, hogy a teste valósággal lüktessen az élvezettől, de ami még több, azt is elérte, hogy a lelke ragyogjon.

– Talán megtartom. – Aiden kihúzta a szekreterén lévő dobozka egyik fiókját, kivett belőle egy kulcsot, és átnyújtotta a lánynak. – Ez a tiéd.

Selena átvette a kulcsot, és az ujjai közé szorította, mintha valami nagyon értékes dolgot kapott volna.

– Miért?

– Azért, hogy egy kicsit diszkrétebbek lehessünk, és a vendégeim ne neszeljék meg, hogy szeretőm van. Ha megérkezel, csak gyere fel. Angie majd üzen nekem az egyik inassal, hogy megjöttél, én pedig azonnal följövök hozzád, amint tudok.

Aiden korábban azt mondta, még soha egyetlen nőt sem hozott fel a lakosztályába, tehát Selena tudta, hogy ő az első, akinek szabad bejárása van ide. Még erősebben a tenyerébe szorította a sárgaréz kulcsot, és vonakodott megválni tőle. A legszívesebben egy láncra fűzve hordta volna a két melle között, hogy minél közelebb legyen a szívéhez, és hirtelen azt kívánta, bárcsak ő is adhatna valami hasonlóan értékeset a férfinak.

– Köszönöm, hogy igyekszel megóvni a jó híremet.

Aiden szája sarkában mosoly bujkált.

– Az üzlet szempontjából jobb, ha azt hiszik, nem vagyok lebilincselve.

– Igen? Ezek szerint lebilincseltelek? – Selena szándékosan könnyed hangot ütött meg, pedig a szíve mélyén nagyon meghatotta, hogy a férfi így ragaszkodik hozzá.

– Tudod, hogy igen. – Aiden a lány köré fonta a karját, magához vonta, aztán megcsókolta őt. Olyan mélyen és szenvedélyesen csókolta, mintha csak be akarta volna bizonyítani, hogy Selena ugyanannyira kötődik őhöz, mint ő a lányhoz.

Selena azonban attól tartott, hogy még annál is jobban. Attól tartott, hogy ő és a szíve az idők végezetéig Aidenhez fognak tartozni.

21. fejezet

Megszámlálhatatlanul soknak tűnő nappal később Selena bágyadtan nyújtózkodott az ágyában. Maga mellé pillantva elképzelte, milyen csodálatos lenne, ha minden reggel Aiden látványa fogadná. Ha minden reggel láthatná őt borotvátlanul és kócosan, ha a férfi minden reggel lusta mosollyal az arcán felé nyúlna, és izmos teste alá vonná őt. A lány nem hitte, hogy Aiden ragaszkodna az arisztokraták azon szokásához, hogy a férfiek és a feleségek külön hálósobákban alszanak. Nem, Aiden a karjában tartaná őt, miközben alszik, a testével melegítené őt, a kezével pedig a mellét markolná, ahogy Sheffield Hallban tette.

Az az éjszaka most már olyan távolinak tűnt, mivel sok másik követte, éjszakák, amelyeket Selena a férfinál töltött. Gondolkodott rajta, hogy meghívja-e magához, de abból semmi jó nem sülné ki, ha a húgai felfedeznék a férfi látogatásait, és nyilván felfedeznék, ugyanis amikor ők ketten Aidennel átadták magukat a szenvedélynek, az nem volt valami csendes dolog. Néha még mindig arra számított, hogy az egyesüléseik unalmas rutinná fognak válni, de a férfi keze alatt minden egyes alkalommal száraz gyújtósként lobbant lángra a teste.

Amikor meghallotta, hogy kopognak az ajtaján, fölült, és nekidőlt a párnáinak. A házassága elejétől kezdve rászokott, hogy az ágyában költse el a reggelijét, mert egy illetudó hercegné így kezdte a napját. Persze, jelen pillanatban minden volt, csak illetudó hercegné nem, de amikor Bailey a reggeliző tálcával a kezében belépett, igyekezett annak tűnni.

Bailey letette Selena ölébe a tálcát, fölrázta a háta mögött a párnákat, aztán odalépett az ablakhoz, és olyan drámaian lendületes mozdulattal húzta szét a függönyöket, mintha semmi sem okozott volna neki nagyobb örömet az életben, mint hogy beengedje a nap sugarait.

Selena fölemelte az egyik fedelet, ami alatt vajás rántott tojást talált. Az étel illatától enyhén felfordult a gyomra, ezért úgy döntött, inkább visszateszi rá a fedelet. A lekváros pirítós inkább a kedvére volt.

– Szóljon Wigginsnek, hogy fél egykor szükségünk lesz a kocsira. A húgaimmal egy jótékonyági eseményen veszünk részt ma délután. – Fancy üzlete aznap este fog megnyitni egy fényűző parti keretében. A partin természetesen nem vehetnek részt, de Fancy meghívta őket a nagy esemény előtt megtartott családi ünnepségre. Nem volt valószínű, hogy bárki ismerős meglássa őket – kivéve természetesen a Trewlove család tagjait.

A komorna összeráncolta a homlokát, majd a kezét maga előtt összekulcsolva megállt az ágy lábánál.

– Nem tudom, hogy a kisasszonyok elég jól érzik-e majd magukat ehhez, kegyelmes asszony. Most van meg a havi vérzésük.

Selena megdermedt. Bármilyen hihetetlennek tűnt is, ő és a húgai mindig ugyanabban az időben szenvedtek ettől az átoktól. Szinte óraműpontossággal működtek, és a fájdalmas görcsöket iszonyatos fejfájás előzte meg mindegyikőjükénél. Az első egy-két napot mindig ágyban fekvé töltötték, és azon keseregtek, hogy Isten miért bünteti ezzel őket.

– Mikor jött meg a menzeszük?

– Tegnap délután.

– Mindhármuknak?

– Igen, asszonyom. Mint mindig. Magának is készítettem elő rongyokat, de lehetséges volna, hogy nem lesz rájuk szükség?

Az utolsó két szó már olyan vékony hangon hangzott el, mintha a komorna attól félne, hogy ha akár csak céloznak is az örökös megszületésének lehetőségére, az már önmagában megakadályozhatja az esemény bekövetkeztét. Noha az asszony pontosan tudta, mikor múlt el az úrnője legutóbbi vérzése, ártatlanságában abban reménykedett, hogy noha az egészsége már romokban volt, a herceg még egyszer utoljára összeszedte magát, és megpróbálta teljesíteni a kötelességét. Selena

ezt az abszurd hitet szerette volna kihasználni, ha sikerül teherbe esnie.

A lehetőség most fennállt, és mégis...

Ezer és egy oka lehetett annak, hogy a húgai most szenvednek, ő pedig nem. A megözevgyülése miatt érzett stressz és a gyász is okozhatta, hogy eltolódott a ciklusa, mostanában pedig kevesebb időt töltött a húgaival, úgyhogy könnyedén kieshetek a ritmusból. Ráadásul már szinte megszállottan ragaszkodott az Aidennel eltöltendő idejéhez, ezért az is elképzelhető volt, hogy valahogy megtiltotta a testének, hogy az megakadályozza a találkozásait.

Vagy az is lehet, hogy gyermeket vár.

Az ő gyermekét. Aidenét.

Selena lehunyta a szemét, és visszanyelte a könnyeit, amelyeket mindazért hullajtott volna, amit ez jelentene. A boldogság könnyeit, amiért a férfi gyermeke benne fog növekedni. Egy sötét hajú, sötét szemű gyermek. Erős állkapoccsal. Apró kezecskékkel és lábacskákkal, amelyek nagyra nőnek majd.

A szomorúság könnyeit, amiért Aiden nem lehet mellette a baba születésekor, és később is csak rövid, lopott pillanatokot tölthet majd a gyerekével.

Amint elkezd nőni a pocakja, nem járhat el többé a klubba. Nem kockáztathatja meg, hogy meglássák abban az állapotban. Ha Aiden néhány vendége elkezdene pletykálni arról, hogy a férfinak szerintük szeretője van, semmi jó nem sülne ki abból, ha kiderülne, hogy ez a szerető terhes. Még ha nem is lehetnének biztosak abban, hogy ő az, elkezdenének spekulálni – nem, ezt nem kockáztathatja meg.

Majd kitalálnak valami mást.

Annak az ára, amit tettek, hirtelen túlságosan is nagyak tűnt. Amikor nekiállt megvalósítani ezt a tervet, a lány nem számított arra, hogy szerelmes lesz.

Selena a húgai nélkül érkezett meg a könyvesbolthoz. Először arra gondolt, hogy kiment magukat, de végül úgy döntött, mégis elmegy, mert szerette volna látni a nyitásra kész üzletet, és szerette volna látni Aident is, méghozzá egy kicsit más környezetben, mint a hálószoba.

Hosszas gondolkodás után arra a következtetésre jutott, még nem lehet teljesen biztos abban, hogy gyermeket vár. Úgy határozott, vár még egy vagy két hetet, mielőtt felkeresné az orvosát, és csak aztán dönt a továbbiakról.

Egyelőre azonban elég volt látnia, ahogy Aiden várt rá a bolt előtt. A férfi látványa mindig megörvendeztette, és ez a boldogság csak tovább fokozódott, amikor a szerelme kinyitotta a kocsiját, az ujjaira kulcsolta az ujjait, és kíségette a járműből. Hányszor segítette Aiden ki a kocsijából és be a kocsijába? Nem elégszer.

– Valami baj van? Egy kicsit sápadtnak tűnsz.

– Én tökéletesen jól vagyok, de a húgaimról sajnos nem mondhatom el ugyanezt. Nagyon sajnálják, hogy nem jöhettek el.

A férfi aggodalmaskodva húzta össze a szemét.

– Valami fertőző betegség?

– Nem. Egy-két napon belül kutya bajuk sem lesz. Most bejárhatjuk a húgod üzletét?

– Hát persze. – Aiden a könyökhajlatába húzta a lány kezét. Furcsa volt, hogy ilyen rövid idő után ennyire hétköznapiasnak hatott ez a mozdulat.

De hát az ő kapcsolatukban minden olyan nyaktörő sebességgel történt, mintha egy elszabadult lovon vágtáztak volna. Selenát még sohasem árasztotta el egyszerre ennyiféle érzélem, mint most. Öröm és bánat keveredése, valamint megszállott készítés, hogy emlékeket gyűjtsön.

Az üzletbe belépve a szépen faragott polcokon rendezetten sorakozó könyvek kissé dohos illata megnyugtatóan hatott a lelkére.

Fancy odasietett hozzájuk, és pukedlizett.

– Kegyelmes asszony, úgy örülök, hogy el tudott jönni, megnézni a boltomat. – A lány Selena háta mögé pillantott, aztán összeráncolta a homlokát. – A húgai...

– Gyengélkednek. Nagyon sajnálják, hogy nem tudtak eljönni, de mivel az ő gyászidőszakuk

sokkal rövidebb, mint az enyém, biztos vagyok benne, hogy alkalmas időben eljönnek majd.

– Nagy örömmel fogom fogadni őket. Már kikészítettük a puncsot, ha esetleg kér egy pohárral. Mick megbízta a szálloda szakácsát, hogy készítsen nekünk teasüteményt, de arra sajnos egy kicsit még várnunk kell.

– Inkább szeretnék körülnézni.

Aiden vele tartott, miközben körbesétált a polcok között, itt-ott megérintett egy-egy könyvgerincet, magában pedig elképzelte, milyen sok világ létezik, amelyekbe az emberek belemenekülhetnek. Végül fölmentek az emeletre. Az ülőgarnitúrák környékét virágokkal tették még otthonosabbá. A kandalló két oldalán álló polcok zsúfolásig meg voltak rakva könyvekkel, Selena figyelmét azonban a tűzhely fölött lógó dolog keltette fel. Úgy sétált oda elé, mintha transzban lett volna. A festmény egy fiatal nőt ábrázolt, aki egy kanapén elnyúlva olvasott, körülötte a padlón pedig további kötetek heverték szerteszét. A nő arcvonásai ugyan lágyak és elmosódottak voltak, mégis nyilvánvaló volt, hogy Fancy az.

– Ezt te festetted. Megragadtad Fancy olvasás iránt érzett szenvedélyét.

Aiden nem válaszolt. Nem kellett válaszolnia. Selena felismerte a keze munkáját, a törődést, amelyet belevitt a festménybe és a szeretetet, amely minden ecsetvonását áthatotta.

– Szerintem festőként egy vagyont kereshetnél.

– Az adja az értékét, hogy örömet okoz nekem.

És másoknak is.

Baloldalt, az ablak mellett volt az a sarok, amelyet Fancy a gyerekeknek szánt. A falat ott is festmények díszítették, de azok kisebbek voltak, és látszólag véletlenszerűen rendezték el őket. Ahogy közelebb ért, Selena felnevetett a cica, a kutya, a sündisznó, a pele, az unikornis és a sellő láttán, akik mind könyveket olvastak a saját kis világukban, a saját kis kereteiken belül. Aiden azt állította, hogy emlékezetből szokott festeni, de nyilvánvaló volt, hogy a fantáziája is meglehetősen élénk.

– Ezeket is te festetted. Ki hitte volna, hogy Aiden Trewlove-nak bolondos oldala is van?

Amikor megfordult és a férfira mosolygott, Selena meghatottan látta, hogy Aiden egészen elpirult zavarában.

– Ezért nem szignálod őket? Hogy az emberek ne jöjjenek rá, gyengédség is van a szívedben?

– Nem a nagyközönségnek szánom őket, ezért semmi értelme nem lenne rájuk írni a nevemet. Ez csak egy kis szórakozás.

Nem, ez sokkal több volt annál. Ahogy a férfi is.

– Nagyon fognak tetszeni a gyerekeknek. – Selena önkéntelenül is eltűnődött, vajon a saját gyerekei kedvéért is szabadjára engedi-e majd a képzeletét – és ezt a gondolatot gyorsan el is hessegette, mert nem akarta elképzelní, milyen lenne a nő, aki gyerekeket szül majd Aidennek. Ha ők ketten tovább találkozgatnak, akkor ő már nem szülhet több gyereket a férfinak. Megint használniuk kell majd a hüvelyt. De Aiden előbb vagy utóbb biztosan akar majd egy igazi családot, amelyet nem kell rejtegetnie.

A férfi egyszerűen csak megvonta a vállát.

– A falaknak nem szabadna csupaszon maradniuk. Gillie ivójába is festettem néhány képet.

– Sellőket és unikornisokat?

Aiden szélesen elmosolyodott.

– Természetesen. Így aztán Fancynek is muszáj volt festenem valamit. – A férfi közelebb lépett Selenához és végigsimított az egyik ujjával az állán. – Neked is festenem kellene valamit. Minek örülnél?

A te portrédnak. Egy miniatúrának. Valaminek, amit betehet egy medálba, és a szíve közelében hordhat.

– Nem tudom. Ezen még gondolkodom kell.

– Örülök, hogy eljöttél ma délután. Tetszik, hogy nem csak a klubban látlak. – Az együttlétüknek így mintha még nagyobb lett volna a jelentősége. – Bárcsak több mindent csinálhatnék veled – tette hozzá a férfi csendesen.

– Az özvegyek egy egész évig nem hívhatnak társaságot, és nem is mehetnek társaságba. Ilyen körülmények között nem láthatnak meg együtt csavarogni veled.

Aiden olyan közel lépett a lányhoz, hogy a lába nekiért a szoknyájának, aztán a nyakára csúsztotta a kezét, az ujjait pedig végigfuttatta a nyakcsigolyáin.

– Már sokat gondolkodtam azon, hogy hová vihetnélek el.

– Például színházba? Voltál már színházban?

– Egyszer. Körülbelül tizenkét éves lehettem, amikor a testvéreimmel összespóroltuk a jegyek árát, és elvittük anyánkat egy darabra a Drury Lane-re. Tetszett, de nem annyira, hogy több pénzt költsek erre. Akkor legalábbis. Elvihetnélek egy varieté előadásra. Ott nem valószínű, hogy arisztokratákkal futnánk össze.

– De nem lehetünk biztosak benne, hogy egy fiatal uraság sem csintalankodik ott éppen.

– Nem. – A férfi ajka Selena állkapcsának alsó felére vándorolt, a lány pedig sóhajtva hajtotta hátra a fejét. – Volt idő, amikor Gillie ivójába elvihettelek volna, de most, hogy hozzáment egy herceghez, a lordok is odaszoktak.

– Kár.

– Még a parkba sem vihetlek el sétálni. Úgy tűnik, sehová máshová nem vihetlek, csak az ágyba.

– Aiden hangja egy kissé szomorkásan csengett.

Selenában büntudat ébredt, amiért nem tudott többet nyújtani a férfinak.

22. fejezet

Amikor kicsivel több mint két héttel később Aiden belépett a lakosztályába, azt látta, hogy Selena az ablakon néz kifelé, és csak úgy árad belőle a visszafojtott izgatottság. Időközben kialakítottak maguknak egy szokást: a lány bejön a kulcsával a lakosztályába, egy inas pedig diszkréten értesíti Aident az érkezéséről. Aztán a férfi hamarosan csatlakozik hozzá a szobában. Ilyenkor vacsoráztak, megosztották egymással, hogyan telt a napjuk, Aiden beszámolt arról, milyen változtatásokat tervez a klubban, Selena pedig elmesélte, ha hallott valami érdekes pletykát valamelyik betévedő látogatójától.

A férfi szerette volna kitágítani a világukat ennek a lakosztálynak a falain kívülre is, de tudta, hogy még ha a gyászidőszakra vonatkozó szabályok nem is korlátoznák a lány szabadságát, a szégyen, amely amiatt szállna a fejére, hogy vele mutatkozik, mindenképpen ezt tenné.

Aidennek három testvére is beházasodott az arisztokrácia köreibé, de egyikük házastársának sem voltak olyan családtagjai, akik az ő jó híruktól függtek. Egyiküknek sem voltak húgai, akiknek a jövőjét és a jó házasságra való kilátását tönkretette volna az ő választásuk. Egyiküknek sem volt ennyi vesztenivalója.

Aiden közeledtének hallatán Selena elfordult az ablaktól, reszketegen elmosolyodott, majd könnybe lábadó szemmel azt mondta:

– Gyermeket várok.

Mivel minden éjszakát együtt töltöttek, méghozzá úgy, hogy semmi sem akadályozta meg őket a szeretkezésben, a férfi nem lepődött meg, és nem kérdezett rá, hogy Selena biztos-e ebben, mégis úgy érték a szavak, mintha gyomorszájon vágták volna. Alig kapott levegőt, a tekintete azonban önkéntelenül is a lány hasára vándorolt. Rásimította a tenyerét, mintha akkor kapcsolatba tudna lépni a babával, aki Selena pocakjában növekedett talán már egy egész hónapja. Nehéz volt elhinni, hogy a lány nagyjából ennyi ideje volt része az életének, amikor minden egyes vele töltött éjszaka más volt, mint az előzőek.

Selena a kezére tette a kezét.

– Már néhány hete sejtettem, de nem mertem túlságosan beleélni magam. A doktor ma délután erősítette meg a gyanúmat. Mindig is attól rettegettem, hogy meddő vagyok. Hogy Lushingnak miattam nem lehetett örököse. – A lány felzokogott, majd a szája elé szorította a kezét. – Olyan boldog vagyok.

Aiden a karjába vonta őt, és miközben magához szorította, azon tűnődött, vajon érzi-e, hogy neki milyen hevesen dobog a szíve a rátörő boldogságtól. A lelkesültség váratlanul érte. Hirtelesen azt kívánta, bárcsak világgá kürtölhetné, hogy ez a csodálatos nő az ő gyerekét fogja világra hozni. A világ azonban erről sohasem szerezhet tudomást. Ezzel pedig ki is pukkadt a boldogság buborékja.

– Akkor miért sírsz? – Aiden örült, hogy a torkában érzett, fojtogató gombóc ellenére a hangja erősen és tisztán csengett. A gyermeke biztosítani fogja Lena helyét az arisztokrácia soraiban, és a lány gondoskodhat róla, hogy a húgai jól menjenek férjhez. Sheffield Hallban nevelheti fel a kicsit. Ő sosem tudna neki ilyen előkelő otthont és birtokot biztosítani, akármennyi pénze lenne is.

– A nők szoktak sírni, amikor boldogok.

– Ezt elárultad már másnak is?

– Nem, még nem. – Selena hátrahajtott a fejét, és fölnézett a férfira. – Először veled akartam megosztani a hírt. De minél hamarabb bejelentést kell tennem, nehogy kétségbe vonják Lushing apaságát.

Aiden úgy vágott bele ebbe a cselszövésbe, hogy tisztában volt a feltételekkel, mégis nehezebb volt lemondania az apaságról, mint hitte. Nehéz volt elfogadnia, hogy ez a gyermek sohasem fogja megtudni, milyenek voltak a fogantatása valódi körülményei. Sohasem fogja megtudni, hogy

szerelemből született, és áldozatot hoztak érte.

Selena kibontakozott a férfi öleléséből, és visszament az ablakhoz.

– Ennek a gyermeknek olyan sok mindent köszönhetünk. Mindent megtarthatunk. A húgaim is jól járnak. – A lány Aiden felé fordult. – A Társaságban elfoglalt helyünk biztosítva van. Jól mehetnek férjhez. De sosem fogják megtudni, milyen sokkal tartoznak neked. És ezt nagyon sajnálom.

– Nem a hálájukért tettem.

– Miért tetted?

Azért, mert szeretlek. És mert megkértél rá. A férfi megvonta a vállát.

– Nagyra értékelek egy ügyesen kivitelezett cselfogást. A birtokért, amelyet ez a gyerek örökölni fog, és ha fiú lesz, a címért is. Az pedig egyáltalán nem esett nehezemre, hogy ágyba bújjak veled. De én már elvégeztem a feladatomat, ideje, hogy véget érjen a kapcsolatunk.

Selena úgy ráncolta össze a homlokát, mintha érezte volna, hogy a férfi megpróbál eltávolodni tőle, és felépíteni egy falat a szíve köré. Aiden maga sem számított arra, hogy ez a fal ilyen gyorsan felépül.

De megértette, hogy nem folytathatják úgy, ahogy eddig volt: nem élhettek tovább ebben a szűk kis világban, amelyben csak kettőjük számára volt hely, nem élhettek tovább az árnyékban. Aiden ugyan nagyon jól elboldogult az árnyékban, Selenától azonban távol állt ez az életmód. Ő megérdemelte, hogy esténként színházba járjon, csillogó báltermekben keringőzzön, és egy olyan férfi oldalán kocsizzon ki a parkba, akire büszke lehetett. Nem egy olyanén, aki bűnre csábított.

Aiden végre megértette, hogy Finn miért kockáztatott olyan sokat Laviniáért, miért mert egy olyan nőt szeretni, aki kizárólag szívfájdalmat okozott neki. Mert akármilyen keserű is volt a fájdalom, némileg megédesítette a tudat, hogy ilyen mély érzelmek is lakoznak benne. Ugyanakkor az is világos volt a számára, hogy már soha senki iránt nem fog úgy érezni, ahogy Lena iránt érzett. És mert tudta, hogy a lány milyen sokat jelent neki, azt is tudta, hogy most kell elengednie őt, mielőtt megnőne a pocakja a babától, akit ő sosem ismerhet el nyilvánosan. Minden egyes éjszakával egyre nehezebb lenne megtenni, amit meg kellett tennie mindenki érdekében: kisértélni Selena életéből.

– Nem. – A lány a tenyerébe fogta Aiden arcát. – Hiszen megbeszéltük, hogy továbbra is találkozgatunk majd.

– Hajlandó lennél álarc nélkül lesétálni a lépcsőn? Hajlandó lennél a karomon végigsétálni a játéktermen úgy, hogy mindenki látja az arcodat?

– Nos, természetesen nem. Még két hónapja sincs, hogy megözvegyültem. Az emberek nem gondolhatják azt rólam, hogy néhány nappal a férjem halála után hozzád fordultam. De talán két vagy három év múlva...

A kapcsolatuk mindig hazugságon alapulna, mert a nyilvánosság előtt titokban kellene tartaniuk az igazságot. Aidennek folyamatosan óvnia kellene Selenát és a gyereket a pletykafészek éles nyelvétől. Az állkapcsához szorította tehát a lány kezét, aztán oldalra fordította a fejét, és nyomott egy csókot a tenyerébe, amely mindig olyan szeretetteljesen simogatta őt, de már soha többé nem tesz így.

– Jól szórakoztunk, édesem, de mindketten tudtuk, hogy csak rövid időről van szó, ez pedig tovább fokozta az izgalmat. Tapasztalatból tudom, hogy az unalom már közel jár, te pedig csak áltattad magad, ha másként gondoltad.

– Ezt nem gondolhatod komolyan. – A lány kirántotta a kezét Aiden keze alól, és úgy nézett a férfira, mintha az megütötte volna. Aiden azon tűnődött, vajon sikerül-e találnia valakit, aki még az éjszaka szíjat hasít a hátából, még akkor is, ha tudta, hogy a kíméletlen elutasítás a legjobb, amit Selenával tehet.

– A gyermeket természetesen szeretném majd látni. Titokban. – Mindig csak titokban, mert nem kockáztathatták meg, hogy bárki is hasonlóságot fedezzen fel Lushing tizenkettedik hercege és egy olyan férfi között, aki egy játékbárlangot, valamint egy hírhedt klubot üzemeltetett, amely női fantáziákat váltott valóra. – A részleteket majd később megbeszéljük. Üzenj, ha megszületett a

baba! – Aiden maga is meglepődött, hogy képes volt ilyen hűvös hangon megszólalni, miközben a lelke haszontalan darabkák millióira hullott szét.

Selena tekintetében tűz égett. Aiden jobban örült a tűznek, mint a bánatnak, mert tudta, hogy a lány abból erőt fog meríteni a továbblépéshez. Ez volt az egyik oka annak, hogy szerette őt. Selena nem fog sem meghunyászkodni, sem elrettenni.

– Úgy tűnik, félreismertelek téged, Aiden Trewlove.

– Sajnálom. Kikísérlek a kocsidhoz.

– Ne fáradj! Kitalálok.

A lány határozott léptekkel és a jogos haragtól lendületes karmozdulatokkal indult el az ajtó felé.

– Lena?

Selena megtorpant, de nem nézett vissza a férfira, aki csodálattal adózott az önuralmának és a dühének.

– Keress egy férfit, aki szeret téged!

– Azt hittem, sikerült.

A lány felrántotta az ajtót, majd ijedten felsikkantott. Odakint a játékterem igazgatója állt, méghozzá felemelt ököllel, mintha éppen kopogtatni készült volna.

– Mi az ördögöt akar, Toombs? – bődült el Aiden.

– Egy nő szeretné látni magát, uram. Bevezettem az irodájába. Ott várakozik magára.

Lena visszafordult Aiden felé, és úgy nyársalta fel őt a tekintetével, mintha az embere éppen a hűtlenségére szolgáltatott volna bizonyítékot.

– Jöjjön vissza holnap délelőtt! Majd akkor beszélek veled.

A férfinak semmi kedve nem volt most egy előkelő anyával vesződni, aki ki akarja tiltatni a lányát ebből az erkölcstelen intézményből.

– Azt mondja, hogy az édesanyja.

Aiden megrémült. Az anyja sosem jött ide, mert egy kissé helytelenítette, ami itt folyt. A férfi kiviharzott a szobából, mielőtt még Lena folytathatta volna az útját kifelé.

– Kísérje ki a hölgyet! – hagyta meg Aiden Toombsnak menet közben.

– Nincs szükségem...

A lány hangja azonban elhalt, ahogy a férfi egyre távolodott tőle. Valami baj történt. Nagyon nagy baj. Az anyja máskülönben nem jött volna ide. Aiden lelki szemei előtt legalább egy tucatnyi eshetőség futott végig, mindegyikben a testvérei és valamiféle balesetek szerepeltek.

Berontott az irodájába, aztán megtorpant. Nem az anyja volt az, hanem Lady Elverton. Az asszony egy széken ült az íróasztal mellett, az arca sápadt és nyirkos volt, és láthatóan remegett. A levegőben borzalmas bűz terjengett, a férfi pedig észrevette, hogy a szemetes kosár, amelyet általában az asztala mögött tartott, most az asszony lábánál állt.

– Rosszul van, Lady Elverton?

– Elnézést kérek, de úgy tűnik, megártott a vacsora. Idefelé jövet már kezdtem rosszul érezni magam, de csak most tört rám teljes erővel.

Aiden közelebb lépett, és gyengéden megfogta az asszony felkarját.

– Engedje meg, hogy kikísérjem a kocsihoz. Majd máskor beszélünk.

Lady Elverton megragadta a férfi kezét, és addig húzta, amíg az le nem guggolt mellé.

– Nem tudok tovább együtt élni ezzel a büntudattal. Kérem, bocsásson meg nekem! – mondta, majd felemelte a reszkető kezét, és megérintette Aiden arcát. – Maga az én fiam.

Úgy látszik, ezt az éjszakát a sors arra szánta, hogy Aiden olyan ütésekkel kapjon, amelyek kis híján térdre kényszerítették. Mivel tehetséges festő volt, a legapróbb részletek sem szokták elkerülni a figyelmét. Már korábban is észrevette a kettejük közti hasonlóságokat, de elvetette a dolgot egy olyan ember képzelgéseként, aki mindenáron meg akarta tudni az igazságot a múltjával kapcsolatban, és aki hajlandó lett volna olyasmit is elhinni, ami nem létezett. De amikor összehasonlította a vonásaikat, a szemük formáját, az arcsontjuk ívét...

Mégsem vitte rá a lélek, hogy elhiggye, amit hallott.

– A legutóbbi találkozásunkkor arra célzott, hogy nem vagyok a maga fia.
– A szégyen elhallgattatott. – Az asszony szeme könnybe lábadt. – Hagytam, hogy elvigye magát. Én... ó, istenem, irgalmazz! – Lady Elverton felkiáltott, a hasára szorította a kezét, aztán összegörnyedt, gyorsan megragadta a szemetes kosarat, és behányt. Aiden nem tudta, mit tegyen, úgyhogy egyszerűen csak simogatta a hátát, amíg a roham el nem múlt.

Aztán odaadta neki a zsebkendőjét, miközben az asszony újabb bocsánatkéréseket mormolt, de neki ehhez már nem volt türelme.

– Maga rosszul van.

Azzal fölkapta Lady Elvertont, aki meglepetésére pehelykönnyűnek bizonyult, és kicsörtetett vele az irodából, miközben az asszony egészen ellankadt a karjában.

– Küldjenek orvosért! – kiáltotta. A folyosó egyik oldala nyitott volt a játékterem felé, úgyhogy biztos volt benne, hogy valamelyik alkalmazottja azonnal teljesíti a parancsát.

Amikor berontott a lakosztályába, megkönnyebbülten konstataulta, hogy Lena a homlokát ráncolva és a kezét tördelve járkál a kandalló előtt. Gyűlölte, hogy ennyire megkönnyebbült, hogy a lány pusztja jelenléte is megnyugtatta az idegeit, és elhitette vele, hogy minden rendben lesz.

– Ez nem Lady Elverton?

– De igen. – Aiden a hálószobába ment, és gyengéden lefektette a grófnét az ágyra.

– Toombs mintha azt mondta volna, hogy az édesanyád vár rád.

– Azt állítja, hogy ő az édesanyám.

Amikor föl nézett, a férfi meglepetést látott Lena arcán, aki egyikükről a másikukra nézett, mintha a vonásaikat igyekezett volna katalogizálni.

– Nagyon rosszul van, elküldtettem a doktorért. Segítenél nekem kényelembe helyezni őt?

– Igen, természetesen.

Miközben Aiden levette a grófné lábáról a cipőt, Lena kigombolta a ruháját, hogy egy kicsit több levegőhöz jusson.

– Annyira sajnálom – mormolta az asszony újra és újra. – Biztosan romlott volt a lazac.

– Ne aggódjon, asszonyom – mondta a férfi. – Az orvos hamarosan megérkezik.

– Nem akartam, hogy elvigye magát.

Miután betakarta egy pokróccal, Aiden leült az asszony mellé és megfogta a kezét.

– Ne aggódjon emiatt!

– Azt mondta nekem, hogy gondoskodni fognak magáról.

– Így történt. Ettie Trewlove csodálatos anya volt.

– Kérem, ne gyűlöljön.

– Sosem tudnám gyűlölni magát. – Az apját igen. Ezt a nőt nem.

Aiden látta, hogy Lena vizet tölt a kancsóból a lavórba a mosdóállványnál, aztán a lány odalépett az ágyhoz, leült, és nedves ronggyal törölgetni kezdte a grófné homlokát.

– Kegyelmes asszony, nem számítottam rá, hogy itt találom magát.

– Ha lenne olyan kedves, kérem, ne említse meg a jelenléteket senkinek.

– Nem szoktam pletykálni. Viszont nagyon szégyellem magam, hogy ilyen kellemetlenséget okoztam magának.

– Asszonyom, megtiszteltetés a számomra, hogy gondoskodhatok magáról. Nagyon sajnálom, hogy ennyire rosszul van.

A grófné felnyögött, az oldalára hengeredett, fölhúzta a térdét, és a hasára szorította a kezét.

– Lehet, hogy megint hányni fogok.

Aiden odavitte neki a szemetest.

– Ne tartsa vissza! Megyek, hozok egy kis tejet. Hátha az megnyugtatta a gyomrát – mondta, aztán leszaladt a konyhába egy kancsó tejért és egy pohárért.

Amikor visszaért a szobájába, rémulten konstataulta, hogy a grófné még sápadtabbnak és törékenyebbnek néz ki. Az sem nyugtatta meg, hogy Lena is még gondterheltebbnek tűnt.

Leült az ágyra, az asszony sovány válla mögé csúsztotta a karját, finoman feljebb emelte, és az ajka elé tartotta a poharat.

– Tessék, asszonyom, igyon ebből egy kicsit!

A grófné fintorogva kortyolt bele a tejbe.

– Így, így. Egyszerre csak egy keveset – biztatta Aiden a beteget.

Miután az asszony egy jó adagot megivott, majd megrázta a fejét, a férfi félretette a poharat, és visszafektette őt az ágyra, Lena pedig finoman megtörölte a száját a ronggyal.

Lady Elverton halkán felsóhajtott, aztán lehunyta a szemét.

– Beszélne nekem a gyerekkoráról, Mr. Trewlove?

Ha az asszony enyhíteni szeretett volna a büntudatán, akkor nem valószínű, hogy őszinte választ akart hallani erre a kérdésre. Nem valószínű, hogy hallani akarta, hogy a fia hány este feküdt le hangosan korgó gyomorral, mert nem volt ételük, hogy milyen bőrkeményedéses és durva volt a talpa, mert nem volt rendes cipője, hogy milyen gyakran reszketett annyira, hogy majd kiestek a fogai a vacogástól, mert nem volt szénük, de még egy kevésbé rongyos kabátjuk se.

– Azt hiszem, jelen körülmények között nyugodtan szólíthat Aidennek.

Az asszony halványan elmosolyodott.

– Luke. Én mindig Luke-ként gondoltam rád. Az első Matthew volt. Aztán Mark. Luke. John. Johnny. Johnnyt, Wyeth vikomtját megtarthattam, mert addigra már Elverton felesége voltam. – A vallomás lassan jött, a grófnénak minden szó után levegőt kellett vennie.

Aiden megszorította a kezét.

– Ne pazarolja az erejét, asszonyom! Pihenjen! Majd később beszélgetünk.

– Tisztáznom kell veled a dolgaimat. Nem tudom, mennyi időm van még hátra.

– A gróf említette, hogy betegeskedik – mondta lány hangon Selena. – Tudja, hogy mi gyötri?

– Egy férj, aki meg akar szabadulni tőlem. Ő a fiatal és gyönyörű nőket szereti. Az évek nem voltak kegyesek hozzám, és a szépségem már megkopott. – Az asszony olyan nehezen nyitotta ki a szemét, mintha ólomból lett volna a szemhéja, aztán lassan Lena felé fordította a tekintetét. – Legyen óvatos, hercegné! Szemet fog vetni magára.

Selena még sosem érezte, hogy a hideg ennyire a csontjáig hatolt volna, mint most, amikor a kandallóban táncoló lángok előtt állva igyekezett felmelegedni, miközben dr. Graves, aki nemrég érkezett meg, a hálószobában vizsgálta a grófnét. Aiden az alkarját a combjára támasztva, lehajtott fejjel ült az egyik széken.

– Hogyhogy nem mentél el? – kérdezte a férfi komor hangon.

Noha a korábbi szavai nagyon kemények voltak és mélyen megsebezték, Selena azon kapta magát, hogy ennek ellenére sem tudja csak úgy elengedni őt, és kísértálni az életéből, mintha semmit sem jelentett volna neki. Úgy sejtette, a jövőben időnként el fog jönni a klubba, csak azért, hogy egy pillantást vethessen a férfira. Azt is nagyon várta, hogy eltölthessenek egy kis időt hármasan a gyermekükkel. Noha soha nem állt ki teljes mellszélességgel a Winslow által kifőzött terv mellett, valójában fogalma sem volt arról, milyen nagy árat kell majd megfizetniük, és nem számított arra, hogy Aiden milyen sokat fog majd jelenteni neki.

– Látva, ahogy kirohantál innen, attól féltem, hogy valami baj történt. Itt maradtam, hátha szükséged lesz rám.

A férfi fölnézett Selenára.

– Köszönöm, hogy segítettél a grófné körül.

– Itt maradok, amíg a doktor végez a vizsgálattal, hátha tudok még segíteni.

Aiden bólintott.

– Tudod, hogy miért jött el hozzád?

– Találkoztam vele azon az éjjelen, amikor elmentem Elvertonhoz, hogy elriasszam tőled. Akkor letagadta, hogy ő lenne az anyám. Úgy sejttem, az igazság egyre nagyobb súllyal nehezedett a lelkére. Enyhítenie kellett a büntudatán.

– Én látom köztetek a hasonlóságot... a szemed, az orrod íve. Elverton orra sokkal szélesebb.

– Én is felfigyeltem már a hasonlóságokra, de a képzeletemnek és a vágyaimnak tudtam be a dolgot, hogy végre megtudjam, ki hozott erre a világra.

Selena szíve majd megszakadt a férfiért.

– Nem sejtettem, hogy ennyire szeretted volna megtudni, ki az édesanyád.

Aiden megvonta a vállát, és egy kicsit mintha még az eddiginél is erősebben összeszorította volna az összekulcsolt kezét.

– Azt hiszem, minden anyátlan gyerek vágyik arra, hogy megtudja, honnan származik. Csak könnyebb azt mondani, hogy nem, és úgy tenni, mintha az egész nem számítana.

Ezért aztán még fontosabb, hogy a pocakjában növekvő gyermek sose vonja kétségbe a származását. Aidennek talán mégis igaza van abban, hogy el kell válniuk. Ugyan, mennyi ideig tudná megakadályozni, hogy a férfi iránt érzett szerelme leplezetlenül kiüljön a tekintetébe és az arcára, hogy az egész világ lássa? Fair dolog lenne azt kérni Aidentől, hogy várjon rá néhány évet, aztán tegyenek úgy, mintha csak akkor találkoztak volna?

– Milyen érzés tudni, hogy Wyeth vikomtja a fivéred?

– Azt mindig is tudtam, hogy Elverton által a fivérem. – Aiden az összekulcsolt kezére szegezte a tekintetét. – Az viszont furcsa érzés, hogy az anyánk is ugyanaz.

A férfi egy pillanatig habozott, mielőtt kimondta volna az *anya* szót, Selena pedig eltűnődött, hogy vajon könnyebb lett volna-e neki, ha mindezt fiatalabb korában tudja meg – vagy ha egyáltalán nem tudja meg soha. Az ő fia fog vajon hasonlóságok után kutatni saját maga és Lushing portréja között? Vajon meggyűlölné őt, ha valaha is tudomást szerezne a fogantatása valódi körülményeiről?

A lány odasétált a pohárszékhez, kitöltött egy kis whiskyt, aztán odaadta a poharat Aidennek.

– Köszönöm – mondta a férfi, miután felhajtotta az ital nagy részét.

Selena letérdelt elé, miközben ő továbbra is a poharat szorongatta, és a csuklójára tette a kezét.

– Lehet, hogy már nem fogunk találkozgatni egymással, de szeretném, ha tudnád, vagyis tudnod *kell*, hogy ha bármikor vigaszra vagy bármi másra van szükséged, hozzám mindig eljöhetsz, és számíthatsz rám.

– De csak az árnyékban. – A férfi tekintete annyira bánatos volt, hogy Selena szemébe könnyek szöktek. – Még ha meg is találjuk a módját, hogy időt tölthessek a gyermekemmel, úgy kell ezt megoldanunk, hogy senki ne lásson meg minket. Kezdem azt hinni, hogy könnyebb lenne, ha csak a távolból figyelném.

– Én szeretném, ha lehetőséged lenne megismerni a fiadat. Vagy lányodat.

– És ha majd a gyerek nagyobb lesz, okosabb, tapasztaltabb a világ dolgaiban, és elkezd azon tanakodni, hogy mire ez a nagy érdeklődés a részemről...

– Majd azt mondjuk neki, hogy jó barátom vagy.

Aiden megrázta a fejét.

– Annyira vágytam rád, hogy nem gondoltam végig a tetteink minden lehetséges következményét.

Selena kihallotta a férfi hangjából, hogy a korábbi szavai hamisak voltak, és egyáltalán nem unta meg őt.

– Nagyon sokat jelentesz nekem.

– Ha ez jelent valamit, én soha nem foglak elfelejteni. De ahhoz, hogy bármelyikünknek is legalább valamennyire normális élete legyen...

– Azt hiszem, megmérgezték – jelentette be Graves, miközben megállt előttük.

Mialatt maga is fölállt, Aiden talpra segítette Selenát.

– Mit tehetünk érte? – kérdezte a férfi.

– Amit tehettek, már megtették, amikor tejet adtak neki. Örülök, hogy nem vártak velem az érkezésemig. – A doktornak több mint egy órába telt, hogy megérkezzen.

– Hogyhogy a tej segített? – kérdezte Aiden.

Graves az egyik kezével megtámasztotta a könyökét, miközben a másikkal megdörzsölte az állát.

– A részletekkel nem vagyok pontosan tisztában, de a tej semlegesíteni tudja az arzént, ha azt még nem emésztették meg teljesen, és nem jutott be a vérbe.

– Micsoda? Arzén? Baleset történt, miközben fölkenete az arckrém?

Selena látta Aiden lángoló tekintetében a tomboló dühöt.

– Azt mondta, hogy ma estig tökéletesen jól érezte magát, a rosszullét pedig hirtelen tört rá. Úgy sejtem, vacsora közben tették a mérget az ételébe vagy az italába – felelte Graves.

– De ki? – követelt magyarázatot Aiden.

– Ez a nagy kérdés.

– Elverton grófja – mondta Selena halkán. – Nemrég ismét meglátogatott, és ajánlatot tett nekem. Világosan megmondtam neki, hogy nem leszek a szeretője.

– Miért nem szóltál erről? – kérdezte Aiden.

– Mert nem akartam, hogy számonkérj, és magadra vond a haragját. Nagy hatalmú ember, de azt hittem, lezártam ezt a dolgot. Most azonban már úgy vélem, csak okot adtam neki arra, hogy helyet csináljon nekem, mint a következő feleségének. Meg akarta mutatni, hogy megteheti.

Aiden az orvosra nézett.

– Be lehet valahogy bizonyítani, hogy ő mérgezte meg a feleségét?

– Egy ekkora háztartásban hiába találnánk meg a mérgezett ételt. Annyi szolga dolgozik ott, hogy biztosan másra kenné a dolgot.

– Akkor majd én elintézem.

– Ez egy olyan ember hangja, aki valami bolondságot akar elkövetni, amely a vesztőhelyre juttathatja. Beszéljen Swindler főfelügyelővel a Scotland Yardtól. Neki biztosan lesz valami ötlete.

– És ha rá tudnánk venni Elvertont, hogy vallomást tegyen? – kérdezte Selena.

Aiden összehúzta a szemét.

– Mégis hogyan vennénk rá?

– Ha jól sejtem, hogy ezt az egészet az én meghódításom érdekében követte el, akkor, ha meghívnám teára, biztosan késztetést érezne, hogy eldicsekedjen, mi mindent meg nem tesz értem.

– Nem. Nem akarom, hogy annak a gazembernek a közelébe menj.

– Nem lennék egyedül. Te és a főfelügyelő is elrejtőzhetnétek valahol, mert fontos lenne, hogy a törvény embere is hallja, amit mond.

– Nem.

– Aiden...

– Két indokom is van, Lena. Az első az, hogy te túlságosan nagy veszélyben lennél. Könnyen lehet, hogy dührohamot kap, amikor megtudja, hogy rászédted (vagyis *mi* rászédtük), és bánthat téged. Másodszor pedig, ha bűnösnek találnák egy olyan bűncselekmény elkövetésében, amelyért akasztás jár – és hidd el, egy cseppet sem bánám, ha fellógnának –, akkor a Korona nagy eséllyel megfosztaná őt a címétől és a birtokaitól, kismizmizve ezzel az örökösét.

A lány tekintete ellágyult.

– Te pedig nem tennéd meg ezt az öcséddel, még akkor sem, ha nem is ismered.

Aiden kurtán biccentett.

– Finn és én elintézzük ezt a dolgot, ő pedig keservesen megbánja majd, hogy valaha is megszülettünk.

Már nem volt oka arra, hogy maradjon, Selena azonban képtelen volt rászáni magát az indulásra. Ha korábban már nem szeretett volna bele Aidenbe, akkor ma este egészen biztosan beleszeret, amikor látta, hogy a férfi milyen gyengéden gondoskodik az anyjáról, törölgeti a homlokát, biztatja, hogy igyon még egy kis tejet. Kedves történeteket mesélt neki a gyerekkoráról, egy kutyáról, amely régen az övé volt, arról, hogy mennyire szerette a vagdaltas pitét, és melyek voltak a kedvenc könyvei.

Selena egy fotelben ülve hallgatta a történeteket, és tudta, hogy a férfi idealizálja az életét, hogy az anyját ne kínozza annyira a lelkifurdalás, amiért nem maga nevelte fel őt.

– A fivéreimmel mindig valami rosszban sántikáltunk, és általában Gillie is velünk tartott. Anyánknak mindig sikerült elérnie, hogy tető legyen a fejünk fölött, legyen mit ennünk, és legyen mit felvennünk. A cipő néha gondot jelentett, de én szívesen jártam mezítláb. Szerettem a talpamon érezni a különböző felületeket, és a fölösleges súly nélkül gyorsabban is futottam. – Aiden tekintete találkozott Selenáéval, aki felidézte, hogy a férfi első este milyen kitartóan ragaszkodott ahhoz,

hogy levesse vele a cipőjét. A lány kíváncsi volt, hogy Aiden vajon futkosott-e valaha mezítláb egy lóheremezőn, és azt kívánta, bárcsak lehetőségük lenne piknikezni valamelyik folyó partján.

– Szeretted az asszonyt, aki befogadott – mondta a grófné gyenge hangon.

– Még mindig szeretem. Úgy gondoskodott rólunk, mintha az édes gyerekei lettünk volna.

– Mindig is ezt kívántam neked. Miután összeházasodtunk, megkértem, hogy hozza vissza nekem a gyerekeimet, de már nem emlékezett rá, hová vitt titeket. Tudod, más szeretői is voltak, és nekik is születtek kisbabáik. Mindig mentegtettem őt. Hogy ő egy erős vágyakkal és igényekkel rendelkező férfi. Hogy olyan életerős. Hogyan is elégíthetné ki őt egyetlen nő?

– Azt mondta, szerette őt.

– Igen... akkor még nagyon fiatal voltam. Aztán túl sokszor törte össze a szívemet. Most már nem fáj, de a repedésekben megtelepszik a megbánás.

Selena eltűnődött, vajon eljön-e majd az idő, amikor ő is megbánja az árulást, amelyet most készült elkövetni. Már most érezte a repedést a szívében, amiért el kell válnia Aidentől.

– Nem megy vissza hozzá – mondta Aiden csendes hangon. – Addig itt marad, amíg erőre nem kap, aztán keresek magának valamilyen szállást.

– Értesítenem kell Johnnyt.

– Intézkedni fogok. Ne aggódjon, és próbáljon meg pihenni.

– Olyan jó fiú vagy.

Selena azonban tudta, hogy Aiden nemcsak jó fiú, hanem egy kivételesen jó férfi.

Amikor a grófné végre elaludt, a férfi Selenára pillantott, aztán a fejével az ajtó felé intett. A lány követte őt a szalonba.

– Lassan ideje hazaindulnod – mondta halk hangon. – Hamarosan hajnalodik.

– Nem értem, Elverton hogy lehet ennyire szívtelen és aljas. Ha az édesanyád nem jött volna ide, talán már nem is élne. És ki tudna bármit is a halála körülményeiről?

– Most már velem van, én pedig vigyázok rá.

A lány nem kételkedett a szavában.

– Mikor akarsz elszámolni Elvertonnal?

– Ma éjjel. A grófné pedig itt marad, amíg el nem intéztem ezt a dolgot.

– Ha majd mindennek vége lesz, talán megbeszélhetjük a jövőnket.

– Nekünk nincs jövőnk, Lena. Sosem volt.

– Képtelen vagyok csak úgy elhagyni téged.

– Túl ragyogó nő vagy ahhoz, hogy a nyilvánosság előtt mindig magányosan, kísérő nélkül mutakozz.

– Talán van valami más mód.

Aiden megrázta a fejét.

– Most menned kell.

– Legalább megcsókolsz még egyszer utoljára?

Nem kellett volna ezt kérnie, de amikor a férfi ajka az ajkára tapadt, nagyon örült, hogy mégis megtette. Keserű érzés volt tudni, hogy ez az utolsó csókjuk, amely sosem lesz elég.

Amikor Aiden elhúzódott, a lány gyengéden rámosolygott, aztán sarkon fordult, és elindult a felé az élet felé, amelyre hite szerint vágyott.

23. fejezet

Elverton grófja töltött magának egy scotchot, belevetette magát az egyik fotelbe a könyvtárában, és merengeni kezdett. Előző este, miután ő már elment a klubjába, a felesége kért egy kocsit. Eddig még sem a jármű, sem a kocsis nem tért vissza, és a jelek szerint senki sem tudta, hová ment a grófnéja.

Egész nap és még most, este is a dilemmáján töprengett. Mi lenne jobb: kerestetni az asszonyt, vagy megvárni, hogy valaki jelentse neki a halálhírét? Mert a grófné meg fog halni, sőt, valószínűleg már most is élettelenül mered valahol a semmibe. Lehet, hogy a kocsiban lehelte ki a lelkét, és a kocsis félt visszahozni őt a palotájukba. Vagy máshol halt meg, és még nem találtak rá.

Ő természetesen meg fog döbbsenni, elborzad, és bánatos lesz.

Kívánta Pollyt, bele akart veszni a lányba, de nem akarta, hogy vele találják, amikor eljönnek hozzá közölni a felesége halálhírét. Nem, jobb lesz, ha most azzal tölti az idejét, hogy kigondolja a hazugságait, begyakorolja a hitetlenkedést és a bánatot. Egy halvány esély azért még mindig volt arra, hogy a felesége életben van. Ha visszatér a palotába... nos, akkor drasztikusabb eszközökhöz kell folyamodnia, mert elhatározta, hogy így vagy úgy, de Selena Sheffield, Lushing hercegnéje egy éven belül a felesége lesz.

Aiden elment Finn farmjára, és elmesélte neki, mi történt. Biztos volt benne, hogy a fivére habozás nélkül felnyergel egy lovat, és elkíséri őt Elverton palotájába. Nem vesződtek azzal, hogy kopogjanak, egyszerűen csak berontottak, és követelték a komornyiktól, hogy mondja meg, hol találják a gróft. Miután megtudták, amit akartak, elküldték a férfit, végigmasíroztak a folyosón, és bejelentés nélkül törtek be a könyvtárba, ahol a varangy, aki nemzette őket, a kandalló előtt üldögélve valamilyen borostyánszínű italt kortyolgatott.

A gróf türelmetlenül fújtatott egyet.

– Nem azért szabadultam meg tőletek, hogy folyton kellemetlenkedjete, ti fattyak. Kezdték a terhemre lenni.

– A grófné is kezdett a terhére lenni? – kérdezte Aiden. – Ezért mérgezte meg?

A gróf mozdulatlanra dermedt, még az sem látszott rajta, hogy lélegezne.

– Én nem mérgeztem meg. Ezek szerint meghalt?

Aiden előrelendült, és a fotel karfáira támaszkodva csapdába ejtette a gazembert.

– Eljött hozzám. Egész éjszaka ápoltam. Dr. William Graves pedig megerősítette, hogy arzént adtak neki, valószínűleg vacsora közben.

– Biztosan az egyik szolga volt. Ki fogom rúgni mindet.

Aiden megragadta a gróf hajtókáját, és olyan erővel rántotta fel őt a fotelből, hogy a pohár felrepült, aztán rípiyára tört a padlón.

– Tudom, hogy maga tette.

Elverton kiszabadította magát.

– Nem tudod bebizonyítani. Semmit sem tudsz bebizonyítani.

– Ezzel tisztában vagyunk, de ettől még igazságot fogunk szolgáltatni.

– Ha még egyszer hozzám érsz, lefogattalak. Törvénybe ütközik megütni egy lordot.

– Azt hiszi, érdekelnek minket a fenyegetései? Ő az anyám.

– Aki megkért, hogy szabaduljak meg tőled, hogy folytathassa a fényűző életét.

Az asszony nem ezt mesélte Aidennek. Ő azt mondta, elszakították tőle a fiait, a férfi pedig neki hitt.

– Annak az átkozott Trewlove néembernek mindkettőtöket meg kellett volna ölnie. Kártérítést kellene kérnem tőle.

Aiden ökle gyorsan és keményen csapódott be, egyenesen a gróf arca közepébe, aki megtántorodott,

aztán hangos puffanással a padlóra zuhant.

Finn már ott is termett mögötte, a válla alá csúsztotta a karját, és talpra segítette. Amikor Elverton már stabilan állt, Finn gyorsan összefogta a karjait a háta mögött, és nem hagyta, hogy megmozduljon.

– Mi az ördög...

Aiden ökle a gróf kövér hasába csapódott. Ennek hangja, illetve az azt követő nyögés egyaránt zene volt a férfi füleinek.

– A felesége most már a mi védelmünk alatt áll.

Újabb ütés. Újabb nyögés.

– Nem fog visszatérni magához.

Aiden úgy határozott, hogy Mick szállodájában fogja elszállásolni őt, amíg más megoldást nem talál. Most levette a felöltőjét, és megmozgatta a vállát.

– Nincs jogotok! – kiabálta a gróf vöröslő fejjel.

– Megvédjük, ami a miénk. – Aiden nem fogta vissza magát, amikor bevitte a következő ütést.

A gróf lába megbicsaklott, de Finn továbbra is egyenesen tartotta őt.

– Mindkettőtöket felakasztatlak!

– Előbb fog maga meghalni. – Aiden nem szándékozott megölni a gazembert, de azt akarta, hogy szenvedjen. Még háromszor ütötte meg Elvertont, miközben elégedetten hallgatta a nyögéseket. Utána hátralépett, és biccentett Finn-nek, aki azonnal elengedte az apjukat. A gróf úgy rogyott a padlóra, mint egy krumpliszák. Az arca vöröslött a dühtől, a szeme egészen kidülledt a gyűlölettől, a légzése pedig olyan szakadozott volt, mintha még a levegő is el akarta volna kerülni a társaságát.

Aiden leguggolt elé.

– Távol fogja tartani magát Lushing hercegnéjétől. Távol fogja tartani magát a feleségétől. Sőt, úgy gondolom, az lesz a legjobb, ha a szeretőitől is távol tartja magát. Szemmel fogjuk tartani, és nem habozunk újra eljönni, ha megint világossá kellene tenni az álláspontunkat.

– Ti fa-fa-fatty... – A gróf szája hirtelen megereszkedett, és már csak motyogó hangok jöttek ki rajta, az arca egyik fele pedig mintha megolvadt volna.

Finn letérdelt Aiden mellé.

– Mi az ördög baja van?

Az ütések a mozgásban megakadályozhatták egy időre, de ilyen eredménnyel nem járhattak. A gróf tekintete üvegesse vált és a távolba révedt. Úgy tűnt, már nincs velük, de nem is halt meg.

– Lehet, hogy gutaütést kapott? – kérdezte Aiden.

– Elképzelhető, azt hiszem. Ha így van, én nem sajnálom.

– Én sem. Másoknak sokkal nagyobb károkat okozott.

Miután megérkezett, Graves azonnal a gróf hálósobájába sietett, hogy megvizsgálja őt. Aiden visszament a klubba, és elmondta a grófnénak, mi történt, az asszony pedig úgy döntött, visszamegy vele a palotába. Aiden, Finn és a grófné az elülső szalonban ülve várták az orvos diagnózisát.

Hirtelen a bejárati ajtó csapódása vetett visszhangot a palotában, aztán mindhárman fölálltak, amikor egy fiatalember viharzott be a szalonba. Aiden bemutatkozás nélkül is azonnal tudta, hogy Wyeth vikomtja az, hiszen önmagát vélte felfedezni a férfi sötét hajában, sötét szemében és erős állkapcsában.

– Anyám. – A vikomt átkarolta a grófnét. – Azonnal idejöttem a klubból, amint megkaptam az üzenetedet apámról. Hogy van?

Kettejük szoros kapcsolata láttán Aiden lelkébe egy pillanatra belehasított az alaptalan irigység. De hát ez a nő nem az ő anyja. Az ő anyja Ettie Trewlove. Mégis önkéntelenül arra gondolt, hogy a grófné ugyanolyan szeretettel ölelte volna őt magához, mint az anyja.

– Dr. Graves éppen most van bent nála. Reméljük, hamarosan hallunk felőle.

Wyeth egy kissé hátrahajolt, és fürkésző tekintettel nézett az anyjára.

– Te sem nézel ki valami jól.

– Egy kicsit gyengélkedtem, de most már jobban vagyok.

– Az apja megpróbálta megmérgezni őt – mondta Aiden.
– Istenem! – Wyeth elborzadt, aztán az eddiginél még fürkészőbb tekintettel, egyre dühösebb arckifejezéssel nézett az anyjára. – Ez igaz?
– Attól tartok, igen, de nincs bizonyítékunk. Megmérgezték, igen. Dr. Graves tanúsíthatja, de azt nem tudom bebizonyítani, hogy az apád volt a tettes. Aiden nélkül mostanra már halott lennék.
– Aiden?
– A bátyád – mondta a grófné lágy hangon, miközben az idősebb fiára nézett.
Wyeth tekintete olyan erővel csapódott Aidenre, hogy a férfi csodálkozott, amiért nem hallott csattanást. A vikomt leplezetlen kíváncsisággal mérte végig őt.
– Az apám egyik fattya, akiről pletykákat hallottam?
– És az enyém is. – A grófné hangja csendes volt, de nyoma sem volt benne szégyennek. Egyszerűen csak közölt egy tényt.
A törvényes fia visszafordította rá a tekintetét, a szája sarka pedig kurtán megrándult.
– Szóval azok a pletykák is igazak.
Aiden nem hitte, hogy a vikomt fenyegetésnek tekintené őt, mivel a házasságon kívül született gyerekek nem örökölhettek, még akkor sem, ha a szülők végül összeházasodtak. Csak azoknak voltak jogaik, akik a házasság kötelékén belül születtek, ezért mindenképpen Wyeth fogja örökölni az apja címeit és birtokait.
Az asszony bólintott.
– Engedd meg, hogy bemutassam Aiden Trewlove-ot.
– Trewlove. Mostanában mintha mindenhol ezt a nevet hallanám. Nem tudom, hogy örüljek az ismeretségnek, vagy inkább elrettenjek.
– Az elrettenés valószínűleg biztonságosabb út – nyugtatta meg Finn a vikomtot, aki felé fordult.
– Feltételezem, egy újabb fattyú, mivel felismerni vélem az apám vonásait – mondta a fiatal főúr, majd az anyjára pillantott. – Ő is a tiéd?
A grófné megrázta a fejét.
– Finn körülbelül hat héttel később született, mint én – mondta Aiden.
– Az apádnak mindig is nagy étvágya volt. – A grófné most egészen elpirult, valószínűleg azért, mert ennyire személyes dologról beszélt. – Általában nem volt elég neki... egy... hölgy – folytatta, de a hangja végül egészen elhalt, és az arca is elsápadt.
Aiden és Wyeth egyszerre ugrottak mellé, és segítettek neki leülni a kanapéra.
– Elnézést kérek. Úgy tűnik, mégsem vagyok még egészen jól.
– Parancsoljon – mondta Finn, miközben odanyújtott egy pohár vizet, amit az asztalon álló kancsóból töltött ki.
Aiden átvette tőle a poharat, és a grófné kezébe nyomta.
– Ezt meg kell innia, hogy pótolja az elvesztett folyadékmenyiséget. Dr. Graves utasítása.
– És a tiéd is, a jelek szerint. Az anyátok jól nevelt fel titeket – mondta az asszony, aztán engedelmeskedett a kérésnek, és belekortyolt a vízbe.
Wyeth leült mellé, és megfogta a szabad kezét. Az aggodalma világosan látszott a tekintetéből, valamint abból, hogy milyen gyengéden bánt az anyjával.
– Miért nem hozzám jöttél, amikor rájöttél, hogy mit tett veled az apám?
– Először nem tudtam, mit tett. Azt hittem, valamilyen romlott ételt ettem. Azért mentem el Aiden klubjába, mert meg akartam mondani neki, hogy ő a fiam... de aztán még rosszabbul lettem, ő pedig gondoskodott rólam.
– Nos, itt nem maradhatsz. Eljössz hozzám, ahol biztonságban leszel. – A vikomt összeszorított állkapoccsal rázta meg a fejét. – Feltételezem, azért akart megszabadulni tőled, mert szemet vetett egy fiatalabb, hasonlóan gyönyörű nőre. Talán Lushing hercegnéjére. Láttam, hogy követi őt a kertbe aznap, amikor a herceget eltemették. A legjobbat akartam feltételezni róla. Azt, hogy csak vigaszt akar nyújtani a hercegnének. De egyáltalán nem lennék meglepve, ha ajánlatot tett volna neki. Utána kellett volna mennem.
– Ő nem a te felelősséged, édesem. Bár azt gyanítom, igazad van a hercegnével kapcsolatban. Én is

láttam, hogy követi őt a kertbe. Előtte pedig láttam a kéjvágyat a szemében, amikor ránézett.

Aiden ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy fölmenjen a hálószobába, és újabb kiadós verésben részesítse a grófot, ezúttal azonban talán nem állna le addig, amíg az itt nem hagyja ezt az árnyékvilágot. Tudta, hogy Elverton közeledett Lenához, de az, hogy ezt megint hallania kellett, csak még jobban felkorbácsolta az indulatait.

– Egy ideje már gyanítottam, hogy készül valamire – mondta a grófné, majd Aidenre pillantott.
– Részben ez az oka annak, hogy nem tiltakoztam a lotyója ellen, akit ide szokott hozni. Az engedékenységem gondoskodott arról, hogy egy darabig még élhessek. Egy ideje már azt is gyanítottam, hogy az első feleségét is ő ölte meg, hogy helyet csináljon nekem.

– Gazember – morogta a két törvénytelen fiú.

– Gyalázatos alak – jelentette ki az örökös.

Wyeth fölállt, és ökölbe szorított kézzel járkálni kezdett. Látszott rajta, hogy nagyon zaklatott.

– Meg kell találnunk a módját, hogy megszabaduljunk az apámtól, de nem visz rá a lélek, hogy megöljem – mondta, aztán bólíntott, megtorpant, majd szembefordult a többiekkel. – Azt viszont el tudom intézni, hogy bezárják egy elmeegógyintézetbe. Nyilvánvalóan nem normális, és veszélyt jelent másokra nézve. Nem fogom hagyni, hogy az anyám továbbra is veszélyben legyen.

– Ha hihetünk annak, amit Finn-nel láttunk – mondta Aiden –, akkor nem hiszem, hogy a jövőben még túl sok galibát okozna.

– És hogy lehet, hogy maguk ketten pont itt voltak? – kérdezte Wyeth, miközben visszatért az anyja oldalára.

Miután leült az egyik székre, Aiden részletesen elmesélte az egész történetet, azzal együtt, hogy alaposan helybenhagyta az apjukat.

– Bárcsak itt lettem volna, hogy én is behúzzak neki néhányat. Egész életemben szégyenkezni kellett amiatt, hogy az ő fia vagyok. Kérkedik a szeretőivel, egy vagyont költ a lakásaikra, a ruháikra és a csecsebecséikre. És megszabadul a gyerekektől, akiket szülnek neki.

– A *megszabadul* egy meglehetősen durva szó – mondta a grófné. – Szerető otthont keres nekik. Aiden és Finn az élő bizonyíték erre.

Wyeth Aidenre pillantott, a férfi pedig látta a fiatalember arcán a vívódást. Eltitkolja az igazságot ez elől az asszony elől, akit szeret?

– Nem, anyám. Attól tartok, ők inkább a kivételek. Amikor az apám ittas, meglehetősen hangos tud lenni. Szereti hallani a saját hangját, és azt akarja, hogy mások is hallják. Egyszer-kétszer hallottam, amint tanácsokat adott másoknak, hogy miként lehet úgy megszabadulni a fattyaktól, hogy soha többé ne jelentsenek gondot.

– De hát megesküdtél nekem.

– Talán a te kedvedért kivételt tett.

Aiden azonban hallotta a vikomt hangján, hogy szerinte a gróf nem tett kivételeket. Finn-nel nekik mekkora szerencsájuk volt, hogy pont Ettie Trewlove-hoz kerültek!

– Én mindig is azt hittem, hogy az örökösének csodálatos élete van – jegyezte meg Finn.

Wyeth felhorkant.

– Amikor egyáltalán odafigyelt rám, megjegyzem, ez igen ritkán fordult elő, akkor is csak kritizálni tudott, és folyton azt ismételte, mennyire nem felelek meg az elvárásainak. Ő volt a jobb krikettjátékos, a jobb hajós, az ügyesebb lovas. Ő lőtt jobban. Mintha mindig csak versenyeztünk volna. Ha pedig valamiben jobbnak bizonyultam nála, akkor dühös lett, és megpróbált valami hibát találni a teljesítményemben. A végén már egyáltalán nem érdekelt, hogy megfelelek-e neki.

A következő pillanatban lépések hangzottak fel a lépcső felől, aztán a komor tekintetű Graves doktor lépett a szalonba. A férfiak felálltak, Lady Elverton azonban ülve maradt. Aiden nem tudta, hogy az orvos milyen üzenetet kommunikált Wyeth felé, de a fiatalember félreállt, Graves pedig leült a grófné mellé a szófára, és megfogta a kezét.

– Beigazolódott, amitől tartottunk: Lord Elverton gutautést kapott. Igen súlyos az állapota. A teste nagy része lebénult, és úgy tűnik, beszélni sem képes. Attól tartok, kedves asszonyom, hogy jelenleg ágyhoz van kötve, és nem sok remény mutatkozik arra, hogy az állapota javulni fog.

A grófné szinte teljesen kifejezéstelen arccal, megfontoltan bólintott, mintha számított volna erre a hírre.

– Mennyi ideig fog szenvedni?

– Ezt nehéz megmondani. Lehet, hogy csak néhány óra hosszát, de az is lehet, hogy évekig.

Bármilyen kegyetlen dolog volt is, Aiden években reménykedett. Azt akarta, hogy a gróf semmi mást ne tehessen azon kívül, hogy a tettein merengjen, és olyan boldogtalanul éljen, mint ahogy mások éltek őmiatta.

– Nincs semmiféle gyógymód? – kérdezte Wyeth.

Graves a vikomt felé fordult.

– Attól tartok, nincs, uram. Felvehet egy ápolónőt, aki gondoskodik róla, és tornáztatja a végtagjait, hogy az izmok ne sorvadjanak el arra az esetre, ha valamilyen csoda folytán ismét képes lenne mozgatni őket.

– Nem – jelentette ki a grófné. – Nincs szükség ápolónőre. Ő a férjem, úgyhogy én fogom gondozni. Az olyan kellemetlen feladatokat, mint a mosdatás és a pelenkázás, az inasa is elvégezheti, majd felemelem a fizetését.

– A bénák igényeinek kielégítéséhez rendkívüli türelem szükségeltetik – mondta az orvos kedves hangon.

– A férjem igényeinek kielégítéséhez mindig is rendkívüli türelem szükségeltetett.

– Lady Elverton...

A grófné gyengéden megpaskolta az orvos kezét.

– Ne aggódjon, doktor úr. Nem fogok arzént csempészni az ételébe. Semmi olyat nem fogok tenni, ami siettetné a pusztulását.

Graves bólintott, aztán azt kérdezte:

– És kegyed hogy érzi magát?

Az asszony mosolya gyengéd volt és kedves. Aiden úgy képzelte, hogy rá is valahogy így nézhetett volna, amikor fiatal kölyök korában slamasztikába keveredett – ha vele maradhatott volna.

– Fáradt vagyok. De a fiaim vigyáznak rám. Erősnek kell lennünk ennek a tragédiának az árnyékában.

Aiden figyelmét két dolog ragadta meg. Az egyik az, hogy az asszony egyáltalán nem tekintette tragédiának a történeteket, a másik pedig, hogy a fiának nevezte őt.

Graves vagy kitalálta, hogy kikről beszélt, vagy a grófné elárulta neki a titkot, amikor megvizsgálta, mert először Wyethre, aztán Aidenre pillantott, és végül fölállt.

– Akkor az ő gondjaira bízom kegyedet. Küldessen értem, ha szüksége van rám!

Lady Elverton méltóságteljesen fölállt.

– Köszönöm, doktor úr. Johnny, lennél olyan jó, és kikíséred a doktort?

– Ne fáradjon, kitalálok. Köszönöm, asszonyom – mondta Graves, majd biccentett. – Uraim.

Azzal kísértált a szobából. Senki sem mozdult, amíg meg nem hallották a bejárati ajtó halk csukódását. A jó doktor nyilván nem akarta zavarni őket, azért csukta be olyan óvatosan az ajtót.

Lord Wyeth szó nélkül odalépett a pohárszékhez, töltött az anyjának egy pohár sherryt, aztán egy-egy pohár scotchot Aidennek és Finn-nek.

– Helyezzék magukat kényelembe, uraim!

A fivérek helyet foglaltak, miközben a vikomt magának is töltött egy pohár scotchot, aztán nagyot sóhajtva ő is lehuppant az egyik székre.

– Nos, akkor ennyi.

– Át kell vened az apád összes feladatát – mondta a grófné.

Wyeth megvonta a vállát.

– Azzal nem lesz probléma. Az utóbbi időben egyébként is sok feladatát átvettem már – felelte, majd Aidenre függesztette a tekintetét. – Maga az a fattyú, aki minden hónapban hatalmas összegeket fizetett ki az apámnak?

A legtöbb ember úgy ejtette ki a *fattyú* szót, mintha az kellemetlen ízt hagyott volna a szájukban, a vikomt azonban már majdhogynem tiszteletteljesen mondta, mintha legalábbis érdemérem járna

vele.

– Amíg Finn néhány hónappal ezelőtt meg nem látogatta, és véget nem vetett az egésznek.

A vikomt már-már csodálattal biccentett oda Finn-nek.

– Akkor maga az a fattyú, aki eltörte a karját?

– Igen.

– Kiabált?

– Úgy ordított, mint egy kisbaba.

A vikomt elvigyorodott.

– Azt el tudom képzelni – mondta, aztán megint Aiden felé fordult. – Hogy sikerült megzsarolnia magát?

– Finnt letartóztatták, amiért ellopott egy lovat, amelyet valójában nem lopott el. Ausztráliába akarták deportálni. Tudtam, hogy a gróf befolyásos ember, ezért segítséget kértem tőle. Balga módon azt hittem, érdekelni fogja, hogy a saját húsát és vérét a világ másik végébe akarják vinni. Csak azzal a feltétellel volt hajlandó segíteni, ha megosztom vele a játékbarlangom hasznát.

– Szóval Finn szabadulásának ára volt.

– Nem – szólalt meg Finn. – Nem deportáltak ugyan, de öt évre börtönbe zártak.

Wyeth gúnyosan felhorkant.

– Hát persze! Az apánk nem arról híres, hogy az elvárható minimálisnál jobban megerőltesse magát...

– Ő nem az *apánk* – mondta Aiden.

A vikomt fürkésző pillantása hosszúra nyúlt, de Aiden nem fordította el a tekintetét. Sőt, viszonzta a fürkésző pillantást. A fiatalember modora egyáltalán nem emlékeztetett a gróféra, az anyja iránt érzett aggodalma, lojalitása és odaadása pedig a javára szóltak.

– Nem, azt hiszem, igaza van. – Wyeth felhajtotta az italát. – És legyen érte hálás! A maga feljegyzései arról, hogy mennyit adott neki, minden bizonnyal pontosabbak az ő feljegyzéseinél. Számolja össze, összesen mennyit vett el magától, én pedig gondoskodom róla, hogy minden fillért visszakapjon.

Aiden meglepett pillantást váltott Finn-nel, aztán az... anyjára nézett. Arra a következtetésre jutott, hogy nyugodtan az anyjának nevezheti a grófnét is, nem kell büntudatot éreznie amiatt, hogy ezt a címet nem kizárólag az anyjának, Ettie Trewlove-nak tartja fenn. A grófné nyugodtnak tűnt, az ajka pedig halvány mosolyra húzódott, mintha igencsak a kedvére való lenne ez a beszélgetés.

– Az volt a benyomásom, hogy a gróf pénzügyi helyzete... problémás.

Aiden öccse – a vér szerinti öccse – elvigyorodott.

– Az övé az. Az enyém nem. Ahányszor csak vitába keveredtünk, amiért szinte teljesen üresek voltak a pénzes ládák, mindig adott nekem egy kisebb összeget a magától kapott pénzből. Így akart elhallgattatni, valamint megtanítani nekem, hogy milyen nehéz a pénzzel bánni. Ezenkívül az ellenszegülésem miatti büntetésként rám bízta a birtok vezetését, hogy lássam, mennyire nem elég a pénz. De mivel egy kicsit sem érdekelték a dolgaim, arról nem tudott, hogy néhány barátom és én szeretjük befektetni a pénzünket. És jól megy a dolog.

Az utolsó mondat egy egyszerű ténymegállapítás volt, nem dicsekvés, Aiden pedig rádöbrent, hogy meg tudná kedvelni ezt a fickót.

Lord Wyeth komoly arckifejezéssel hajolt közelebb hozzá.

– Nem lett volna szabad fizetséget kérnie magától azért, hogy teljesítse a *fiával* kapcsolatos kötelességét. Az egész életemet azoknak a pletykáknak a tudatában éltem le, hogy több mint egy tucatnyi fattya van. Hogy úgy szórta szét őket Londonban, mint más a trágyát. Ő nem olyan ember, akit tisztelnek a rangjabeliek, én pedig emiatt csak még jobban igyekeztem, hogy én viszont olyan ember legyek. Abban hiszek, hogy az adósságaimat ki kell fizetnem. Nem élnék olyan jólétben, amilyenben élek, ha maga nem fizetett volna neki. Őszintén szólva, már rég meg akartam keresni magukat, de nem voltam benne biztos, hogy szívesen fogadnák azt, akit megtartott.

– Magának nem volt beleszólása ebbe. Egyikünknek sem volt. De azt mondanám, mindannyian a legjobbat hoztuk ki a körülményeinkből – mondta Aiden, majd fölállt. – Most, hogy biztonságban

tudhatjuk magát, grófné, Finn és én hazamegyünk.

– Örülök, hogy végre volt alkalmatok találkozni egymással – mondta az asszony. – Remélem, kialakul köztetek egy tartósabb kapcsolat.

Aiden a vikomtra mosolygott.

– A húgunknak, Gillie-nek van egy ivója, a Sellő és Unikornis. Egyszer meghihatnánk ott valamit.

– Nagyon szívesen.

Aiden ismét a nő felé fordult, aki életet adott neki.

– Ha bármire szüksége van, csak üzenjen!

– Eljöhetnél hozzám vacsorára valamikor.

– Eljövök, megígérem. Holnap is benézek, hogy lássam, hogy van.

– Még nem adtam fel a reményt, hogy találok egy listát arról, hová vitte Elverton a gyerekeit, de attól tartok, számára megszűntek létezni, amint megszabadult tőlük. Azt azonban tapasztalatból tudom, hogy az édesanyáik szívéből sosem lehet kihúzni őket.

– Tetszik nekem az öcsénk – jelentette ki Finn.

A Sellő és Unikornis egyik hátsó asztalánál ültek, és úgy itták a sört, mintha másnaptól az ital be lett volna tiltva egész Angliában. Mielőtt elindultak, még fölmentek a hálósobába, hogy lássák Elvertont. Aiden arra számított, hogy elégtételt fog érezni a gróf tehetetlen állapota láttán, ehelyett azonban csak elszomorította a tudat, hogy egy ilyen alávaló ember egyáltalán létezhetett a földön.

– Nem is tudom, hogy lett belőle tisztességes ember. Annak viszont nagyon örülök, hogy engem nem tartott meg az a gazember.

Finn elvigyorodott.

– Az a gyalázatos alak.

Aiden felnevetett. Te jó ég, de jó volt nevetni.

– Igen. Az a gyalázatos alak.

– Az öcsékre ráférne, hogy elrontsák egy kicsit.

– És te, az idegesítően boldog házasember vagy erre a legmegfelelőbb jelölt.

– Igazad van. Azokat a napjaimat már magam mögött hagytam.

Egy darabig mindketten csendben kortyolgatták az italaikat.

– Nem a te ütéseid okozták a gutautését – szólalt meg végül Finn.

– Nem, nem azok, hanem a jelenlétünk. Az arca vöröslött a dühtől és a gyűlölettől. Megvet minket.

– A bűneire emlékeztetjük.

– Nem hiszem, hogy különösebben izgatná a bűnei. Szerintem csak nem akarta, hogy háborgassuk.

Mi pusztán kellemetlenség voltunk számára.

– Örülök, hogy megszabadult tőlünk, és soha nem ismert el minket nyilvánosan. Undorító alak. Nem akarom, hogy kapcsolatba hozzanak velem. – Finn ivott egy korty sört. – Az anyád viszont rendes asszonynak tűnt.

– Fiatalkorában hibákat követett el.

– Mint mi mindannyian, nem?

– Sajnálom, hogy a grófné nem tudja, ki lehetett a te anyád.

– Engem sosem érdekelt annyira a származásom, mint téged és Micket. – Finn felhajtotta a maradék sörét, és lecsapta az asztalra a korsót. – Én rendelék még egyet. Csatlakozol?

Aiden körbepillantott.

– Nem, valamit még el kell intéznom.

– Mondd meg neki, hogy üdvözlöm!

Aiden összehúzta a szemét.

– Átkozottul bosszantó alak vagy, ugye, tudod?

Finn-nek volt képe elvigyorodni.

– Erre valók a fivérek.

Lady Elverton az ágy szélén ült, és gyengéden végigsimított a férje arcán, miközben felidézte magában, hogy egykor annyira szerette ezt a férfit, hogy szembezállt miatta az apjával, és szégyent hozott a családjára. Hogy megengedte neki, hogy az első három fiát elvegye tőle. A grófnak sosem volt türelme a gyerekekhez, az asszony pedig gyanította, hogy ha nem lett volna szüksége örökösre, akkor megelégedett volna az első feleségével, aki meddő volt.

– Pislogj egyet, ha igen a válasz!

A férfi pislogott.

– Kettőt, ha nem a válasz.

Pislogás. Pislogás.

– Tudod, hogy ki vagyok?

Pislogás.

A grófné a tenyerébe fogta az állat, amelyet egykor csókokkal borított be – amikor még fiatalabb és karcsúbb volt, amikor a férje még vonzónak találta. Mielőtt a férfi más nőket, újabb szeretőket kezdett el felhozni ebbe a szobába, tudván, hogy ő hallja őket a falon keresztül, hallja, amikor a nevét sikoltják. A férfi megkövetelte ezt az ajándékot, azt, hogy a csúcson az ő nevét kiabálják. Ő is számtalanszor megtette neki ezt a szívességet, még akkor is, ha a végső élvezet elkerülte.

– A három fattyú, akiket a karodba adtam, azok, akiket nem volt szabad megtartanom, a te véreid voltak, ugye, tudod?

Pislogás.

A grófné lehajolt, nyomott egy csókot a férfi homlokára, aztán egy másikat a halántékára, végül egy utolsót egészen közel a füléhez.

– Az örökös, akit adtam neked... ő nem az.

Ez természetesen hazugság volt, de arra jó lesz, hogy kínozza a férfit, és lefoglalja a gondolatait, miközben aktív elmével fekszik a bénult testében. Az asszony önelégült mosollyal az arcán fölállt, majd lenézett a grófra.

Pislogás. Pislogás. Pislogás.

Fojtott, gurgulázó hang a férfi torkából.

– Csak óvatosan, drágám – figyelmeztette a grófné a férjét. – Biztosan nem szeretnél újabb gutaütést kapni – mondta, majd szeretetteljes mozdulatokkal betakargatta a grófot. – Most pedig légy olyan jó, és bocsásd meg a modortalanságomat, de muszáj indulnom, a szeretőm már vár.

Azzal a fájdalmas gurgulázásra ügyet sem vetve, emelt fővel sétált ki a szobából, és közben érezte, hogy visszatér belé az erő. Amikor átért a hálószobájába, felemelte az Értelem és érzelem című kötetet az éjjeliszekrényéről, kényelmesen elhelyezkedett az egyik fotelben, és kinyitotta a könyvet a kék szalaggal megjelölt oldalnál. Az évek során több tucatnyi szeretője volt, akiket a különböző könyvekben talált meg. Brandon ezredes volt a kedvence, és ma éjszaka az ő társaságát fogja élvezni.

A jövőben azonban, ki tudja? Talán igazi szeretőt is tart majd. Itt, ebben a hálószobában fogja fogadni, hogy a férje hallja a kéjes sikoltásait. Ő, igen, ugyanúgy fogja kínozni a grófot, ahogy a gróf kínozte őt.

Talán még Aiden klubjába is elmegy, és kipróbálja azt a sok erkölcstelen dolgot, amelyet az intézmény kínált. Soha többé nem fog félelemben élni, hogy nem felel meg a férjének vagy bármilyen más férfinak. Megkeresi és meg fogja találni mindazt az örömet és boldogságot, ami az élete nagy részében elkerülte.

Selena egy kicsit sem lepődött meg, amikor nem sokkal éjfél után a hálószobája ajtaja csendesen kinyílt, és Aiden lépett be rajta, aki gondosan be is csukta maga után az ajtót. Letette a könyvet, amelyet éppen olvasott, és örömmel fogadta a férfit, mivel remélte, hogy az el fog jönni hozzá.

Az, hogy felelősségre vonta az apját – a nemzőjét –, egészen biztosan érzelmi zűrzavart kavart a lelkében.

A lány kibújt az ágyból, és félúton találkozott Aidennel. Átkarolta a férfit, aki szorosán magához ölelte őt. Aiden hosszan, elnyújtottan felsóhajtott, Selena pedig szinte érezte, ahogy kiszáll belőle a feszültség.

– Van whiskym – suttogta a lány. Korábban felhozott a szobájába egy üveget és egy poharat, arra az esetre, ha a férfi eljönne hozzá.

– Csak rád van szükségem.

A szavai hallatán Selena meghatódott, a szíve pedig egészen összeszorult. Fölemelte a fejét, és várta, hogy Aiden ajka rátaláljon az övére. Semmi tűz, semmi szenvedély, csak színtiszta szükség és vágyakozás. Most megvigasztalhatta a férfit úgy, ahogy attól a pillanattól kezdve szerette volna, amikor Lady Elverton elárulta neki, kicsoda. Aiden kijelentése ellenére, miszerint köztük mindennek vége, Selena képtelennek érezte magát arra, hogy valaha is elutasítsa a férfit. Az előző esti beszélgetésük egy kissé elfajult ugyan, ő mégis tudta, hogy Aiden bármikor eljöhet hozzá, ő szívesen fogadja majd.

Anélkül, hogy elengedte volna Aident, a lány hátrálni kezdett, amíg meg nem érezte a matracot a fenekénél. Akkor egy kissé elhúzódott, a tenyerébe fogta a férfi szeretett arcát, és számba vette, mi mindent kapott a három szülőjétől. Elverton grófjától és grófnéjától származtak a domborulatok, a völgyek, a gödröcskék, az erős állkapocs, a határozott vonású orr, az érzéki száj, a szem színe. Ettie Trewlove formálta azonban a lelket, amely a férfi szemében tükröződött, a mosolyt, amely olyan könnyen terült szét az arcán, és a nevetést, amely első alkalommal az ő lelkét is dalra fakasztotta. A fizikai tulajdonságok semmit sem jelentettek a fény nélkül, amely a lényéből sugárzott. Igen, volt benne sötétség is, de az nem volt elég erős ahhoz, hogy kioltsa a lángot, legfeljebb átformálta és még bonyolultabbá, még összetettebbé tette a férfi személyiségét.

A lány becsúszta a kezét Aiden felöltője alá, majd lehúzta azt a válláról és a karjairól, amíg a ruhadarab végül a padlóra nem hullott. Aztán a nyakkendő és a mellény következett. A férfi csak annyira mozdult meg, hogy segítsen Selenának megszabadítani őt a ruháitól. A lány úgy sejtette, nagyon felzaklatta az, ami az apjával történt, vagy nem volt biztos benne, hogy ő hogyan fogadja majd.

Amikor Aiden már teljesen meztelenül állt előtte, Selena kigombolta a hálóingét, kibújít belőle, aztán kézen fogta a férfit, és maga után húzta az ágyba.

Mindössze egyetlen éjszaka telt el anélkül, hogy együtt lettek volna, de már ennyi idő is kezdett egy egész örökkévalóságnak tűnni.

A szeretkezésük lassú és érzéki volt, Aiden csókjai és érintései a lány minden porcikáját lángra gyújtották. Olyan volt, mintha a férfi valamennyi apró hajlatot és domborulatot az emlékezetébe akart volna vésni. Mintha tudatában lett volna annak, hogy ez lesz a legutolsó együttlétük, és nem akarta volna, hogy bármi siettesse őket. A lelkébe akarta vésni az emlékeket, hogy magával vihesse őket, mint egy szépen kidolgozott miniatúrát. Amelyet újra és újra elő lehet venni, hogy az ember gyönyörködhesse benne.

Selena pedig viszonzta a szívességet, ő is megérintette a férfi minden porcikáját, amelyhez csak hozzáfért, csókolgatta a nyakát és a vállát, végighúzta az ujjait a hátán, a talpával simogatta a lábszárát.

Amikor Aiden mélyen beléhatolt, nagyon is készen állt. A férfi fölé magasodott és a szemébe nézett, aztán lustán mozogni kezdett, mintha az egész éjszaka a rendelkezésükre állt volna, neki pedig nem kellett volna még az előtt kiszurrannia a lány hálószobájából, hogy a szolgák fölkelnek.

Olyan sok mindent kellett kimondani. Olyan sok mindent kellett magukba fojtani.

Selena egy kissé fölemelkedett, és belenyalt Aiden nyakának gödröcskéjébe, amelyben kezdett összegyűlni a verejték, majd elégedetten nyugtázta a férfi nyögését. Miután visszahanyatlott, szorosan Aiden teste köré fonta a karját és a lábát, a csípője pedig a férfi csípőjének ritmusát követte, miközben egyre közeledett a csúcs felé.

A lány azt hitte, képes lesz kordában tartani a benne lángra kapó tüzet, de amikor az kitört és elborította őt, Aiden az ajkára tapasztotta az ajkát, eltompítva az ő sikolyát és a saját nyögéseit, miközben a testük egyszerre feszült meg, majd rándult össze a gyönyörtől.

Aiden jóllakottan és kimerülten feküdt a hátán. Selena hozzábújva hevert és az ujjával lustán karikákat rajzolt a mellkasára. Nem kellett volna eljönnie, de képtelen volt távol maradni.

Szüksége volt a lányra, ahogy a földnek szüksége van a napra, és ahogy az éjszakai égnek szüksége van a csillagokra.

Jól emlékezett azokra az időkre, amikor a Finn társaságában elfogyasztott sör elég lett volna ahhoz, hogy összeszedje magát és továbblépjen, ezen az estén azonban többre volt szüksége. Lenára volt szüksége.

A lány gyengéden megfogta a hasán nyugvó kezét, és az ajkához emelte.

– Sebes az öklöd. Megütötted Elvertont.

– Többször is.

– Békén fogja hagyni édesanyádat?

– Nincs más választása. Gutaütést kapott. Finn azt mondta, nem az én hibám. Nem az öklöm, hanem a saját dühe okozta.

Selena fölkönyökölt, és kisimította a tincseket a férfi homlokából.

– Mennyire súlyos?

– Se mozogni, se beszélni nem tud. Majdnem megmondtam neki, hogy a gyermekemet várod, hogy a fiam herceg lesz. De aztán rájöttem, hogy már egyáltalán nem érdekel, mit gondol. Mindig abban reménykedtem, hogy ha elég sikeres leszek, akkor talán elismer engem nyilvánosan. De a tiszteletének nincs értéke.

A lány úgy helyezkedett, hogy a combja a férfi lábai közé csússzon, a teste pedig betakarja a férfi testének jó részét.

– Te egészen más vagy, mint ő. Te sokkal jobb ember vagy. Őszintébb, valódibb, gondoskodóbb.

De neki nem volt se címe, se presztízse. Az ember státusza nem emelkedett a Társaságban, ha egy Trewlove-val került kapcsolatba. Az arisztokrácia még Gillie-t sem fogadta be teljesen, pedig ő egy herceghez ment férjhez. Ha Lena nemesemberhez akarta hozzáadni a hűgait, akkor ahhoz nem Aiden volt a megfelelő férjjelölt.

A férfi lenyúlt, és a lány hasára csúsztotta a kezét.

– Érezted már, hogy mozog?

Selena a férfi kezére tette a kezét.

– Még túl korai lenne.

Aiden csalódott volt, hogy nem érezheti a gyermeke mocorgását, és ez a csalódottság őt magát is meglepte. Soha nem gondolt bele abba, hogy gyereke legyen, hiszen minden óvintézkedést megtett, hogy egy nőt se ejtsen teherbe. Most azonban örült neki, hogy a gyermeke Lena pocakjában növekszik.

– Aiden, nem kell azonnal megszakítanunk egymással a kapcsolatot.

– Így lesz a legjobb. Ma este sem kellett volna eljönnöm ide. – A férfi kikászálódott Selena alól és az ágy szélére ült.

A lány végigsimított a hátán.

– Örülök, hogy eljöttél.

Aiden a legszívesebben megfordult volna, hogy ismét a magáévá tegye a nőt, és pont ezért kellett elmennie. Azért, mert mindig akarja majd őt, csak még egyszer. Mindig akar majd még egy utolsó csókot.

Összeszedte a ruhadarabjait, és öltözni kezdett.

– Értesítesz, miután megszületett?

– Úgy gondolod, hogy addig már nem fogunk találkozni?

Aiden háttal állt a lánynak, de nem kellett megfordulnia ahhoz, hogy tudja, a szemében szomorúság ül, hiszen a hangjából világosan kihallotta azt.

– Nem tudom, hogyan találkoznánk.

– Nyithatnék egy üzletet...

– Ne, Lena! – A férfi most visszanézett a csodálatos nőre, aki ellopta a szívét. – Csak még nehezebbé teszi a dolgot, ha tovább találkozzatunk.

– Már most is nehéz, Aiden. Amikor belementem ebbe az ostoba tervbe, amelyet Winslow főzött ki, azt hittem, képes leszek csak úgy elsétálni. Nem számítottam rá, hogy beléd szeretek.

A férfi szorosan lehunyta a szemét az utolsó két szó – *beléd szeretek* – hallatán, amelyekkel még soha egyetlen nő sem ajándékozta meg őt, és amelyek az egész lelkét betöltötték. Milyen erőteljes szavak voltak. Milyen meghatóak. Milyen lélegzetelállítóak.

Ha ő is viszonzta volna őket, ha elárulja, milyen sokat jelent neki a lány, akkor elvesztek volna. Örökre. Visszafordíthatatlanul. Elvesztek volna.

Ő Lena titka volt, ezért volt őt könnyebb szeretni. Mennyivel nehezebb lenne minden, ha a Társaság helytelenítése venné körül őket?

Aiden kinyitotta a szemét.

– Ezeket a szavakat az árnyak biztonságos magányában könnyű kimondani. A vállalkozásaim azért sikeresek, mert tudom, hogy az emberek mit szeretnének titokban csinálni. Egy hercegné kalandozhat egy kicsit anélkül, hogy bárki tudomást szerezne erről. Egy fattyú megkaphat egy hercegnét. Ami csodálatosnak tűnik a sötétben, annak a fényben borzasztó következményei lehetnek. Te jobbat érdemelsz egy olyan életnél, amelyet még a hozzád legközelebb állók elől is titkolnod kell. – Például a húgai elől.

Amikor végzett az öltözködéssel, a férfi a tenyerébe fogta Selena arcát, és végigsimított a hüvelykujjával az érzéki ajkakon. A lány nem vette a fáradságot arra, hogy eltakarja magát, csak ült ott, mint egy csábító nimfa, Aidennek pedig minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne simítson végig a selymes bőrén.

– Viszlát, édesem.

Noha minden porcikája arra vágyott, hogy maradjon, a férfi kisietett a szobából, és semmi mást nem hagyott hátra, csak a szívét.

24. fejezet

Selena egy kovácsoltvas padon ült a kertben, onnan nézte Connie-t és Flót, akik hangosan sikongatva, nevetgélve kriketteztek. Alice mellette ült, és az *Alice Tükörországbant* olvasta.

Egy hét telt el azóta, hogy utoljára látta Aident, és ez alatt a hét alatt a magány állandó társa volt, még a húgai jelenléte ellenére is. Alvás közben azt a párnát ölelgette, amely még magán viselte a férfi illatát, de ez az illat lélegzetvételről lélegzetvételre egyre halványabb lett. El fog jönni az idő, amikor egyedül a pocakjában növekvő gyermek marad neki Aidenből. Ezért az ajándékért azonban örökké hálás lesz. A férfi mégis annyira hiányzott neki, hogy sajnált a szíve.

– Azt gondoltam volna, hogy mostanra már elolvastad ezt a könyvet – fordult Alice-hez.

A húga igazi Vigyori Macskás mosollyal az arcán nézett föl rá.

– Ó, persze hogy elolvastam. Csak újraolvasom. Szeretnéd kölcsönkérni?

Selena a saját bőrén tapasztalta meg a történetben szereplő Alice élményeit, amikor egy olyan világba csöppent, amely teljesen másfajta volt, mint az övé, úgyhogy megrázta a fejét.

– Nem, köszönöm.

Alice homlokráncolva nézett a nővére felé.

– Furcsa, de mostanában olyan szomorúnak tűnsz, szomorúbbnak, mint amikor Lushing meghalt.

– Biztosan azért, mert mostanra fogtam föl igazán, mi történt.

– Arra gondolsz, hogy nem vagy várandós?

Selena még sem a húgainak, sem senki másnak nem beszélt az állapotáról. Ha egyszer beszél, és azt állítja, hogy a gyermek Lushingé...

Miért volt olyan nehéz továbblépni, és véghez vinni a tervet? Bárcsak beszélhetne Lushinggal, bár ő nyilván azt javasolná, hogy kérje ki Kit véleményét a kérdésben. Talán beszélnie kellene Kittel. Ő biztosan tudná, hogy Lushing gyűlölné-e őt a csalás miatt.

– Nem tudom, hogy várandós vagyok-e.

Alice becsukta a könyvét.

– Volt havi vérzésed Lushing halála óta?

– Lehet, hogy a melankólia miatt nem jött meg.

– Meg kellene vizsgáltatnod magad egy orvossal.

A lány hangja őszinte aggodalomról árulkodott. Selena tudta, hogy el kellene oszlatnia az aggodalmát, mindnyájuk aggodalmát el kellene oszlatnia, és meg kellene mondania nekik, hogy gyermeket vár. A szavak azonban nem akartak kijönni a torkán. Bár amikor Winslow egyik este meglátogatta, és megkérdezte tőle, várandós-e, ő nem tagadta le a dolgot, de megkérte a bátyját, hogy egy ideig még hallgasson erről.

– Miért? Minél hamarabb elterjed a híre, az emberek annál könnyebben elhiszik, hogy Lushingé – mondta a férfi.

A lány tehát nem lehetett biztos benne, hogy a gróf nem suttogja tele a várost a hírrel. Persze, ez volt a legjobb módja annak, hogy elterjedjen a hír: suttogással. Egy nő sem lenne olyan otromba, hogy csak úgy kikürtölje, hogy terhes.

– A jövő héten megvizsgáltatom magam – mondta Selena Alice-nek. – Utána pedig lehet, hogy visszatérünk Sheffield Hallba.

Semmi értelme nem lenne Londonban maradni, ahol a húgai folyamatosan azzal szembesülnének, hogy milyen sok társasági eseményről maradnak le.

Alice előrébb húzódott a székén.

– Tennünk kell valamit, hogy egy kicsit felvidulj. Menjünk el Fancy könyvesboltjába! Majd meghalok, hogy lássam most, amikor már nyitva van.

– De édesem, én még gyászt viselek.

– Igen, mi is. Ezért vagyunk varjúnak öltözve. De nem valószínű, hogy ott bárkivel is találkozunk,

akit ismerünk, és nagyon komolyan is vehetjük ezt a kis kiruccanást. Majd csak a halálról, háborúkról és gyilkosságokról szóló könyveket nézzük meg.

Alice lelkesedése mosolyt csalt Selena arcára, bár gyilkosságokról szóló könyveket nem szeretett volna olvasni, amióta majdnem a tanúja lett egynek. Noha jelenleg nem élt aktív társasági életet, néha azért akadt egy-egy látogatója. A jelek szerint nem pletykáltak arról, hogy Elverton grófja megpróbálta megmérgezni a feleségét. A látogatói arról azonban beszámoltak Selenának, hogy a gróf egészsége mennyire megrendült, és a grófné milyen odaadóan ápolja. Az egyik hölgy viszont bevallotta, hogy látta keringőzni a grófnét az Elysiumban. Selena örült ennek, és remélte, hogy a klubban dolgozó úriemberek elkényeztetik az asszonyt a figyelmükkel.

– Azt hiszem, egy csöndes kirándulás nem esne rosszul.

Alice föl pattant a székéről.

– Megmondom a többieknek.

Miközben a lány Connie-hoz és Flóhoz szaladt, hogy szóljon nekik, Selena fölment az emeletre a lefátyolozott kalapjáért. Igen, jót fog tenni, ha kimozdul egy kicsit.

Miután feltűzte a kalapját, magához vette a retiküljét, amely meglepően nehéznek tűnt. Ekkor jutott eszébe, hogy még mindig nála van Aiden lakosztályának a kulcsa. Nem tudta eldönteni, mit csináljon: adja vissza a kulcsot a férfinak, vagy tegye be az ékszeres dobozába, ahonnan időnként előveheti, és felidézheti éltének azt az időszakát, amikor nagyon boldog volt.

Nem, ez a kulcs nem az övé. Igaz, hogy becsomagolhatná, és el is küldhetné a férfinak, úgy döntött, inkább személyesen adja vissza egy apró ajándék kíséretében. Azt mondta a hűgának, hogy migrén kezdte gyötörni, aztán miután nélküle távoztak, elindult vásárolni.

Aznap este, miután a lányok már lefeküdtek aludni, megint felvette a kék ruháját és az álarcát, amelyeknek megszokott mivolta megnyugtatóan hatott rá. Miközben a kocsija az Elysium klub felé vitte, megmagyarázhatatlan békesség uralkodott el rajta. Első este nagyon ideges volt, de csak addig a pillanatig, amíg meg nem látta a férfit, utána már olyan érzése volt, mintha a szíve hazatért volna.

Buta gondolat, de Aidennel mindig úgy érezte magát, mint akit tökéletesen ismernek, elfogadnak és megértenek – még akkor is, amikor titkolózott a férfi előtt. És amikor ezek a titkok kiderültek, Aiden akkor sem utasította el. Nem volt benne biztos, hogy valaha valaki is elfogadta-e őt úgy, mint Aiden, minden hibájával és gyengeségével együtt.

Miután a kocsi megállt a klub előtt, és a kocsis kiségitette Selenát, a lány azt mondta neki, hogy ott várjon rá, mert csak pár percig marad.

Aztán besétált az előcsarnokba és igyekezett nem arra gondolni, hogy régebben, amikor belépett az ajtón, mindig nagyot dobbant a szíve a várakozás izgalmától. Megállt a pultnál, ahol máskor mindig oda szokta adni a köpenyét Angie-nek.

– Ne szóljanak neki, hogy itt vagyok!

Angie összeráncolta a homlokát, és zavartan pislogott.

– Ahogy óhajtja.

Selena a lépcső felé indult, hogy még egyszer utoljára felmenjen rajta. A teste úgy látszik, nem fogta fel azt, amit az elméje igen, ugyanis kezdte elönteni az érzéki forróság. Végigsöpört rajta a vágy. A sóvárgás, amely után mindig is úgy epekedett, most teher volt a számára, mégsem bánt meg egyetlen érintést és egyetlen percet sem, amely megmutatta neki, milyen tűz képes lángolni egy férfi és egy nő között.

Miután fölért a lépcső tetejére, a folyosó árnyékos felén lépkedett végig a férfi lakosztályáig. Ott kivette a kulcsot a retiküljéből, kinyitotta az ajtót, belépett a lakosztályba, aztán mélyen belélegezte Aiden illatát, hagyta, hogy betöltse a tüdejét, behatoljon a vérkeringésébe, és még egyszer, utoljára teljesen átjárja őt.

Az ablak melletti asztalkán, amit egyszer fehér vászonerítő borított, és amelyen egy tál eper állt, egy magányos lámpa égett, ez pedig elég fényt adott ahhoz, hogy a lány betaláljon a hálószobába. Az ágy szépen be volt vetve. Selena pedig heves készletet érzett, hogy összetúrja, mert olyan

rendetlennek akarta látni, amilyenek már olyan sokszor azelőtt.

Óvatosan letette a párnára a csomagocskát, amelyben az aznap délután vásárolt finom bőrkesztyű volt, arra pedig a kulcsot. A tárgyak ott fogják várni Aident, amikor a férfi lefekvéshez készülődik, valószínűleg még hosszú órákkal később.

Miután elvégezte a feladatát, Selenának nem volt oka rá, hogy tovább maradjon, mégis nehezen szánta rá magát az indulásra. Körbehordozta a tekintetét a szobában, és igyekezett az emlékezetébe vésni mindazt, amit már amúgy is olyan jól ismert: a komódot, ahonnan elővette a nyakkendőket, amelyekkel kikötözte a férfit, az éjjeliszekrény fiókját, amelyben a férfi a hüvelyeket tartotta, hogy megóvhassa a hölgyeket a nem kívánt terhességektől, a fotel, amelyben üldögélve nézte, ahogy a férfi az édesanyját ápolta. Aiden életében mindennek célja volt. Nem volt itt semmi limlom, semmi fölösleges kacat. Semmi, ami Selenára emlékeztette volna, kivéve a padláson tartott festményeket.

A lány elbizonytalanodott, hogy vigye-e magával a kesztyűt, de végül úgy döntött, ott hagyja, ahol van.

Kiment a hálószobából és az ajtó felé indult, de amikor pillantása a kandalló irányába tévedt, hirtelen megtorpant. Amikor bejött, körül se nézett, annyira lefoglalta az ajándék és a kulcs elhelyezése.

Most azonban kalapáló szívvel ment oda az asztalkához, és emelte magasra a lámpást, hogy megvilágítsa a kandalló fölött lógó festményt. Lassan közeledett a tűzhelyhez, és a szíve minden egyes lépéssel egyre jobban összeszorult.

A háttérben az elmosódott körvonalak miatt kissé misztikus hatást keltő Sheffield Hall volt látható. A kastélyhoz vezető úton, a kép fókuszpontjában egy férfi és egy nő lépkedett, akik mindketten a köztük lévő kisfiú kezét fogták. A férfi alakja halványabb volt, mint a másik kettő, mintha ő ott sem lenne, nem tartozna oda igazán.

Az alakok háttal álltak, de ahogy a férfi és a nő lenézett a gyerekre, Selena önmagát és Aident ismerte fel a profiljukban. Egy világban, amely az ő számukra sosem fog létezni. A lány szemét elfutották a könnyek.

A férfi azt mondta neki, hogy emlékezetből fest. A könyvesboltban Selena azt is látta, hogy az emlékezetén kívül az élénk fantáziája is a segítségére volt. Most pedig kiderült, hogy az álmait is lefestette.

Az álma pedig ugyanaz volt, mint Selenáé.

A levegő úgy mozdult meg, mintha több helyre lett volna szükség valamiféle jelentős személyiségnek, a helyiségben pedig mintha mindenkinek egyszerre akadt volna el a lélegzete.

Aidennek azonban nem ezek a dolgok árulták el a lány jelenlétét. Noha háttal állt az ajtónak, és éppen egy grófnénak segített összeszámolni a kezében tartott lapok értékét, pontosan tudta, ki lépett be az ajtón. Megérezte Lena jelenlétét, mintha a lány kinyújtotta volna a kezét és végighúzta volna az ujjait a gerincén.

Amikor felegyenesedett és megfordult, kiderült, hogy nem tévedett, és minden porcikája felderült a látványtól. Lena olyan gyönyörű volt, olyan ragyogó, olyan...

Nem viselt álarcot.

Beletelt néhány másodpercbe, mire a férfi felfogta, hogy a hercegné anélkül vonult be a birodalmába, hogy eltakarta volna az arcát, és most egyenesen áthaladt rajta...

Nem, nem át. Felé. Aiden felé haladt.

A lány kék szemében az eltökéltség lángja lobogott. Az a gyönyörű ajka halvány mosolyra húzódott. A lépései kimértek, kecsesek és méltóságteljesek voltak, és egyre közelebb hozták őt a férfihoz.

Amikor pedig odaért hozzá, habozás nélkül lábujjhegyre állt, a nyaka köré fonta a karját, és úgy vette birtokba az ajkát, mintha az csak az övé lett volna.

És az övé is volt.

Anélkül, hogy egyetlen gondolatot is vesztegetett volna a következményekre, Aiden a karjába zárta a lányt, szorosan magához ölelte, és a világ rendje helyreállt számára. Az utóbbi egy hét során

alig aludt valamit, folyton csak hánykolódott az ágyban. Lena pokolian hiányzott neki. Minden csepp önuralmára szüksége volt, hogy ne menjen el a lányhoz, és ne mondja meg neki, hogy lassan belehal, ha nélküle kell élnie.

Selena megszakította a csókot és fölnézett a férfira, aki kis híján elalélt attól, amit a tekintetében látott.

– Szeretlek – mondta Lena határozott hangon.

Aiden lehunyta a szemét, ahogy az érzések kavarni kezdtek benne.

– Nem tartok ki az eredeti tervem mellett. Nem fogom azt mondani, hogy ez a gyerek Lushingé. Azt akarom, hogy a kisfiunk vagy kislányunk a te árnyékodban nőjön fel, és megismerje azt a csodálatos embert, aki vagy.

Aiden tudta, hogy az emberek nézik és hallgatják őket, tudta, hogy el kellene kísérnie a lányt valahová, ahol nyugodt körülmények között folytathatják ezt a beszélgetést, mégis képtelen volt megmozdulni, egyszerűen csak döbbsen bámult Lenára. Végül aztán gyengéden a tenyerébe fogta a lány állát, és azt mondta:

– Lena, én nem adhatok neked...

– Engem egyáltalán nem érdekel, hogy mit nem adhatsz nekem. Viszont pontosan tudom, mi az, amit adhatsz, és az több mint elég, több, mint amit megérdemlek, több, mint amit valaha is remélni mertem. És a gyerekeinknek is elég lesz. – A lány arcán sugárzó és üdvözlő mosoly terült szét. – Tudom, hogy szeretsz. Láttam a festményedet a lakosztályodban. Fesd át a hátteret egy kis házikóra, és tégy engem a világ legboldogabb asszonyává!

Aiden térdre rogyott, és nyomott egy csókot Lena hasára, ahol a gyermekük növekedett.

– Teljes szívemből szeretlek – mondta, majd fölnézett a lányra. – Hozzám jössz feleségül?

Mindenhol hangos sóhajtások hallatszottak, Selena még szélesebben elmosolyodott, a tekintetében pedig melegség költözött.

– Ó, igen. És már alig várom, hogy bevezesselek téged a házasság örömeibe.

A férfi elnevette magát, fölállt, a karjába kapta a lányt, és zajos tetszésnyilvánítás, taps, valamint széles mosolyok közepette elindult vele ki a teremből.

– Semmi okunk nincs arra, hogy tovább halogassuk ezeket az örömeiket.

– Egyáltalán semmi – helyeselt a lány.

– Milyen kellemes meglepetés – mondta Connie, miközben Flóval és Alice-szel a nyomában belépett a kis ebédlőbe. – Általában nem szoktál velünk reggelizni.

– Nagy újságom van a számotokra, lányok. – És még azelőtt el akarta mondani nekik, hogy hozzájutnának valamilyen pletykalaphoz, ezért jött le reggelizni.

– Ez egy kissé baljóslatúan hangzik. – Flo sokatmondóan vont a szemöldökét, aztán leült Selena oldalára. Connie Flo mellett foglalt helyet, Alice pedig szemben, Selena másik oldalán.

– Az újságom azt jelenti, hogy változások lesznek – kezdett bele Selena.

– Ki velem! – biztatta őt játékosan Connie, miközben az egyik inas kolbászokkal és tojásokkal teli tányérokat rakott eléjük. Selena gyomra felkavarodott. Muszáj lesz szólnia a szakácsnak, hogy egy ideig mellőzze a tojást.

– Azt sem tudom, hol kezdjem.

– Az elején. Általában az a legcélravezetőbb – mondta Flo.

– Igen. Nos. Szóval...

– Egész London arról beszél, hogy megcsókoltad azt a Trewlove fattyút! – Winslow ezekkel a szavakkal csörtetett be a helyiségbe, aztán megállt az asztal végében, és hitetlenkedő tekintettel meredt a hűgára.

– Igen? Nos, egy nő ezt teszi, amikor férjhez készül menni: megcsókolja a vőlegényét.

– Tudtam! – kiáltott fel diadalmas hangon Alice, Selena pedig elképedve nézte, ahogy az ikrek elővettek egy-egy fontot a zsebeikből, és beletették a hűguk kinyújtott kezébe.

– Ez meg mit jelentsen?

Connie a szemét forgatta.

– A könyvesboltban eltöltött délutánunk után Alice fogadni akart velünk abban, hogy Mr. Trewlove komolyan érdeklődik irántad, és hogy egy éven belül összeházasodtok.

Selena alig hitt a fülének, és a legkisebb hűgára meredt.

Alice megvonta a vállát.

– Nem lettek volna olyan buták, hogy állják a fogadást, ha olvasnának romantikus regényeket. Mr. Trewlove pontosan úgy nézett rád, ahogy a hősök szoktak a hősnőkre, amikor örülten szerelmesek beléjük. Azonnal észrevettem, amint megérkeztünk.

– Szépen eltitkoltad előlem, mit gondolsz.

– Egy valamirevaló romantikus történetben a hősnőnek magának kell rájönnie a dologra.

– A tündérmeséket félretéve – vágott közbe Winslow türelmetlenül, majd kihúzott egy széket és ő is leült –, meglehetősen rossz időzítés volt a részedről, hogy a terhességed ilyen korai szakaszában nyilvánítottad ki a fickó iránti érdeklődésedet. A Korona a végén még megkérdőjelezi az állításodat, hogy a gyerek a hercegtől van.

– Tényleg állapotos vagy? – kérdezte Connie.

Selena nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon, és védelmezően a hasára ne tegye a kezét.

– Igen. De ez Aiden Trewlove gyermeke, nem pedig Lushingé.

Winslow úgy nézett a hűgára, mintha az egy lándzsát döfött volna a bordái közé.

– Ezt nem kellett volna nekik is elárulnod. Minél kevesebben tudják...

– Ma reggel küldtem egy levelet Mr. Beckwithnek, a herceg ügyvédjének, és tájékoztattam őt erről, valamint megkértem, jelezze a Korona felé, hogy Lushingnak nem lesz örököse.

– Te megőrültél?

– Nem fogom az életem hátralévő részét hazugságban leélni. Nem hagyom, hogy a gyerekem másvalakit higgyen az apjának. – Selena a hűgaira pillantott. – Ezért is jöttem le ma, hogy veletek reggelizzek. Nagyon szeretlek titeket. Aidennel minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy jól adjunk titeket férjhez, de őszintének kell lennem. Szerintem mindhárman nagyszerű partinak bizonyultok majd bármelyik férfi számára, aki elég okos ahhoz, hogy felismerje, mit tudtok nyújtani neki. Hiszem, hogy saját erőből is jó házasságokat tudtok majd kötni.

– Ugye, tudod, hogy sosem bocsátottuk volna meg neked, ha feláldoztad volna értünk a boldogságodat? – kérdezte Alice.

Selena odanyúlt, és megszorította a hűga kezét.

– Köszönöm, édesem. Egy kicsit tényleg büntudatom van, hogy a saját szükségleteimet helyezem előtérbe. Furcsa érzés, mert még sosem tettem ilyet ezelőtt, de azt hiszem, ettől csak még jobb nővéretek leszek.

– Megérdemelsz egy olyan férfit, aki úgy néz rád, ahogy Mr. Trewlove. Akármennyire szerettem is Lushingot, ő sosem nézett rád úgy, mintha belehalna, ha nem vehetne a karjába. Rajta kívül az egyetlen olyan férfi, aki majdnem ugyanígy nézett rád, az Lord Kittridge volt.

– Kittridge? Azt hiszem, ebben tévedsz.

– Nem, nem tévedek. Karácsonykor történt. Te és Lushing duettet játszottatok a zongorán. Kittridge akkor olyan vágyakozva nézett rád, hogy csodálkoztam, hogy nem érezted.

– Hmm. – Selena ezt nehezen tudta elképzelni, de aztán más pillanatok is az eszébe jutottak – amelyeket majd később végiggondol. – Bárhogy is legyen, nem szeretném, ha aggódnátok a jövőtök miatt, lányok. Az özvegyi hajlékom Hertfordshire-ben természetesen Aiden nevére kerül, ahogy a törvény előírja, de egyetértünk abban, hogy ti fogtok ott élni. Amikor Londonban vagytok, nyugodtan megszállhattok Winslow-nál, az ő palotája ugyanis meglehetősen tágas, de természetesen mi is mindig szívesen látunk titeket. Mindhármótoknak létrehozunk egy alapot, az én alapomból származó jövedelmet pedig el fogjuk osztani köztetek, így gyűjtve össze a hozománynak valót.

– Úgy látom, sokat gondolkodtál ezen – jegyezte meg Winslow. – És engem még csak meg sem kérdeztél.

– Ma délután akartam elmenni hozzád, hogy beszéljek veled minderről. Ha bölcsen akarsz cselekedni, elfogadod a férjválasztásomat, és befogadod Aident a családba. Ha engem kérdezel, a

pénzügyekkel kapcsolatban is érdemes lenne kikérned a tanácsát.

A férfi nagyot sóhajtott.

- Szerintem nem fogtad fel, mit veszítesz.
- Ó, Winslow, szerintem te nem fogtad fel, mit nyerek.

– Jó nagy botrányt kevertél – mondta Kit.

Kellemes, tavaszi délután volt. Selena üzenetet küldött a vikomtnak, és meghallgatást kért tőle, de a férfi azt javasolta, menjenek el inkább egy délutáni sétára a Hyde Parkba. A lány tudta, hogy Kit ezzel meg akarta mutatni Londonnak, hogy támogatja őt. Néhányan azok közül, akik mellett elhaladtak, komor tekintettel fejezték ki a helytelenítésüket, mások egyszerűen csak elfordították a fejüket. Noha Selena még özvegyi fátylat viselt, a cselekedetei arra engedtek következtetni, hogy nem tartotta be a gyászidőszakra vonatkozó illemszabályokat.

– Igen, tudom, de szeretném azt hinni, hogy Lushing helyeselné a Társaság ellen való lázadásomat.

A vikomt a lány kezére tette a kezét, amely a könyökhajlatában nyugodott.

- Szerintem helyeselné.
- Viszont van egy dilemmám, és abban reménykedtem, hogy te a segítségemre lehetsz.
- Amire csak szükséged van, Selena.
- A közös sírhelyünkről van szó. Teljes szívemből szeretem Aident, és az örökkévalóságot is vele szeretném megosztani. Mellette szeretném álomra hajtani a fejem esténként, és mellette szeretnék örök álomba merülni is. Tudom, hogy talán megnősülsz...

– Én sosem fogok megnősülni – jelentette ki a vikomt határozottan.

– De hát szükséged van örökösrre.

– Lushinggal ellentétben, akinek senkije sem volt, nekem van egy öcsém, aki megörökölheti tőlem a címet és a birtokot. Nála jó kezekben lesz az örökség, már meg is nősült, és született egy fia. Így aztán ha előttem távozna, akkor is biztosítva van az örökösödés.

A férfi szavai hallatán Selena már egészen biztos volt abban, hogy korábban helyes következtetésre jutott.

– Ebben az esetben talán hajlandó lennél megvásárolni Abingdon Parkban a Lushing melletti sírhelyet, amelyet ő eredetileg nekem szánt. Mielőtt meghalt, azt mondta, ne érezzem kötelességemnek, hogy oda temetkezzek, de nem akarom egyedül hagyni, és mivel ti ketten olyan jó barátok voltatok...

– Mennyi?

– Egy shillingre gondoltam.

A vikomt megtorpant, szembefordult a lánnyal, és ellágyuló tekintettel nézett rá.

– Selena, ő ennél sokkal többet fizetett azért a sírhelyért.

– Tudom. És lehet, hogy tévedek, de mindig is úgy éreztem, hogy akkor volt a legboldogabb, amikor te is velünk voltál. Ami azt illeti, az is megfordult már a fejemben, hogy ha a törvény megengedné az ilyesmit, akkor inkább veled házasodott volna össze, nem velem.

A férfi hirtelen lesütötte a szemét, és a csizmája orrára szegezte a tekintetét. Amikor végül ismét felnézett, azt mondta:

– Ő volt életem szerelme.

– Örülök, Kit, annyira örülök, hogy te voltál neki, hogy tudta, milyen érzés, amikor valaki ennyire szereti. Én kedveltem őt, sőt, szerettem is, de nem voltam szerelmes belé.

– Az arisztokraták közül kevesen házasodhatnak szerelemből. Lushing kötelességének érezte, hogy örököszt nemzzen. Mivel engem is arra neveltek, hogy a kötelesség mindennekfelett való, nem hibáztattam a döntéséért, sőt, csak még jobban tiszteltem érte. Az viszont aggasztotta, hogy ez veled szemben nem volt tisztesség.

– Mindketten kötelességtudatból házasodtunk, de azt hiszem, a lehető legtöbbet hoztuk ki belőle.

– Mint már mondtam neked, miután összeházasodtatok, egyszer sem lett hűtlen hozzád.

A kapcsolatunk mély és megingathatatlan barátság maradt, de semmi több. Mindig hálás voltam neked, amiért elfogadtad, hogy betolakodok az életedbe, és amiért megengeded, hogy részese lehessenek a kalandjaitoknak.

– Te soha nem tolakodtál be sehová, Kit. El sem tudom képzelni, milyen nehéz lehetett nektek, hogy eltitkoljátok a világ elől, amit egymás iránt éreztek. Egy darabig én is titokban tartottam Aident és az iránta érzett szerelmemet, de még soha nem szenvedtem annyira, mint akkor. Noha biztos vagyok benne, hogy a Társaság nem fog minket tárt karokkal fogadni, és sok nehézséggel kell még szembenéznünk, legalább együtt nézhetünk szembe ezekkel a nehézségekkel. Annyira sajnálom, hogy neked és Lushingnak nem adatott meg ugyanez a lehetőség.

– Legalább már nem akasztják fel az egymást szerető férfiakat, de a börtönbüntetés veszélye továbbra is fennáll. Ezt egyikünk sem akarta megkockáztatni.

A társadalom azonban így is egyfajta börtönbe zárta őket, és nem lehettek teljesen szabadok.

– A szerelmetek titka nálam biztonságban van. Ha valaki megkérdezné, nem mintha bárkinek is köze lenne hozzá, te egyszerűen nekem segítettél azzal, hogy megvettél egy sírhelyet, amely egyébként kihasználatlanul maradt volna.

– Szeretted téged.

– De nem kívánt.

A férfi megrázta a fejét.

– Megpróbálta, az örökös kedvéért.

– Tényleg nagyon hiányzik. Azt hiszem, ő volt a legjobb ember, akit valaha ismertem. – Selena ismét belekarolt a vikomtba, aztán továbbsétáltak. – Eljössz az esküvőre, ugye?

– A világegért se hagynék ki egy olyan eseményt, amelyről az egész úri társaság beszélni fog.

Kicsi, csendes szertartás volt, amelyen csak családtagok és barátok voltak jelen. Elvégre Selena még mindig gyászt viselt, és nem akart nyilvánosan még tiszteletlenebb lenni Lushing emlékével, azok után, hogy megcsókolta Aident az Elysiumban. De annak a csóknak jelentősége volt: meg kellett mutatnia, hogy nem szégyell együtt mutatkozni Aiden Trewlove-val.

Ez pedig fontos volt, hiszen ezután az ő vezetékeve is Trewlove lesz.

– Jöjjön csak ide, Mrs. Trewlove!

A már csak nadrágot és félig kigombolt inget viselő Aiden a hatalmas baldachinos ágy mellett várta a lányt, amely a Trewlove Hotel legelőkelőbb lakosztályának egyik kiváló fekvésű szobájában állt. A férfi nem akarta, hogy nászéjszakájukat a klubban töltsék. Különleges emléket akart nyújtani Selenának, bár a lány úgy sejtette, hogy minden együtt töltött éjszakájuk különleges lesz.

Amikor Selena közelebb lépett, Aiden a karjába vonta őt, a nyaka és a válla hajlatába temette az arcát, és finoman harapdálni kezdte a bőrét. A lány halkan nyögdecsegni kezdett.

– Úgy tűnik, a bátyád nagy kelleltenül elfogadott engem – mondta a férfi, miközben az ajka mennyei érzéseket keltve átvándorolt a másik oldalra.

– Ennek valószínűleg ahhoz is köze lehet, hogy a fivéreiddel átnéztétek a főkönyveit, és javaslatokat tettetek neki, hogyan növelhetné a bevételeit. Ezenkívül szerintem fél is tőletek, és úgy döntött, inkább együtt táncol az ördögökkel, ha már megismerte őket.

Aiden kuncogni kezdett, mire a lehelete a lány fülét kezdte csiklandozni.

– A húgaid jól fognak férjhez menni, Lena – mondta a férfi, miközben felegyenesedett. – Esküszöm neked.

– Én mindig csak azt kívántam, hogy velem ellentétben nekik legyen választási lehetőségük. Azt hiszem, a te húgaid megmutatták nekik, hogy lehetnek függetlenek, és élhetnek a saját feltételeik szerint. Remélhetőleg megtalálják majd azokat a férfiakat, akik megbecsülik őket, de abban biztos vagyok, hogy a boldogságra rá fognak találni. Én azonban most kizárólag arra szeretnék koncentrálni, hogy téged boldoggá tegyelek.

– Akkor vedd le a ruhádat, asszony, mert én akkor vagyok boldog, amikor az ágyamban vagy.

Utóhang

Nyolc évvel később

Aiden a mellvéden állt, és nézte, ahogy a fia – aki most herceg lenne, ha Selena véghez viszi az eredeti tervét – és a két lánya, akik a fia világra jötte utáni években születtek, az angyalszobor körül ugrándoztak a lemenő nap fényében. Lushing hercegének birtoka piacra került, Aidennek pedig sikerült megvennie Sheffield Hallt részben abból a pénzből, amelyet Wyeth adott vissza neki, részben pedig annak köszönhetően, hogy a vállalkozásai és a befektetései egyre sikeresebbek lettek. Szerette azt gondolni, hogy a hercegnek tetszett volna, hogy ilyen szépen rendben tartja a birtokot.

A férfi segítségével Camberley grófja ismét jövedelmezővé tudta tenni a saját birtokát, és az újra régi fényében tündöklött.

Camberley, Aiden és Selena közös erőfeszítéseinek hála, jelentős hozományt sikerült összeszedni az ikreknek, akik mindketten jól mentek férjhez, ráadásul szerelemből. Alice inkább a könyveket választotta, és Selena Hertfordshire-i házában élt, ahol romantikus könyveket írt, még hozzá nagy sikerrel. A világnak a jelek szerint szüksége volt boldog történetekre.

Elverton grófja három évvel a gutaütése után halt meg. A grófné reputációjának jót tett, hogy olyan odaadóan ápolta a férjét annak elhúzódó betegsége alatt. Az asszony gyakran eljárt az Elysiumba, nemrég pedig szeretőt kezdett tartani egy nála több évvel fiatalabb férfi személyében.

Elverton új grófja sokkal jobb uraság és sokkal jobb ember volt, mint az elődje. Johnny időnként ellátogatott a Sellő és Unikornisba, hogy megigyon egy sört Aidennel és Finn-nel. Néha a múlt is szóba került, általában azonban a jövőről beszélgettek vagy tanácsokat adtak egymásnak különböző befektetési és üzleti lehetőségekről.

Amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó, Aiden hátrafordult, aztán a feleségére mosolygott.

– Sejtettem, hogy itt talállak – mondta Selena, miközben csábosan közeledett. Vagy legalábbis megpróbált csábosan közeledni, ugyanis a negyedik gyerekük most már bármelyik nap megérkezhetett, az asszony pedig egy kissé ingatagabbul közlekedett, mint szeretett volna.

Amikor odaért Aidenhez, a férfi magához húzta, átkarolta, és a hasára simította a kezét, megérezvén a gyerekük rugdalózását.

– Ez a kedvenc látványom – mondta Aiden, aztán nyomott egy csókot a felesége halántékára. – Rajtad kívül.

Selena könnyed hangon felnevetett.

– Még ennyi év után is milyen csélcsap vagy.

– De csakis veled.

Az asszony megfordult Aiden karjai közt, a férfi pedig az ajkára tapasztotta az ajkát. Soha nem tudná ezt megenni.

A gyerekek felhallatszó kacagása csak még boldogabbá tette őt.

Mindig is attól félt, hogy olyan lesz, mint az apja. Csakhogy a gróffal ellentétben Aiden szívét egyetlen nő birtokolhatta, és ő volt a legszerencsésebb férfi a világon, amiért ez az érzés viszonzásra talált.

VÉGE